

РИЧАРД МОРГАН СУПЕРКОМАНДОС

Част 1 от „Такеша Ковач“

Превод от английски: Любомир Николов, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Два часа преди разсъмване аз седях в занемарената кухня, пуших от цигарите на Сара, слушах водовъртежа и чаках. Жителите на Милспорт отдавна си бяха в леглата, но из Пролива теченията все тъй упорито се блъскаха в плитчините и шумът им долиташе към брега, за да броди като призрак по пустите улици. Рядката мъгла, идваща откъм водовъртежа, се трупаше по улиците като муселин и лепнеше по кухненските прозорци.

Благодарение на хапчетата бях бодър и за пети път от началото на нощта проверявах оръжието, подредено върху нащърбената дървена маса. Игленият пистолет на Сара, марка „Хеклер и Кох“, лъщеше мътно под слабото осветление, а отворът в долния край на дръжката зееше в чакане на пълнител. Оръжие за наемен убиец — компактно и съвършено безшумно. Пълнителите лежаха до него. Сара бе омотала всеки един с лепенка, за да се различават зарядите — зелен цвят за приспивните, черен за паешката отрова. Повечето пълнители бяха с черни ленти. Предната нощ Сара бе използвала доста от зелените срещу охраната в „Джемини Байосис“.

Собственият ми принос беше по-грубоват. Големият сребрист „Смит енд Уесън“ и четирите оставащи халюциногенни гранати. Тънката пурпурна линия около всеки контейнер леко искреше, сякаш беше готова да се отдели от металната обвивка и безплътно да полети нагоре към къдравите струйки дим над цигарата ми. Разместване и промяна на смисловите стойности — страничен ефект от днешната доза тетрамет на пристанището. Когато съм чист, обикновено не пуша, но по някаква неизвестна причина тетраметът винаги ме подтиква да запаля.

През далечния рев на водовъртежа чух по-друг звук — забързаното свистене на витла, разсичащи нощния мрак.

С леко раздразнение загасих цигарата и тръгнах към спалнята. Сара спеше и тялото ѝ се очертаваше под завивките като сбор от плавни синусоиди. Пред лицето ѝ се спускаха кичури гарвановочерна

коса, едната ѝ ръка бе провиснала от леглото. Докато стоях и я гледах, нощта навън избухна. Някоя от орбиталните охранителни станции бе дала пробен изстрел по пролива. От небето връхлетя гръмотевица и разтърси прозорците. Жената в леглото се размърда и отметна косата от очите си. Влажният кристален поглед ме взе на прицел.

— Какво гледаш?

Гласът ѝ все още бе сънен и дрезгав.

Усмихнах се леко.

— Недей да ми се хилиш. Казвай какво гледаш.

— Просто гледам. Време е да тръгваме.

Сара вдигна глава и чу шума на хеликоптера. Дрямката мигновено изчезна от лицето ѝ. Тя се надигна и седна.

— Къде е „железарията“?

Изразът беше от жаргона на Корпуса. Усмихнах се като при среща със стар приятел и посочих кутията в ъгъла.

— Подай ми пистолета.

— Слушам, госпожо. Зелен или черен пълнител?

— Черен. На тия отрепки им имам вяра точно колкото на спрей-презерватив.

Върнах се в кухнята, заредих игления пистолет, хвърлих поглед към моя и го оставих да си лежи на масата. Вместо това поех в свободната си ръка една от X-гранатите. На прага на спалнята спрях за момент и повдигнах длани, сякаш се мъчех да преценя кое от двете оръжия е по-тежко.

— Ще желаете ли и още нещо, освен фалическият си заместител, госпожо?

Сара ме погледна изпод надвисналия върху челото ѝ сърп от черна коса. В момента изпъваше върху лъскавите си бедра чифт дълги вълнени чорапи.

— Твоят е с по-дълга цев, Так.

— Размерът няма...

Чухме го едновременно. Двойно металическо изщракване откъм коридора. Спогледахме се през стаята и за четвърт секунда зърнах върху лицето ѝ собственото си изумление. Сетне хвърлих към нея заредения иглен пистолет. Тя протегна ръка и го улови точно в мига, когато цялата стена рухна с грохот. Ударната вълна ме отхвърли на пода в ъгъла.

Вероятно ни бяха засекли в апартамента с инфрачервени сензори, а после бяха заредили стената по ръбовете с магнитни мини. Този път не поемаха рискове. Командосът, който нахълта през отвора, беше нисък и набит, а нахлузеният противогаз му придаваше прилика с някакво странно насекомо. В ръцете си стискаше автомат „Калашников“ с къса цев.

Макар че все още лежах на пода и ушите ми звънтяха, аз метнах Х-гранатата срещу него. Не бях махнал предпазителя, а и в случая щеше да е безполезна, но командосът нямаше време да разбере какво точно хвърчи насреща му. Очите му се разшириха зад стъклото на противогаза, той отби гранатата с приклада на автомата и отскочи назад.

— Стреляй в отвора.

Сара бе успяла да залегне на пода до леглото и да закрие с ръце главата си от взрива. Тя чу вика и в няколкото секунди, които спечелихме с моя блъф, отново се изправи с насочен напред пистолет. Отвъд разбитата стена зърнах човешки фигури, сгушени в очакване на експлозия. Чух как мономолекулярните игли звъннаха като комари из стаята, докато Сара изстрелваше три заряда в първия от командосите. Те пронизаха защитния костюм и потънаха в плътта под него. Когато паешката отрова се впи в нервната му система, човекът изпъшка, сякаш се напъваше да повдигне тежък товар. Ухилих се и понечих да стана.

Сара насочваше пистолета към фигурите в коридора, когато на прага на кухнята изникна втори командос и я обсипа с град от куршуми.

Все още на колене, аз видях смъртта ѝ кристално ясно. Всичко стана толкова бавно, сякаш гледах видеозапис кадър по кадър. Командосът се целеше ниско, притиснал автомата към себе си, за да предотврати отката на свръхскорострелния „Калашников“. Първите куршуми бяха в леглото, над което избухна облак от гъши пух и късчета плат. Сетне вихърът връхлетя Сара, преди да се е завъртяла докрай. Зърнах как единият ѝ крак се разпадна на каша под коляното, после видях попаденията в тялото, шепи кървави тъкани, изтръгнати от бледите ѝ хълбоци, докато тя падаше под огнената завеса.

Залитайки, се изправих на крака и в същото време автоматът замлъкна. Сара бе паднала по очи, сякаш за да прикрие ужасните рани,

но аз все още ги виждах като през червена мъгла. Изскочих от ъгъла, без дори да помисля, и командосът закъсна да обърне автомата към мен. Блъснах се в него на височината на кръста, сграбчих оръжието му и го изтласках обратно към кухнята. Цевта на автомата се закачи за рамката на вратата и той не успя да го удържи. Чух как оръжието изтрака на пода зад мен, докато ние падахме върху кухненския под. С бързината и силата, породени от тетрамета, аз възседнах противника, отбих опита му за удар и сграбчих главата му с две ръце. После я разбих в плочките като кокосов орех.

Под маската очите му изведнъж се изцъклиха. Отново вдигнах главата и пак я блъснах надолу, усещайки как черепът поддава като парче прогнило дърво. Притиснах надолу с всичка сила, сетне блъснах още веднъж. Нещо ревеше в главата ми по-мощно от водовъртежа, а нейде далече чувах собствения си глас да крещи яростни ругатни. Канех се за четвърти или пети удар, когато нещо ме блъсна между плешките и от крака на масата пред мен като по магия се разхвърчаха трески. Усетих парването, когато две от тях се забиха в лицето ми.

Кой знае защо, яростта изведнъж ме напусна. Отпуснах главата на командоса почти нежно и тъкмо вдигах разсеяно ръка към болката от треските в бузата си, когато осъзнах, че съм бил прострелян и куршумът е минал през гръдния ми кош, преди да се забие в крака на масата. Изумен, аз сведох очи и видях тъмночервеното петно, което се разширяваше по ризата ми. Нямаше място за съмнение. В изходната рана спокойно можеше да влезе топка за голф.

С осъзнаването дойде и болката. Имах чувството, че някой изведнъж е прекарал през гръдния ми кош стоманена четка за чистене на тръби. Посегнах нагоре, напипах дупката и я запуших със средния и безименния пръст. Върхчетата на пръстите застъргаха по назъбена кост и усетих как под тях тупти нещо ципесто. Куршумът бе минал покрай сърцето. Изпъшках и се опитах да стана, но пышкането прерасна в кашлица и усетих по езика си вкус на кръв.

— Не мърдай, скапаняк!

Крясъкът идваше от младежко гърло, почти вцепенено от шока. Прегърбих се над раната и хвърлих назад поглед през рамо. Застанал на прага зад мен, някакъв младеж в полицейска униформа стискаше с две ръце пистолета, с който ме бе прострелял. Трепереше цял. Отново закашлях и се обърнах настрани.

Револверът „Смит и Уесън“ лъщеше сребристо на нивото на очите ми върху масата, където го бях оставил преди по-малко от две минути. Може би точно това ме тласна към действие — нищожното време, изминало от момента, когато Сара още бе жива и всичко беше наред. Преди по-малко от две минути можех да грабна оръжието, дори си мислех за това, тъй че защо не сега? Изскърцах със зъби, притиснах още по-силно пръсти върху дупката в гърдите си и залитайки, станах на крака. В гърлото ми нахлу струя топла кръв. Със свободната ръка се вкопчих в ръба на масата и погледнах назад към ченгето. Усетих как устните ми се отдръпват от стиснатите зъби в нещо средно между болезнена гримаса и злобна усмивка.

— Не ме принуждавай, Ковач!

Направих още крачка към масата и опрях бедро в нея. Дъхът бълбукаше в гърлото ми и свистеше през зъбите. Револверът лъщеше като фалшиво злато върху нацърбения дървен плот. Нов орбитален изстрел далече в Пролива озари цялата кухня в сини отънъци. Чух зова на водовъртежа.

— Казах, не ме...

Затворих очи и сграбчих револвера от масата.

**ЧАСТ ПЪРВА
ПРИСТИГАНЕ
(ПРЕХВЪРЛЕН И ЗАРЕДЕН)**

1.

Завръщането от смъртта понякога е много мъчително.

В Емисарския корпус учат новобранците да се отпускат преди съхранението. Превключваш на празен ход и се рееш из пустотата. Това е урок номер едно и преподавателите ти го набиват в главата още от първия ден. Спомням си как в индукционната зала пред нас крачеше Вирджиния Видаура — жена със суров поглед и тяло на танцьорка, прикрито под безформения униформен комбинезон. „Не се безпокойте за нищо, казваше тя, и ще бъдете готови.“ Десет години по-късно я срещнах отново в една килия на съдебния център в Ню Канагава. Очакваше я присъда от осемдесет до сто години за тежък въоръжен грабеж и органични увреждания. Последното, което ми каза, когато я изведоха от килията, беше: „Не се безпокой, хлапе, ще го съхранят“. После наведе глава, за да запали цигара, вдъхна дима дълбоко в дробовете, за които вече не даваше пет пари, и пое по коридора, сякаш отиваше на досадно съвещание. Гледах гордата ѝ походка през тесния процепа на вратата и си повтарях тия думи като молитва.

Не се безпокой, ще го съхранят. Великолепен двусмислен образец на висшата улична мъдрост. Мрачна вяра в мощта на наказателната система и същевременно намек за душевното състояние, което ще ти помогне да заобиколиш подводните рифове на психозата. Каквото и да изпитваш, каквото и да си мислиш, каквото и да представляваш, когато те съхраняват, точно същото ще излезе на изхода. Тревожните и напрегнати състояния могат да създадат проблеми. Затова се отпусках. Превключваш на празен ход. Откъсваш се от света.

Ако имаш време.

Разтърсван от неудържим спазъм, аз изхвъркнах над повърхността на резервоара. С едната ръка опипвах гърдите си за рани, с другата посягах към несъществуващото оръжие. Тежестта ме блъсна като чука и аз отново рухнах в поддържащия гел. Размахах ръце, болезнено блъснах лакът в стената на резервоара и ахнах. Късчета гел нахлуха в гърлото ми. Затворих уста и се вкопчих в ръба на люка, но

проклетото нещо беше навсякъде. Заслепяваше ме, пареше в носа и гърлото ми, хлъзгаше се под пръстите ми. Тежестта откъсваше пръстите ми от ръба, притискаше гърдите ми като при космическо претоварване, забиваше ме надолу в гела. Тялото ми бясно се мяташе из тесния резервоар. Поддържащ гел ли? Та аз *се давех*.

Изведнъж нечия ръка сграбчи китката ми и с едно мощно дръпване ме изправи, докато продължавах да кашлям. Постепенно започвах да осъзнавам, че по гърдите ми няма рани. Някой грубо избърса лицето ми с кърпа, тъй че вече можех да виждам. Реших да запазя това удоволствие за по-късно и се съсредоточих върху задачата да освободя носа и гърлото си от съдържанието на резервоара. Около половин минута седях с наведена глава, кашлях от гела и се мъчех да проумея защо всичко е толкова тежко.

— И това ми било обучение — раздаде се груб мъжки глас, какъвто обикновено можеш да чуеш в изправителните заведения. — На какво са те учили в Емисарския корпус, Ковакс?

В този момент разбрах. На Харлановия свят името Ковач е доста разпространено. Всички знаят как се произнася. Този тук не знаеше. Говореше опростен вариант на аманглийски език, който се среща и на Харлановия свят, но изричаше името съвсем зле — с „кс“ накрая вместо славянското „ч“.

И всичко бе твърде тежко.

Разбирането нахлу в замъгленото ми съзнание като тухла през матово стъкло.

На друга планета.

Някой бе решил да изпрати Такеши Ковач на чуждо място. И тъй като Харлановият свят беше единствената обитаема биосфера в системата Блясък, това означаваше междузвездно прехвърляне до...

Докъде?

Погледнах нагоре. Бетонен таван с ярки неонов лампи. Седях в отворения люк на цилиндър от сивкав метал и приличах на древен авиатор, който е забравил да се облече, преди да седне в двуплощника си. Покрай стената бяха подредени още двајсетина подобни цилиндъра, а отсреща имаше масивна стоманена врата, в момента затворена. На Харлановия свят поне боядисват залите за презареждане в пастелни тонове и служителките са хубави. В края на краищата, смята се, че си изплатил своя дълг към обществото. Най-малкото,

което могат да сторят за теб, е да ти осигурят слънчев старт в новия живот.

Но в речника на човека пред мен едва ли съществуваше думата „слънчев“. Около два метра висок, той сякаш си бе изкарвал хляба с борба срещу блатни пантери, преди да подхване сегашната си кариера. Мускулите се издуваха по ръцете и гърдите му като броня, а косата му бе късо подстригана, разкривайки дълъг белег, който слизаше като светкавица към лявото ухо. Беше облечен в широка черна дреха с еполети и малка плочка с надпис върху гърдите. Очите в цвета на дрехата ме гледаха с безразлично спокойствие. След като ми бе помогнал да седна, той се отдръпна на безопасно разстояние, както повелява уставът. Явно отдавна се занимаваше с тази работа.

Притиснах едната си ноздра и изкарах през другата още гел.

— Ще ми кажете ли къде съм? И няма ли да ми прочетете правата или нещо подобно?

— Ковакс, в момента нямаш никакви права.

Вдигнах очи и видях мрачна усмивка, разтеглена като шев през лицето. Свих рамене и издухах гела от другата ноздра.

— Ще ми кажете ли къде съм?

Той се поколеба за момент, вдигна поглед към неоновото осветление, сякаш търсеше там информацията, след това също сви рамене.

— Дадено. Защо не? Намираш се в Бей Сити, приятел. На Земята. — Гримасата, наподобяваща усмивка, отново се появи на лицето му. — Родината на човечеството. Моля, наслаждавай се на престоя си в този най-древен от цивилизованите светове. Та-да-да-да-а-а.

— Продължавай в същия дух — посъветвах го аз.

Лекарката ме изведе в дълъг бял коридор, по чийто под личаха тъмни следи от гумените колела на болнични носилки. Крачеше доста бързо и аз трябваше да подтичвам след нея, цял омазан в гел и облечен единствено със сив пешкир около кръста. Жената се държеше професионално и деловито, но усещах, че е измъчена и напрегната. Стискаше под мишница наръч документи и бързаше да приключи час по-скоро. Запитах се по колко презареждания ѝ се падат на ден.

— През близките ден-два трябва да почивате колкото се може повече — обясняваше монотонно лекарката. — Може да ви наболява тук-там, но това е нормално. Сънят помага. Ако имате по-сериозни оплак...

— Знам. Не ми е за пръв път.

Нямах желание за общуване. Току-що си бях припомнил Сара.

Спряхме пред една странична врата с надпис „Душ“ върху матовото стъкло. Лекарката ме избута навътре и спря на прага.

— И друг път съм се къпал — уверих я аз.

Тя кимна.

— Когато свършите, в края на коридора има асансьор. Изписването става на горния етаж. И... полицията иска да разговаря с вас.

Според наръчника не е препоръчително да се подлагат новозаредените на силен адреналинов шок, но тя вероятно бе чела досието ми и смяташе, че при моя начин на живот една среща с полицията не е нещо особено. Искаше ми се и аз да съм убеден в същото.

— Какво искат?

— Не пожелаха да споделят с мен. — В думите ѝ долових раздражение, което би трябвало да прикрива по-добре. — Може би репутацията ви привлича поклонници.

— Може би. — Усмихнах се, без сам да зная защо. — Докторе, за пръв път идвам тук. На Земята, искам да кажа. Не съм имал работа с тукашната полиция. Трябва ли да се тревожа?

Тя ме погледна и аз видях как в очите ѝ бликна познато чувство — смес от страх, смайване и презрение към неуспелия реформист.

— Струва ми се, че с човек като вас — изрече най-сетне тя, — би трябвало по-скоро те да се тревожат.

— Да, бе — тихо промърморих аз.

Лекарката се поколеба, после махна с ръка.

— В съблекалнята има огледало — каза тя и си тръгна. Погледнах вратата, която ми бе посочила, но не знаех дали съм готов да надникна в огледалото.

Като си подсвирквах фалшиво, за да прогоня безпокойството, аз влязох под душа и плъзнах сапунисаните си длани по новото тяло. Донорът ми беше на възраст малко над четирийсет стандартни

протекторатски години, с телосложение на плувец и усещане за военни навици, запечатани в нервната система. Най-вероятно неврохимично подобрене. Някога и аз бях минал през същата процедура. Леко стягане в дробовите подсказваше пристрастеност към никотина. Имаше и разкошен белег малко под лакътя, но ако се изключи това, няхах от какво да се оплаквам. Дребните недостатъци и дефекти изникват по-късно и ако си мъдър, просто привикваш с тях. Всеки донор има история. Ако се смущаваш от тия неща, избираш модел „Синтета“ или „Фабрикон“. Носил съм доста синтетични донори; често ги използват при съдебните заседания за освобождаване под гаранция. Евтини, но с тях се чувстваш като в разграден двор, а производителите така и не се научиха да правят свестни вкусови рецептори. Каквото и да ядеш, има вкуса на стърготини с къри.

На пейката в съблекалнята открих грижливо сгънат летен костюм. Огледалото беше вградено в стената. Върху дрехите лежеше прстичък стоманен часовник, а под него имаше обикновен бял плик с моето име. Дълбоко си поех дъх и отидох да надникна в огледалото.

Тази част винаги е най-трудна. Върша това почти две десетилетия и все още се разтърсвам, когато застава пред огледалото и насреща ми се втренчи напълно непознат човек. То е като да вадиш образ от дълбините на автостереограма. През първите секунди виждаш само как някой те гледа през прозорец. После нещата идват на фокус, усещаш как бързо се пренасяш зад маската и прилепваш към нейното съдържание с почти осезаем тласък. Сякаш някой е срязал пъпната връв, само че вместо да ви раздели, просто е махнал отчуждението и сега виждаш в огледалото себе си.

Стоях, бършех се и привиквах с лицето. Беше в общи линии европейско, което за мен представляваше промяна, а първото и най-силно усещане ми подсказваше, че ако в живота има път на най-малкото съпротивление, това лице никога не се е придържало към него. Въпреки характерната бледност, причинена от дългия престой в резервоара, чертите в огледалото изглеждаха обрулени от вятъра. Навсякъде имаше бръчки. Гъстата, късо подстригана коса беше черна, тук-там прошарена с бяло. Очите бяха сини и над лявото имаше почти незабележим назъбен белег. Вдигнах лявата ръка, погледнах белега върху нея и се запитах дали е свързан с онзи на челото.

В плика под часовника открих лист отпечатана хартия. Материално копие. Саморъчен подпис. Много блед.

Е, вече си на Земята. Най-древният от цивилизованите светове. Свих рамене и огледах писмото, после се облякох и прибрах листа в джоба на новото си сако. След още един поглед към огледалото закопчах новия часовник и излязох да се срещна с полицията.

Беше четири и петнайсет, местно време.

Лекарката ме чакаше, седнала зад дълго, извито бюро в приемната. Попълваше формуляри на монитора. Над нея стоеше мършав, аскетичен тип, в черен костюм.

Озърнах се, после пак погледнах костюмирания.

— Вие ли сте от полицията?

— Навън. — Той махна към вратата. — Това не е в тяхната юрисдикция. Трябва им специален инструктаж, за да влязат тук. Ние си имаме собствена охрана.

— А вие сте?

Той ме погледна със същите смесени чувства, които бях усетил у лекарката долу.

— Надзирател Съливан, главен ръководител на Централното хранилище в Бей Сити, заведението, което напускате.

— Май не се радвате много, че ме губите.

Съливан ме изпепели с поглед.

— Вие сте рецидивист, Ковакс. Никога не съм разбирал смисъла да се хаби хубава плът и кръв заради такива като вас.

Докоснах писмото в джоба си.

— За мое щастие мистър Банкрофт не е на същото мнение. Той трябваше да ми прати лимузина. Дали е дошла вече?

— Не съм поглеждал.

Някъде на бюрото издрънка звънче. Лекарката бе приключила с въвеждането на данните. Тя откъсна извития край на хартиената лента, сложи подписа си на две места и подаде документа на Съливан. Надзирателят се приведе над хартията и я огледа с присвити очи, после надраска своя подпис и ми подаде копието.

— Такеша Лев Ковакс — изрече той, произнасяйки името ми не по-малко погрешно от своя подчинен в резервоарната зала. — С

пълномощията, дадени ми от Съдебното споразумение на ООН, ви предавам под опеката на Лорънс Дж. Банкрофт за срок не повече от шест седмици, в края на който освобождаването ви под гаранция ще бъде преразгледано. Моля, подпишете тук.

Взех писалката и изписах името си с чужд почерк до пръста на надзирателя. Съливан раздели горното и долното копие, и ми подаде розовия екземпляр. Лекарката му подаде нов лист.

— Това е лекарски протокол, потвърждаващ, че Такеши Ковакс (д.ч.п.) е приет в цялост и невредимост от Правосъдната администрация на Харлановия свят и впоследствие настанен в това тяло. Потвърдено от мен и вътрешната наблюдателна система. Прилага се диск с подробности за предаването и данните от резервоара. Моля, подпишете декларациите.

Вдигнах очи и безуспешно се опитах да открия камерата. Нямахме смисъл да споря. Надрасках новия си подпис за втори път.

— Това е копие от наемното споразумение, с което сте обвързан. Моля, прочетете го внимателно. Неизпълнението на който и да било параграф може да доведе до незабавното ви завръщане в хранилището, за да изтърпите целия срок на присъдата си или тук, или в друго заведение по избор на Администрацията. Разбирате ли тези условия и приемате ли да се обвържете с тях?

Взех документите и ги прегледах набързо. Бяха стандартни. Леко видоизменен вариант на споразуменията за освобождаване под гаранция, които бях подписвал поне пет-шест пъти на Харлановия свят. Езикът изглеждаше малко по-формален, но съдържанието си оставаше същото. С други думи казано, пълна глупост. Подписах, без да се колебая.

— Е, добре. — Съливан сякаш мъничко поомекна. — Вие сте късметлия, Ковакс. Не изпускате златния шанс.

Не им ли омръзва да повтарят едно и също?

Мълчаливо сгънах своите екземпляри и ги напъхах в джоба си до писмото. Вече се обръщах, когато лекарката стана и ми подаде малка бяла картичка.

— Мистър Ковакс.

Спрях.

— Не би трябвало да имате сериозни проблеми с адаптацията — каза тя. — Тялото е здраво, а вие сте свикнал с това. Ако все пак има

нещо сериозно, обадете се на този номер.

Протегнах ръка и взех малкото картонче с машинна точност, която не бях забелязал преди. Неврохимичната обработка почваше да си казва думата. Ръката ми прибра картичката в същия джоб, където лежаха другите документи, и аз си тръгнах. Прекосих приемната и бутнах вратата, без да кажа нито дума. Може да беше малко неучтиво, но не вярвах някой в тази сграда засега да е заслужил моята благодарност.

Вие сте късметлия, Ковакс. Да, бе. На сто и осемдесет светлинни години от дома, настанен в чуждо тяло, взето под наем за шест седмици. Прехвърлен насам, за да свърша работа, която тукашната полиция не желае да докосне и с пръчка. Проваля ли се — отивам обратно на склад. Чувствах се тъй щастлив, че едва не запях на висок глас, докато пресичах прага.

2.

Залата отвън беше огромна и почти пуста. Съвсем не приличаше на нашата железопътна гара в Милспорт. Под скосения покрив от дълги прозрачни панели подът от разтопено стъкло сияеше като кехлибар в лъчите на следобедното слънце. Две деца си играеха с автоматичната врата на изхода и самотен робот-чистач душеше нещо в сянката край стената. Нищо друго не помръдваше. Насядали под слънчевия блясък върху скамейки от старо дърво, няколко души чакаха мълчаливо техни приятели или роднини да се завърнат от своите изменено-въглеродни изгнания.

Централната разтоварителница.

Тия хора не биха разпознали близките си в техните нови тела; разпознаването зависеше от завръщащите се, а за ония, които ги чакаха, предвкушването на срещата щеше да бъде изпълнено със студен страх от мисълта какво ли лице и тяло им предстои да обикнат тепърва. Или може би ги деляха две-три поколения и посетителите чакаха някого, за когото са съхранили само смътен детски спомен или семейна легенда. В Корпуса познавах един тип, Мураками, който чакаше да освободят працядо му, вкаран преди век. Замина за Нова Пеща да го посреща с подаръци — литър уиски и билиардна щека. Беше израснал с легенди за подвизите на працядо си в билиардните зали. А працядото излежаваше присъда още отпреди Мураками да се е родил.

Докато слизах по стъпалата към залата, аз забелязах посрещачите си. Край една от скамейките три високи силуета неспокойно пристъпваха от крак на крак и създаваха малки въртопи из светещите пращинки, плаващи в слънчевите лъчи. Четвъртата фигура седеше на скамейката със скръстени ръце и изпънати крака. Четиримата носеха огледални слънчеви очила, които отдалече превръщаха лицата им в идентични маски.

От самото начало вървах към изхода и не проявих намерение да завия към тях. Те, изглежда, осъзнаха това едва когато бях прекосил половината зала. Двама се отправиха да ме пресрещнат със спокойната грация на нахранени тигри. Едри и яки, с грижливо поддържани

пурпурни мохикански прически, те застанаха на около два метра пред мен, като ме принуждаваха или да спра, или рязко да свърна настрани. Спрях. Новопристигнал и току-що настанен в ново тяло — това не е най-доброто състояние, за да се спречкваш с местните власти. За втори път през този ден изпробвах усмивката си.

— С какво можа да ви услужа?

По-възрастният от двамата небрежно размаха значката си към мен, после побърза да я прибере, сякаш се боеше да не потъмнее от въздуха.

— Полицейски участък Бей Сити. Лейтенантът иска да поговори с вас.

Изречението му изглеждаше недовършено, сякаш едва се удържаше да не добави накрая някой цветист епитет. Опитах се да направя физиономия, сякаш сериозно обмислям дали да ги придружа или не, но те знаеха много добре, че съм в ръцете им. Един час след излизане от резервоара все още не познавах новото си тяло дотолкова, че да го хвърляш в ръкопашен бой. Прогоних спомените за смъртта на Сара и покорно се оставих да ме поведат обратно към седналото ченге.

Лейтенантът се оказа жена на възраст малко над трийсет години. Имаше златист грим около очите, високи скули, наследени от индиански прадеди, и широка уста с тънки устни, постоянно изкривени в подигравателна усмивка. Тъмните очила се крепяха върху нос, с който спокойно можеха да се отварят консерви. Лицето бе обрамчено с къса, нечиста коса, слепена на шипове върху челото. Беше облечена с торбеста бойна жилетка, но дългите крака в черен клин, които стърчаха отдолу, подсказваха, че под дрехата се крие стройно тяло. Скръстила ръце на гърдите си, тя ме оглежда почти цяла минута, преди да проговори:

— Ковач, нали?

— Да.

— Такеша Ковач? — Произношението ѝ беше безупречно. — От Харлановия свят? От Милспорт през складовото заведение в Канагава?

— Знаете ли какво? Говорете си, а аз ще ви поправя, ако сбъркате.

Дълго мълчание откъм огледалните очила. Лейтенантът раздвижи ръка и огледа ръба на дланта си.

— Имате ли разрешително за подобен вид хумор, Ковач?

— Съжалявам, забравих го у дома.

— И какво ви води на Земята?

Нетърпеливо махнах с ръка.

— Вече знаете, иначе нямаше да сте тук. Имате ли да ми кажете нещо, или само водите тия дечица с образователна цел?

Усетих как нечии пръсти се стягат около ръката ми и настръхнах. Лейтенантът едва забележимо поклати глава и ченгето отзад отново ме пусна.

— По-кратко, Ковач. Искам само да поговорим. Да, знам, че Лорънс Банкрофт ви е измъкнал. Между другото, дойдох, за да ви откарам до неговото жилище. — Изведнъж тя рязко се приведе напред и стана. Беше висока колкото новия ми носител. — Аз съм Кристин Ортега от отдел „Органични увреждания“. Банкрофт беше мой случай.

— Беше?

Тя кимна.

— Случаят е приключен, Ковач.

— За предупреждение ли да го смятам?

— Не, за утвърден факт. Очевидно самоубийство и точка.

— Банкрофт май не смята така. Той твърди, че е бил убит.

— Да, чух нещо такова. — Ортега сви рамене. — Какво пък, и той е в правото си. За такъв човек сигурно не е лесно да повярва, че би могъл да си пръсне черепа.

— Какъв човек?

— Я стига... — Тя не довърши и ме изгледа с лека усмивка. — Извинявайте, все забравям.

— Какво забравяте?

Ново мълчание, но сега Кристин Ортега изглеждаше смутена за пръв път от началото на краткото ни познанство. Когато заговори отново, в тона ѝ се долавяше колебание.

— Вие не сте тукашен.

— Е, и?

— Всеки тукашен знае що за човек е Лорънс Банкрофт.

Въпреки парещия интерес да узная защо ме лъже толкова нескопосано, без дори да се познаваме както трябва, аз предпочетох да я успокоя и подхвърлих наслуки:

— Богат човек? Влиятелен?

Тя се усмихна студено.

— Ще разберете. А сега искате ли да ви откарам, или не?

Според писмото в джоба ми отвън трябваше да чака кола с шофьор. Банкрофт изобщо не споменаваше за полицията. Свих рамене.

— Никога не съм отказвал безплатно пътуване.

— Добре. В такъв случай да тръгваме ли?

Ченгетата ме обкръжиха, а когато стигнахме до вратата, излязоха първи като телохранители с отнетнати назад глави и напрегнати погледи. Двамата с Ортега прекрачихме навън едновременно и в лицето ми блиснаха топли слънчеви лъчи. Присвих новите си очи от блясъка и различих ъгловати сгради зад истински телени мрежи отвъд зле поддържана площадка за кацане. Безжизнени, сивкаво бели здания, датиращи може би още от миналото хилядолетие. Между унилите стени зърнах части от сив железен мост, водещ незнайно накъде. В не особено стройни редици пред нас бяха паркирани също тъй вехти возила — въздушни и наземни. Внезапно налетя порив на вятъра и аз долових лекия аромат на диво цвете, израснало в някоя пукнатина на площадката. От далечината долиташе познатият шум на градски транспорт, но всичко останало беше като в исторически сензофилм.

— ... и ви казвам, че има само *един* съдник. Не вярвайте на учените, когато ви уверяват...

Докато слизахме по стъпалата пред изхода, насреща ни загърмя бръщолевенето на зле поддържан високоговорител. Погледнах отвъд площадката и видях тълпа, обкръжила някакъв тип с черни дрехи върху стар сандък. Из въздуха над главите на слушателите безредно се люшкаха холографски плакати. „НЕ НА РЕЗОЛЮЦИЯ 653! САМО БОГ МОЖЕ ДА ВЪЗКРЕСЯВА! Д. Ч. П. = Д. Я. В. О. Л.“

— Какви са тия?

Ортега презрително сви устни.

— Католици. Старинна религиозна секта.

— Тъй ли? Никога не съм чувал за тях.

— Е, да. Не е имало откъде да чуете. Те не вярват, че човешко същество може да бъде дигитализирано, без да загуби душата си.

— Значи вярата не е много разпространена.

— Само на Земята я има — кисело потвърди тя. — Мисля, че Ватикана — това е централното седалище на тяхната църква — финансира два криокораба до Старфол и Латимър.

— Бил съм на Латимър. Не видях там нищо такова.

— Корабите потеглиха в началото на века, Ковач. Ще пристигнат поне след още двайсетина години.

Минахме покрай тълпата и една млада жена със стегната на тила коса ми протегна листовка. Жестът беше толкова рязък, че задейства рефлексите на моя носител и още преди да се осъзная, аз заех отбранителна стойка. Жената ме гледаше строго и продължаваше да протяга ръка. Поех листовката с извинителна усмивка.

— Те нямат право — каза жената.

— О, съгласен съм...

— Само Господ Бог може да спаси душата ви.

— Аз...

Но Кристин Ортега вече бе стиснала рамото ми и ме водеше решително настрана. Личеше си, че има богат опит в това отношение. Изтръгнах се от хватката ѝ учтиво, но също тъй решително.

— Бързаме ли за някъде?

— Да, смятам, че и двамата имаме по-важни занимания — процеди тя през зъби, като гледаше назад, където нейните колеги отблъскваха настойчиво предлаганите листовки.

— Може би искам да поговоря с нея.

— Нима? Стори ми се, че по-скоро искате да ѝ теглите един саблен удар.

— Беше реакция на носителя. Мисля, че тялото има неврохимични вградени рефлексии и тя ги задейства. Нали знаете, обикновено след разтоварване хората си полягат за няколко часа. Малко съм нервен.

Погледнах листовката в ръката си. „Може ли машина да спаси душата ви?“ — питаше риторично тя. Думата „машина“ беше отпечатана с шрифт, имитиращ архаичен компютърен текст. Изящните стереографски букви на „душата“ танцуваха над цялата страница. Преобърнах листа, за да видя отговора.

„Не!!!!!“

— Значи приемат криогенното замразяване на хора, но се бунтуват срещу дигиталното човешко прехвърляне? Интересно. — Хвърлих замислен поглед назад, към светещите плакати. — Каква е тази Резолюция 653?

— Безпрецедентен съдебен процес, който се води в момента от Съда на ООН — отговори троснато Ортега. — Общественият обвинител на Бей Сити иска да призове за свидетелка по друго дело една католичка, която в момента е на склад. Показанията ѝ могат да бъдат решаващи. Ватикана твърди, че тя вече е мъртва и се намира в Божиите ръце. Наричат опита за призоваването ѝ богохулство.

— Ясно. Няма съмнение на чия страна сте.

Тя спря и се обърна към мен.

— Ковач, мразя тия проклети изроди. Те са ни тормозили почти две хиляди и петстотин години. Носят вината за повече страдания, от която и да било друга организация в човешката история. Знаете ли, че те дори не позволяват на своите привърженици да използват противозачатъчни, за бога, и през последните пет века са се обявявали срещу всяко по-важно медицинско откритие? На практика единственото добро нещо, което можем да кажем за тях, е, че д.ч.п. им попречи да се разпрострат из Космоса заедно с останалото човечество.

Оказа се, че ще ме возят с поовехтял, но несъмнено елегантен „Локхийд-Митома“, оцветен вероятно в характерните шарки на полицията. Летял съм с такива машини на Шария, но там бяха покрити отвсякъде със сивкавочерен противорадарен слой. В сравнение с тях този изглеждаше ослепително пъстър със своите бели и червени райета. В кабината седеше неподвижно пилот с огледални очила като на всички останали от групата на Ортега. Люкът към вътрешността на машината вече беше отворен. Щом се качихме, Ортега удари с юмрук по стената и турбините се завъртяха с тихо свистене.

Помогнах на единия от мохиканите да затвори люка, стегнах мускули срещу тласъка на излитащата машина и се настаних на кресло до един от илюминаторите. Докато се издигахме по спирала, аз изпънах шия, за да видя тълпата долу. На височина около сто метра машината изравни и леко отпусна нос. Облегнах се назад и видях, че Ортега ме гледа.

— Все тъй любопитен, а? — подхвърли тя.

— Чувствам се като турист. Ще ми отговорите ли на един въпрос?

— Стига да мога.

— Ако онези долу не използват противозачатъчни средства, трябва да са ужасно много, нали? А напоследък Земята не е кой знае

колко активна, тъй че... Защо властта не е в техни ръце?

Ортега и нейните хора се спогледаха с неприятни усмивки.

— Складирането — каза мохиканът отляво.

Плеснах се по врата, после се зачудих дали жестът е разпространен и тук. В края на краищата тилът е стандартното място за монтиране на мозъчна приставка, но дребните обичаи и жестове невинаги са логични.

— Складирането. Разбира се. — Огледах лицата им. — Няма ли изключение за тях?

— Не.

Кой знае защо, този кратък разговор сякаш ни сближи. Те се отпуснаха. Същият мохикан поясни:

— Десет години или три месеца, за тях е все същото. Смъртна присъда. Те никога не излизат. Весело, а?

Кимнах.

— Чиста работа. А какво става с телата?

Човекът срещу мен небрежно махна с ръка.

— Продават ги или ги разглобяват за трансплантации. Зависи от роднините.

Извърнах глава и се загледах през прозореца.

— Нещо смущава ли ви, Ковач?

Погледнах Ортега и разтеглих устни в нова усмивка. Май започвах да се справям доста добре.

— Не, не. Просто си мислех. Имам чувството, че съм попаднал на чужда планета.

Всички избухнаха в смях.

Слънчев дом

2 октомври

„Такеси-сан,

Когато получите това писмо, без съмнение ще бъдете малко объркан. Най-искрено се извинявам за това, но ме увериха, че обучението в Емисарския корпус ще ви помогне да се справите с положението. Също така ви уверявам, че не бих ви подлагал на всичко това, ако не се намирах в отчаяно положение.

Името ми е Лорънс Банкрофт. Понеже идвате от колониите, това име може би не ви говори нищо. Достатъчно е да кажа, че съм богат и влиятелен на Земята, и в резултат имам много врагове. Преди шест седмици бях убит — деяние, което полицията по някакви свои съображения реши да сметне за самоубийство. Тъй като в крайна сметка убийците се провалиха, мога само да предполагам, че ще опитат отново, и при подобно отношение на полицията може и да успеят.

Несъмнено вие ще се запитате какво общо има това с вас и защо ви измъкваме от хранилището на цели сто осемдесет и шест светлинни години, за да се справите с някакъв местен проблем. Моите адвокати ме посъветваха да наема частен детектив, но поради видното си положение в глобалната общност не мога да се доверя никому тук. Вашето име ми бе дадено от Рейлийн Кавахара, за която, доколкото разбрах, сте свършили някаква работа на Ню Пекин преди осем години. Два дни след молбата ми да установят къде се намирате, ръководителите на Емисарския корпус успяха да ви открият в Канагава, макар че поради вашето уволнение и по-нататъшната ви дейност не бяха в състояние да предложат нито гаранция, нито някакво обещание за лоялност. Доколкото разбирам, вие сте независим човек.

Условията, при които бяхте освободен, са следните:

Нает сте да работите за мен в течение на шест седмици, като в края на този срок имам правото да го удължа, ако се наложи допълнителна работа. През това време ще поема всички разходи в рамките на разумното, свързани с вашето разследване. Освен това ще поема разносните за наема на носител през посочения период. В случай, че приключите разследването успешно, остатъкът от присъдата ви в Канагава — сто и седемнайсет години и четири месеца — ще отпадне и вие ще бъдете прехвърлен на Харлановия свят за незабавно освобождаване в носител по ваш избор. Като допълнителен вариант предлагам да изплатя ипотеката на сегашния ви носител тук, на Земята,

при което ще можете да станете натурализиран гражданин на ООН. И в двата случая ще получите сума, еквивалентна на сто хиляди ООН долара.

Смятам тези условия за щедри, но бих добавил, че с мен шега не бива. Ако разследването се провали и бъда убит, или ако се опитате по какъвто и да било начин да избягате или да нарушите условията на договора, наемът на носителя ще бъде прекъснат незабавно и вие ще бъдете върнат на склад, за да изтърпите присъдата си тук, на Земята. Към тази присъда могат да бъдат прибавени и допълнителни наказания за евентуални ваши нарушения на закона. Ако от самото начало решите да не приемете договора, пак ще ви върнат на склад, макар че в такъв случай не поемам отговорност за обратното ви препращане до Харлановия свят.

Надявам се да приемете предложената уговорка като изгодна възможност и да се съгласите да работите за мен. В очакване на това, изпращам шофьор да ви вземе от складовото заведение. Казва се Къртис и е един от най-верните ми служители. Той ще ви посрещне в залата за освобождаване.

Очаквам да се срещнем в Слънчевия дом.

Искрено ваш
Лорънс Дж. Банкрофт“

3.

Слънчевият дом заслужаваше името си. От Бей Сити летяхме около половин час на юг над крайбрежието, докато промяната в тона на двигателя ми подсказа, че приближаваме целта. Слънцето слизаше към морето и лъчите му, проникващи през илюминаторите отдясно, вече се обагряха в мек златист цвят. Когато започнахме да се спускаме, аз надникнах навън и видях как вълните долу се превръщат в разтопена мед, а въздухът над нас — в чист кехлибар. Сякаш кацахме в буркан с пчелен мед.

Машината се наклони настрани и направи широк вираж, което ми даде възможност да огледам имението на Банкрофт. То разстилаше край морето грижливо поддържани зелени ливади и бели алеи, обкръжаващи грамадна къща с керемиден покрив, където спокойно можеше да се настани малка армия. Стените бяха бели, покривът кораловочервен, а ако имаше армия, засега не виждах и следа от нея. Инсталираните системи за безопасност също бяха незабележими. Когато слязохме по-ниско, различих в единия край на терена леко трептене на въздуха над силова ограда. Беше толкова слабо, че не разваляше гледката откъм къщата. Много мило.

На десетина метра височина пилотът включи спирачките рязко — според мен дори твърде рязко. Машината се разтърси от край до край и кацнахме сред облак от изтръгнати чимове и буци пръст.

Хвърлих на Ортега укоризнен поглед, но тя се престори, че не забелязва. Отвори люка и излезе. След малко и аз я последвах на обезобразената ливада. Побутвайки с крак разхвърляните чимове, извиках през воя на турбините:

— Защо беше всичко това? Толкова ли ви е яд на Банкрофт, че не иска да повярва в собственото си самоубийство?

— Не. — Ортега огледа грамадната къща пред нас, сякаш се канеше да я вдигне във въздуха. — Не, за друго ни е яд на мистър Банкрофт.

— Ще ми кажете ли защо?

— Нали сте детектив, сам изяснявайте.

Млада жена с ракета за тенис в ръката излезе от страничния вход на къщата и тръгна към нас по ливадата. На около двайсет метра спря, пхна ракетата под мишница и вдигна длани около устата си.

— Вие ли сте Ковач?

Беше красива в стил „слънце, море и пясък“, а трикото и спортните шорти, които носеше, подчертаваха максимално този факт. Златистата коса се плъзгаше по раменете ѝ при всяка крачка, а когато извика към нас, за миг се мярнаха млечнобели зъби. На челото и китките си носеше памучни ленти, и то не само за ефект, както доказваха капките пот по лицето ѝ. Краката ѝ бяха източени и мускулести, а когато вдигна ръце, очертаха се стегнати бицепси. Пищни гърди изпъваха трикото. Запитах се дали тялото е нейно.

— Да — извиках в отговор аз. — Такеша Ковач. Освободиха ме днес следобед.

— Пред склада трябваше да ви чакат.

Последното прозвуча като обвинение. Разперих ръце.

— Чакаха ме.

— Не *полицайте*. — Тя закрочи напред, гледайки втренчено Ортега. — Вие. Познавам ви.

— Лейтенант Ортега — представи се моята придружителка, сякаш бяхме на градинско увеселение. — Полицейски участък Бей Сити, отдел „Органични увреждания“.

— Да. Сега си спомням. — Тонът определено беше враждебен. — Предполагам, че точно вие сте уредили да задържат нашия шофьор за някакво нелепо измислено нарушение.

— Не, това сигурно е работа на отдел „Контрол на движението“, госпожо — отвърна любезно Ортега. — Аз нямам такива пълномощия.

Жената пред нас изсумтя презрително.

— О, не се и съмнявам, лейтенант. И съм сигурна, че нямате нито един приятел в онзи отдел. — Гласът ѝ стана високомерен. — Знаете, че ще го освободим още преди залез-слънце.

Извих очи, за да видя как ще реагира Ортега, но тя изобщо не реагира. Орловият профил остана безстрастен. Повече обаче ме тревожеше презрителната усмивка на другата жена. Гримасата беше грозна и не отиваше на такова младо лице.

По-назад, до къщата, имаше двама мъже с автоматични оръжия на рамо. Те стояха под стряхата и наблюдаваха още когато кацнахме,

но сега излязоха от сянката и бавно се упътиха към нас. По това как очите на жената леко се разшириха, предположих, че ги е повикала по имплантиран микрофон. Хитро. На Харлановия свят хората винаги са против да вграждат в себе си разни машинарии, но на Земята положението май щеше да се окаже съвсем различно.

— Не сте добре дошла тук, лейтенант — заяви младата жена с леден глас.

— Вече си тръгвам, госпожо — отвърна дрезгаво Ортега. Тя ненадейно ме потупа по рамото и без да бърза, се отправи обратно към машината. На половината път изведнъж спря и се обърна. — Дръж, Ковач. Без малко да забравя. Ще ти трябват.

Тя бръкна в нагръдния си джоб и ми подхвърли малък пакет. Хванах го инстинктивно и наведох очи. Цигари.

— Довиждане.

Тя скочи на борда и затръшна люка. През стъклото видях, че ме гледа. Машината излетя на пълна мощност, като изпепели земята под себе си и остави дълбока бразда през ливадата, докато се отдалечаваше на запад към океана. Проследихме я как изчезва в далечината.

— Чаровно — промърмори жената до мен, сякаш на себе си.

— Мисис Банкрофт?

Тя се завъртя. Изражението ѝ подсказваше, че съм почти толкова нежелан тук, колкото и Ортега. Тя бе видяла дружеския жест на лейтенанта и устните ѝ тръпнеха неодобрително.

— Съпругът ми прати кола да ви вземе, мистър Ковач. Защо не я изчакахте?

Извадих писмото на Банкрофт.

— Тук пише, че щяла да ме чака кола. Не ме чакаше.

Тя се опита да вземе писмото и аз го вдигнах на недосегаема за нея височина. Жената стоеше срещу мен зачервена и задъхана, а гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха изкусително. Когато вкарват тяло в резервоара, то продължава да произвежда хормони почти като по време на сън. Внезапно осъзнах, че съм възбуден до пръсване.

— Трябваше да изчакате.

Харлановият свят. Някъде бях чел, че гравитацията там е осем десети от земната. Изведнъж отново изпитах нелепото чувство за прекомерна тежест. Въздъгнах задавено.

— Мисис Банкрофт, ако бях чакал, още щях да съм там. Може ли да влезем?

Очите ѝ леко се разшириха и в тях изведнъж зърнах колко стара е всъщност. После тя сведе поглед и си възвърна присъствие на духа. Когато заговори отново, гласът ѝ бе поомекнал.

— Съжалявам, мистър Ковач. Държах се невъзпитано. Както видяхте, полицията не проявява съчувствие към нас. Преживяхме тежко премеждие и все още сме доста раздразнителни. Ако можете да си представите...

— Няма нужда да обяснявате.

— Но искрено съжалявам. Обикновено не съм такава. Никой от нас не е такъв. — Тя размаха ръка, сякаш искаше да ми намекне, че двамата въоръжени пазачи зад нея обикновено ходят окичени с цветя. — Моля ви, приемете моите извинения.

— Разбира се.

— Моят съпруг ви чака в салона откъм морето. Веднага ще ви заведе при него.

Отвътре къщата беше просторна и светла. Една прислужница ни посрещна до вратата на верандата и мълчаливо пое ракетата за тенис на мисис Банкрофт. Продължихме по мраморен коридор, окичен с картини, които за неопитното ми око изглеждаха старинни. Скици на Гагарин и Армстронг, емпатистки творби на Конрад Харлан и Анджин Чандра. Върху цокъл в края на тази галерия имаше нещо като тънко дръвче от ронлив червен камък. Спрях пред него и мисис Банкрофт, която тънко завиваше наляво, бързо направи крачка назад.

— Харесва ли ви? — попита тя.

— Много. Това е от Марс, нали?

С крайчеца на окото си забелязах как лицето ѝ се промени. Почваше да преосмисля, да ме оценява по нов начин. Обърнах се, за да я огледам по-добре.

— Впечатлена съм — каза тя.

— Случва се. Понякога пък правя салто, за да впечатля хората.

Тя ме изгледа втренчено.

— Наистина ли знаете какво е?

— Откровено казано, не. Преди време се интересувах от структурално изкуство. Виждал съм този камък на снимки, но...

— Това е Песенна кула.

Тя посегна покрай мен и плъзна пръсти по един от стърчащите клони. От камъка долетя тиха въздишка и из въздуха се разнесе аромат на вишни и горчица.

— Живо ли е?

— Никой не знае. — В гласа ѝ внезапно прозвуча ентузиазъм, с който ми стана по-симпатична. — На Марс те израстват до сто метра височина, в основата понякога са широки колкото тази къща. Песента им се разнася на километри. И ароматът също. Според ерозията се смята, че някои от тях са на десет хиляди години. Тази обаче е млада, навярно съществува някъде от началото на Римската империя.

— Сигурно е било скъпо. Да се достави на Земята, искам да кажа.

— Парите не бяха проблем, мистър Ковач.

Високомерната маска отново се върна на място. Време беше да продължим.

Почти тичешком се отправихме по коридора наляво, може би, за да наваксаме загубеното време. При всяка крачка гърдите на мисис Банкрофт подскачаха под тънкото трико и аз мрачно отклоних вниманието си към картините по другата стена. Пак емпатистки творби. На една от тях Анджин Чандра докосваше с крехката си ръка ракета, стърчаща като огромен фалос. Не ми помогна особено да се разсея.

Салонът откъм морето беше в края на западното крило. Мисис Банкрофт ме въведе през скромна дървена врата и щом влязохме, слънцето нахлу в очите ни.

— Лорънс, това е мистър Ковач.

Засенчих очите си с длан и видях, че салонът е на две нива. От горното стъклена плъзгаща се врата водеше към балкон. На парапета на балкона се подпираше мъж. Навярно ни бе чул да влизаме; всъщност трябваше да е чул пристигането на полицейската кола и да знае какво означава, но продължаваше да си стои там и да гледа морето. Завръщането от смъртта понякога създава такива настроения. Или пък се дължеше на чисто високомерие. Мисис Банкрофт ми кимна напред и двамата се изкачихме по стъпала, направени от същото дърво

като вратата. За пръв път забелязах, че стените на стаята са покрити от пода до тавана с книжни лавици. Слънцето обливаше гръбчетата им с равномерно оранжево сияние.

Когато излязохме на балкона, мистър Банкрофт се обърна към нас. Държеше книга и беше отбелязал с пръст докъде е стигнал.

— Мистър Ковач. — Той прехвърли книгата в другата ръка и се здрависа с мен. — За мен е удоволствие да ви видя най-сетне. Как ви се струва новият носител?

— Не е лош. Удобен.

— Да, не се задълбочих в подробностите, но дадох на адвокатите си инструкции да намерят нещо... подходящо. — Той се озърна, сякаш търсеше на хоризонта полицейската кола на Ортега. — Дано полицаите да не са се формализирали.

— Засега не.

Личеше, че Банкрофт обича да чете. На Харлановия свят има един популярен артист на име Ален Мариот, спечелил известност с ролята на мъжествен млад философ-квелист, който подкопава устоите на жестоката тирания през ранните Заселнически години. Може да се спори доколко точно са представили образа на квелиста, но историята е хубава. Гледал съм я два пъти. Банкрофт много приличаше на Мариот в онази роля, само че по-възрастен. Беше строен и елегантен, с пронизващи черни очи и буйна прошарена коса, вързана отзад на опашка. Книгата в ръката му и библиотечните лавици наоколо изглеждаха като естествено продължение на могъщия ум, който личеше в погледа му.

Банкрофт докосна рамото на жена си с небрежна нежност, от която в сегашното си състояние бях готов да заплача.

— Пак беше онази жена — каза мисис Банкрофт. — Лейтенантът.

Банкрофт кимна.

— Не се безпокой за това, Мириам. Просто душат наоколо. Предупредих ги какво ще направя, а те не ми обърнаха внимание. Е, мистър Ковач вече е тук и най-сетне ме взеха на сериозно. — Той се обърна към мен. — Полицията не прояви голямо желание да ми сътрудничи.

— Аха. Очевидно затова съм тук.

Спогледахме се, докато аз се мъчех да реша дали този човек ме ядосва или не. Беше ме домъкнал през половината обитавана Вселена, за да ме пъкне в ново тяло и да ми предложи сделка, която просто нямаше как да откажа. Така постъпват богатите хора. Имат власт и не виждат причини да не я използват. Мъжете и жените са обикновена стока като всичко останало. Купуваш, пренасяш, доставяш. Моля, подпишете тук долу.

От друга страна, в Слънчевия дом все още никой не бе произнесъл името ми погрешно, а и на практика нямах избор. Освен това ставаше дума за пари. Сто хиляди долара на ООН бяха шест или седем пъти повече, отколкото очаквахме да вземем двамата със Сара за мократа поръчка в Милспорт. Долари на ООН — най-твърдата от всички валути, приемана на всеки свят в Протектората.

За толкова пари си струва да стиснеш зъби.

Банкрофт отново докосна небрежно жена си, този път по кръста, и я побутна настрани.

— Мириам, би ли ни оставила насаме за малко? Сигурен съм, че мистър Ковач има безброй въпроси, а това навярно ще те отегчи.

— Всъщност мисля, че ще имам въпроси и към мисис Банкрофт.

Тя вече беше тръгнала да влиза и моят коментар я накара да застине на място. Леко сведе глава настрани и се озърна към мен, после към Банкрофт и пак към мен. Мъжът ѝ пристъпи от крак на крак. Не искаше тя да присъства.

— Може да поговорим и по-късно — поправих се аз. — Отделно.

— Да, разбира се. — Очите ѝ срещнаха моите и веднага отскочиха настрани. — Аз ще бъда в картографската стая, Лорънс. Изпрати мистър Ковач при мен, като свършите.

Двамата я проследихме с очи и когато вратата се затвори зад нея, Банкрофт ми направи знак към едно от плетените кресла на балкона. Зад тях събираше прах античен астрономически телескоп, насочен към хоризонта. Като погледнах дъските под краката си, забелязах, че са протрити от старост. Чувството за древност ме обгърна като плащ и докато сядах, по гърба ми пробяга лека тревожна тръпка.

— Моля, не ме смятайте за грубиян, мистър Ковач. След почти двеста и петдесет години брак връзката ми с Мириам се основава най-вече на любезност. Но наистина би било по-добре да поговорите с нея насаме.

— Разбирам.

Всъщност не разбирах, но донякъде усещах нещата.

— Ще желаете ли нещо за пиене? Може би алкохол?

— Не, благодаря. Само малко плодов сок, ако ви се намира.

Стресът от зареждането в носителя почваше да си казва думата, а в краката и пръстите си усещах неприятен сърбеж, който вероятно се дължеше на никотинов глад. Ако не се брои задигнатата от Сара цигара, в последните двама носители не бях пушил и не исках отново да си създавам ядове с навика. А алкохол след всичко останало щеше направо да ме довърши.

Банкрофт скръсти ръце в скута си.

— Разбира се. Ще поръчам да донесат. А сега откъде бихте искали да започнем?

— Може би от очакванията ви. Не знам какво ви е казала Рейлийн Кавахара или каква репутация има Емисарският корпус тук, на Земята, но не очаквайте от мен чудеса. Аз не съм магьосник.

— Знам това. Внимателно изчетох всичко писано за Корпуса. А Рейлийн Кавахара само ми каза, че сте надежден, макар и малко претенциозен.

Спомних си методите на Кавахара и как бях реагирал на тях. Претенциозен. Какво пък, няма да споря.

Въпреки всичко аз му изнесох стандартната лекция. Странно беше да убеждавам клиент, който вече е взел решение. И още по-странно — да омаловажавам способностите си. Престъпната общност не знае що е скромност и за да получиш сериозна подкрепа в нея, гледаш да раздуваш репутацията си. Сега се чувствах по-скоро както някога в Корпуса. Дълги, полирани заседателни маси, край които Вирджиния Видаура изброява способностите на своя екип.

— Обучението на емисарите е разработено за колониалните командоси на ООН. Това не означава...

Не означава, че всеки емисар е командос. Формално погледнато е така, но от друга страна, какво представлява войникът? Каква част от обучението на специалните части се запечатва в тялото и какво остава в ума? И какво се случва, когато двете бъдат разделени?

Както казва баналният израз, Космосът е безкраен. Най-близкият от Обитаемите светове се намира на петдесет светлинни години от Земята. Най-далечният — на двеста, а някои от Колониалните кораби

все още пътуват. Ако някой смахнат вземе да размахва тактически ядрени ракети или други опасни за биосферата играчки, какво можем да предприемем? Можем да предадем информацията по хиперпространствен излъчвател — мигновено или почти мигновено, учените все още спорят по въпроса, — но това не разгръща дивизии, както обичаше да повтаря Квелкрист Фолкънър. Дори да изпратиш военен кораб още в мига, когато лайното е улучило вентилатора, космическата пехота ще пристигне тъкмо навреме, за да пита внуците кой е победил.

Така не се управлява Протекторат.

Е, добре, можем да дигитализираме и изпратим умовете на ударна бойна група. Отдавна са минали времената, когато числеността е имала решаващо военно значение. Повечето победи през последните пет века са печелени от малки, подвижни партизански части. Можем дори да заредим д.ч.п. войници директно в носители с бойно обучение, усъвършенствана нервна система и хормонално натрупана мускулна маса. А после?

Те се намират в непознати тела, в непознат свят, и се сражават за група непознати срещу друга група непознати в името на кауза, която навярно чуват за пръв път и категорично не я разбират. Климатът е различен, езикът и културата са различни, животните и растенията са различни, атмосферата е различна. Дявол да го вземе, дори *гравитацията* е различна. Те не знаят нищо, а дори и да ги излъчим с предварително внушени познания за планетата, ще се наложи да усвояват огромно количество информация, и то в момент, когато само часове след пристигането ще трябва да се сражават за живота си.

Така стигаме до Емисарския корпус.

Неврохимичното стимулиране, киборгизацията, биологичното усъвършенстване — всичко това е свързано с *тялото*. Обикновено почти не засяга ума, а именно чистият разум се изпраща през Космоса. Така се появила идеята за Корпуса. Взели психическо-духовните методи, които земните ориенталски култури познават от хилядолетия, и създали от тях толкова съвършена система за обучение, че на повечето светове законът моментално забранил на хора, които са я преминали, да заемат ръководни политически и военни постове.

Да, емисарите не са войници. Има известна разлика.

— Работа чрез абсорбция — приключих аз. — Попивам всичко, което срещам, и след това го използвам, за да се справя.

Банкрофт се размърда в креслото. Не беше свикнал да му четат лекции. Време бе да започвам.

— Кой откри тялото ви?

— Дъщеря ми Наоми.

Той млъкна, защото долу някой отвори вратата. След миг същата прислужница, която бе взела ракетата на Мириам Банкрофт, се зададе по стъпалата към балкона. Носеше поднос с високи чаши и запотена гарафа. Изглежда, всички в Слънчевия дом имаха имплантирана радиовръзка.

Прислужницата остави подноса, наля мълчаливо като машина и се оттегли след рязко кимване на Банкрофт. Той се загледа унесено подир нея за няколко секунди.

Не е шега работа да се върнеш от гроба.

— Наоми... — тихичко му напомних аз.

Той примига.

— А, да. Тя дотичала тук да иска нещо. Сигурно ключовете за някоя от лимузините. Аз не съм строг баща, а Наоми ми е най-малката.

— На колко години?

— На двайсет и три.

— Много деца ли имате?

— Да, много. — Банкрофт леко се усмихна. — Когато разполагаш с пари и свободно време, създаването на деца е чиста радост. Имам двайсет и седем синове и трийсет и четири дъщери.

— С вас ли живеят?

— Наоми е тук почти непрекъснато. Другите идват и си отиват. Повечето вече са семейни.

— Как е Наоми? — попитах аз малко по-тихо. Да откриеш баща си без глава не е от най-приятните сутрешни преживявания.

— В момента е на психохирургия — рязко отвърна Банкрофт. — Но ще се справи. Трябва ли да разговаряте с нея?

— Засега не. — Станах от креслото и пристъпих до вратата на балкона. — Казахте, че дотичала. Тук ли е станало?

— Да. — Банкрофт също стана и дойде до мен. — Някой се вмъкнал тук и ми пръснал главата с квантов бластер. Можете да видите следата от изстрела на стената долу. Там, до бюрото.

Слязох по стъпалата. Бюрото беше масивно, от огледално дърво — вероятно бяха закупили генетичния код от Харлановия свят, за да отглеждат това дърво на Земята. Изглеждаше почти толкова екстравагантно, колкото и Песенната кула в коридора, само че ми се стори проява на лош вкус. На Харлановия свят гори от огледални дървета растат на три континента и дори най-мизерната кръчма в Милспорт има бар от тяхната дървесина. Минах край бюрото, за да огледам белосаната стена. Мазилката беше прорязана от характерната черна бразда на лъчево оръжие. Чертата започваше на височината на човешка глава и описваше къса дъга надолу.

Банкрофт бе останал на балкона. Вдигнах глава към него.

— Това ли е единствената следа от стрелба в стаята?

— Да.

— Нищо друго ли не беше повредено, счупено или разместено?

— Нищо.

Усещах, че иска да каже още нещо, но изчаква да приключи с разпита.

— И полицията откри оръжието до вас?

— Да.

— Притежавате ли подобно оръжие?

— Да. Оръжието е мое. Пазя го в сейф под бюрото. Отваря се с отпечатъци от пръстите. Открили сейфа отворен, липсвало само оръжието. Искате ли да погледнете вътре?

— Засега не, благодаря.

От опит знаех колко трудно се местят мебели от огледално дърво. Подвих единия ъгъл на ръчно тъкания килим под бюрото. Цепнатината на пода едва се забелязваше.

— Чии отпечатъци отварят сейфа?

— Моите и на Мириам.

Настана многозначително мълчание. Банкрофт въздъхна тихо, но го чух съвсем ясно.

— Хайде, Ковач. Не премълчавайте. Всички други вече го казаха. Или съм се самоубил, или жена ми ме е убила. Просто няма друго разумно обяснение. Слушам тия приказки още откакто ме измъкнаха от резервоара в Алкатрас.

Бавно се озърнах из стаята, преди да го погледна в очите.

— Е, признайте, че това облекчава задачата на полицията — казах аз. — Всичко е просто и ясно.

Той изсумтя, но не презрително, а по-скоро развеселено. Този човек почваше да ми харесва. Върнах се горе, излязох на балкона и се подпрях на парапета. По ливадата под нас сновеше черен силует с оръжие на рамо. В далечината въздухът над силовата ограда трептеше. Загледах се натам.

— Твърде невероятно звучи, че някой може да проникне тук през всички мерки за сигурност, да отвори сейф, до който имате достъп само вие и съпругата ви, а после да извърши убийство, без да се вдигне тревога. Като разумен човек, би трябвало да имате солидни основания за подобна мисъл.

— О, имам. Няколко.

— Основания, които полицията е решила да пренебрегне.

— Да.

Обърнах се към него.

— Добре. Да ги чуем.

— Виждате ги, мистър Ковач. — Той изпъчи гърди. — Аз съм тук. Върнах се. Не е достатъчно да ми пръснат черепа, за да бъда убит.

— Значи имате дистанционно съхранение? Да, очевидно, иначе нямаше да сте тук. Колко често се обновяват данните?

Банкрофт се усмихна.

— На всеки четирийсет и осем часа. — Той докосна тила си. — Директно оттук се излъчват до екранирано хранилище на психозащитната инсталация „Сайка Сек“ в Алкатрас. Дори не ми се налага да мисля за това.

— А там пазят и ваши замразени клонинги.

— Да. Няколко.

Гарантирано безсмъртие. Известно време седях и се питах как би ми харесало. По-точно дали би ми харесало.

— Сигурно е скъпо — казах накрая.

— Всъщност не. Аз съм собственик на „Сайка Сек“.

— О!

— Сега разбирате, Ковач. Нито аз бих извършил това, нито жена ми. И двамата знаем, че един изстрел не стига, за да бъда убит. Колкото и невероятно да звучи, трябва да е дело на външен човек. Човек, който не е знаел за дистанционното.

Кимнах.

— Добре, кой друг знаеше за него? Кого да изключим от заподозрените?

— Освен роднините ми ли? — Банкрофт сви рамене. — Моята адвокатка Уму Прескот. Двама или трима нейни сътрудници. Директорът на „Сайка Сек“. В общи линии това е.

— Разбира се — казах аз, — самоубийството рядко се ръководи от разума.

— Да, така твърдят и полицаите. С този аргумент обясниха всички останали дребни недостатъци на теорията си.

— А именно?

Точно това бе искал да каже Банкрофт преди малко. Сега заговори бързо, задъхано.

— А именно, че съм решил на прибиране да измина пеш последните два километра, да проникна незабелязан в имението, после да пренастроя биологичния си часовник и накрая да се самоубия.

Аз примигах.

— Моля?

— Полицията откри следи от кацане в полето на два километра извън границите на имението, което по една случайност е и извън пределите на автоматичната охрана. Пак по случайност точно в онзи момент над това място не е имало наблюдение от спътник.

— Провериха ли данните на такситата?

Банкрофт кимна.

— Не че имаше някаква полза. По закон таксиметровите компании от Западното крайбрежие не са длъжни да съхраняват данни за местонахождението на колите си. Разбира се, някои от реномираните фирми го правят, но други не. Има дори такива, които го изтъкват като предимство. Опазване на личната тайна и тъй нататък. — По лицето на Банкрофт пробяга тревожна сянка. — За някои клиенти, при дадени обстоятелства, това наистина е предимство.

— Използвали ли сте такива фирми?

— Да, понякога.

Логичният следващ въпрос увисна във въздуха между нас. Мълчах и чаках. Ако Банкрофт не желаше да сподели защо би искал да пътува незабелязан, нямаше да го разпитвам, преди да си изясня положението.

Той се изкашля.

— Във всеки случай има някои признаци, че въпросната машина може да не е била такси. Разпределение на силовото поле, както твърдят от полицията. Остатъчните следи подсказвали за кацане на по-голяма машина.

— Зависи с каква скорост е кацнала.

— Знам. Така или иначе, моите следи тръгвали от мястото на приземяването, а състоянието на обувките ми потвърждавало, че съм вървял два километра през полето. И накрая — малко след три часа в нощта на убийството някой се е обадил от тази стая. Да провери точното време. На записа не се чува глас, само нечие дишане.

— И полицията знае това?

— Знае, разбира се.

— Как го обясняват?

Банкрофт се усмихна мрачно.

— Не го обясняват. Смятат, че самотната разходка под дъжда напълно съвпада с решението за самоубийство, а явно не виждат нищо странно в желанието на един човек да провери вградения си хроночип, преди да се простреля в главата. Както казахте, самоубийството не се ръководи от разума. Твърдят, че имало други подобни случаи. Явно светът е пълен с некадърници, които се самоубиват, а на другия ден се събуждат в нов носител. Така ми обясниха. Хората забравяли, че носят имплантирана микропамет, или в момента това им се струвало маловажно. А любимата ни здравна система моментално ги съживява, без да обръща внимание на молбите в оставените предсмъртни бележки. Странна злоупотреба с човешките права. И на Харлановия свят ли имате същата система?

Аз свих рамене.

— Горедолу. Ако молбата е официално заверена, трябва да я изпълнят. Но иначе съживяването е задължително, всеки пропуск се смята за служебно престъпление.

— Разумна мярка, предполагам.

— Да. Така не позволяват на убийците да маскират деянията си като самоубийства.

Банкрофт се подпря на парапета и ме погледна в очите.

— Мистър Ковач, аз съм на триста петдесет и седем години. Преживял съм корпоративна война, рухването на индустриалните и

търговските си интереси, реалната смърт на две деца, поне три големи икономически кризи, и все още живея. Не съм от хората, които се самоубиват, а дори и да бях, нямаше да го сторя по такъв глупав начин. Ако имах намерение да умра, сега нямаше да разговаряте с мен. Разбирате ли?

Вгледах се в студените му черни очи.

— Да. Напълно разбирам.

— Добре. — Той се загледа настрани. — Да продължаваме ли?

— Да. Полицаяте. Не ви харесват, нали?

Банкрофт се усмихна, но не много весело.

— С полицията си имаме взаимни проблеми.

— Взаимни?

— Точно така. — Той тръгна към другия край на балкона. — Елате. Ще ви покажа какво имам предвид.

Докато го следвах покрай парапета, аз неволно закачих телескопа с ръка и тръбата се завъртя нагоре. Кризата от заселването в ново тяло почваше да се засилва. Механизмът на телескопа изскърца глухо и върна тръбата в предишното положение. Върху старинното дигитално екранче просветнаха цифри. Спрях и се загледах в работата на механизма. Клавиатурата на управлението беше покрита с дебел слой прах, в който личеше отпечатъкът от ръката ми.

Банкрофт или не бе забелязал дребния гаф, или любезно се правеше на разсеян.

— Ваш ли е? — посочих аз инструмента.

Той разсеяно го погледна.

— Беше някога. Едно от увлеченията ми. Когато звездите все още привличаха окото. Вие едва ли си спомняте това чувство. — Говореше спокойно, без чувство на превъзходство. Гласът му стана малко по-тих и унесен, като заглъхващо радиопредаване. — За последен път надникнах през тази машина почти преди два века. По онова време повечето Колониални кораби все още летяха. Все още чакахме да узнаем дали ще успеят. Чакахме да получим сигналите им. Като лъчи на далечни фарове.

Почваше да се отклонява. Трябваше да го върна към реалността.

— Взаимни проблеми? — напомних му аз.

— Да, взаимни. — Той кимна и посочи с ръка към ливадата. — Виждате ли онова дърво? Точно зад корта за тенис.

Нямаше как да не го видя. Възлесто старо чудовище, по-високо от къщата и засенчващо площ, по-обширна от самия корт. Кимнах.

— Това дърво е на повече от седемстотин години. Когато купих имението, наех проектант и той искаше да го отсече. Възнамеряваше да изгради къщата малко по-нагоре на склона и дървото щеше да разваля гледката към морето. Изгоних го. — Банкрофт се обърна да види дали съм схванал мисълта му. — Разбирате ли, мистър Ковач, онзи проектант беше на трийсетина години и за него дървото не представляваше нищо друго, освен елементарно препятствие. Стоеше на пътя му. Изобщо не го смущаваше фактът, че то е било на този свят двайсет пъти повече време от него. Не изпитваше уважение.

— Значи вие сте дървото.

— Точно така — отговори спокойно Банкрофт. — Аз съм дървото. Полицайте биха искали да ме отсекаат, също като онзи проектант. Преча им и не изпитват уважение.

Върнах се в креслото да обмисля тия думи. Най-сетне почвах донякъде да разбирам поведението на Кристин Ортега. Ако Банкрофт смяташе, че стои извън нормалните изисквания към всеки гражданин, едва ли щеше да има много приятели в униформа. Едва ли си струваше да му обяснявам, че за Ортега има друго дърво, наречено Закон, и според нея Банкрофт забива ръждиви пирони в кората му. Виждах съм подобни противоречия и от двете страни. За тях просто няма друго решение, освен онова, което са сторили моите прадеди. Щом не харесваш законите, отиваш там, където не могат да те достигнат.

А после измисляш свои закони.

Банкрофт гледаше парапета. Може би разговаряше мислено с дървото. Реших засега да отложа тази тема.

— Какво е последното, което си спомняте?

— Вторник, 14 август — отвърна веднага той. — Легнах си около полунощ.

— Това ли е последното дистанционно обновяване на информацията?

— Да, излъчването е станало около четири часа сутринта, но очевидно аз съм спял по това време.

— Значи се губят почти четирийсет и осем часа до смъртта ви.

— За съжаление.

По-зле нямаше накъде. За четирийсет и осем часа може да стане какво ли не. Банкрофт би могъл да отиде до Луната и обратно. Отново почесах белега над окото си и разсеяно се зачудих от какво ли е.

— И преди това няма нищо, което да подсказва защо някой би искал да ви убие?

Банкрофт все още гледаше настрани, облакът на парапета, но забелязах усмивката му.

— Нещо забавно ли казах?

Той благоволи да се върне в креслото.

— Не, мистър Ковач. В положението няма нищо забавно. Някой иска да умра и мисълта за това съвсем не е приятна. Но трябва да разберете, че за човек в моето положение враждите и дори смъртните заплахи са неотменна част от всекидневието. Едни ми завиждат, други ме мразят. Такава е цената на успеха.

Интересно. Досега никога не се бях смятал за преуспял човек, макар че на десетина свята ме мразеха.

— Напоследък имало ли е нещо по-интересно? Смъртни заплахи, искам да кажа.

Той сви рамене.

— Може би. Нямам навика да им обръщам внимание. Мис Прескот се занимава с това.

— Смятате, че смъртните заплахи не заслужават внимание?

— Мистър Ковач, аз съм предприемач. Изникват възможности, назряват кризи и аз ги преодолявам. Животът продължава. С подробностите се занимават служителите ми.

— Много удобно за вас. Но при дадените обстоятелства ми е трудно да повярвам, че и полицаите, и вие не сте се разровили из информацията на мис Прескот.

Банкрофт махна с ръка.

— Естествено, полицаите направиха проверка, без да си дават много труд. Уму Прескот им каза точно каквото беше казала и на мен. Че не е получавала нищо необичайно през последните шест месеца. Напълно ѝ вярвам, затова не проверих. Вие обаче навярно ще поискате да прегледате сведенията.

Мисълта да се ровя из блатото от несвързани отровни заплахи на неудачници от този древен свят бе напълно достатъчна, за да разбуди отново чувството на умора. Обзе ме дълбоко безразличие към

проблемите на Банкрофт. Овладях го с усилие, достойно за одобрението на Вирджиния Видаура.

— Е, при всяко положение трябва да поговоря с Уму Прескот.

— Незабавно ще уредя среща. — Очите на Банкрофт се замъглиха като на човек, който използва имплантирано устройство. — Кога ще ви бъде удобно?

Вдигнах ръка.

— Вероятно е по-добре да го уредя лично. Предайте й само, че ще се обадя. Освен това трябва да разгледам системите за съживяване в „Сайка Сек“.

— Разбира се. Дори ще помоля Прескот да ви откара дотам. Тя познава директора. Нещо друго?

— Ще ми трябва кредит.

— Естествено. Моята банка вече ви е открила сметка с ДНК-код. Доколкото знам, същата система използват и на Харлановия свят.

Вдигнах ръка и разтърках два пръста. Банкрофт кимна.

— Да, и тук е така. Ще откриете, че в Бей Сити има места, където приемат само пари в брой. Дано не ви се наложи да ги посещавате за дълго, но при необходимост можете да изтеглите реални пари от всеки банков терминал. Трябва ли ви оръжие?

— Засега не.

Едно от основните правила на Вирджиния Видаура гласи, че *първо трябва да разбереш същността на задачата си, преди да избереш инструментите*. Оная самотна овъглена черта върху белосаната стена изглеждаше твърде елегантно, за да очаквам голяма пукотевица.

— Ами... — Банкрофт изглеждаше едва ли не объркан от моя отговор. Беше посегнал към джоба си и сега смутено довърши жеста. Подаде ми визитна картичка. — Това е моят оръжейник. Казах им да ви очакват.

Взех картичката и я огледах. Върху нея бе отпечатано с изящен шрифт: „Ларкин и Грийн“ — оръжейници от 2203 г. Страхотно. Отдолу имаше поредица цифри. Прибрах картичката.

— По-късно може да са ми от полза — съгласих се аз. — Но засега искам да извърша меко кацане. Да изчакам спокойно, докато се разсее пушилката. Вярвам, че разбирате необходимостта от това.

— Да, разбира се. Както сметнете за добре. Доверявам се на преценката ви. — Банкрофт втренчено ме погледна в очите. — Само не забравяйте споразумението. Плащам ви за определена услуга. Не съм от онези, които си затварят очите пред злоупотреба с доверието им.

— Да, навярно не сте — уморено отвърнах аз. Спомних си как Рейлийн Кавахара се разправи с двама неверни любовници. След това дълго време чувах в кошмарите си животинските звуци, които издаваха. А в това време Рейлийн си белеше ябълка и ми обясняваше на фона на писъците, че след като вече никой не умира наистина, единствената възможност за възмездие е страданието. Усетих как дори и сега новото ми лице трепна от спомена. — Не знам какво са ви наговорили за мен в Корпуса, но най-вероятно е пълна глупост. Кажа ли нещо, изпълнявам го. — Изправих се. — Можете ли да ми препоръчате къде да отседна в града? Някое тихо местенце за хора от средна ръка.

— Да, има такива места на Мишън Стрийт. Ще поръчам на някого да ви откара дотам. На Къртис, ако го пуснат от ареста. — Банкрофт също стана от креслото. — Предполагам, че сега възнамерявате да разпитате Мириам. Тя наистина знае за онези четирийсет и осем часа повече от мен, тъй че си струва да поговорите.

Спомних си онези старчески очи в пружиниращото младежко тяло и идеята за разговор с Мириам Банкрофт изведнъж ми се стори противна. Същевременно сякаш нечия студена ръка дръпна обтегнати струни в стомаха ми и главата на пениса ми се изпълни с кръв. Щура работа.

— О, да — съгласих се унило аз. — Много искам да поговорим.

4.

— Изглеждате ми уморен, мистър Ковач. Така ли е?

Озърнах се през рамо към прислужницата, която ме бе довела, после отново погледнах Мириам Банкрофт. Телата им бяха приблизително на една възраст.

— Не — казах аз по-дрезгаво, отколкото възнамерявах.

За момент тя изкриви ъгълчетата на устните си, после продължи да навива картата, която изучаваше преди малко, когато влязох. Зад мен прислужницата затвори вратата на стаята. Банкрофт не бе сметнал за необходимо да ме придружи. Може би не си позволяваше повече от една среща дневно. Вместо това прислужницата изникна като по магия, когато слязохме отново в салона. Също като предишния път, Банкрофт не й обърна внимание.

Докато излизах, той стоеше край бюрото от огледално дърво и гледаше черната ивица на стената.

Мисис Банкрофт сръчно сви картата на руло и започна да я прибира в дълъг калъф.

— Е, хайде — каза тя, без да вдига очи. — Задавайте си въпросите.

— Къде бяхте по време на инцидента?

— В леглото. — Този път тя ме погледна. — И моля ви, не питайте дали има кой да го потвърди. Бях сама.

Картографската стая беше дълга и просторна, със сводест таван, който някой бе облицовал с илуминий. Рафтовете за карти стигаха до кръста и над всеки от тях имаше остъклена витрина като в музей. Направих няколко крачки по централната пътека, така че една витрина ме отдели от мисис Банкрофт. Имах чувството, че търся прикритие.

— Мисис Банкрофт, струва ми се, че има недоразумение. Аз не съм полицаи. Интересуват ме единствено фактите, а не вината.

Тя пхна картата в калъфа и се облегна на рафта с ръце зад гърба. Докато аз разговарях със съпруга ѝ, беше оставила свежата младежка пот и облеклото за тенис в някоя елегантна баня. Сега беше облечена безупречно с черен панталон и нещо средно между смокинг и

сукман. Ръкавите бяха навити небрежно почти до лактите. Не носеше гривни и пръстени.

— Изглеждам ли ви виновна, мистър Ковач? — попита тя.

— Твърде силно държите да докажете съпружеската си вяност пред съвсем непознат човек.

Тя се разсмя. Смехът беше приятно гърлен, а раменете ѝ леко подскачаха. Бих могъл да го харесам.

— Явно обичате тънките намеци.

Сведох очи към картата върху рафта пред мен. В горния ляв ъгъл имаше дата — четири века преди раждането ми. Имаше и някакви имена, но не можех да разчета шрифта.

— Там откъдето идвам, прямотата не се смята за голямо достойнство, мисис Банкрофт.

— Така ли? А кое смятате за достойнство?

Свих рамене.

— Любезността. Самообладанието. Стремешът да се избегнат притесненията и за двете страни.

— Струва ми се скучно. Мисля, че тук ще срещнете изненади, мистър Ковач.

— Не казах, че съм бил добър гражданин там, откъдето идвам, мисис Банкрофт.

— О. — Тя се отдръпна от рафта и пристъпи към мен. — Да, Лорънс ми разказа едно друго за вас. На Харлановия свят май ви смятат за опасен човек.

Отново свих рамене.

— Руски е.

— Моля?

— Шрифтът. — Тя заобиколи рафта, застана до мен и сведе очи към картата. — Това е руска компютърна карта на местата за кацане на Луната. Много ценна антика. Купих я на търг. Харесва ли ви?

— Красива е. По кое време си легнахте в нощта, когато убиха съпруга ви?

Тя ме погледна втренчено.

— Рано. И както казах, бях сама. — Тя се постара да прогони раздражението от гласа си и тонът ѝ отново стана почти безгрижен. — И ако ви звучи като вина, мистър Ковач, знайте, че не е. Само примирение. С мъничко горчицина.

— Огорчена сте от съпруга си?

Тя се усмихна.

— Струва ми се, че казах „примирение“.

— И „горчивина“.

— Да не би да твърдите, че съм убила съпруга си?

— Все още не твърдя нищо. Но е възможно.

— Така ли?

— Вие имате достъп до сейфа. Били сте в охранявания периметър по време на инцидента. А сега разбирам, че може да сте имали емоционални мотиви.

Все тъй усмихната, тя каза:

— Обвинение ли изграждаме, мистър Ковач?

Погледнах я спокойно.

— Да, ако излезе, че опира до сърцето.

— В началото и полицаите имаха подобна теория. Но решиха, че не опира до сърцето... Бих ви помолила да не пушите тук.

Погледнах ръцете си и открих, че неусетно са извадили пакета цигари, който ми даде Кристин Ортега. В момента тъкмо измъквах една. Нерви. Обзет от странното чувство, че новият носител ме е предал, аз прибрах цигарите.

— Извинявайте.

— Не се извинявайте. В това помещение специално пречистваме въздуха. Някои карти са много чувствителни към замърсяване. Нямаше откъде да знаете.

Тя някак успя да вмъкне в тона си намек, че само пълен глупак не би осъзнал подобно нещо. Усетих как позициите ми в разговора стремглаво се сгромолясват.

— Защо полицаите...

— Питайте тях. — Тя ми обърна гръб и бавно се отдалечи, сякаш се опитваше да вземе решение. — На колко години сте, мистър Ковач?

— Субективно? На четирийсет и една. На Харлановия свят годините са по-дълги от тукашните, но не много.

— А обективно? — попита тя, имитирайки тона ми.

— Излежал съм около век. Човек губи дирята на годините.

Това беше лъжа. Знаех с точност до ден колко е траяла всяка присъда. Една нощ го сметнах и цифрата се запечата в паметта ми. Увеличавах я при всяко ново прибиране.

— Сигурно сте много самотен.

Въздъгнах и извърнах очи към най-близкия рафт. В ъгълчето на всяка сгъната карта имаше етикет. Тия тук бяха археологически. Малък Сирт — трети разкопки, източен обект. Бредбъри — руини на местно селище. Започнах да вадя едно от рулата.

— Мисис Банкрофт, няма значение как се чувствам. Идва ли ви на ум някаква причина вашият съпруг да посегне на живота си?

Още преди да довърша, тя рязко се завъртя към мен. Лицето ѝ бе обтегнато от гняв.

— Моят съпруг не се е самоубил — заяви тя с леден тон.

— Изглеждате учудващо сигурна. — Вдигнах очи от картата и се усмихнах. — Особено като имам предвид, че сте спали по това време.

— Приберете това! — кресна тя и пристъпи към мен. — Нямата представа колко ценна...

Тя спря и млъкна на средата на изречението, докато аз връщах картата на място. Преглътна и се овладя, макар че лицето ѝ все още бе изчервено.

— Да ме ядосате ли се мъчите, мистър Ковач?

— Не, само да привлече вниманието ви.

Няколко секунди се гледахме. Мисис Банкрофт наведе глава.

— Казах ви, по това време съм спала. Какво друго искате?

— Къде отиде съпругът ви онази вечер?

Тя прехапа устна.

— Не знам точно. През деня имаше среща в Осака.

— Къде е Осака?

Тя ме погледна с изненада.

— Не съм тукашен — търпеливо поясних аз.

— Осака е в Япония. Мислех...

— Да, Харлановият свят е заселен от японски *кейрецу*, които използвали източноевропейска работна ръка. Много преди да се родя.

— Извинявайте.

— Не се извинявайте. Вероятно и вие нямате представа какво са вършили прадедите ви преди три века.

Млъкнах. Мисис Банкрофт ме гледаше странно. След миг осъзнах какво съм казал. Стресът не прощава. Трябваше да се наспя час по-скоро, преди да съм сторил или изрекъл някоя още по-голяма глупост.

— *Аз самата* съм на повече от три века, мистър Ковач. — При тия думи по устните ѝ трепна лека усмивка. Беше си възвърнала преимуществото в разговора по най-елегантен начин. — Външността лъже. Това тяло ми е единайсето по ред.

Тонът ѝ подсказваше, че се полага да огледам стоката. Плъзнах поглед от високите славянски скули надолу по деколтето, после към извивката на ханша и полузакритите очертания на бедрата, като през цялото време се мъчех да демонстрирам безразличие, каквото всъщност не изпитвах нито аз, нито носителят ми.

— Много приятно. Малко младо за моя вкус, но както казах, аз не съм тукашен. Може ли да се върнем към съпруга ви, ако обичате? Значи през деня е бил в Осака, но се върнал. Предполагам, че не е пътувал наистина.

— Не, разбира се. Той има там замразен транзитен клонинг. Трябваше да се прибере към шест вечерта, но...

— Слушам ви.

Тя леко промени позата си и вдигна към мен разперена длан. Имах чувството, че полага усилия да се овладее.

— Ами... закъсня. Често му се случва, след като е сключил сделка.

— И никой ли няма представа къде е отишъл? Къртис например?

Все още усещах напрежението върху лицето ѝ като стара скала под тънък слой сняг.

— Той не повика Къртис. Вероятно е взел такси от станцията за прехвърляне. Не съм му бавачка, мистър Ковач.

— Много важна ли беше срещата? В Осака, имам предвид.

— О, не... Не ми се вярва. Разговаряхме за това. Разбира се, той не помни, но прегледахме договорите и видяхме, че този е отлаган на няколко пъти. Компания за подводни изследвания, наречена „Пасификон“, със седалище в Япония. Подновяване на лиценза или нещо подобно. Обикновено тия въпроси се решават тук, в Бей Сити, но този път свиквах спешен експертен съвет, а тези дела е по-добре да се уредят близо до източника.

Кимнах мъдро, макар да нямах представа какво представлява един експертен съвет по подводни изследвания. Забелязах, че напрежението на мисис Банкрофт почва да се разсейва.

— Значи обичайни дела, а?

— Да, струва ми се. — Тя се усмихна уморено. — Мистър Ковач, сигурна съм, че полицията е събрала всички необходими сведения.

— Не се и съмнявам, мисис Банкрофт. Но нямат причина да ги споделят с мен. Аз не разполагам с никакви правомощия.

— Когато дойдохте, отношенията ви изглеждаха доста добри. — В гласа ѝ внезапно прозвуча злобна нотка. Погледнах я втренчено, докато сведе очи. — Така или иначе, Лорънс несъмнено ще може да ви осигури всичко необходимо.

Разговорът стремително навлизаше в задънена улица. Побързах да сменя темата.

— Може би ще е най-добре да поговоря с него по този въпрос. — Огледах се. — Колко много карти. Откога ги събирате?

Мисис Банкрофт трябва да бе усетила, че разпитът приключва, защото напрежението почна да изтича от нея като нефт от спукан тръбопровод.

— Почти цял живот — каза тя. — Докато Лорънс гледаше звездите, някой трябваше да държи под око и Земята.

Кой знае защо си спомних за изоставения телескоп на терасата. Представих си ъгловатите му очертания на фона на вечерното небе — нежелана реликва, ням свидетел за отминали времена и увлечения. Спомних си как с глухо хъхрене се връщаше в първоначалното положение, след като го изместих — верен на програми отпреди век или два, събуден за момент, както Мириам Банкрофт бе събудила с едно докосване Песенната кула в коридора.

Стар.

С внезапен задушлив натиск старостта ме обгърна от всички страни. Вонята ѝ се излъчваше като влага от камъните на Слънчевия дом. Старост. Долових нейния полъх дори от невероятно младата и красива жена пред себе си, и гърлото ми се сви с тихо прещракване. Нещо в мен искаше да избяга, да се махне и да вдъхне чист, свеж въздух, да се спаси от тия същества, чиито спомени започваха далеч преди всички исторически събития, за които бях слушал в училище.

— Добре ли сте, мистър Ковач?

Стресът не прощава.

Съсредоточих се с усилие.

— Да, добре съм. — Изкашлях се и я погледнах в очите. — Е, няма да ви задържам повече, мисис Банкрофт. Благодаря, че ми

отделихте толкова време.

Тя пристъпи към мен.

— Искате ли...

— Не, всичко е наред. Няма нужда да ме изпращате.

Излизането от картографската стая сякаш продължи цяла вечност и звукът от стъпките изведнъж закънтя в мозъка ми. На всяка крачка, при всяка отмината карта усещах как погледът на онези стари очи се впива в гръбнака ми. Умирах за цигара.

5.

Когато шофьорът на Банкрофт ме върна в града, небето бе придобило цвета на старо сребро и из Бей Сити припламваха първите светлини. Спуснахме се по спирала откъм морето над старинен висящ мост с ръждив цвят и със съвсем скромна скорост навлязохме между високите сгради, струпани по един хълмист полуостров. Шофьорът Къртис все още се цупеше след внезапното арестуване. Беше на свобода само от два часа, когато Банкрофт му заръча да ме откара, затова през целия полет не обели и дума. Имаше мускулеста фигура и симпатично момчешко лице, което отлично изразяваше дълбоката му обида. Предположих, че служителите на Лорънс Банкрофт не са свикнали властите да им се бъркат, когато изпълняват задълженията си.

Не се оплаках. Собственото ми настроение беше почти също толкова мрачно. В главата ми непрекъснато се прокрадваха спомени за смъртта на Сара. Субективно погледнато, това бе станало снощи.

Спряхме в небето над широка магистрала толкова рязко, че някой над нас предаде възмутен писклив сигнал по приемника на лимузината. Къртис го прекъсна с едно чукване по таблото и свирепо озъбен вирна глава към прозрачния горен люк. С леко разтърсване се вляхме в наземното движение и веднага завихме наляво към една потясна улица. Започна да ме обзема интерес към гледката около нас.

Уличният живот навсякъде е еднакъв. На всички светове, където съм бил, действат едни и същи схеми — излагане и реклама, покупка и продажба, сякаш някаква дестилирана човешка същност се процежда през спуснатата отгоре дрънчаща политическа машина. Бей Сити на Земята, най-древният обитаван свят, не представляваше изключение. Всеки продаваше нещо — от грамадните безплатни холографски изображения пред старинните сгради до уличните търговци с техните каталожни излъчватели, прикрепени на раменете им като тромави механични ястреби или чудовищни тумори. Коли спираха до тротоарите и край тях се присламчваха стройни фигури, привели глави за пазарлък както навярно правят още откакто са се появили

автомобилите. Над количките със закуски се вдигаха облаци дим и пара. Лимузината беше радио и шумоизолирана, но звуците се долавяха и през стъклото — протяжните викове на тротоарните търговци и ритмичната музика с вплетени в нея инфразвукови реклами.

В Емисарския корпус преобръщат човечеството наопаки. Най-напред виждаш общото, всепроникващия резонанс, и чак след това почваш да забелязваш подробности и различия.

На Харлановия свят етническата смес се състои предимно от славяни и японци, макар че се срещат и други варианти, отгледани срещу заплащане. Тук всяко лице имаше своя форма и цвят — видях високи, кокалести африканци, монголци, светлокожи северняци, а веднъж зърнах млада жена, която приличаше на Вирджиния Видаура, но я изгубих в тълпата. Всички се плъзгаха покрай нас като туземци, застанали на речен бряг.

Тромаво.

Впечатлението се мярна из мислите ми като онази жена в тълпата. Навъсих се и успях да го хвана.

На Харлановия свят уличният живот има опростена елегантност, икономия на жестове и движения, която прилича почти на хореография, ако не си свикнал с нея. Аз бях израснал там, затова го усетих едва когато попаднах другаде.

Тук не виждах нищо подобно. Приливите и отливите на човешката търговия зад стъклата на лимузината напомняха водно завихряне между два кораба. Хората се блъскаха, проправяха си път, спираха изведнъж, за да заобиколят по-гъстите струпвания в навалищата, които явно не бяха забелязали, преди да стане твърде късно за маневриране. Възникваха видими напрежения — изпънати шици, напрегнати мускулести тела. На два пъти видях как едва не се стига до бой, но човешкият поток бързо разделяше противниците. Сякаш целият град беше наръсен с възбуждащи феромони.

Озърнах се към безстрастния профил на шофьора.

— Къртис, би ли изключил радиоизолацията за малко?

Той лекичко подви устни и ме погледна.

— Разбира се.

Облегнах се назад и отново отправих поглед към улицата.

— Не съм турист, Къртис. Така си изкарвам хляба.

Каталозите на уличните търговци нахлуха в купето като ято кошмарни халюцинации, леко замътени поради липсата на точно насочване. Картините бързо се сменяха и преливаха една в друга, но въпреки това преживяването си беше истински тормоз. Най-натрапчиви бяха сводниците — поредица от орални и анални актове, ретуширани дигитално, за да се придаде допълнителен блясък на гърдите и мускулатурата. Гърлен глас произнасяше името на всяка проститутка и за кратко се мярваха лица: плахи малки момиченца, властни садистки, брадясали хомосексуалисти и представители на някакви други културни течения, напълно непознати за мен. Между тях се влитаха малко по-незабележимите химически списъци и сюрреалистични сценарии на търговците на дрога и имплантанти. Сред хаоса зърнах и две-три религиозни предавания — образи на духовен покой в планините, но те бяха като удавници в морето от стоки.

Стълпотворението почваше да придобива смисъл.

— Какво означава „от Домовете“? — попитах аз Къртис, когато засякох израза за трети път.

Той се усмихна презрително.

— Символ за качество. Домовете са картел; висококачествени, скъпи публични домове по цялото крайбрежие. Казват, че осигурявали всичко, което желаеш. Ако момичето идва от Домовете, значи е обучено на неща, каквито обикновените хора не са и сънували. — Той кимна към улицата. — Не се заблуждавай, никоя там не е работила в Домовете.

— А „Дърво“!

Той сви рамене.

— Улично название. Бетатанатин. Хлапетата го използват, за да изпитат предсмъртни преживявания. По-евтино е от самоубийството.

— Сигурно.

— Нямате ли танатин на Харлановия свят?

— Не. — Бях го опитвал на други планети, но на Харлановия свят е забранен. — Но имаме самоубийства. Би ли включил отново изолацията?

Стълпотворението от образи секна изведнъж, оставяйки главата ми като празна, кънтяща стая. Изчаках чувството да отслабне и то постепенно отмина.

— Това е Мишън Стрийт — каза Къртис. — Следващите няколко пресечки са само хотели. Искаш ли да те оставя тук?

— Ще ми препоръчаш ли нещо?

— Зависи какво искаш.

Свих рамене съвсем като него.

— Да е светло. Просторно. И да има обслужване по стаите.

Той замислено присви очи.

— Ако искаш, опитай в „Хендрикс“. Имат висока пристройка и проститутките им са чисти.

Лимузината ускори ход и известно време пътувахме мълчаливо. Не си направих труда да обясня, че имам предвид съвсем друго обслужване по стаите. Нека да мисли каквото си ще.

В ума ми като неканена снимка изплува потното деколте на Мириам Банкрофт.

Лимузината спря пред ярко осветена фасада в непознат за мен архитектурен стил. Слязох и се загледах в грамадното холографско изображение на негър, изкривил лице, вероятно от възхищение пред музиката, която извличаше с лявата си ръка от голяма бяла китара. Личеше, че образът е старинен — беше малко размазан по ръбовете, както става с преработените двуизмерни картини. С надеждата това да е знак за традиция, а не за овехтялост, аз благодарих на Къртис, затръшнах вратата и се загледах подир лимузината. Тя излетя почти веднага и след миг престанах да различавам светлините ѝ сред въздушното движение. Обърнах се към огледалната стъклена врата и тя рязко се отвори, за да ми направи път.

Ако се съди по фойето, „Хендрикс“ определено щеше да удовлетвори второто ми изискване. Къртис можеше да паркира една до друга три или четири от лимузините на Банкрофт и пак би останало място да пусне около тях робот-чистач. За първото условие не бях сигурен. Стените и таванът бяха покрити с мозайка от илуминиеви плочки, чийто период на полуразпад очевидно привършваше и слабото им сияние само изтласкваше полумрака към средата на помещението. Най-силният източник на светлина във фойето бе улицата, от която пристигах.

Наоколо не се виждаше жива душа, но откъм едно гише в отсрещната стена долиташе бледа синкава светлина. Упътих се натам покрай ниски кресла и масички с коварни метални ръбове. В стената

беше вграден монитор, по чийто екран безредно танцуваха снежинки, а в долния ъгъл пулсираше една и съща команда на английски, испански и канджи.

„Говорете.“

Озърнах се, после отново погледнах екрана.

Бях съвсем сам.

Изкашлях се.

Буквите се замъглиха и изникна нов надпис: „Изберете език.“

От чисто любопитство реших да опитам на японски:

— Търся стая.

Екранът оживя тъй внезапно, че без да искам отстъпих назад. От кръжащи разноцветни частици компютърът бързо сглоби азиатец с мургаво лице, тъмна риза и вратовръзка. Азиатецът се усмихна и се преобрази в трийсетгодишна бяла жена със строг делови костюм. След като сътвори идеалния събеседник за мен, хотелът реши, че в крайна сметка едва ли говоря японски.

— Добър ден, сър. Добре дошъл в хотел „Хендрикс“, открит през 2087 година и продължаващ да работи до днес. С какво можем да ви услужим?

Повторих молбата, но вече на аманглийски.

— Благодаря, сър. Разполагаме с много стаи, всички свързани с градската информационна и развлекателна база данни. Моля, уточнете предпочитанията си за етаж и размер.

— Бих желал стая в кулата с изглед на запад. Колкото се може по-голяма.

Лицето се оттегли в ъгъла на екрана и мястото му зае триизмерна схема на хотелските стаи. Пулсиращата светлинка на селектора бързо пробяга по тях и спря в един ъгъл, после увеличи и завъртя въпросната стая. Отстрани на екрана запълзя колона от данни.

— Апартамент „Наблюдателницата“, три стаи, спалня тринайсет точка осем седем метра на...

— Много добре. Взимам го.

Триизмерната схема изчезна като по магия и жената отново зае целия екран.

— Колко ноци ще останете с нас, сър?

— Неопределено.

— Изисква се депозит — заяви предизвикателно хотелът.

— За престой над четиринайсет дни трябва още сега да бъде внесена сумата от шестстотин ООН долара. При напускане преди изтичане на упоменатия срок ще ви бъде възстановен процент от депозита.

— Много добре.

— Благодаря, сър. — По тона започнах да подозирам, че платежоспособните клиенти са рядкост в хотел „Хендрикс“.

— Как ще платите?

— Чрез ДНК-кодирана сметка в Първа колониална калифорнийска банка.

По екрана се изписваха подробности за плащането, когато усетих как студено метално кръгче докосва тила ми.

— Това е точно каквото си мислиш — изрече спокоен глас. — Едно погрешно движение и ченгетата цяла седмица ще събират по стената парчета от мозъчната ти приставка. Говоря за *истинска* смърт, приятел. А сега вдигни ръце настрани от тялото си.

Подчиних се, усещайки как непривичен хлад пробягва по гръбнака ми нагоре към мястото, докоснато от цевта. Отдавна не ме бяха заплашвали с истинска смърт.

— Добре — каза същият спокоен глас. — А сега моята сътрудничка ще те обискира. Остави я да си свърши работата, без внезапни движения.

— Моля, положете ДНК-подпис върху тампона до този екран — обади се хотелът. Беше влязъл във връзка с базата данни на Първа колониална банка.

Аз стоях неподвижно. Стройна жена с черни дрехи и скиорска маска мина пред мен и плъзна бръмчащ сив скенер по цялото ми тяло от глава до пети. Пистолетът зад тила ми не трепваше. Дулото вече не беше студено. Плътта ми го бе затоплила.

— Чист е — раздаде се друг отчетлив, професионален глас. — Има основна биохимична обработка, но не е включена. Липсват вградените елементи.

— Така ли? Значи пътуваш без багаж, а, Ковач?

Сърцето ми сякаш пропадна нейде надолу и плъсна в стомаха. Бях се надявал да имам работа с обикновени местни грабители.

— Не ви познавам — казах аз предпазливо и помръднах глава с един-два милиметра. Пистолетът натисна по-силно. Застинах.

— Точно така, не ни познаваш. А сега слушай какво ще правим. Излизаме навън...

— Достъпът до кредита ще бъде прекратен след трийсет секунди — търпеливо предупреди хотелът. — Моля, положете ДНК-подписа си веднага.

— Мистър Ковач не се нуждае от резервация — каза човекът зад мен и ме хвана за рамото. — Хайде, Ковач, отиваме на разходка.

— Не мога да изпълнявам правата на домакин без заплащане — каза жената на екрана.

Бях започнал да се обръщам, но нещо в тона ѝ ме накара да спра. Без дори да помисля, аз се разкашлях дрезгаво.

— Какво...

Прегънат на две от мъчителна кашлица, аз вдигнах ръка към устата си и близнах палеца.

— Какви шибани номера въртиш, Ковач?

Изправих се и стрелнах ръка към тампона до екрана. Следи от свежа слюнка се размазаха по матовочерния приемник. Част от секундата по-късно върху лявата страна на черепа ми се стовари с пукот ръбът на мазолеста длан и аз рухнах на четири крака. В лицето ми се вряза ботуш. Паднах по очи.

— Благодаря, сър — чух гласа на хотела през бученето в главата си. — Вашата сметка се обработва.

Опитах да стана и бях възнаграден с нов ритник в ребрата. Кръв от носа ми прокапа върху килима. Цевта отново се притисна в тила ми.

— Не беше много умно, Ковач. — Този път в гласа се долавяше лека тревога. — Ако си мислиш, че ченгетата ще ни открият там, където отиваш, значи приставката ти е скапала мозъка. А сега *ставай!*

Той тъкмо ме вдигаше на крака, когато избухна грохот.

Нямам представа кому и защо бе хрумнало да оборудва охранителната система на „Хендрикс“ с двайсетмилиметрови автоматични картечници, но те си свършиха работата с убийствена безупречност. С крайчеца на окото си зърнах как лафетът на сдвоената установка изпълзва от тавана само миг преди да изстреля огнен залп в основния ми противник. Канонадата продължи три секунди и огневата мощ стигаше за сваляне на неголям самолет. Шумът бе оглушителен.

Маскираната жена хукна към изхода и докато ехото от стрелбата все още кънтеше в ушите ми, аз видях установката да се завърта след

нея. Тя успя да направи десетина крачки през сенките, после по гърба ѝ трепна светлинка на рубинов лазер и между стените на фоайето избухна нова канонада. Все още на колене, аз притиснах ушите си с длани. Куршумите я пронизаха и тя се свлече като безформен възел от преплетени крайници.

Стрелбата спря.

Нищо не помръдваше в кълтящата тишина, изпълнена с острата миризма на барут. Установката бе превключила на изчакване, димящите дула сочеха косо надолу към пода. Отдръпнах ръце от ушите си, изправих се и плахо опипах носа и лицето си, за да преценя пораженията. Кръвта от носа вече спираше, и макар устните ми да бяха разранени отвътре, не открих разклатени зъби. Ребрата ме боляха от втория ритник, но не изглеждаше да има нещо счупено. Озърнах се към по-близкия труп и веднага съжалих. Трябваше да го събират в кофа.

Отляво с тих звън се отвори вратата на асансьора.

— Стаята ви е готова, сър — каза хотелът.

6.

Кристин Ортега бе удивително сдържана.

Тя влезе в хотела с пружинираща крачка, от която препълненият джоб на якето подскачаше върху бедрото ѝ, спря напред фойето и огледа касапницата, като помръдваше език под бузата си.

— Често ли вършиш такива работи, Ковач?

— Чакам от доста време — кротко отвърнах аз. — Не съм в много добро настроение.

Още когато установката откри огън, хотелът бе уведомил местната полиция, но мина над половин час, преди първите патрулни коли да се спуснат по спирала откъм небесните магистрали. Не си направих труда да отида в стаята, тъй като знаех, че при всяко положение ще ме измъкнат от леглото, а дойдеха ли веднъж, нямаше да ме пуснат, докато не пристигне Ортега. Някакъв полицейски лекар ме прегледа набързо, увери ме, че нямам сътресение на мозъка, и ми даде спрей за спиране на кръвта от носа, след което седнах във фойето и оставих новия си носител да изпуши няколко от цигарите на лейтенанта. Все още седях там, когато тя пристигна един час по-късно.

Ортега махна с ръка.

— Какво да се прави, нощем градът е доста оживен.

Предложих ѝ пакета. Тя се замисли, сякаш я бях поставил пред тежък философски проблем, после все пак го взе и изтръска цигара. Без да погледне запалителната ивица отстрани на пакета, прерови джобовете си, измъкна масивна бензинова запалка и щракна капачето. Имах чувството, че е на автопилот. Почти без да усеща какво прави, тя се отдръпна да стори път на криминалистите, които внасяха ново оборудване, сетне прибра запалката в друг джоб. Фойето около нас изведнъж загъмжа от делови хора, заети с работата си.

— Е? — Тя отметна глава и пусна струйка дим към тавана. — Познаваш ли тия типове?

— Я не се занасяй, по дяволите!

— Тоест?

— Тоест, напуснал съм склада само преди шест часа, ако има и толкова. — Чух как гласът ми започва да изтънява. — Тоест, откакто се срещнахме, разговарях цифром и словом с трима души. Тоест, за пръв път в живота си съм на Земята. Тоест, ти знаеш всичко това. А сега или ми задавай по-интелигентни въпроси, или отивам да спя.

— Добре де, не се впрягай. — По лицето на Ортега изведнъж се изписа умора. Тя седна в креслото срещу мен. — Казал си на моя сержант, че били професионалисти.

— Така е.

Бях решил, че поне това сведение мога да споделя с полицаите, тъй като навярно щяха и сами да разберат, щом пуснеха в компютрите си състава на двете тела.

— Нарекоха ли те по име?

Усърдно сбръчках чело.

— По име?

— Да. — Тя раздражено махна с ръка. — Нарекоха ли те Ковач?

— Не си спомням.

— А някакви други имена?

Вдигнах вежди.

— Например?

Сянката на умора по лицето ѝ изведнъж се разсея и тя ме погледна втренчено.

— Остави. Ще проверим в паметта на хотела.

Ха така!

— На Харлановия свят за това трябва прокурорско разрешение — изрекох аз колкото се може по-небрежно.

— Тук също. — Ортега тръсна пепел върху килима. — Но ще го получим без затруднение. Изглежда, „Хендрикс“ е обвиняван и друг път за органични увреждания. Преди доста време, но архивите пазят всичко.

— Тогава как така не са му отнели разрешителното?

— Казах обвиняван, не осъждан. Съдът отхвърлил обвиненията. Доказана самозащита. Разбира се... — тя кимна към неподвижния картечен лафет, около който двама криминалисти провеждаха тест за излъчване — онова е било само електрошок. Не като тази чудесия.

— Да, тъкмо се канех да попитам. Кой изобщо монтира в хотел подобна артилерия?

— Да не мислиш, че съм строителен инспектор? — Ортега бе почнала да ме гледа със замислена враждебност, която не ми допадаше. После рязко сви рамене. — Според архивната справка, която прегледах по пътя насам, установката е монтирана преди два века, когато корпоративните войни загрубели. Сред онази каша много сгради били преоборудвани със защитни системи. Естествено, не след дълго финансовият крах видял сметката на повечето компании, тъй че не се стигнало до закон за забрана. Хотел „Хендрикс“ си извоювал статуса на изкуствен разум и се откупил от собствениците.

— Хитро.

— Да, пък и доколкото съм чувала, системите с изкуствен разум били единствените, имащи влияние върху борсата. По онова време много от тях се освободили. На тази улица има доста хотели с изкуствен разум. — Тя се ухили през пушека. — Затова никой не отсяда в тях. Всъщност жалко. Четох някъде, че били програмирани да желаят клиенти, както хората искат секс. Сигурно е голяма мъка, нали?

— Да.

Един от мохиканите се приближи и щръкна над нас. Ортега го стрелна с поглед, който казваше, че не иска да я безпокоят.

— Взехме ДНК-проби — заяви предизвикателно мохиканът и й подаде плочка с видеофакс. Ортега го прегледа и трепна.

— Я виж ти. Бил си в много подбрана компания, Ковач. — Тя размаха ръка към мъжкия труп. — Носителят е регистриран на името на Димитрий Кадмин, известен като Дими Близнака. Професионален убиец от Владивосток.

— А жената?

Ортега и мохиканът се спогледаха.

— Регистрирана в Улан Батор?

— Така излиза, шефе.

— Спипахме мръсника! — Ортега скочи на крака с подновена енергия. — Дай да им измъкнем приставките и право към управлението. Искам до полунощ Дими да бъде прибран на съхранение. — Тя се озърна към мен. — Може и да има полза от теб, Ковач.

Мохиканът бръкна под двуредното си сако и измъкна грамаден нож с небрежния жест на човек, вадещ пакет цигари. Дватама пристъпиха към трупа и коленичиха до него. Заинтригувани

униформени полицаи се приближиха да зяпат. Раздаде се влажният пукот на срязани хрущяли. След малко аз също станах и се присъединих към зяпачите. Никой не ми обърна внимание.

Не бих го нарекъл изтънчена биотехнологична хирургия. Мохиканът бе срязал част от гръбнака на трупа, за да се добере до основата на черепа, и сега бърникаше с върха на ножа, опитвайки да открие мозъчната приставка. Кристин Ортега стискаше здраво главата с две ръце.

— Напоследък ги вмъкват все по-надълбоко — говореше тя. — Виж дали можеш да измъкнеш останалите прешлени, там някъде трябва да е.

— Опитвам се — изпъхтя мохиканът. — Изглежда ми малко по-голяма от обикновеното. Сигурно е онази противоударна защита, за която спомена Ногучи миналия път... Мамка му! Почти я бях докопал.

— Не, виж, действаш от погрешен ъгъл. Дай на мен. — Ортега взе ножа и притисна с коляно черепа.

— Ама аз вече я бях напипал, шефе.

— Да бе. Няма цяла нощ да те гледам как човъркаш.

Тя се озърна нагоре, видя, че я гледам, кимна леко и пъкна в отвора назъбения край на ножа. После с рязък удар по дръжката отсече нещо. Ухили се и погледна мохикана.

— Чу ли това?

Бръкна в червената каша и измъкна приставката с два пръста. Не изглеждаше впечатляващо — окървавен противоударен корпус, не по-голям от угарка. От единия край стърчаха усуканите нишки на микроконтактите. Разбрах защо католиците не искат да повярват, че това е хранилището на човешката душа.

— Спипах те, Дими! — Ортега вдигна приставката към светлината, после я подаде на мохикана заедно с ножа. Избърса пръсти в дрехите на трупа. — Добре, хайде сега да измъкнем и тази на жената.

Докато гледахме как мохиканът повтаря процедурата с втория труп, аз приведох глава към Ортега и прошепнах:

— Значи разбрахте коя е и тя?

Ортега завъртя глава малко стреснато — не знам дали от изненада, или от неприязън.

— Да, това също е Дими Близнака. Ха-ха, майтап! Носителят е регистриран в Улан Батор, където, за твое сведение, се намира

столицата на черния пазар за тела в Азия. Разбираш ли, Дими не е доверчива душа. Обича да работи с хора, в чиято подкрепа е сигурен. А в кръговете, където обикаля Дими, истински можеш да разчиташ само на себе си.

— Звучи ми познато. Лесно ли е да се дублираш на Земята?

Ортега направи гримаса.

— Става все по-лесно и по-лесно. При сегашното състояние на технологията един модерен зареждащ процесор се побира в килер. Много скоро ще се побира и в асансьор. После в куфар. — Тя сви рамене. — Такава е цената на прогреса.

— На Харлановия свят, общо взето, единственият начин да го направиш е като подадеш заявка за междузвездно прехвърляне и отмениш излъчването в последния момент. Фалшифицираш документите за прехвърлянето, после пускаш молба за временно зареждане от копие поради извънредни обстоятелства. На друга планета си, а бизнесът ти се срутва или нещо подобно. Зареждаш се веднъж от оригинала в излъчвателната станция и втори път чрез застрахователната компания някъде другаде. Първи номер си тръгва съвсем законно. Просто се е отказал от заминаването. Мнозина го правят. Втори номер просто не се обажда на застрахователя за прибиране. Но е доста скъпо. Трябва да подкупиш сума ти народ, да откраднеш много машинно време и тъй нататък.

Мохиканът изруга. Беше си порязал пръста. Ортега извъртя очи към тавана и тихо въздъхна. После пак се обърна към мен.

— Тук е по-лесно — заяви лаконично тя.

— Тъй ли? Как става?

— Ами... — тя помълча, сякаш се чудеше защо разговаря с мен.

— Защо питаш?

Ухилих се.

— Просто съм си любопитен по рождение.

— Добре, Ковач. — Тя обгърна с длани чашата кафе. — Ето как става. Един ден мистър Димитрий Кадмин влиза в някоя от големите прехвърлящи и зареждащи застрахователни компании. Имам предвид наистина уважавана фирма, да речем „Лойдс“ или „Солар Картрайт“.

— Там ли? — Аз посочих към светлините на моста, които се виждаха през прозорците на хотелската стая. — В Бей Сити?

Мохиканът бе изгледал Ортега малко странно, когато тя остана, докато всички други полицаи напуснаха „Хендрикс“. Тя го отпрати с още една заръка незабавно да прибере Кадмин на съхранение, после двамата се качихме горе. Почти не погледна отлитащите патрулни коли.

— В Бей Сити, по Източното крайбрежие, може би дори в Европа. — Ортега отпи глътка кафе и примижа от щедрата доза уиски, която хотелът бе прибавил по нейна молба. — Няма значение. Важна е компанията. Да има репутация. Да застрахова още от зората на зареждането. Мистър Кадмин желае да получи застрахователна полица и след дълъг пазарлък относно условията сключва договор. Разбираш ли, всичко трябва да изглежда почтено. Това е застрахователна измама, само че става дума за нещо повече от пари.

Аз се облегнах откъм моята страна на перваза. Апартамент „Наблюдателницата“ заслужаваше името си. И трите стаи имаха изглед към града и морето на север или на запад, а площадката върху перваза на прозореца в хола заемаше около една пета от общата площ и беше покрита с безумно шарени меки възглавници. Аз и Ортега седяхме един срещу друг с цял метър свободно пространство между нас.

— Добре, това е първият екземпляр. А после?

Ортега сви рамене.

— Нещастен случай.

— В Улан Батор?

— Точно така. Дими се врязва с пълна скорост в електрически стълб, пада от прозореца на хотела или нещо подобно. Местен търговски агент прибира приставката и срещу солиден подкуп прави копие. В съответствие с договора „Солар Картрайт“ или „Лойдс“ изпраща Дими (в дигитален вид) до своята клонингова банка и го зарежда в чакащия носител. Благодарим, сър. Беше ни много приятно да работим с вас.

— Междувременно...

— Междувременно търговският агент купува на черния пазар друг носител, вероятно пациент в кома от някоя тамошна болница или току-що прибран наркоман без сериозни увреждания. Полицията в Улан Батор изкарва луди пари от такива сделки. Агентът изтрива съзнанието на носителя, зарежда копието и Дими просто си тръгва.

Хваща суборбитален полет до другия край на света и отива да си свърши работата в Бей Сити.

— Май не ги хващате често.

— Почти никога. Работата е там, че трябва да спиаш и двата екземпляра на местопрестъплението — или мъртви както сега, или задържани за някакво провинение според Наказателния кодекс на ООН. Без санкции на ООН нямаш законно право да зареждаш от живо тяло. А в безизходно положение двойникът просто се гръмва в тила и приставката става на прах, преди да го арестуваме. Виждала съм подобни случаи.

— Доста сериозно. Какво е наказанието?

— Изтриване.

— *Изтриване?* Прилагате ли го тук?

Ортега кимна. Устните ѝ трепнаха леко, сякаш готови всеки момент да се разтегнат в мрачна усмивка.

— Да, прилагаме го. Възмутен ли си?

Замислих се. За някои престъпления в Корпуса се полагаше изтриване — най-вече за дезертъорство или отказ да се изпълни заповед в бойни условия — но не бях виждал да я изпълняват. Да си плюеш на петите просто е невъзможно след цялата ни психическа обработка. А на Харлановия свят изтриването бе отменено десетина години преди да се родя.

— Малко е старомодно, не смяташ ли?

— Да не би да ти е криво за онова, което ще сполети Дими?

Плъзнах език по раничките в устата си. Помислих за студеното метално кръгче и поклатих глава.

— Не. Но няма то спира хора като него?

— Има още няколко вида тежки престъпления, но за повечето от тях се полагат два-три века на склад.

По изражението на Ортега личеше, че идеята за толкова меки присъди не ѝ допада.

Оставих кафето и посегнах за цигара. Движенията бяха автоматични, а се чувствах твърде изморен, за да им преча. Предложих на Ортега, но тя отказа. Погледнах я с присвити очи и докоснах с връхчето на цигарата запалителната ивица върху пакета.

— На колко години си, Ортега?

Тя ми отвърна със същия поглед.

— На трийсет и четири. Защо?

— Никога не си била дигитализирана, а?

— Е, преди няколко години ми правиха психохирургия, но ме върнаха само след два дни. Иначе не. Не съм престъпник и нямам пари за подобно пътуване.

Издишах първата глътка дим.

— Малко си докачлива на тази тема, нали?

— Както казах, не съм престъпник.

— Така е. — Спомних си за последния път, когато видях Вирджиния Видаура. — Ако беше, нямаше да смяташ, че да те прехвърлят двеста години напред, е толкова меко наказание.

— Не съм го казала.

— То се подразбира.

Нямах представа какво ме кара да забравя, че Ортега представлява закона, но все пак нещо ме караше. Нещо се трупаше в пространството между двама ни — нещо като статичен заряд, нещо, което навярно щях да си изясня, ако емисарската ми интуиция не бе толкова замъглена от прехвърлянето в нов носител. Каквото и да бе, то изведнъж просто се изпари. Разкърших рамене и свирепо засмуках цигарата. Нуждаех се от сън.

— Кадмин е скъп, нали? При толкова разходи, толкова рискове, трябва да взима скъпо.

— Около двайсет бона на удар.

— Значи Банкрофт не е извършил самоубийство.

Ортега вдигна вежди.

— Твърде бърз извод за човек, който току-що е пристигнал.

— Я стига! — Аз пуснах насреща ѝ облак дим. — Ако беше самоубийство, кой, по дяволите, е платил двайсет бона за удара срещу мен?

— Ти си всеобщ любимец, нали?

Приведох се напред.

— Не. На много места съм мразен, но не от хора с подобни пари и подобни връзки. Не съм чак от такава класа, че да си създам врагове на това ниво. Който и да е пратил Кадмин, знае, че работя за Банкрофт.

Ортега се ухили.

— Не беше ли споменал, че не са те нарекли по име?

Уморен си, Такешу. Сякаш видях как Вирджиния Видаура размахва пръст срещу мен. Един емисар не може да се излага така пред местната полиция.

Замазах положението, доколкото можех.

— Те знаеха кой съм. Хора като Кадмин не се мотаят по хотелите да грабят случайни туристи. Не ставай наивна, Ортега.

Тя изчака раздражението ми да се разсее в тишината, преди да отговори:

— Значи според теб онова с Банкрофт също е било удар. Може би. И какво?

— Трябва да подновиш разследването.

— Май не разбираш от дума, Ковач. — Тя ми отправи усмивка, от която въоръжен престъпник би замръзнал на място. — Случаят е приключен.

Аз уморено облегнах гръб на стената и я загледах през пушека. Накрая казах:

— Знаеш ли, когато одеде пристигнаха твоите хора, един от тях ми показва значката си за момент, само колкото да я зърна. Отблизо изглежда много изящна. С орел и щит. И с надпис наоколо.

Тя нетърпеливо ми махна с ръка да карам по-накратко и аз пак смукнах цигарата, преди да сипя сол в раната.

— „Да защитавам и служа“, нали така беше? Бас държа, че докато станеш лейтенант, вече отдавна не си вярвала в тия глупости.

Точно попадение. Под едното ѝ око затрептя мускулче, а бузите ѝ се обтегнаха, сякаш смучеше нещо горчиво. Тя впи поглед в мен и за миг се запитах дали не съм прекалил. После раменете ѝ се отпуснаха и тя въздъхна.

— Хайде, недей да ме жалиш. И изобщо какво знаеш, по дяволите? Банкрофт не е човек като теб и мен. Той е просто един скапан Мат.

— Мат?

— Да, Мат. Нали знаеш: „И всичките дни на Матусала станаха деветстотин шестдесет и девет години“.^[1] Той е стар. Страшно стар.

— Това престъпление ли е, лейтенант?

— Би трябвало да е — мрачно каза Ортега. — Живееш ли толкова дълго, почват да ти се случват разни работи. Прекалено се впечатляваш от себе си. И в крайна сметка решаваш, че си Господ.

Изведнъж дребните хора, да речем на трийсет или четирийсет години... е, те просто стават незначителни. След като вече си виждал цели общества да възникват и да загиват, почва да ти се струва, че стоиш извън всичко и за теб то вече няма значение. И ако онези мънички хора ти се мотаят в краката, току-виж си почнал да ги скубеш като плевели.

Погледнах я сериозно.

— Засичала ли си Банкрофт в нещо подобно? Когато и да било?

Тя нетърпеливо махна с ръка, сякаш отхвърляше възражението ми.

— Не говоря за Банкрофт. Говоря за онова, което олицетворява. Тия хора са като машини с изкуствен разум. Отделен вид. Всъщност изобщо не са хора и гледат на човечеството, както ние с теб гледаме насекомите. Е, когато си имаш работа с полицейското управление в Бей Сити, подобно отношение може да ти изиграе лоша шега.

За миг си припомних до какви крайности стигаше Рейлийн Кавахара и се запитах дали Ортега не е права донякъде. На Харлановия свят повечето хора могат да си позволят прехвърляне поне веднъж, но главното беше, че ако не си много богат, трябва да носиш всяко тяло до дълбока старост, а това е крайно уморително дори и с антисенилна терапия. Вторият път става по-зле, защото знаеш какво те очаква. Малцина намират кураж за трети опит. Повечето отиват доброволно на съхранение, от което излизат само от време на време за важни семейни събития, а с времето завръщанията им оредяват и новите поколения постепенно прекъсват старите връзки.

Трябва да си човек от строго определен тип, за да продължаваш, да искаш да продължаваш — живот подир живот, носител подир носител. От самото начало трябва да бъдеш различен, изобщо да не се тревожиш в какво може да те превърне товарът от векове.

— Значи подлагаш крак на Банкрофт, защото е Мат. Извинявай, Лорънс, но ти си дърто високомерно копеле. Полицията си има по-важни работи от това, да приема приказките ти на сериозно. Това ли ти е позицията?

Но Ортега вече не се хващаше на въдицата. Тя отпи от кафето и небрежно махна с ръка.

— Виж какво, Ковач. Банкрофт е жив и каквито и да са фактите по случая, той има необходимата осигуровка, за да запази това

положение. Никой няма да се оплаче, че служителите на реда не са му обърнали необходимото внимание. Полицията страда от недостиг на хора, на средства, само работата ни е в излишък. Нямаме възможност да тичаме до безкрай подир фантазиите на Банкрофт.

— Ами ако не са фантазии?

Ортега въздъхна.

— Ковач, лично аз обиколих три пъти онази къща заедно с криминалистите. Няма следи от стрелба, няма проникване в охранявания периметър, няма каквито и да било данни за нарушител в записите на охранителната система. Мириам Банкрофт доброволно се съгласи да премине проверка с най-модерните полиграфски тестове и я издържа, без да мигне. Не е убила съпруга си, нито пък някой се е промъкнал да го убие. Лорънс Банкрофт се е самоубил по причини, които само той знае. Това е положението. Съжалявам, че от теб искат да докажеш противното, но едно е да искаш, по дяволите, а съвсем друго — да го постигнеш. Следствието приключи.

— А телефонното обаждане? Фактът, че Банкрофт няма как да забрави за дистанционното съхранение? Фактът, че някой ме смята за толкова важен, та да изпрати Кадмин дотук?

— Няма да споря с теб, Ковач. Ще разпитаме Кадмин и ще разберем какво знае, но всичко останало вече съм го минала и почва да ми омръзва. Там, навън, има хора, които се нуждаят от нашата помощ много по-отчаяно, отколкото Банкрофт. Жертви на истинско убийство, които не са имали късмета да разполагат с дистанционно съхранение, когато някой им гръмва приставката. Католици, които загиват само защото убийците знаят, че жертвите никога няма да излязат от хранилището, за да ги обвинят. — Ортега броеше на пръсти и очите ѝ се наливаха с мъглива умора. — Жертви на органични увреждания, които нямат пари за нов носител и единствената им надежда е държавата да потърси финансова отговорност от някого. Газя през тая гадост по десет часа на ден, че и по-дълго. Съжалявам, но просто нямам излишно съчувствие за мистър Лорънс Банкрофт с неговите замразени клонинги, магически връзки във висшите кръгове и реномирани адвокати, дето ни натикват в миша дупка всеки път, когато настъпим по мазола някой негов роднина или служител.

— Случва се често, нали?

— Доста често, но недей да се правиш на изненадан. — Тя се усмихна мрачно. — Той е един скапан Мат. Всичките са еднакви.

Не харесвах тази страна от характера ѝ, не исках да водя подобен спор и не желяех да виждам Банкрофт под такъв ъгъл. А отгоре на всичко нервите ми отчаяно се нуждаеха от сън.

Изгасих цигарата.

— Мисля, че ще е най-добре да си вървиш, лейтенант. Заболя ме глава от всички тия предразсъдъци.

В очите ѝ припламна нещо, което така и не успях да разчета. Мирна се за секунда и изчезна. Тя сви рамене, остави чашата и свали крака от перваза. Изправи се, разкърши гръбнак със съвсем отчетлив пукот и тръгна към вратата, без да поглежда назад. Аз останах на място и гледах как отражението ѝ в стъклото се движи на фона на градските светлини.

На прага тя спря и я видях да извъръща глава.

— Хей, Ковач.

Погледнах я.

— Забрави ли нещо?

Тя кимна и изкриви устни, сякаш неохотно признаваше, че съм спечелил точка в някаква игра между двама ни.

— Искаш ли съвет? Трябва ли ти отправна точка? Ти ми поднесе Кадмин на тепсия, тъй че май ти дължа поне това.

— Нищо не ми дължиш, Ортега. „Хендрикс“ го стори, не аз.

— Лейла Бегин — каза тя. — Пусни това име при ония префърцунени адвокати на Банкрофт и виж докъде ще те отведе.

Вратата тихо се плъзна на място зад нея и в отразената стая останаха само градските светлини. Погледах ги, сетне запалих нова цигара и я изпуших до филтъра.

Банкрофт не бе извършил самоубийство, поне в това нямах съмнения. Занимавах се със случая по-малко от ден, но вече си бях навлякъл вражда с две съвсем отделни групировки. Първо, полицейските биячи на Кристин Ортега и второ, наемният убиец от Владивосток с неговия резервен носител.

Ортега искаше нещо, човекът зад Димитрий Кадмин също искаше нещо и изглеждаше, че желаят едно и също — случаят с Банкрофт да си остане приключен.

За мен нямаше такъв вариант.

От унеса ме изтръгна гласът на „Хендрик“:

— Вашата гостенка напусна хотела.

— Благодаря — казах разсеяно аз и смачках цигарата в пепелника. — Може ли да заключиш вратата и да блокираш достъпа с асансьорите до този етаж?

— Разбира се. Желаете ли да ви уведомявам за влизане на външни лица в хотела?

— Не. — Прозинах се като змия, която опитва да нагълта яйце. — Просто не пускай никого тук. И никакви телефонни обаждания през следващите седем часа и половина.

Изведнъж се почувствах толкова изморен, че едва успях да смъкна дрехите, преди сънят да ме погълне. Преметнах летния костюм на Банкрофт върху облегалката на едно кресло и пролазих върху огромното легло с пурпурни чаршафи. Повърхността на леглото трепна за миг, докато се пригоди към теглото и размерите на моето тяло, после ме обгърна гальовно. От чаршафите долиташе лек, екзотичен аромат.

Без особен ентузиазъм опитах да мастурбирам, като си представях сладострастните телесни извивки на Мириам Банкрофт, но вместо това непрекъснато виждах бледото тяло на Сара, надупчено от автоматни куршуми.

И сънят ме погълна.

[1] Битие 5:27 — Б.пр. ↑

7.

„Руините са обгърнати в сянка и кървавото слънце залязва сред хаос от багри зад далечните хълмове. Над мен меки, тумбести облаци панически бягат към хоризонта като китове от харпун и вятърът плъзга алчни пръсти през дърветата покрай улицата.

Иненининенининенин...

Познавам това място.

Подбирам си път между разбитите стени на руините, като се мъча да не ги докосвам, защото при всеки допир от тях долитат приглушени изстрели и писъци, сякаш незнайният конфликт, който е опустошил този град, лежи погълнат в оцелялата зидария. Същевременно крача много бързо, защото нещо ме гони — нещо, което не се бои да докосва руините. Мога съвсем точно да определям движението му по прилива от викове и стрелба, прииждащ зад мен. То ме догонва. Опитвам се да ускоря крачка, но сякаш железен обръч стяга гърдите и гърлото ми.

Джими де Сото излиза иззад стърчащите останки от рухнала кула. Не съм особено изненадан да го видя тук, но трепвам от вида на обезобразеното му лице. Той се ухилва с остатъците от устни и полага ръка върху рамото ми. Опитвам се да не отскоча.

— Лейла Бегин — казва той и кимва към мястото, откъдето идвам. — Пусни това име при оная префърцунена адвокатка на Банкрофт.

— Ще го пусна — обещавам аз и минавам покрай него. Но дланта остава на рамото ми, което би трябвало да означава, че ръката му се разтяга зад мен като восък. Спирам, смутен от болката, която това навярно му причинява, но той пак е съвсем близо до рамото ми. Отново тръгвам напред.

— Няма ли да спреш и да се биеш? — пита небрежно той, продължавайки да се движи до мен, макар че не забелязвам да крачи.

Аз разпервам длани.

— С какво?

— Трябваше да се въоръжиш, приятел. Крайно време е.

— Вирджиния ни казваше да не се поддаваме на слабост към оръжията.

Джими де Сото изсумтява презрително.

— Да, и гледай сега докъде стигна тъпата кучка. Сто години без право на помилване преди осемдесетата.

— Не можеш да знаеш това — казвам разсеяно аз, защото вниманието ми е насочено най-вече към шума на преследвача. — Ти умря много години по-рано.

— Я стига, кой умира истински в днешно време?

— Опитай се да го кажеш на някой католик. Така или иначе, ти умря наистина, Джими. Безвъзвратно, доколкото си спомням.

— Какви са тия католици?

— Друг път ще ти разправам. Случайно да имаш цигари?

— Цигари ли? Какво е станало с ръката ти?

Прекъсвам безсмисления разговор и поглеждам ръката си. Белезите по нея са се превърнали в прясна рана, от която блика кръв и се стича към китката. Значи всичко е ясно...

Посягам към лявото си око и докосвам под него влага. По пръстите ми полепва кръв.

— Късметлия — заявява мъдро Джими де Сото. — Не са улучили очната кухня.

Той разбира от тия работи. Лявата му очна кухня зее като яма, запълнена с лепкава каша. Само това оставаше, след като бе изтръгнал окото си с пръсти. Никой не разбра що за халюцинации са го мъчили. Докато измъкнат по дигитален път Джими и всички останали от плацдарма на Иненин, вирусът на защитниците вече бе съсипал умовете им безвъзвратно и психирургията се оказа безсилна. Програмата беше толкова заразна, че клиниката дори не посмя да задържи останките за изследване. Днес от Джими де Сото е останал само един запечатан диск с надпис «СИЛНО ЗАРАЗНИ ДАННИ» нейде в мазето под щаба на Емисарския корпус.

— Трябва да сторя нещо — казвам аз малко отчаяно.

Звуците, които моят преследвач изтръгва от стените, вече се раздават в опасна близост. Крайчецът на слънчевия диск потъва зад хълмовете. По лицето и ръката ми блика кръв.

— Подушваш ли? — пита Джими и вдига лице в студения въздух. — Променят ни.

— Какво?

Но още преди да довърша резкия си въпрос, аз също усещам мириса. Свеж, ободряващ аромат, донякъде като онзи на чаршафите в «Хендрикс», но с някаква едва доловима разлика от упадъчното ухание, сред което заспах, само за да...

— Трябва да тръгвам — казва Джими и тъкмо искам да го попитам къде отива, когато осъзнавам, че има предвид мен и че аз съм...“

Буден.

Отворих очи и видях един от шантавите стенописи в хотелската стая. Стройни девиси по туники припкат из зелена ливада, осеяна с жълти и бели цветя. Навъсих се и впих пръсти в задебелия белег под лакътя си. Нямаше кръв. Тази мисъл окончателно ме разбуди и аз седнах върху грамадното пурпурно легло. Промяната в аромата, която първоначално ме бе тласнала към събуждането, се оказа съвсем естествена — мирис на кафе и топъл хляб. „Хендрикс“ бе измислил обонятелен вариант на класическия телефонен звън. В сумрачната стая нахлуваше светлина през тесен процепа в поляризираното стъкло.

— Имате посетителка — съобщи бодро гласът на „Хендрикс“.

— Колко е часът? — изграчих аз. Гърлото ми сякаш беше намазано със заледено лепило.

— Десет и шестнайсет минути местно време. Спахте седем часа и четирийсет и две минути.

— А посетителката?

— Уму Прескот — каза хотелът. — Ще желаете ли закуска?

Станах от леглото и се отправих към банята.

— Да. Кафе с мляко, добре изпечено бяло месо и някакъв плодов сок. Можеш да поканиш Прескот горе.

Докато на вратата се позвъни, аз вече си бях пуснал душ и джапах през апартамента, облечен в искрящо син халат със златни ширити по краищата. Взех си закуската от сервизния люк и като го крепях на една ръка, отидох да отворя вратата.

Уму Прескот се оказа едра и внушителна африканка, с два сантиметра по-висока от мен. Косата ѝ беше сплетена на плитчици с десетки овални мъниста в седем-осем от любимите ми цветове, а по

скулите ѝ имаше някаква абстрактна татуировка. Стоеше на прага, облечена в бледосив костюм и дълго черно палто с вдигната яка, и ме гледаше със съмнение.

— Мистър Ковач.

— Да, заповядайте. — Аз оставих подноса върху неоправеното легло. — Ще желаете ли закуска?

— Не, благодаря. Мистър Ковач, аз представлявам правните интереси на Лорънс Банкрофт чрез фирмата „Прескот, Форбс и Ернандес“. Мистър Банкрофт ме уведоми...

Взех си парче печено пиле от подноса.

— Да, знам.

— Най-важното в момента, мистър Ковач, е, че имаме среща с Денис Найман в „Сайка Сек“ след... — Тя за миг врътна очи нагоре, за да погледне часовника върху ретината си. — След трийсет минути.

— Ясно — казах аз, дъвчейки бавно. — Не знаех.

— Звъня още от осем сутринта, но хотелът отказваше да ме свърже. Не предполагах, че спите до толкова късно.

Ухилих ѝ се с пълна уста.

— Значи не сте си подготвили домашното. Зареден съм едва от вчера.

Уму Прескот леко настръхна при тия думи, но веднага си възвърна професионалното спокойствие. Прекоси стаята и седна на перваза.

— В такъв случай ще закъснеем — каза тя. — Предполагам, че се нуждаете от закуска.

По средата на Залива беше студено. Слязох от автотаксито сред воднист слънчев блясък и пронизващ вятър. През нощта бе валило и няколко групи сиви купести облаци все още се прокрадваха около острова, устоявайки упорито пред опитите на буйния морски бриз да ги прогони. Вдигнах яката на лятното сако и мислено си отбелязах да се снабдя с яке. Нещо съвсем обикновено, дълго до средата на бедрото и с джобове, за да си крия ръцете на топло.

До мен Прескот изглеждаше невероятно елегантна в черното си палто. С едно докосване на палеца тя плати сметката и двамата отстъпихме от излитащото такси. По лицето и ръцете ми лъхна

приятна топлина от турбините. Примигах с очи в малката вихрушка от прах и песъчинки и видях как Прескот закри лицето си с лакът. Сетне таксито изчезна с бучене към гъмжилото от коли над континента. Прескот се завъртя към сградата зад нас и лаконично посочи с пръст.

— Насам.

Пъхнах длани в плитките джобове на сакото и я последвах. Леко приведени срещу вятъра, двамата се изкачихме по дългото спирално стълбище на „Сайка Сек“ в Алкатрас.

Бях очаквал свръхмодерна охранителна инсталация и се оказах прав. „Сайка Сек“ представляваше поредица от дълги, ниски двуетажни модули с дълбоко хлътнали прозорци като във военен команден бункер. Единственото изключение от тази схема бе самотен купол в западния край, където навярно се намираше апаратурата за сателитна връзка. Целият комплекс имаше бледосив гранитен цвят, а огледалните прозорци хвърляха мътни оранжеви отблясъци. Нямаше нито холографски емблеми, нито рекламни емисии, всъщност нищо не подсказваше къде сме попаднали, освен скромна табелка с лазерно гравирани надпис върху наклонената стена край входа:

Сайка Сек ООД
Приемане и съхраняване на д.ч.п.
Клонингово презареждане

Над табелката зърнах малкото черно око на охранителна камера и високоговорител, защитен със здрава решетка. Уму Прескот размаха ръка натам.

— Добре дошли в „Сайка Сек“, Алкатрас — делово изрече компютърен глас. — Моля, представете се в регламентирания охранителен срок от петнайсет секунди.

— Уму Прескот и Такеши Ковач за уговорена среща с директора Найман.

Тъничък зеленикав лъч на сканиращ лазер плъзна по двама ни от глава до пети, после част от стената плавно отстъпи назад и надолу, разкривайки проход навътре. Доволен, че ще се отърва от студа, аз бързо прекрчих в нишата и последвах веригата от оранжеви светлинки по късия коридор към приемната, изоставяйки Прескот зад

себе си. Щом влязохме, масивната каменна плоча с бучене се върна на място. Солидна охрана.

Приемната представляваше кръгъл, меко осветен салон с кресла и ниски масички, разположени по четирите основни посоки на света. На север и изток малки групички хора седяха и разговаряха тихо. В центъра имаше кръгло бюро, където седеше дежурният зад цяла батарея от свързочна апаратура. Никакви компютърни образи — дежурният бе истинско човешко същество, младеж на не повече от двайсетина години, който ни посрещна с интелигентен поглед.

— Вървете направо, мис Прескот. Кабинетът на директора е горе, третата врата вдясно.

— Благодаря. — Прескот отново мина отпред и щом се отдалечихме от дежурния, за миг извърна глава към мен и прошепна: — След като изградиха това място, Найман малко се възгордя, но иначе не е лош човек. Не позволявайте да ви раздражни.

— Няма.

Изпълнихме инструкциите на дежурния, но щом стигнахме на горния етаж, аз спрях и прехапах устни, за да не се изсмея. Вратата на Найман — навярно в традициите на най-добрия земен вкус — беше изцяло от огледално дърво. След строгата охранителна система и живия дежурен в приемната това изглеждаше горе-долу толкова уместно, колкото стенните вагинални цепки в пристанищния бардак на мадам Ми. Изглежда, не успях да прикрия реакцията си, защото Прескот ми хвърли навъсен поглед, преди да почука.

— Влез.

Сънят бе извършил истински чудеса във връзката между ума ми и новия носител. С грижливо изобразена сериозна физиономия аз последвах Прескот към кабинета.

Седнал зад бюрото, Найман демонстративно работеше на сиво-зелен холографски дисплей. Беше слаб, деловит мъж и носеше на очите си външни лещи със стоманена рамка в тон със скъпия черен костюм и късата, грижливо поддържана коса. Зад лещите изражението му изглеждаше някак обидено. Не беше много доволен, когато Прескот му се обади от таксито, че ще закъснеем, но Банкрофт явно го бе подковал добре, защото прие да отложим срещата с мълчаливото съгласие на дисциплинирано дете.

— След като желаете да разгледате нашата инсталация, мистър Ковач, дали да не започнем веднага? Отложил съм задълженията си през следващите два часа, но имам клиенти, които чакат.

Нещо в неговите маниери ми напомняше за надзирателя Съливан, само че малко по-рафиниран и не толкова озлобен. Може би ако работеше в хранилище за свръхбогати, а не за престъпни елементи, и Съливан щеше да изглежда точно така.

— Чудесно.

По-нататък всичко стана отчайващо скучно. Както повечето д.ч.п. хранилища, „Сайка Сек“ беше просто един гигантски комплекс от складове с климатични инсталации. Обикаляхме из подземни зали, охладени до температура между 7 и 11 градуса по Целзий, както препоръчват производителите на изменен въглерод, гледахме рафтове с едроформатни трийсетсантиметрови дискове и се възхищавахме на роботите доставчици, които препускаха по широки релси покрай стените на складовете.

— Системата ни е дуплекс — съобщи гордо Найман. — Всеки клиент се съхранява на два отделни диска в различни части на сградата. Разпределят се по метода на случайните числа, само централният процесор може да открие и двата, а в системата има вградени ограничения срещу едновременното използване на двете копия. За да причините сериозни щети, трябва да проникнете тук и на два пъти да преодолеете охранителната система.

Аз издавах любезни възклицания.

— Сателитните ни връзки се осигуряват чрез мрежа от най-малко осемнайсет обезопасени орбитални платформи, наемани в произволна последователност. — Найман почваше да се увлича от собствената си рекламна реч. Сякаш бе забравил, че и двамата с Прескот нямаме намерение да използваме услугите на „Сайка Сек“. — Нито една от платформите не се наема за по-дълго от двайсет секунди. Данните за дистанционно съхранение се предават чрез пряко прехвърляне, тъй че няма начин да бъдат прехванати.

Строго погледнато, това не бе съвсем вярно. Ако разполагаш със съдействието на достатъчно мощен изкуствен разум, рано или късно ще налучкаш и начин за прехващане на прякото прехвърляне, но това е в сферата на фантазиите. Враговете, които могат да насъскат изкуствен

разум насреща ти, няма да си играят на пукотевица с квантов бластер. По тая нишка нямаше да стигна доникъде.

— Мога ли да получа достъп до клонингите на Банкрофт? — попитах внезапно аз.

— От правна гледна точка ли? — Прескот сви рамене. — Доколкото знам, мистър Банкрофт ви е дал картбланш.

Картбланш? Прескот ме обсипваше с тия думи още от сутринта. Имах чувството, че усещам вкуса им — вкус на стар пергамент. Подобни думи би използвал героят на Ален Мариот в разговор с полицаи от епохата на Заселването.

Е, вече си на Земята. Обърнах се към Найман, който кимна неохотно.

— Само че има определени процедури.

Върнахме се обратно на приземното ниво по коридори, които неудържимо ми напомняха за онези в Централното хранилище на Бей Сити точно защото помежду им имаше огромна разлика. Не видях следи от гумени колела — сигурно пренасяха телата на въздушна възглавница — а стените на коридорите бяха боядисани в пастелни тонове. Прозорците, които отвън приличаха на средновековни бойници, бяха разкрасени отвътре с вълнисти рамки в стил Гауди. На един ъгъл минахме край жена, която ги чистеше ръчно. Вдигнах вежди. Ама че екстравагантно!

Найман забеляза погледа ми.

— Има дейности, с които роботите просто не могат да се справят както трябва — каза той.

— Вярвам ви.

Отляво се появи банката за клонинги — поредица от масивни, плътно запечатани врати, покрити със стоманени орнаменти като онези по рамките на прозорците. Спряхме пред една от тях и Найман надникна в ретиналния скенер. Вратата плавно плъзна навън — беше от тунгстенова стомана с дебелина цял метър. Зад нея имаше камера, дълга около четири метра, с подобна врата в отсрещния край. Влязохме вътре и вратата се затвори зад нас с тих тътен, от който ушите ми заглъхнаха.

— Камерата е херметична — обясни словоохотливо Найман.

— Ще бъдем почистени с ултразвук, за да не внесем замърсители в клонинговата банка. Не се безпокойте.

На тавана замига виолетова светлина в знак, че почистването е почнало, сетне втората врата се отвори също тъй плавно като първата. Прекрачихме в семейната гробница на рода Банкрофт.

И друг път бях виждал подобни инсталации. Рейлийн Кавахара поддържаше на Ню Пекин малко хранилище за клонингите си, а Корпусът, естествено, ги има в изобилие. Но такова нещо виждах за пръв път.

Овалната, сводеста зала навярно запълваше двата етажа на сградата. Беше огромна, колкото храмовете на Харлановия свят. Осветлението бе слабо, мътно оранжево, а температурата — телесна. Отвсякъде ни обграждаха торби с клонинги — полупрозрачни, нашарени с вени контейнери в същия оранжев цвят като осветлението, закачени за тавана с маркучи и въжета. Вътре смътно се различаваха клонингите, сгърчили крайниците си в позата на зародиш, но съвсем възрастни. Или поне повечето от тях; към върха на купола различих по-дребни торби, където отглеждаха новите попълнения. Контейнерите бяха органични, груб аналог на майчината утроба, и растяха заедно със зародиша, за да достигнат в долния край на залата дължина около метър и половина. Цялата реколта висеше като някакъв безумен паноптикум, очакващ незнайна сила да го раздвижи за кошмарно представление.

Найман се изкашля и ние с Прескот се изтръгнахме от смаяното вцепенение, което ни обзе още на прага.

— Подредбата може да ви изглежда хаотична — каза той, — но всъщност е проектирана от компютър.

— Знам — кимнах аз и пристъпих към една от долните торби. — Чрез фрактално проектиране, нали?

— Ммм... да — кимна Найман, сякаш го дразнеше, че знам толкова много.

Вгледах се в клонинга. Зад мембраната, само на сантиметри от мен, сред утробната течност дремеше лицето на Мириам Банкрофт. Косата ѝ беше навита на дълга, змийска плитка отстрани на главата и пристегната с мрежичка.

— Цялото семейство е тук — прошепна Прескот зад рамото ми. — Съпруг, съпруга и шейсет и едно деца. Повечето имат само по един или два клонинга, но Банкрофт и жена му държат по шест. Впечатляващо, а?

— Да.

Неволно вдигнах ръка и докоснах мембраната над лицето на Мириам Банкрофт. Беше топла и леко поддаваше. Тъканта бе удебелена и задебеляла около местата, където влизаха маркучите за подхранващи течности и отделяне на отпадъците. Забелязах и малки пъпчици — следи от спринцовки за взимане на проби или за въвеждане на стимуланти в кръвта. Мембраната заздравяваше след такива дребни увреждания.

Обърнах гръб на спящата жена и погледнах Найман.

— Всичко това е много хубаво, но едва ли вадите някой от тези екземпляри при всяко идване на Банкрофт. Трябва да имате и резервоари.

— Насам.

Найман ни направи знак да го последваме и тръгна към дъното на камерата, където в стената имаше нова херметична врата. Най-долните торби се полюшваха прозрачно от движението на въздуха и веднъж ми се наложи да отскоча, за да не докосна една от тях. Пръстите на Найман изиграха кратък танц по клавиатурата върху вратата и попаднахме в дълга, ниска зала, чието болнично осветление ми се стори почти ослепително след утробния полумрак на основното хранилище. Край едната стена видях редица от осем метални цилиндъра, почти като онзи, в който се бях събудил предния ден. Но за разлика от неговата гола метална повърхност, протрита от всекидневна употреба, тези тук бяха покрити с дебел гланцов слой кремава боя, а около прозорчето за наблюдение и изводите на разните системи имаше жълти ивици.

— Камери за пълна поддръжка на жизнените функции — обясни Найман. — По принцип поддържат същата среда както в другото отделение. Тук се извършва презареждането. Докарваме новите клонинги както са си с торбите и ги вкарваме вътре. Подхранващата течност в камерите съдържа ензим, който разгражда мембраната и така се избягва каквато и да било травма при прехвърлянето. За предотвратяване на риск от зараза цялата клинична дейност се извършва от персонал, настанен в синтетични носители.

С крайчеца на окото си зърнах отегчената гримаса на Уму Прескот и едва не се усмихнах.

— Кой има достъп до тази камера?

— Аз и упълномощеният персонал, който знае кода за съответния ден. И собствениците, разбира се.

Тръгнах покрай цилиндрите, като се навеждах да погледна екранчето с данни върху всеки от тях. В шестия имаше клонинг на Мириам, а в седмия и осмия — два на Наоми.

— Държите в готовност две копия на дъщерята?

— Да. — За момент Найман сякаш се озадачи, после изражението му стана снизходително. Сега имаше шанс да си възвърне загубените точки от моите знания за фракталното проектиране. — Не сте ли осведомен за сегашното й състояние?

— Да, тя е на психохирургия — промърморих аз. — Но това не обяснява защо са й две бройки.

Найман стрелна поглед към Прескот, сякаш искаше да намекне, че с разкриването на тази информация нагазва в адвокатска територия. Тя се изкашля.

— „Сайка Сек“ има инструкции от мистър Банкрофт винаги да държи в пълна готовност негов резервен клонинг и клонинги на най-близките му роднини. Докато мис Банкрофт е на лечение във Ванкувърското психиатрично хранилище, двата й носителя се съхраняват тук.

— Семейство Банкрофт обича да редува носителите си — поясни Найман. — Мнозина наши клиенти го правят, така е по-практично. Човешкото тяло се възстановява като по вълшебство, ако е съхранявано правилно, а освен това ние, разбира се, предлагаме пълен пакет от клинични услуги при по-сериозни увреждания. На много разумна цена.

— Не се и съмнявам. — Аз отново погледнах крайния цилиндър и се усмихнах. — И все пак не можете да сторите кой знае какво, щом главата се е изпарила, нали?

Настана кратко мълчание. Прескот гледаше втренчено горния ъгъл на залата, а подвитите устни на Найман заприличаха почти на анус.

— Смятам забележката за крайно безвкусна — каза накрая директорът. — Имате ли други *съществени* въпроси, мистър Ковач?

Спрях до цилиндъра на Мириам Банкрофт и надникнах вътре. Макар фигурата да бе замъглена от прозрачната плоча и поддържащия гел, чувственото й излъчване си оставаше все тъй мощно.

— Само един въпрос. Кой решава кога да се сменят носителите?
Найман се озърна към Прескот, сякаш за да потърси правна подкрепа за отговора си.

— Упълномощен съм лично от мистър Банкрофт да извършвам прехвърлянето при всяко негово дигитализиране, освен ако официално ми бъде наредено обратното. В случая нямах подобно нареждане.

Усещах как нещо дразни тънкия ми емисарски усет; нещо някъде *пасваше* твърде точно. Още бе твърде рано, за да придам на усещането конкретна форма. Озърнах се.

— Всяко влизане тук се проследява, нали?

— Естествено — отвърна Найман, все още с хладен тон.

— Имаше ли оживление, когато Банкрофт замина за Осака?

— Не повече от обичайното. Мистър Ковач, полицията вече прегледа записите. Наистина не виждам каква стойност...

— Сметнете го за мой каприз — предложих аз, без да го гледам, и емисарският тон на гласа ми го накара да млъкне като изключен.

Два часа по-късно гледах през прозореца на друго автотакси, докато излитахме от площадката пред Алкатрас и се издигахме над Залива.

— Открихте ли каквото търсехте?

Хвърлих поглед към Уму Прескот и се запитах дали усеща какво разочарование лъха от мен. Мислех, че вече съм засякъл повечето външни белези за емоциите на новия ръкав, но бях чувал за адвокати, обучени в изкуството на емпатията, които разгадават душевното състояние на свидетеля по най-неуловими признаци. А тук, на Земята, не би ме изненадало, ако се окажеше, че Уму Прескот е вградила в красивата си абаносова глава пълен комплект от инфрачервени и инфразвукови сензори за тяло и глас.

Данните от 16 август, четвъртък, за посещенията в хранилището на Банкрофт бяха напълно лишени дори и от намек за нещо подозрително. Осем сутринта — Банкрофт идва заедно с две сътруднички, съблича се и ляга в контейнера за изчакване. Сътрудничките отнасят дрехите му. Четиринайсет часа по-късно резервният му клонинг излиза мокър от съседния контейнер, взима

хавлия от дежурната сътрудничка и отива да се изкъпе. Разменят само няколко шеговити думи. Нищо повече.

Свих рамене.

— Не знам. Наистина все още не знам какво търся.

Прескот се прозина.

— Тотална Абсорбция, а?

— Да, точно така. — Погледнах я по-внимателно. — Много ли знаете за Корпуса?

— Не особено. Чела съм материали по наказателно право на ООН. Не е трудно да усвоиш терминологията. Е, какво абсорбирахте досега?

— Само това, че твърде много дим се събира около нещо, за което властите твърдят, че изобщо не е горяло. Срецаха ли сте се с лейтенанта, който разследва случая?

— Кристин Ортега. Разбира се. Няма скоро да я забравя. Почти цяла седмица си крещяхме от двете страни на бюрото ѝ.

— Впечатления?

— От Ортега ли? — Прескот сякаш се изненада. — Добро ченге, доколкото мога да преценя. Има репутация на костелив орех. В отдел „Органични увреждания“ са най-коравите полицаи, тъй че едва ли е лесно да си спечелиш подобна слава. Водеше случая компетентно...

— Не и според Банкрофт.

Мълчание. Прескот ме погледна предпазливо.

— Казах „компетентно“. Не „упорито“. Ортега си свърши работата, но...

— Но не харесва Матовете, нали?

Ново мълчание.

— Бързо схващате уличния жаргон, Ковач.

— Не е трудно да усвоиш терминологията — скромно отвърнах аз. — Смятате ли, че Ортега не би закрила случая, ако Банкрофт не беше Мат?

Прескот се позамисли.

— Това е доста разпространен предразсъдък — бавно изрече тя. — Но не ми се вярва Ортега да е приключила разследването заради това. Според мен тя просто видя, че работата е неблагодарна. Полицейската система за повишение отчасти се основава на броя

разкрити престъпления. В случая нямаше изгледи за бързо разкриване, а мистър Банкрофт беше жив, така че...

— Имала си е по-важни задачи, а?

— Да, нещо такова.

Отново се загледах през прозореца. Таксито прелиташе над стройни многоетажни кули и претъпкани с коли улици между тях. Усетих как в мен отново се надига старата ярост, нямаща нищо общо със сегашните ми проблеми. Нещо, което се бе трупало през годините в корпуса като емоционална нечистотия по повърхността на душата. *Вирджиния Видаура; Джими де Сото, който издъхна в ръцете ми на Иненин; Сара...* Каталог на неудачника, както и да го погледнеш.

Изключих тази мисъл.

Белегът над окото ме сърбеше, в пръстите ми тръпнеше жажда за никотин. Разтрих белега. Не посегнах към цигарите. Тази сутрин по някое време бях решил да ги откажа. Внезапно ми хрумна една неочаквана мисъл.

— Прескот, вие ми избрахте този носител, нали?

— Моля? — Тя преглеждаше нещо на ретиналния си екран и й трябваше време, за да се съсредоточи върху мен. — Какво казахте?

— Този носител. Вие го избрахте, нали?

Тя се навъси.

— Не. Доколкото знам, изборът бе направен от мистър Банкрофт. Ние само осигурихме списъка според неговите изисквания.

— Не, той ми каза, че адвокатите му уредили въпроса. Определено.

— О. — Лицето й просветля и тя се усмихна леко. — Мистър Банкрофт има множество адвокати. Вероятно е уредил въпроса чрез друга кантора. Защо?

Изсумтях.

— Нищо. Бившият собственик на това тяло е бил пушач, а аз не съм. Ужасна досада.

Усмивката на Прескот се разшири.

— Ще ги откажете ли?

— Ако ми остане време. Сделката с Банкрофт е ясна: разлицията ли случая, прехвърлят ме обратно, независимо от разноските, тъй че в дългосрочен план няма значение. Просто мразя да се събуждам сутрин с гадости в гърлото.

— Мислите ли, че ще успеете?

— Да откажа пушенето ли?

— Не, да разнищите случая.

Погледнах я ни лук ял, ни лук мирисал.

— Нямам друг избор, мис Прескот. Четохте ли условията на договора?

— Да, аз ги съставих. — Прескот ми върна същия поглед, но дълбоко в него съзрях следи от притеснение и само това ме възпря да не смачкам носа ѝ с един саблен удар.

— Гледай ти — казах аз и отново се загледах навън.

„И да си натъпча юмука до лакът на жена ти в пукката, пък ти да гледаш шибан Мат такъв, дете не можеш“

Смъкнах обръча от челото си и примигах. Текстът бе придружен с грубовати, но изразителни виртуални картинки и инфразвуков съпровод, от който главата ми забръмча.

Прескот ме гледаше със съчувствие от другата страна на бюрото.

— Всичко ли е от този сорт? — попитах аз.

— Е, има и по-несвързани. — Тя посочи холографския дисплей над бюрото, върху който примигваха в зелени и сини тонове изображения на файловете, които проверявах. — Този раздел сме го нарекли „Б и Ш“. Бесни и шантави. Всъщност повечето от тия типове са прекалено затънали, за да представляват сериозна заплаха, но не е много приятно да знаеш, че са на свобода нейде навън.

— Ортега прибра ли някого?

— Не е по нейната част. Отделът за комуникационни престъпления хваща от време на време някоя откачалка, стига да вдигнем повече шум, но при сегашното състояние на технологиите е толкова лесно да се прикрият следите, че цялата работа заприличва на тичане подир мъгла. А дори и когато ги хванат, всичко се разминава с няколко месеца на съхранение. Чиста загуба на време. Обикновено се задоволяваме да пазим тия послания, докато Банкрофт каже, че можем да ги изтрием.

— И не е имало нищо ново през последните шест месеца?

Прескот сви рамене.

— Може би религиозните маниаци. Има известно нарастване на посланията от католици заради Резолюция 653. Публична тайна е, че мистър Банкрофт има неофициално влияние в Съда на ООН. А и някаква марсианско-археологическа секта вдига врява около онази Песенна кула, която държи в дома си. Доколкото чух, миналия месец е имало кръгла годишнина от мъченическата смърт на техния основател поради пробив в скафандъра. Но никой от тия хора не разполага с умения и възможности да проникне през външната охрана на Слънчевия дом.

Килнах стола си назад и се загледах в тавана. Клин от сиви птици пореше небето в южна посока. Смътно дочувах техните глухи, квакащи крясъци. Кабинетът на Прескот беше в екологичен стил — четирите стени, таванът и подът излъчваха виртуални изображения. Поради това сивото й метално бюро бе разположено най-нелепо върху полегат тревист склон, над който слънцето клонеше към залез, а в далечината пасеше стадо добитък и от време на време се чуваха птичи песни. Рядко бях виждал толкова чиста картина.

— Прескот, какво можете да ми кажете за Лейла Бегин?

Настаналата тишина върна погледа ми към нея. Уму Прескот зяпаше нейде из ливадата.

— Предполагам, че Кристин Ортега ви е дала това име — бавно изрече тя.

— Да. — Аз отпуснах стола и вдигнах глава. — Всъщност ми препоръча да го подхвърля пред вас и да видя какво ще излезе.

Прескот се завъртя към мен.

— Не виждам какво общо може да има това със случая.

— Нищо, нека опитаме.

— Много добре. — Гласът й сякаш превключи на нов тон и тя ме изгледа предизвикателно. — Лейла Бегин била проститутка. Може още да е такава. Преди петдесет години Банкрофт бил неин клиент. Чрез поредица от несдържани коментари това станало известно на Мириам Банкрофт. Двете жени се срещнали на някакво обществено събитие в Сан Диего и както съм чувала, решили да отидат заедно в тоалетната, където Мириам Банкрофт смазала Лейла Бегин от бой.

Озадачено се вгледах в лицето на Прескот.

— И това ли е всичко?

— Не, не е всичко, Ковач — уморено отвърна тя. — Бегин била бременна в шестия месец. Заради побоя загубила детето. Физически е невъзможно да включиш в зародиша гръбначна приставка, тъй че смъртта била истинска. Полага се евентуална присъда от трийсет до петдесет години.

— От Банкрофт ли е било бебето?

Прескот сви рамене.

— Спорен въпрос. Бегин не разрешила да вземат от зародиша генетична проба. Каза, че няма значение кой е бащата. Вероятно е сметнала, че от гледна точка на пресата съмнението струва повече от едно окончателно „не“.

— Или просто не е била на себе си от мъка.

Прескот раздражено махна с ръка.

— Я стига, Ковач. Говорим за някаква си курва от Окланд.

— Пъхнали ли са Мириам Банкрофт на хладно?

— Не, и точно тук Ортега сипва сол в раната. Банкрофт подкупил всички. Свидетелите, пресата, дори и Бегин накрая приела подкуп. Уредили извънсъдебно споразумение. Сумата стигала, за да си купи клонингова застраховка от „Лойдс“ и да напусне занаята. Според последните сведения живеела с нов носител нейде в Бразилия. Но това е било преди половин век, Ковач.

— Вие участвахте ли в играта?

— Не. — Прескот се приведе към мен над бюрото. — Нито пък Кристин Ортега и затова ми е най-противно да я слушам как хленчи на тази тема. Е, наслушах се миналия месец, когато прекратиха разследването. Тя изобщо не е срещала Бегин.

— Мисля, че може да е въпрос на принцип — казах спокойно аз. — Дали Банкрофт все още редовно посещава проститутки?

— Това не ме засяга.

Пъхнах пръст в холографския дисплей и погледах как изображенията се изкривяват около него.

— Може да ви засегне, мис Прескот. В края на краищата ревността е твърде солиден мотив за убийство.

— Може ли да ви напомня, че Мириам Банкрофт премина успешно проверката с полиграф? — сухо запита Прескот.

— Не говоря за мисис Банкрофт. — Аз престанах да си играя с дисплея и се вгледах през бюрото в адвокатката. — Говоря за

милионите предлагани отвърстия и многократно по-големия брой партньори или роднини, които може и да не харесват, че някакъв Мат си играе с въпросните отвърстия. Няма начин сред тях да не се намерят специалисти по тайно проникване, прощавайте за двусмислицата, а вероятно и психопати. Казано накратко — хора, способни да се вмъкнат в дома на Банкрофт и да му пръснат главата.

В далечината скръбно измуча крава.

— Какво ще речете, Прескот? — Аз размахвах ръка през холограмата. — „Има ли тук нещо, дето да започва така: Заради онова, което стори на моята приятелка, дъщеря, сестра, майка, излишното да се изтрие?“

Не се нуждаех от отговор. Виждах го по лицето ѝ.

Докато слънцето хвърляше по бюрото ивици от светлина и сянка, а от дърветата отвъд ливадата долитаха птичи песни, Уму Прескот се приведе към клавиатурата и извади в дисплея нов холографски овал от пурпурна светлина. Гледах го как разцъфва и се разтваря като някаква импресионистична представа за орхидея. Зад мен още една крава изрази примирено неодобрение.

Отново надянах обръча.

8.

Градчето се наричаше Ембър. Открих го върху картата на около двеста километра северно от Бей Сити по крайбрежния път. В морето до него имаше асиметричен жълт символ.

— „Гарант на свободната търговия“ — каза Прескот, надничайки през рамото ми. — Самолетоносач. Последният наистина голям военен кораб в историята. В началото на Колониалната епоха някакъв идиот го изкарал на плитчините и наоколо изникнало градче, което обслужва туристите.

— Туристите ли?

Тя ме погледна.

— Корабът е много голям.

От едно невзрачно бюро на две пресечки от кантората на Прескот наех наземен автомобил и потеглих на север по ръждивия висящ мост. Трябваше ми време за размисъл. Крайбрежната магистрала се оказа зле поддържана, но пък за сметка на това почти пуста, тъй че излязох на жълтата осева линия и подкарах със сто и петдесет километра в час. Радиото хващаше цял куп всевъзможни станции, говорещи на почти неразбираеми за мен теми, но най-сетне открих нео-маоистко пропагандно предаване, заредено на дългосрочен запис в някакъв сателит, който никой не си бе направил труда да прочисти. Смесицата от емоционални политически лозунги и сладникави латиноамерикански ритми беше неустоима. През отворения прозорец нахлуваше дъх на море, пътят се разстиляше пред мен и за известно време забравих ченгетата, Иненин и всичко станало подир него.

Докато стигна до отклонението за Ембър, слънцето вече залязваше зад ъгловатата палубна писта на „Гарант на свободната търговия“ и сетните му лъчи хвърляха едва различими розови отблясъци по вълните край сянката на самолетоносача. Прескот имаше право. Наистина беше голям кораб.

Наоколо изникнаха сгради. Намалих скоростта и разсеяно се запитах кой ли е имал глупостта да насочи толкова голям кораб тъй

близо до брега. Банкрофт можеше и да знае. Сигурно беше съвременник на събитието.

Главната улица на Ембър пресичаше градчето покрай брега. От плажа я делеше ивица величествени палмови дървета и неовикторианска ограда от ковано желязо. По стъблата на палмите бяха прикрепени холографски излъчватели, които прожектираха едно и също изображение на жена, обявяваща с пресилени движения на устните: „Очаквайте Анчана Саломао и тоталния телесен театър от Рио“. Малки групички хора се бяха струпали да я зяпат.

Бавно подкарах по улицата, като оглеждах фасадите и най-сетне открих каквото търсех. Отминах го, спрях петдесетина метра по-нататък и поседях няколко минути, да видя какво ще стане. Не се случи нищо. Слязох от колата и тръгнах обратно.

„База данни Елиът“ се оказа тясна сграда, сгушена между грамадна тръба за индустриални отпадъци и празен терен, където чайките кресяха и се биеха сред купища изхвърлени компютърни части. Вратата беше подпряна с развален плосък монитор и водеше право към работната зала. Прекрачих вътре и се огледах. Зад дълъг тезгях от пресована пластмаса имаше четири контролни табла, монтирани по двойки гръб до гръб. По-нататък зърнах вратата на остъклена канцелария. Върху стената в дъното светеха седем монитора, по които се нижеха редове с неразбираеми данни. На мястото на осмия зееше назъбена дупка с олющена боя наоколо. Съседният монитор примигваше, сякаш неговият събрат бе загинал от заразна болест.

— Мога ли да ви служа?

Мършав мъж на неопределена възраст подаде глава иззад едно от наклонените контролни табла. От устата му стърчеше незапалена цигара, а зад главата му се провлачваше кабел, включен в интерфейса до дясното ухо. Имаше нездравно бледа кожа.

— Да, търся Виктор Елиът.

— Отпред. — Човекът махна натам, откъдето бях дошъл. — Виждате ли стареца до парапета? Дето гледа кораба. Това е той.

Вгледах се в здрача навън и различих самотен силует до парапета.

— Той е собственикът, нали?

— Да. Така му се пада. — Информационният плъх размаха ръка наоколо. — При тоя застои в бизнеса няма смисъл да стои тук.

Благодарих му и отново излязох на улицата. Денят гаснеше и холографското лице на Анчана Саломао властваше над гъстеещия мрак. Пресякох платното, приближих се до мъжа на парапета и опрях лакти върху почернялото желязо. Той се озърна и кимна леко, после пак зарея поглед, сякаш търсеше пукнатина в спойката между море и небе.

— Печално място за паркиране — казах аз и магнах с ръка към заседналия кораб.

Този път човекът ме огледа замислено, преди да отговори:

— Казват, че било работа на терористи. — Гласът му звучеше кухо, безразлично, сякаш някога нещо в него се бе пречупило от претоварване. — Или повреда на сонара по време на буря. А може би и двете.

— Може да са го направили заради застраховката — подхвърлих аз.

Елиът ме изгледа втренчено.

— Не сте ли тукашен? — попита той и сега долових в гласа му леки нотки на интерес.

— Не. Само минавам.

— От Рио? — той вдигна ръка към Анчана Саломао. — Артист ли сте?

— Не.

— О. — Той сякаш се замисли за малко над отговора. Имах чувството, че е забравил как се води разговор. — Движете се като артист.

— Почти познахте. Военна неврохимична обработка.

Той разбра, но изненадата пролича само по кратко трепване на очите. Бавно ме огледа от глава до пети, после пак се завъртя към морето.

— Мен ли търсите? Банкрофт ли ви изпраца?

— Би могло и така да се каже.

Той облиза устни.

— Идвате да ме убиете?

Извадих от джоба си копието и му го подадох.

— Идвам да задам няколко въпроса. Вие ли излъчихте това?

Той зачете, мърдайки беззвучно устни. В главата си чувах отново думите: „... задето ми отне дъщерята... ще изгоря плътта по главата ти... никога няма да знаеш часа или датата... няма да намериш сигурност в този живот...“. Не беше твърде оригинално, но бе написано от сърце и грамотно, което в известен смисъл ме плашеше много повече, отколкото цялата жлъч в раздел „Бесни и шантави“. Освен това посочваше съвсем точно как ще умре Банкрофт. Без съмнение квантовият бластер първо бе овъглил черепа, преди нажеженото му съдържание да избухне и да оплиска цялата стая.

— Да, мое е — тихо каза Елиът.

— Знаете, че миналия месец някой уби Лорънс Банкрофт.

Той ми върна листа.

— Тъй ли? Аз пък чух, че мръсникът сам си подпалил главата.

— Е, и това е възможно — признах аз, после смачках хартията и я метнах в препълненото кошче на плажа под нас. — Но не ми плащат да разглеждам сериозно такъв вариант. За ваше нещастие причината на смъртта прекалено точно съвпада с литературното ви съчинение.

— Не съм го сторил — глухо изрече Елиът.

— Точно това очаквах да кажете. Бих могъл дори да ви повярвам, само че онзи, който уби Банкрофт, е минал през много сериозна охранителна система, а вие сте бивш сержант от тактическата морска пехота. На Харлановия свят познавах такива момчета и доста от тях са оборудвани за секретни мокри задачи.

Елиът ме изгледа с любопитство.

— Скакалец ли сте?

— Какво?

— Скакалец. Пришълец от друга планета.

— Да.

Ако изобщо се бе стреснал от мен, страхът му отминаваше бързо. Поколебах се дали да не разиграя емисарската карта, но не виждах смисъл. Човекът все още говореше.

— Банкрофт не се нуждае от другопланетни биячи. Каква е вашата роля в тая игра?

— Частен предприемач — казах аз. — Търся убиеца.

Елиът изсумтя.

— И решихте, че съм аз.

Не смятах така, но премълчах, защото недоразумението му създаваше чувство за превъзходство и поддържаше разговора. В очите на Елиът трепнаха мъждукащи искрици.

— Мислите си, че мога да вляза в дома на Банкрофт? А аз знам, че не мога, защото прегледах данните за системата. Ако имаше начин, щях да проникна още преди година и да го пръсна на ситни късчета по цялата ливада.

— Заради дъщеря ви?

— Да, заради дъщеря ми. — Гневът подхранваше оживлението му. — И заради другите като нея. Тя беше още дете.

Той млъкна и пак се загледа към морето. След малко посочи с ръка „Гарант на свободната търговия“, където бяха светнали лампи около нещо като сцена върху наклонената палубна писта.

— Това искаше тя. Само това. Тотален телесен театър. Да бъде като Анчана Саломео и Риан Ли. Отиде в Бей Сити, защото чу, че там имало връзки, имало някой, който можел...

Той рязко замълча и ме погледна. В предварителната справка го наричаха стар и сега за пръв път разбрах защо.

Въпреки солидната му сержантска фигура и все още стегнатата талия, лицето му бе старческо, прорязано от жестоките линии на дълго страдание. Беше готов да се разплаче.

— Можеше и да успее. Тя беше красива.

Той започна да тършува из джоба си. Извадих пакета цигари и му предложих. Той машинално взе една и я запали от страничната ивица, но продължи да рови, докато накрая извади малък кодакристал. Не исках да гледам, но той го включи, преди да възразя, и във въздуха между нас увисна малко кубично изображение.

Имаше право. Елизабет Елиът беше красива девойка — руса, атлетична и само с няколко години по-млада от Мириам Банкрофт. От снимката не личеше дали притежава твърдата решителност и конската издръжливост, необходими за тоталния телесен театър, но навярно поне би могла да опита.

На холоснимката тя стоеше между Елиът и друга жена, която изглеждаше досуц като нея, само че беше по-възрастна. Тримата бяха заснети в ярък слънчев ден на някакво място с трева и върху лицето на възрастната жена падаше сянката на клон от невидимо дърво. Тя леко се мръщеше, сякаш бе усетила недостатъка в композицията, но не

изглеждаше раздразнена, просто между веждите ѝ се тъмнееха две бръчици. Но тази дребна подробност ставаше незначителна сред ореола на щастие около тримата.

— Отиде си — каза Елиът, сякаш усетил към кого е насочено вниманието ми. — Преди четири години. Знаете ли какво е гмуркане?

Поклатих глава. *Местен колорит*, изрече Вирджиния Видаура в главата ми. *Попивай го*.

Елиът вдигна глава. За момент помислих, че гледа холограмата на Анчана Саломао, но после видях, че очите му са отправени към небето.

— Там горе — каза той и отново засече, както преди малко, когато спомена колко млада била дъщеря му. Изчаках. — Там горе са комуникационните сателити. Заливат ни с данни. На някои виртуални карти можете да ги видите всичките. Изглежда тъй, сякаш някой плете шал на света. — Той отново сведе поглед към мен. Очите му блестяха. — Айрин го каза. Шал за целия свят. В този шал има вплетени хора. Дигитализирани богати хора на път от едно тяло към друго. Облаци от спомени, чувства и мисли, превърнати в цифри.

Усещах накъде отиват нещата, но премълчах.

— Ако те бива, а нея я биваше, и ако имаш оборудване, можеш да вземеш проба от тези сигнали. Наричат ги мозъчни хапки. Мигове в главата на модна принцеса, идеи на квантов физик, спомени от кралско детство. За тия неща има пазар. О, публичните медии организират разходки из умовете на такива хора, но всичко е преработено и почистено. Годно за обществена консумация. Няма изтървани моменти, няма рискове да бъде засегната нечия репутация или популярност. Само широки пластмасови усмивки за публиката. А хората търсят съвсем друго.

Имах съмнения относно това. Разходките из умовете бяха много популярни и на Харлановия свят, но консуматорите протестираха само когато откриеха у някоя от знаменитостите мигове на човешка слабост. Обикновено изневярата и нецензурните изрази предизвикваха най-силно обществено възмущение. И с право. Всеки, който е толкова жалък, че търси път да избяга от собствения си мозък, не иска да види същата елементарна реалност, отразена в позлатения череп на своя кумир.

— С мозъчните хапки получаваш всичко — каза Елиът със странен ентузиазъм, с който навярно се бе заразил от жена си. — Съмненията, мръсотията, човешкото. Хората плащат луди пари за това.

— Но е незаконно, нали?

Елиът кимна към фирмата на магазина с неговото име.

— Търговията с данни вървеше зле. Твърде много предлагане. Пазарът се засити. Имахме да изплащаме клонингова застрахователна полица за нас двамата плюс Елизабет. Военната ми пенсия нямаше да стигне. Какво можехме да направим?

— Колко й дадоха? — тихо попитах аз.

Елиът се загледа към морето.

— Трийсет години. — Той помълча и след малко добави, без да откъсва поглед от хоризонта: — Шест месеца всичко беше наред, после веднъж включих екрана и видях някаква шефка на корпорация да носи тялото на Айрин. — Той леко завъртя глава към мен и издаде нещо средно между смях и кашлица. — Корпорацията го купила направо от склада в Бей Сити. Платили пет пъти повече, отколкото можех да си позволя. Разправят, че кучката го носела само през четните месеци.

— Елизабет знае ли?

Той кимна отсечено, сякаш върху врата му падна секира.

— Една вечер го изкопчи от мен. Бях се побъркал. По цял ден превключвах от една база данни на друга, търсех работа. Вече няха представа нито кой съм, нито какво става. Искате ли да знаете какво каза тя?

— Не — промърморих аз.

Той не ме чу. Пръстите му бяха побелели върху железния парапет.

— Каза: „Не се тревожи, татко, когато забогатея, ще откупим мама“.

Разговорът почваше да излиза от контрол.

— Вижте, Елиът, съжалявам за дъщеря ви, но доколкото чух, тя не е работила в заведение от онези, които посещава Банкрофт. „Скришното място на Джери“ определено не е на нивото на Домовете, нали?

Бившият военен ме нападна без предупреждение. Сляпа жажда за убийство изпълваше очите и изкривените му ръце. Не можех да го

упрекна. Той виждаше в мен слуга на Банкрофт.

Но един емисар просто *не може* да бъде нападнат — така е обучен. Аз видях нападението още преди самият той да осъзнае какво ще стори. Секунди по-късно неврохимичната обработка на моя носител влезе в действие. Елиът удари ниско, под защитата, която смяташе, че съм отслабил. Целеше се в гърдния кош с намерение да строши ребрата. Наистина преодоля защитата, само че аз вече не бях там. Отскочих встрани от юмруците, блъснах го с тяло и му подложих крак. Той залитна към парапета и аз забих жесток ъперкът в слънчевия му възел. Лицето му посивя. Притиснах го върху парапета и притиснах с длан гърлото му.

— Стига толкова — креснах аз с леко пресекващ глас. Неврохимичната система на носителя се оказа по-груба от онези, които бях използвал в Корпуса. При претоварване създаваше чувството, че под кожата ми е изпъната телена мрежа.

Сведох поглед към Елиът.

Очите му бяха само на една длан от моите и въпреки хватката върху гърлото, в тях още кипеше ярост. Дъхът свистеше между зъбите му, докато отчаяно се бореше да събере сили, да се изтръгне и да ме унищожи.

Дръпнах го от парапета и застанах на една ръка разстояние.

— Слушай, нямам намерение да давам лични преценки. Искам да знам. Какво те кара да мислиш, че тя е имала някаква връзка с Банкрофт?

— Тя самата ми каза, мръсно — изсъска той. — Каза ми какво е направил.

— И какво е то?

Той бързо примига и натрупаната ярост се превърна в сълзи.

— Мръсни неща. Тя каза, че се нуждаел от тях. Толкова много, че да се връща. Толкова, че да плаща.

Беззащитна жертва. *Не се тревожи, татко, когато забогатея, ще откупим мама.* Напълно разбираема грешка, когато си млад. Но нищо не става тъй лесно.

— Смяташ, че затова е умряла?

Той извърна глава и ме погледна тъй, сякаш бях някакъв ужасно отровен паяк на пода в кухнята му.

— Тя не умря, мистър. Някой я уби. Някой взе бръснач и я накълца.

— В съдебните данни пише, че е било работа на клиент. Не на Банкрофт.

— Откъде знаят? — мрачно попита Елиът. — Споменават тялото, а знае ли се кой може да е бил вътре? Кой плаща за всичко това?

— Откриха ли го?

— Убиец на курва от биокабина? Ти как мислиш? Не е като да беше работила за Домовете, нали?

— Не това имам предвид, Елиът. Ти казваш, че тя е приемала Банкрофт при Джери. Вярвам ти. Но трябва да признаеш, че не изглежда в стила на Банкрофт. Срещал съм го. Да ходи по евтини вертепи? — Поклатих глава. — Определено не ми се стори такъв.

Елиът се извърна настрани.

— Плът — каза той. — Какво знаеш ти за плътта на един Мат?

Вече беше почти тъмно. Отвъд водата бе започнало представлението върху наклонената палуба на военния кораб. Известно време двамата гледахме светлините, чувахме изблиците на буйна музика като радиопредавания от свят, до който завинаги ни е забранен достъп.

— Елизабет все още е на съхранение — тихо казах аз.

— И какво от това? Застраховката ни изгърмя преди четири години, когато хвърлихме всичките си пари за един адвокат, дето рече, че щял да свали обвинението от Айрин. — Той махна към слабо осветената фасада на фирмата си. — Приличам ли ти на човек, който скоро ще изкара добри пари?

Нямах какво да кажа. Оставих го да гледа светлините и се върнах в колата. Той все още бе там, когато минах покрай него и се отправих към изхода от градчето. Не се озърна.

ЧАСТ ВТОРА
РЕАКЦИЯ
(НАВЛИЗАНЕ С КОНФЛИКТ)

9.

От колата се обадих на Прескот. Когато настроих на фокус прашния малък екран върху таблото, забелязах по лицето ѝ леко раздражение.

— Ковач. Открихте ли каквото търсехте?

— Все още не знам какво точно търся — отвърнах жизнерадостно аз. — Смятате ли, че Банкрофт посещава биокабините? Тя направи гримаса.

— О, моля ви.

— Добре, ето още един въпрос. Работила ли е Лейла Бегин в заведения с биокабини?

— Откровено казано, нямам представа, Ковач.

— Е, проверете тогава. Ще изчакам.

Гласът ми бе станал леден. Аристократичната погнуса на Прескот не можеше да се мери с мъката на Виктор Елиът за дъщеря му.

Адвокатката изчезна някъде настрани, а аз взех да потрепвам с пръсти по волана и неволно затананиках в същия ритъм стара рибарска песничка от Милспорт. Навън прелиташе нощното крайбрежие, но ароматите и звуците на морето изведнъж ми се сториха неуместни. Твърде приглушени, а и липсваше мирисът на познатите ми треви.

— Готово. — Прескот отново седна пред телефонния скенер. Сега изглеждаше малко смутена. — Според досието на Бегин от Окланд тя е работила на два пъти в биокабини, преди да се уреди в един от домовете на Сан Диего. Вероятно е имала връзки, освен ако я е открил някой търсач на таланти.

Устоях на изкушението да кажа, че името Банкрофт действа по-силно от всякакви връзки.

— Имате ли снимка?

— На Бегин ли? — Прескот сви рамене. — Само двуизмерна. Искате ли да ви я пратя?

— Да, моля.

Вехтият телефонен екран примига, докато се настройваше към промяната на входящия сигнал, после от смущенията изплува лицето

на Лейла Бегин. Приведох се напред, търсейки истината. Отне ми известно време, но я открих.

— Добре. А сега можете ли да ми дадете адреса на онова заведение, където е работила Елизабет Елиът? „Скришното място на Джери“. Намира се на улица, наречена „Марипоса“.

— На ъгъла на „Марипоса“ и „Сан Бруно“ — долетя безпътният глас на Прескот иззад леко нацепената професионална гримаса на Лейла Бегин. Господи, та това се намира точно под старата магистрала. Трябва да е нарушение на правилата за безопасност.

— Можете ли да ми изпратите карта с отбелязан маршрут от моста?

— Смятате да ходите там? Тази вечер?

— Прескот, денем подобни места обикновено са затворени — търпеливо обясних аз. — Естествено, че ще отида тази вечер.

Отсреща настана колебливо мълчание.

— Кварталът не е за препоръчване, Ковач. Трябва да внимавате.

Този път не се удържах от смях. Все едно някой да съветва хирург да си пази ръцете от кръв. Прескот навярно ме чу.

— Пращам ви картата — тросна се тя.

Лицето на Лейла Бегин изгасна и на негово място се появи улична карта с маршрут до мястото, където бе работила. Вече не се нуждаех от нея. Бях я запомнил. Ярко пурпурна коса, стоманен нашийник и високо вдигнати вежди. Но не можех да забравя най-важното — чертите на лицето. Същите черти, които донякъде се долавяха в кодакристала на Виктор Елиът със снимката на дъщеря му. Прикритата, но безспорна прилика.

Мириам Банкрофт.

Когато навлязох в града, от притъмнялото небе се ръсеше ситен дъждец. Паркирах срещу заведението на Джери и се загледах в примигващата неонова реклама през струйките вода, които се стичаха по предното стъкло на колата. Някъде в полумрака отвъд бетонните кости на магистралата холографско изображение на жена танцуваше в коктейлна чаша, но излъчвателят беше дефектен и картината непрекъснато гаснеше.

На идване се тревожех, че наземната кола може да привлече внимание, но явно бях попаднал в подходящ квартал. Повечето автомобили около заведението бяха безкрили; изключение представляваха само автотакситата, които от време на време слизаха по спирала да свалят или вземат пътници и после отново се вливаха във въздушния поток с нечовешка точност и бързина. Изпъстрени с червени, сини и бели светлини, те приличаха на обсипани със скъпоценности посетители от някакъв друг свят, които едва докосваха напуканото и обсипано с боклуци пътно платно, докато пасажерите им слизаха или се качваха.

Наблюдавах цял час. Клубът въртеше оживена търговия. Клиентелата беше смесена, но предимно мъжка. На влизане всеки клиент биваше проверен от робот-охранител, който приличаше на октопод, увиснал над входа. Някои трябваше да се разделят със скрити предмети, вероятно оръжия, а двама-трима не бяха допуснати. Никой не възрази — с робот не се спори. Отвън хората спираха, слизаха или се качваха в колите и търгуваха с някаква стока, твърде дребна, за да я различа от такова разстояние. По някое време двама мъже започнаха бой с ножове в сянката между колоните на магистралата, но не стана нищо интересно. Единият противник се отдалечи, стискайки намущканата си ръка, а другият влезе отново в клуба, сякаш просто бе отскочил навън да се облекчи.

Излязох от колата, проверих дали алармата е включена и бавно тръгнах по улицата. Двама от търговците бяха седнали с кръстосани крака върху предния капак на една кола. Статично отблъскващо устройство, сложено между тях, ги защитаваше от дъжда. Когато приближих, те се озърнаха.

— Искаш ли да си купиш страхотен диск, мой човек? Невероятни мацки от Улан Батор. Качество като в Домовете.

Огледах ги, без да бързам, и поклатих глава.

— „Дърво“?

Отново поклатих глава. Стигнах до работа, изчаках пипалата му да ме обискират и понечих да прекрача прага, когато евтин синтетичен глас произнесе: „Чист“. Едно от пипалата ме задържа лекичко.

— Кабини ли искате или бар?

Поколебах се, сякаш тепърва решавах.

— Какво се полага в бара?

— Ха-ха-ха. — Някой бе програмирал робота и да се смее. Звучеше като предсмъртно хъркане на човек, който се дави в сироп. Сетне смехът рязко спря. — В бара *гледаш*, но не *пишаш*. Не предлагаш пари, не пускаш ръка. Правило на заведението. Това се отнася и до другите клиенти.

— Кабини — казах аз, за да се отърва от механичния досадник, преди отново да е пуснал зловещия смях. В сравнение с него уличните търговци върху колата бяха истински веселяци.

— Надолу по стъпалата вляво. Вземи си кърпа от нишата.

Слязох по късо стълбище с метален парапет и завих наляво по коридор, под чийто таван се въртяха червени светлини съвсем като тия на автотакситата отвън. Непрестанна ритмична музика разтърсваше въздуха, сякаш бях попаднал в някакво грамадно сърце, пришпорено от тетрамет. Както бе обещал роботът, в една ниша видях купчина чисти бели кърпи. След това идваха вратите към кабините. Отминах първите четири, две от които бяха заети, и влязох в петата.

Подът беше два на три метра, покрит с лъскава сатенена тапицерия. Не личеше дали е изцапан, защото единственото осветление идваше от самотна въртяща се лампичка като онези в коридора. Топлият въздух лъхаше на застояло. Под трептящите сенки, хвърляни от лампата, в единия ъгъл имаше очукан кредитен пулт, боядисан в матовочерно, с червен дигитален дисплей над него и процепи за кредитни карти и пари в брой. Нямаше тампон за ДНК-кредит. Стената в дъното беше от матово стъкло.

Очаквах нещо такова, затова попътно бях изтеглил от един автомат пари в брой. Избрах една по-голяма ламинирана банкнота и я пуснах в процепа. Натиснах бутона за старт. Върху дисплея светна в червено сумата на кредита ми. Вратата зад мен плавно се затвори, заглушавайки музиката, а в матовото стъкло отсреща толкова рязко се блъсна нечие тяло, че аз неволно трепнах. Цифрите върху дисплея оживяха. Засега имах минимални разходи. Огледах тялото, притиснато към стъклото. Сплескани едри гърди, женски профил и неясни очертания на бедра и ханш. От скрити високоговорители долетя тих стон. После глас:

— Искаш ли да ме видиш, видиш, видиш...

Евтино устройство за ехо-ефект.

Отново натиснах бутона. Стъклото стана прозрачно и зад него ясно се очерта жената от другата страна. Тя леко се разклати, за да я видя по-добре, изви тяло, изпъчи гърди, приведе се напред да близне стъклото и дъхът ѝ отново го замъгли. Погледите ни се срещнаха.

— Искаш ли да ме докоснеш, докоснеш, докоснеш...

Не знам дали кабината използваше инфразвук или не, но определено реагирах на обстановката. Пенисът ми трепна и се втвърди. Прогоних тръпката и върнах кръвта обратно в мускулите си, както би го сторила команда за атака. За предстоящото трябваше да бъда спокоен. Отново посегнах към дебитния бутон. Стъклената преграда се плъзна настрани и тя прекрачи напред, сякаш излизаше изпод душа. Жената се приближи, едната ѝ ръка посегна надолу.

— Каж ми какво искаш, скъпи — изрече тя с дълбок гърлен глас. Лишен от ехо-ефекта гласът изглеждаше някак рязък.

Изкашлях се.

— Как се казваш?

— Анемона. Искаш ли да знаеш защо ме наричат така?

Ръката ѝ заработи. Зад нея таксовият автомат тихо цъкаше.

— Помниш ли едно момиче, което работеше тук? — попитах аз.

Тя се зае с колана ми.

— Скъпи, нито едно момиче, което е *работило* тук, няма да те зарадва като мен. Е, как искаш...

— Казваше се Елизабет. Така е истинското ѝ име. Елизабет Елиът.

Ръката рязко се отдръпна. Възбудата изчезна от лицето на жената като смъкната маска.

— Какви тъпи номера ми въртиш? От ченгетата ли си? — Тя повиши глас и се отдръпна от мен. — Вече ни разпитвах, мой човек.

— Не. — Аз пристъпих към нея и тя приклепна в добре тренирана отбранителна стойка. Отдръпнах се и тихо добавих. — Не, аз съм майка ѝ.

Напрегната тишина. Жената ме гледаше яростно.

— Дрън-дрън. Майката на Лизи е прибрана на съхранение.

— Не. — Отново дръпнах ръката ѝ към слабините си. — Пипни. Усещаш ли нещо? Заредиха ме в това тяло, но аз съм жена. Не мога...

Жената се отпусна донякъде и с неволно любопитство започна да ме опипва.

— Прилича ми на плът първо качество — каза недоверчиво тя. — Щом току-що излизаш от съхранение, как тъй не са ти пробутали за носител някой кльощав наркоман?

— Не ме пуснаха под гаранция. — Емисарското обучение за работа под прикритие връхлетя в съзнанието ми като ято изтребители на бърснещ полет, зад които оставаше дияра от правдоподобни лъжи и предполагаеми истини. Някъде дълбоко в мен трепна радост от мисията. — Знаеш ли за какво ме прибраха?

— Лизи спомена нещо за мозъчни хапки...

— Да. Гмуркане. Знаеш ли в кого се гмурнах?

— Не. Лизи не говореше много за...

— Елизабет не знаеше. А в новините изобщо не го споменаха.

Сочната млада жена сложи ръце на кръста си.

— Е, в кого...

Аз се усмигнах многозначително.

— По-добре да не знаеш. Могъща фигура. Толкова могъща, че да ме измъкне и да ми даде това тяло.

— Ама не чак толкова могъща, че да ти намери нещо с цепка между краката. — В гласа на Анемона все още звучеше съмнение, но вярата напредваше бързо като ято рибки над коралов риф. Тя *искаше* да повярва в тази приказна история за майката, идваща да търси загубената си дъщеря. — Как тъй ти подбраха обратен носител?

— Сключихме сделка. — Плъзгах се по ръба на истината, за да направя версията си убедителна. — Тази... личност... да ме измъкне, а в замяна аз да извърша нещо. Нещо, за което е нужно мъжко тяло. Ако успея, ще има нови носители за мен и Елизабет.

— Тъй ли? Тогава защо си тук?

Нотката на огорчение в гласа ѝ ясно подсказваше, че нейните родители никога не са идвали да я търсят. И че ми вярва. Бързо добавих последните части от лъжата:

— Има проблем с презареждането на Елизабет. Някой блокира процедурата. Искам да разбера кой е и защо го прави. Знаеш ли кой я накълца?

Тя сведе поглед, поклати глава и тихо отвърна:

— Често се случва момичета да пострадат. Но Джери има застраховка за това. Много е добър в това отношение. Дори ни прибира

на съхранение, ако трябва по-дълго време да се лекуваме. Но онзи, който нападна Лизи, не беше редовен клиент.

— Елизабет имаше ли редовни клиенти? Важни хора? Странни личности?

Тя вдигна поглед към мен. В ъгълчетата на очите ѝ долових жалост. Бях разиграл безпогрешно ролята на Айрин Елиът.

— Мисис Елиът, тук всички посетители са странни. Иначе нямаше да идват.

Усърдно присвих очи, сякаш от болка.

— Нямаше ли някой необичаен? Важен човек?

— Не знам. Вижте, мисис Елиът, аз харесвах Лизи, тя бе наистина много мила към мен, когато изпадах в беда, но не бяхме близки приятелки. Тя дружеше с Хлоуи и... — Анемона помълча и бързо добави: — Не е каквото си мислите, но тя, Хлоуи и Мак често споделяха. Нали разбирате, говореха си и тъй нататък.

— Може ли да поговоря с тях?

Тя стреснато завъртя очи към ъгъла на кабината, сякаш бе чула странен шум. Изглеждаше уплашена.

— По-добре не го правете. Нали знаете, Джери не обича да дрънкаме много. Ако ни спипа...

Вложих цялата емисарска убедителност в лицето, гласа и стойката си.

— Е, тогава може би ти ще можеш да попиташ вместо мен...

Уплахата по лицето ѝ се засили, но гласът стана по-твърд.

— Дадено. Ще поразпитам. Но не сега. Трябва да си вървите. Елате утре по същото време. Същата кабина. Ще гледам да бъда свободна. Кажете, че имате уговорена среща.

Сграбчих ръката ѝ.

— Благодаря ти, Анемона.

— Името ми не е Анемона — рязко отвърна тя. — Казвам се Луиз. Така ме наричайте.

Продължавах да я стискам за ръката.

— Благодаря ти, Луиз. Благодаря, че правиш това за мен...

— Вижте, нищо не обещавам — прекъсна ме тя с престорена грубост. — Както казах, ще поразпитам. Само толкова. А сега си вървете. Моля ви.

Тя ми показа как да анулирам остатъка от кредита на таблото и вратата моментално се отвори. Без ресто. Не казах нищо повече. Не се опитах да я докосна. Излязох през отворената врата и я оставих да стои с наведена глава, обгърнала с ръце раменете си. Бе забила поглед в сатенената тапицерия, сякаш я виждаше за пръв път.

Обляна в мътна червеникава светлина.

Навън улицата си беше все същата. Двамата търговци още седяха върху колата и водеха пазарлък с грамаден монголец, който се подпираше на предния капак и гледаше нещо в шепите си. Октоподът вдигна пипала, за да ме пусне и аз прекрачих под ситния дъжд. Докато минавах, монголецът се озърна и лицето му трепна в знак, че ме е разпознал.

Застинах на място. Онзи отново наведе глава и промърмори нещо на търговците. Вътре в мен неврохимията се включи като мощна студена вълна. Отправих се към колата и спорадичният разговор между тримата моментално секна. Ръцете им хлътнаха в джобове и чанти. Нещо ме тласкаше напред — нещо, което нямаше нищо общо с погледа на монголеца. Нещо мрачно, черпещо сила от унилата мизерия на кабината; нещо неуправляемо, за което Вирджиния Видаура би ме скастрила здравата. Сякаш чувах в ушите си шепота на Джими де Сото.

— Мен ли чакаш? — изрекох аз към гърба на монголеца и видях как мускулите му се напрягнаха.

Единият от търговците вероятно усети какво се задава. Той вдигна примирително длан и пискливо изрече:

— Слушай, мой човек...

Стрелнах го с поглед накриво и той млъкна.

— Казах...

И изведнъж светът избухна. Монголецът с рев се отблъсна от колата и насреща ми полетя ръка, дебела като свински бут. Ударът не ме улучи, но макар че го отбих, силата ме отхвърли две крачки назад. Търговците измъкнаха малки, смъртоносни оръжия от сиво-черен метал, които нададоха дрезгав лай под дъжда. Използвайки монголеца за прикритие, аз отскочих от огнените пунктири и стоварих саблен удар в изкривеното му лице. Изхрущя кост и аз се хвърлих покрай него

към колата, докато търговците още се мъчеха да осъзнаят къде съм. Неврохимията бе ускорила времето и движенията им се точеха бавно като гъст мед. Една ръка завъртя пистолет към мен и аз строших пръстите ѝ със страничен ритник. Собственикът изрева, а в това време ръбът на дланта ми улучи слепоочието на другия търговец. Двамата се търкулнаха от капака. Единият стенеше, другият беше мъртъв или в безсъзнание. Приклеках и се огледах.

Монголецът побягна.

Без да мисля, аз прескочих колата и хукнах след него. Приземяването върху коравия бетон изстреля остра болка от петите нагоре към пицялите ми, но неврохимията веднага я загаси. Врагът имаше само десетина метра преднина. Изпъчих гърди и спринтирах.

Отпред монголецът подскачаше в зрителното ми поле като противников самолет в симулатор, опитващ да избяга от огъня. За размерите си бе удивително бърз. Бягаше на зигзаг из сенките между колоните на магистралата. Дистанцията нарасна на двайсет метра. Примижавайки от острата болка в гърдите, аз увеличих скоростта. Капки дъжд шибеха лицето ми.

Гадни цигари.

Изскочихме изпод магистралата на пуста пресечка с нелепо килнати светофари. Докато монголецът минаваше край един от тях, светлината се смени и дрезгав старчески глас ме посъветва: *Пресечете сега. Пресечете сега. Пресечете сега.* Вече бях пресякъл. Ехото ме гонеше по петите.

Бягахме покрай корпуси на раздрънкани автомобили, които не бяха помръдвали от години. Витрини със спуснати капаци, които може би се вдигаха през деня. Над една решетка на ъгъла със съскане се вдигаше пара, сякаш отдолу дебнеше нещо живо. Уличното платно под краката ми беше хлъзгаво от дъжда и разложените отпадъци. Обувките, които получих от Банкрофт заедно с летния костюм, имаха тънки подметки без грайфер. Единствено съвършеното чувство за равновесие, породено от неврохимията, ми позволяваше да продължавам преследването.

Когато наближи две паркирани таратайки, монголецът хвърли поглед през рамо, видя, че не изоставам, и веднага след втората кола сви наляво през улицата. Опитах се да нагодя траекторията и да го засека, като прекося под ъгъл, преди да стигна до колите, но капанът бе

подготвен безупречно. Вече приближавах първата кола и се подхлъзнах, опитвайки да спра. Отскочих от капака на ръждивата машина и се блъснах в решетката на една витрина. Металът издрънча и засъска — слаб електрически заряд против крадци парна ръцете ми. На отсрещния тротоар монголецът увеличи преднината си с още десет метра.

В небето над мен се мярна самотно светещо петънце.

Засякох бягащия силует на другия тротоар и се отблъснах от бордюра, като мислено ругаех импулса, заради който отхвърлих предложението на Банкрофт да ме въоръжи. От такова разстояние спокойно можех да откъсна краката на монголеца с лъчев пистолет. А сега тичах след него и търсех в дробовете си сила да скъся отново дистанцията. Дали нямаше начин да го стресна, за да се спъне?

Не стана точно така. Сградите отляво отстъпиха място на бунище с разнебитена ограда. Монголецът пак се озърна и допусна първата грешка. Спря, хвърли се върху оградата, която изпраця под тежестта му, и се преметна в мрака отвъд. Последвах го със зловеща усмивка. Най-сетне имах предимство.

Може би се надяваше да ме заблуди в тъмното или очакваше да си навехна глезен по неравния терен. Но емисарските навици мигновено разшириха зениците ми и светкавично пригодиха стъпката към издатините и ямите, а неврохимията прибави допълнителна скорост. Обкръжението се носеше призрачно покрай мен както в съня с Джими де Сото. Ако разполагах с още сто метра, щях да догоня онзи приятел, стига и той да не бе снабден с нощно зрение.

В крайна сметка бунището се оказа по-малко, но все пак, когато стигнахме до оградата отсреща, бях възстановил предишната дистанция от десетина метра. Монголецът се изкатери по телената мрежа, скочи оттатък и побягна, докато аз още се изкачвах, но сетне изведнъж сякаш се спъна. Пъргаво се преметнах през върха на оградата. Той обаче навярно чу приземяването ми, защото се извъртя още преди да бе заредил докрай предмета в ръката си. Дулото се вдигна нагоре и аз отскочих с плонж към улицата.

Паднах тежко, оставих върху паважа късчета кожа от дланите си и се преметнах. Там, където бях преди миг, избухна мълния. Обгърна ме остра миризма на озон и в ушите ми нахлу пукот. Продължавах да се търкалям. Квантовият бластер стреля отново и огнена струя прелетя

покрай рамото ми. Влажната улица изсъска. Трескаво лазех в търсене на несъществуващо прикритие.

— *Хвърли оръжието!*

Грозд от пулсиращи светлини полетя право надолу. Високоговорителят кънтеше в нощта като глас на някакво механично божество. Избухна прожекторен лъч и светлината му ни обля в бял огън. Легнал на паважа, аз присвих очи и смътно различих полицейската кола — стандартна машина за борба с масовите безредици, увиснала с мигащи светлини на пет метра над улицата. Леката вихрушка от турбините отхвърляше хартии и парчета найлон към околните фасади и ги приковаваше там като умиращи пеперуди.

— *Стой на място!* — прогърмя отново високоговорителят. — *Хвърли оръжието!*

Монголецът завъртя ръка и квантовият бластер описа огнена дъга в мрака, а полицейската кола отскочи, опитвайки да избегне лъча. От един отвор някъде под носа на машината избухна картечен огън, но монголецът вече бе прекосил улицата. С един изстрел разби някаква врата и хлътна в димящия отвор.

Някъде вътре отекнаха писъци.

Бавно се надигнах от земята и погледнах как машината се спуска на един метър височина. Върху тлеещия ръб на кабината изникна пожарогасител и по улицата прокапа бяла пяна. Точно зад мястото на пилота с тихо бучене се разтвори люк и в отвора застана Кристин Ортега.

10.

Колата представляваше опростен вариант на онази, която ме откара до Слънчевия дом, и в кабината беше шумно. Ортега трябваше да крещи през воя на двигателите.

— Ще пуснем подир него обонятелен екип, но ако има дебели връзки, до разсъмване може да си намери вещества, които изцяло да променят телесните му химически характеристики. След това остава само да разчитаме на свидетелски показания. А в тази част на града...

Машината направи завой и Ортега посочи надолу към лабиринта от улици.

— Виж го само. Викат му Лизниград. Някога се е наричал Портеро. Разправят, че бил прилично място.

— И какво е станало?

Ортега сви рамене.

— Икономическа криза. Нали знаеш как е. Имаш си къща и клонингова застраховка, а на другия ден изведнъж изхвъркваш на улицата и се чудиш как да си изкараш залъка.

— Лоша работа.

— Нали? — подхвърли небрежно полицайката. — Ами ти, Ковач, за какъв дявол се беше домъкнал при Джери?

— Търсех някой да ми начеше крастата — изръмжах аз. — Законът не го забранява, нали?

Тя ме погледна.

— Не си се чукал при Джери. Беше вътре само десет минути.

Свих рамене на свой ред и направих извинителна физиономия.

— Ако те бяха зареждали в мъжко тяло направо от резервоара, щеше да знаеш какво е. Хормони. Всичко става на бегот. В подобни заведения качеството не е от значение.

Ортега разтегли устни в нещо като усмивка. Приведе се към мен в пространството между двете седалки.

— Глупости, Ковач. Глу-по-сти. Проверих с какво разполагат за теб в Милспорт. Психологически профил. Наричат го градиент на Кемерих, и твоят е толкова стръмен, че ми трябваха клинове и въжета,

за да го преодоля. Каквото и да вършиш, държиш най-много на качеството.

— Добре де. — Извадих цигара и запалих. — Нали знаеш, че един мъж може да стори много за десет минути.

Ортега извъртя очи към тавана и махна с ръка, сякаш около лицето ѝ кръжеше досадна муха.

— Да, бе. И сигурно ще речеш, че с кредита, дето ти го отпусна Банкрофт, не можеш да си позволиш нещо по-своято от оная дупка на Джери?

— Не става въпрос за цени — казах аз и се запитах дали точно това не води хора като Банкрофт в Лизниград.

Ортега подпря глава на илюминатора и се загледа навън към дъжда.

— Търсиш нишки, Ковач. Отишъл си при Джери да провериш нещо, което Банкрофт е вършил там. С малко повече време ще разбере какво е, но би било по-лесно, ако ми кажеш.

— Защо? Ти сама каза, че случаят е приключен. Какво те засяга?

Това я накара отново да ме погледне. В очите ѝ играеха пламъчета.

— Засяга ме да запазя мира. Може би не си забелязал, но всеки път, когато се срещаме, наоколо гърми канонада.

Разперих ръце.

— Нямам оръжие. Само задавам въпроси. И като стана дума за въпроси... Как тъй се озова зад гърба ми, когато почна веселбата?

— Сигурно имам късмет.

Премълчах. Нямах съмнение, че Ортега ме следи. А това от своя страна означаваше, че знае за случая Банкрофт повече, отколкото признава.

— Какво ще стане с колата ми? — попитах аз.

— Ще заръчам да я приберат. Уведоми компанията, от която си я наел. Нека пратят някого да я вземе от полицейския паркинг. Освен ако още ти трябва.

Поклатих глава.

— Каж ми нещо, Ковач. Защо избра наземна кола? — Тя потупа стената до себе си. — С парите, които ти плаща Банкрофт, можеше да наемеш нещо такова.

— Обичам да пътувам по земята — казах аз. — Така по-добре се усещат разстоянията. А на Харлановия свят не летим много.

— Наистина ли?

— Наистина. Слушай, онзи приятел, дето едва не ви подпали в небето...

— Моля? — Тя вдигна вежда и направи физиономията, с която вече започвах да свиквам. — Поправи ме, ако греша, но мисля, че ние ти спасихме носителя. Тебе те бяха взели на мерник.

Махнах с ръка.

— Както речеш. Той ме чакаше.

— Чакал те? — Не знам какво мислеше Ортега в действителност, но по лицето ѝ се изписа смайване. — Според ония търговци на „дърво“, които прибрахме, човекът просто купувал стока. Бил стар клиент, така разправят.

Поклатих глава.

— Чакаше ме. Поисках да разговарям с него и той избяга.

— Може да не си му допаднал. Един от търговците, май онзи с пукнатия череп, разправя, че си изглеждал надъхан да претрепеш някого. — Тя пак сви рамене. — Казват, че ти си започнал, и определено изглежда така.

— В такъв случай защо не ми предявиш обвинения?

— О, и за какво? — Тя вдигна два пръста пред устата си и издиша въображаемо облаче дим. — Органични увреждания (вероятно леки) срещу двама търговци на „дърво“? Застрашаване на полицейско имущество? Нарушаване на покоя в Лизниград? Не ме разсмивай, Ковач. Около заведението на Джери всяка нощ стават такива неща. Твърде съм уморена, за да пиша рапорти.

Колата се наклони и през стъклата видях да се очертава смътно кулата на „Хендрикс“. Бях приел предложението на Ортега да ме откара по същата причина, поради която се съгласих и предния ден — да видя какво ще излезе. Емисарска мъдрост. Плувай по течението и гледай какво ще ти разкрие. Нямах причини да предполагам, че Ортега лъже за крайната цел на полета, но все пак донякъде се изненадах, когато зърнах кулата. Емисарите не са особено доверчиви.

След кратка разправия с „Хендрикс“ относно разрешението за кацане, пилотът се спусна към мърлява площадка на върха на кулата. Усетих как по време на кацането вятърът тласка лекия корпус, а когато

люкът се отвори, отвън нахлу студ. Надигнах се от седалката. Ортега остана на място и ме проследи със замислен поглед, който още не можех да разгадая. Между нас отново увисна снощното напрежение. Усещах как в мен като кихавица се надига необходимостта да кажа нещо.

— Хей, как мина хайката за Кадмин?

Тя се настани по-удобно, измести дългия си крак и го подпря върху освободената седалка. Усмихна се хладно.

— Засега го дъвче машината — каза тя. — Няма къде да се дене.

— Добре. — Излязох в студената, дъждовна нощ и повиших глас. — Благодаря, че ме докара.

Тя кимна сериозно, после отметна глава да каже нещо на пилота зад себе си. Воят на турбините се засили и аз бързо отскочих от затварящия се люк. Машината се отлепи от площадката и полетя нагоре с мигащи светлини. За сетен път зърнах лицето на Ортега през дъждовните струи по илюминатора, после вятърът сякаш отнесе малката кола като есенно листо — настрани и надолу към улиците. След секунда престанах да я различавам от хилядите други светещи точки в нощното небе. Обърнах се и тръгнах срещу вятъра към входа за стълбището. Костюмът ми бе подгизнал от дъжда. Нямах представа какво му е бръмнало на Банкрофт, та да ме снабди с летни дрехи при тая скапана система за контрол на времето в Бей Сити. На Харлановия свят, когато е зима, студът се задържа достатъчно дълго, за да вземеш решение за облеклото си.

Горните етажи на „Хендрикс“ тънеха в мрак, нарушаван само от сиянието на няколко изтощени илуминиеви плочки, но хотелът любезно осветяваше пътя ми с неонов лампи, които се включваха пред мен и след малко отново изгасваха. Ефектът бе странен, сякаш носех свещ или факла.

— Имате посетителка — дружески съобщи хотелът, когато влязох в асансьора и вратите се затвориха с тихо бръмчене.

Стоварих ръка върху бутона за аварийно спиране и усетих болка в ожулената си длан.

— Какво?

— Имате посети...

— Да, чух. — За момент се запитах дали изкуственият разум не би се засегнал от тона ми. — Коя е и къде се намира?

— Представи се с името Мириам Банкрофт. Проверката в градските архиви потвърди самоличността на носителя. Разреших ѝ да изчака във вашата стая, тъй като не носи оръжие, а вие не оставихте ценни вещи. Не е докоснала нищо, освен барчето за напитки.

Усетих, че се ядосвам, затова забих поглед в една малка вдлъбнатина върху металната врата и положих усилие да си възвърна спокойствието.

— Интересно. За всички гости ли взимаш толкова волни решения?

— Мириам Банкрофт е съпруга на Лорънс Банкрофт — изрече хотелът с нескрит упрек. — Който от своя страна плаща стаята ви. При дадените обстоятелства сметнах за най-разумно да не създавам излишни търкания.

Вдигнах очи към тавана на асансьора.

— Проверяваш ли ме?

— Проверката е част от договора, по който работя. Всяка събрана информация е поверителна, освен ако бъде изискана със съдебно решение според директива 231.4 на ООН.

— Тъй значи? И какво още знаеш?

— Лейтенант Такеши Лев Ковач — каза хотелът. — Известен също така с прозвищата Лев Мамбата, Посичащата ръка, Ледокопа, роден в Нова Пеща, Харланов свят, на 35 май 187 година по колониалното летоброене. Постъпил в Протекторатските сили на ООН на 11 септември 204 година, избран за Емисарския корпус на 31 юни 211 при стандартно проучване на персонала...

— Добре, добре.

Тайничко се изненадах колко дълбоко е стигнал изкуственият интелект. Досиетата на повечето хора пресекват веднага щом следата тръгне към друга планета. Междувездните връзки са скъпи. Освен ако „Хендрикс“ бе проникнал незаконно в досиетата на надзирателя Съливан. Сетих се, че Ортега споменаваше нещо за полицейското досие на хотела. Какви ли престъпления можеше да извърши един изкуствен разум?

— Освен това ми хрумна, че мисис Банкрофт вероятно е тук във връзка със смъртта на съпруга ѝ, която разследвате. Реших, че ще желаете да разговаряте с нея колкото се може по-скоро, а тя не бе склонна да чака във фоайето.

Въздъгнах и отдръгнах длан от бутона.

— Да, бас държа, че не е била склонна.

Тя седеше на перваза, държеше коктейлна чаша с много лед вътре и гледаше светлините на уличното движение. В тъмната стая светеше само мекото сияние на сервизния люк и трицветната неонена рамка на барчето. Това ми стигаше, за да забележа, че е облечена с работни панталони, нещо като шал и плътно прилепнало трико. Когато влязох, тя не извърна глава, затова тръгнах през стаята към зрителното ѝ поле.

— Хотелът ми съобщи, че сте тук — казах аз. — За в случай, че се питате как тъй носителят ми не се е гътнал от смайване.

Тя вдигна глава към мен и отметна кичур коса от лицето си.

— Слабичко изпълнение, мистър Ковач. Трябва ли да ръкопляскам?

Свих рамене.

— Можеше поне да благодарите за питието.

За момент тя замислено се вгледа в ръба на чашата, после пак вдигна очи.

— Благодаря за питието.

— Няма защо.

Отидох до барчето и огледах бутилките вътре. Шише с петнайсетгодишно малцово уиски привлече вниманието ми. Отворих го, подуших гърлото на бутилката и избрах чаша. Без да откъсвам очи от ръцете си, докато наливах, аз попитах:

— Отдавна ли ме чакате?

— Около час. Уму Прескот ми каза, че сте в Лизниград, затова предположих, че ще се забавите. Имахте ли неприятности?

Задържах в устата си първата глътка уиски, усетих я как парна отвътре разранените ми устни и побързах да преглътна. Неволно се намръщих.

— Откъде ви хрумна, мисис Банкрофт?

Тя елегантно размаха ръка.

— Просто така си помислих. Не ви ли се говори за това?

— Не особено.

Отпуснах се върху една грамадна възглавница на пода край леглото и отдалече забих поглед в Мириам Банкрофт. Настана тишина. Светлината отвън я огряваше изотзад и лицето ѝ тънеше в сянка.

Наблюдавах неясния блясък, идващ може би от лявото ѝ око. След малко тя се размърда и в чашата звъннаха бучки лед.

— Добре. — Тя се изкашля тихо. — За какво ви се говори?

Вдигнах чашата си към нея.

— Като начало кажете защо сте тук.

— Искам да знам докъде стигнахте.

— За отчет можеше да изчакате и до утре сутрин. Преди да изляза, ще го представя на Уму Прескот. Хайде, стига, мисис Банкрофт. Късно е. Не сте чак толкова глупава.

Тя трепна и за момент ми се стори, че ще си тръгне. Но тя хвана чашата с две ръце, приведе глава над нея, сякаш търсеше вдъхновение, и след дълго мълчание пак ме погледна.

— Искам да спрете.

Изчаках думите да попият в сенчестата стая.

— Защо?

Видях лека усмивка по нейните устни и ги чух как се разтвориха с тихичък звук.

— А защо не?

— Ами... — Аз отпих нова глътка и плъзнах алкохола по разранените устни, за да усмиря хормоните си. — Първо, заради съпруга ви. Той недвусмислено подчерта, че едно бягство ще е вредно за здравето ми. Освен това става дума за сто хиляди долара. И после... е, после навлизаме в по-теоретичната област на неща като обещания и дадена дума. А откровено казано, отгоре на всичко съм любопитен.

— Сто хиляди не са чак толкова много пари — предпазливо изрече тя. — А Протекторатът е голям. Мога да ви дам парите. Да ви намеря място, където Лорънс никога няма да ви открие.

— Да. Значи остават честната дума и любопитството.

Тя опря чашата върху коленете си и се приведе над нея.

— Хайде да не се преструваме, мистър Ковач. Лорънс не ви нае, той просто ви домъкна насила. Натрапи ви сделка, която не сте в състояние да отхвърлите. Никой не може да каже, че имате дълг към него.

— И все пак съм любопитен.

— Може би ще успея да задоволя любопитството ви — каза тя.

Отпих още една глътка.

— Тъй значи? Вие ли убихте съпруга си, мисис Банкрофт?

Тя раздражено тръсна глава.

— Не говоря за вашите детективски игри. Вие сте... любопитен и за други неща, нали?

Погледнах я над ръба на чашата.

— Моля?

Мириам Банкрофт се спусна от перваза и опря бедра в него. Остави чашата подчертано внимателно и се подпря назад на ръце, тъй че раменете ѝ се повдигнаха. Това раздвижи гърдите ѝ под тънкото трико и промени формата им.

— Знаете ли какво е „Сливане Девет“? — попита тя с леко колебание.

— Емпатин?

Името само изплува нейде от дълбините на паметта ми. На Харлановия свят познавах група отлично въоръжени бандити, приятели на Вирджиния Видаура. Сините бръмбарчета, така се наричаха. Преди удар не пропускаха да вземат „Сливане Девет“. Разправяха, че това ги сплотявало в истински екип. Пълни откачалки.

— Да, емпатин. По-точно производни на емпатина, подсилени със сатирон и гедин. Този носител... — Тя плъзна разперена длан по извивките на тялото си. — Най-модерна биохимична технология от лабораториите „Накамура“. Аз отделям „Сливане Девет“, когато... съм възбудена. Има го в потта, в слюнката, в пукката ми, мистър Ковач.

Когато пристъпи напред, шалът се плъзна от раменете ѝ и падна на пода. Свлече се меко около краката ѝ, а тя продължи към мен.

Е, от една страна стои Ален Мариот, почтен и силен в безбройните си сензофилмови възплъщания; от другата страна е истинският живот. В истинския живот има неща, които не отказваш, каквото и да ти струва това.

Пресрещнах я в средата на стаята. „Сливане Девет“ вече се носеше из въздуха, в аромата на нейното тяло и в изпаренията от дишането ѝ. Вдъхнах дълбоко и усетих как механичните спусъци се задействат като изпънати струни в долната част на корема ми. Чашата ми изчезна, зарязана някъде, а ръката, която я държеше, прилепна върху изпъкналата гърд на Мириам Банкрофт. Тя придърпа главата ми с длани и отново открих „Сливане Девет“ в бисерчетата пот из дълбокия прорез на деколтето. Задърпах ръба на трикото, освободих гърдите изпод него, плъзнах устни по тях и открих едното връхче.

Чух я как ахна с широко отворена уста и знаех, че емпатинът прониква в мозъка ми, разбужда заспали телепатични инстинкти и разпраща пипала към мощния ореол от възбуда, който излъчваше тази жена. Знаех също така, че тя навярно започва да усеща вкуса на собствената си гърд в устата ми. Веднъж задействано, опиянението от емпатина ставаше като тенис топка в напрегнат двубой, набираше сила с всеки отскок от единия противник към другия, докато сливането достигне неописуем връх.

Мириам Банкрофт започна да стене. Свлякохме се на пода и аз се раздвижих между гърдите ѝ, разтривах лице в гъвкавата им съпротива. Нейните ръце ме опипваха жадно, впиваха леко нокти в бедрата ми и изпълнатия до болка член. Трескаво се борехме с дрехите си, устните ни трепереха от желание да докоснат чуждото тяло и когато смъкнахме всичко, килимът под нас сякаш плъзна безброй горещи нишки по кожата ни. Извъртях се над нея и наболата ми брада леко застърга по нейния гладък, еластичен корем, а устата ми оставяше влажни кръгли отпечатъци по пътя си надолу. Сетне дойде плътният, солен вкус, когато езикът ми плъзна по гънките на срамните устни, попивайки „Сливане Девет“ заедно с нейните сокове, след това се върна да заиграе по мъничката издатина на клитора. Неиде безкрайно далече пенисът ми пулсираше в ръката ѝ. Меки устни обгърнаха главата му и засмукаха нежно.

Взаимно преплетена, възбудата ни нарастваше бързо, в безпогрешен синхрон, и смесените сигнали на „Сливане Девет“ се замъгляваха, докато престанах да чувствам разлика между непоносимата обтегнатост на члена, обгърнат от нейните пръсти, и натиска на моя език, потънал неиде невероятно дълбоко в нея. Бедрата ѝ стискаха главата ми като клещи. Чувах глухо пълтене, но няхах представа от чие гърло излита. Границата помежду ни се стопи сред взаимното претоварване на сетивата, напрежението се трупаеше слой върху слой, връх над връх, и сетне изведнъж тя се разсмя на топлите, солени пръски по лицето и пръстите ѝ, а аз бях стиснат между нейните гърчещи се бедра, докато в същото време нейната лична лавина я отнасяше надалече.

За известно време настана тръпнещо успокоение, в което най-лекото помръдване, плъзгането на плът върху плът пораждаше и у двама ни стенещи гърчове. После, може би заради дългото време,

прекарано от моя носител в резервоара, или пък заради изплувалите спомени как Анемона се притиска към стъклото в биокабината, пенисът ми трепна и започна отново да се втвърдява. Мириам Банкрофт го побутна с нос, плъзна език по дължината му и наоколо, облизвайки лепкавото покритие, докато той се изпъна гладък и твърд покрай бузата ѝ, после се извъртя и ме яхна. Посягайки назад за равновесие и опора, тя бавно слезе надолу и с тих, топъл стон се наниза върху него. Приведе се над мен с полюшващи се гърди, а аз изпънах гръбнак и алчно засмуках тия бягащи бели кълба. Ръцете ми се надигнаха да сграбчат бедрата ѝ там, където ме обгръщаха от двете страни.

После дойде движението.

Втория път актът трая по-дълго и емпатинът му придаваше не толкова сексуален, колкото естетичен дух. Като се ръководеше по сигналите, които долавяше от сетивата ми, Мириам Банкрофт подхвана бавно въртеливо движение, докато аз гледах с абстрактно сладострастие нейния обтегнат корем и изпъчените ѝ гърди. Неизвестно защо, „Хендрик“ излъчи от ъглите на стаята музика с бавен, тежък ритъм, а по тавана заиграха безредно винени и пурпурни светлинки. Когато светлинките се извъртяха и като падащи звезди затанцуваха по телата ни, аз почувствах как умът ми се преобръща с тях и сетивата ми губят яснота. Оставаха само въртящите се бедра на Мириам Банкрофт над мен и откъслечни видения на тялото и лицето ѝ, обгърнати в цветни светлини. Когато свърших, сякаш избухна далечна експлозия, която нямаше нищо общо нито с тресящата се жена над мен, нито с носителя ми.

По-късно, докато лежахме един до друг и с разсеяни движения се тласкахме към нови, вече по-слаби тръпки, тя попита:

— Какво мислиш за мен?

Погледнах покрай тялото си към онова, което вършеше ръката ѝ. Изкашлях се.

— Това да не е въпрос с повишена трудност?

Тя отвърна със същия дрезгав, гърлен смях, който бях харесал в картографската зала на Слънчевия дом.

— Не, просто искам да знам.

— Нима те интересува?

Не го казах грубо и „Сливане Девет“ някак смекчи думите ми.

— Мислиш си, че това е да бъдеш Мат? — От нейната уста думата прозвуча странно, сякаш не говореше за себе си. — Мислиш си, че пет пари не даваме за младите?

— Не знам — откровено отвърнах аз. — Чувал съм и такива мнения. Щом живееш триста години, възгледите ти неминуемо се променят.

— Да, променят се. — Тя тихичко ахна, докато пръстите ми проникваха в нея. — Да, точно така. Но човек не спира да се интересува от другите. Виждаш как всичко прелита край теб. Искаш само едно — да посегнеш, да сграбчиш, да стиснеш нещо, да спреш цялото това движение. Да спреш водовъртежа.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Е, какво мислиш за мен?

Наведох се над нея и погледнах младото женско тяло, в което живееше, изящните черти на лицето и безкрайно старите очи. Все още бях замаян от „Сливане Девет“ и не можех да открия в нея нито един дефект. Тя бе най-красивото нещо в целия ми живот. Прекратих борбата за обективност и наведох глава, за да я целуна по гърдите.

— Мириам Банкрофт, ти си вълшебна гледка и охотно бих дал душата си, за да те притежавам.

Тя се изкиска тихо.

— Питам сериозно. Харесваш ли ме?

— Що за въпрос...

— Сериозно питам.

Думите проникнаха мощно в мен — и то не само заради емпатина. Овладях се донякъде и я погледнах в очите.

— Да — отвърнах простиичко аз. — Харесвам те.

Гласът ѝ стана още по-гърлен и глух.

— Харесва ли ти това, което правихме?

— Да, харесва ми.

— Искаш ли още?

— Да, искам още.

Тя се надигна и седна срещу мен. Движенията на пръстите ѝ около члена ми станаха по-резки, по-настоятелни. Гласът ѝ също загрубя.

— Повтори.

— Искам още. Искам те.

Тя сложи длан върху гърдите ми, блъсна ме назад и се наведе над мен. Отново растях към почти пълна ерекция. Тя промени ритъма на движенията — сега бяха ту резки, ту бавни.

— На запад — прошепна тя, — на около пет часа полет с кола, има остров. Мой е. Никой не ходи там, има петдесет километра забранена зона, патрулирана от сателити, но е много красиво. Изградих там комплекс с клонингова банка и устройства за презареждане. — Гласът ѝ отново стана насечен. — Понякога съживявам клонингите. Мои копия. За да си играя. Разбираш ли какво ти предлагам?

Издадох неясен звук. Видението, което ми бе внушила — как ме обкръжава група тела като нейното, всички управлявани от един и същ ум — обтегна ерекцията ми до предел, а ръката ѝ продължи да се плъзга по цялата дължина като машина.

Тя се приведе напред и докосна гърдите ми с връхчетата на своите.

— Какво каза?

— Колко време? — едва избъбрих аз през свиването и отпускането на коремните ми мускули, през мъглата от плътски усещания на „Сливане Девет“. — Колко ще трае поканата за този увеселителен парк?

Усмивката ѝ бе като олицетворение на разврата.

— Веселба без ограничения.

— Но само за ограничен период от време, нали?

Тя поклати глава.

— Не, не ме разбираш. Онова място е мое. Островът, морето наоколо, всичко. Мое. Мога да те държа там колкото искаш. Докато ти омръзне.

— Може да не е много скоро.

— Не. — Тя поклати глава някак печално и сведе очи. — Скоро ще е.

Подвижната ѝ хватка около пениса ми леко отслабна. Аз изстенах, сграбчих ръката и я заставих отново да се раздвижи. Това сякаш я възпламени и тя заработи сериозно, ту по-бързо, ту по-бавно, като се привеждаше, за да ме погали с гърди или да допълни ласката с докосване на езика. Чувството ми за време отлетя и изчезна, на негово място се появи безконечно усещане, устремено нагоре, мъчително

бавно, все нагоре към някакъв връх, за който чувах собствения си глас да умолява нейде далече.

Когато оргазмът започна да наближава, аз смътно усетих чрез връзката помежду ни, че тя потапя пръсти в себе си и разтвива с неудържимо желание, нямащо нищо общо с пресметливите ѝ манипулации преди малко. Настроена от емпатина, Мириам достигна върха няколко секунди преди мен и когато започнах да свършвам, тя грубо размаза собствените си сокове по лицето ми и по гърчещото се тяло.

Изключих.

Когато се опомних много по-късно, отминалият ефект на „Сливане Девет“ ме притискаше като оловна тежест, а тя бе изчезнала като видение от трескав сън.

11.

Когато нямаш приятели, а жената, с която си спал снощи, те е оставила с размътена глава, без да каже нито дума, възможностите са доста ограничени. На младини излизах да търся побоища по улиците на Нова Пеща. Така няколко души попаднаха в болница (не бях между тях), а аз привлякох внимание и станах чирак в една от големите банди на Харлановия свят. По-късно усъвършенствах този начин на развлечение, като постъпих при военните; биех се с определена цел и разполагах с най-съвършени оръжия, но усещането си остана все тъй мизерно. Изненадах се, и то с право — когато ме вербуваха за армията, онези от бюрото питаха за какво ли не, но ги интересуваше само едно: колко пъти и с кого съм се бил.

Подир време си избрах по-кротки начини за борба с лошото настроение. След като четирийсет минути плуване в подземния басейн на „Хендрик“ не успяха да прогонят нито копнежа за компанията на онази мръсница Мириам Банкрофт, нито последиците от „Сливане Девет“, аз предприех единственото, което можех да сторя в момента. Поръчах на хотела да ми достави хапчета против главоболие и отидох да пазарувам.

Когато най-сетне излязох на улицата, всекидневието в Бей Сити вече течеше с пълна пара и търговската зона гъмжеше от пешеходци. Няколко минути постоях отстрани, после се гмурнах в навалищата и започнах да зяпам витрините.

На пазаруване ме научи една руса жена, сержант от морската пехота с невероятното име Серенити Карлайл. Преди това неизменно използвах системата „купувай и бягай“. Определяш целта си, влизаш, получаваш я и излизаш. Ако няма каквото търсиш, оттегляш се с достойнство. През краткия ни съвместен живот Серенити ме отучи от тази система и ми обясни своите консуматорски възгледи.

— Виж какво — каза ми веднъж тя в едно кафене в Милспорт. — Пазаруването — имам предвид истинското, реалното пазаруване — би изчезнало още преди векове, ако не им харесваше.

— На кого?

— На хората. На обществото. — Тя нетърпеливо махна с ръка. — На всички. Отдавна имат тази възможност. Поръчки по пощата, виртуални супермаркети, автоматични дебитни системи. Можело е да стане, но не е станало. Какво ти говори това?

Бях на двасет и две, редник от морската пехота, минал през уличните банди в Нова Пеща, тъй че не ми говореше нищо. Карлайл забеляза безизразната ми физиономия и въздъхна.

— Говори ти, че хората обичат да пазаруват. Че това задоволява вродената им потребност от придобиване на генетично ниво. Нещо, което сме наследили от първобитните ловци-събирачи. О, има и автоматизирано пазаруване за основни домашни стоки, механични системи за разпределение на храна за най-бедните. Но има и огромно изобилие от търговски центрове и специализирани пазари за хранителни стоки и занаятчийски произведения, където хората трябва да ходят лично. А защо ще го правят, ако не им харесва?

Аз свих рамене с младежка небрежност.

— Пазаруването е междуличностно отношение, упражняване на способностите за взимане на решения, то задоволява желанието за придобивки, поражда стремежа към нови вещи и събужда инстинкта за разузнаване. Ако се позамислиш, то е безкрайно присъщо на човешкия род, по дяволите. Трябва да го обикнеш, Так. Разбираш ли, с машина на въздушна възглавница можеш да минаваш от остров на остров, без изобщо да се намокриш. Но това не премахва дълбоката наслада от плуването, нали? Научи се да пазаруваш добре, Так. Бъди гъвкав. Наслаждавай се на неочакваното.

Днес не можеше и дума да става за наслаждение, но се постарях да бъда гъвкав, както ме учеше някога Серенити Карлайл. Бях тръгнал да търся подплатено водонепроницаемо яке, но накрая влязох в един магазин заради чифт универсални туристически обувки.

След обувките дойдоха широки черни панталони и плътна спортна риза с ензимни закопчалки от кръста до стегнатата яка. Бях виждал стотици варианти на този модел по улиците на Бей Сити. Повърхностно напрежение. Щеше да ми свърши работа. След кратко мъчително колебание добавих предизвикателна кърпа от червена коприна за връзване през челото според бандитската мода на Нова Пеща. Не беше най-добрият начин да се слея с околната среда, но донякъде успокояваше бунтовното раздражение, което накупяваше в

мен от вчера. Захвърлих летния костюм в една кофа за боклук заедно с обувките.

Преди това прерових джобовете на сакото и извадих две визитни картички — на лекарката от Централното хранилище и оръжейника на Банкрофт.

„Ларкин“ и „Грийн“ се оказаха имена не на двамата собственици, а на улици, които се пресичаха върху тревист склон, наречен Руския хълм. Автотаксито взе да ми разправя някакви подробности за района, но аз не му обърнах внимание. „Ларкин и Грийн, оръжейници от 2203 г.“ имаше дискретна ъглова фасада, заемаща по не повече от пет-шест метра от двете страни. През добре поддържана дървена врата влязох в прохладния магазин, изпълнен с дъх на машинно масло.

Отвътре помещението ми напомни за картографската зала в Слънчевия дом. Беше просторно, на два етажа и от високите прозорци нахлуваше светлина. Първият етаж беше премахнат и заменен с широка галерия покрай четирите стени. По стените висяха плоски витрини, а под галерията имаше тежки остъклени колички, изпълняващи същата функция. Освен миризмата на смазка се долавяше и изкуствен аромат на стара гора, а подът под новите ми ботуши беше покрит с килим.

Над парапета на галерията се подаде черно стоманено лице. Вместо очи лъщяха зелени фоторецептори.

— С какво можем да ви услужим, сър?

— Името ми е Такеши Ковач. Изпраца ме Лорънс Банкрофт — казах аз и леко наклоних глава, за да срещна погледа на андроида. — Търся надеждна стока.

— Разбира се, сър. — Гласът беше мъжки и доколкото можех да преценя, без инфразвукови рекламни добавки. — Мистър Банкрофт ни предупреди да ви очакваме. В момента съм с клиент, но след малко ще сляза. Моля, чувствайте се като у дома си. Вляво от вас има кресла и барче с напитки. Обслужете се, ако обичате.

Главата изчезна и тихият разговор, който смътно бях доловил на влизане, продължи. Намерих барчето за напитки, видях, че е богато заредено с алкохол и пури, и побързах да го затворя. Болкоуспокояващите бяха облекчили донякъде състоянието ми, но определено не исках да се троя отново. С лека изненада осъзнах, че от сутринта не съм запалил нито една цигара. Пристъпих към най-

близката витрина и огледах комплект самурайски мечове. Върху ножниците имаше етикетчета с дати. Някои бяха по-стари от мен.

В съседната витрина имаше стойка с кафяви и сиви огнестрелни оръжия, които изглеждаха не изработени, а сякаш отгледани в градина. По тях също висяха дати от миналия век. Мъчех се да разгадая какво представлява гравираната плетеница по една от цевите, когато чух металически стъпки по стълбището зад мен.

— Открихте ли нещо, което да ви допада, сър?

Обърнах се към идващия андроид. Цялото му тяло беше от същата полирана оръжейна стомана, пресована като тяло на мускулест мъж. Липсваха само гениталиите. Лицето бе дълго и костеливо, с тъй изящни черти, че привличаше вниманието, въпреки своята неподвижност. Плитки бразди по темето имитираха заресана назад коса. Върху гърдите едва личеше протрит надпис „Марс Експо 2076“.

— Само разглеждам — казах аз и кимнах към витрината. — От дърво ли са направени?

Зеленият фоторецептор ме изгледа сериозно.

— Точно така, сър. Прикладите са от хибриден бук. Всички тези оръжия са ръчно производство. „Калашников“, „Парди“ и „Берета“. Ние снабдяваме всички европейски доставчици. Кой модел ви интересува, сър?

Погледнах назад. Във формите имаше някаква странна поезия, нещо средно между грубата функционалност и органичното изящество. Нещо, което зовеше да го поемеш в ръка. Да го използваш.

— Струват ми се твърде изтънчени. Смятах да потърся нещо по-практично.

— Разбира се, сър. Да приемем ли, че имате опит в оръжейната област?

Ухилих се.

— Да приемем.

— В такъв случай може би ще споделите какви са били предпочитанията ви досега?

— „Смит и Уесън“ 11 милиметра, магнум. Пистолет „Инграм“ с пълнител за 40 иглички. Квантов излъчвател „Сънджет“. Но не в този носител.

Зелените рецептори леко просветнаха. Без коментар. Може би нямаше програма за дружески разговор с емисари.

— А какво точно търсите за този носител, сър?

Свих рамене.

— Нещо по-фино. И нещо грубо. Огнестрелни оръжия. И нож. По-солидните да са като „Смит“.

Андроидът застина неподвижно. Имах чувството, че чувам как бръмчат системите му за обработка на данни. За момент се запитах как е попаднала тук подобна машина. Определено не беше създадена за такава работа. На Харлановия свят рядко се срещат андроиди. Скъпи са за изработка в сравнение със синтетичните машини, или дори с клонингите, а повечето задачи, изискващи човешка намеса, се изпълняват успешно от тези органични заместители. Истината е, че човекоподобният робот представлява безсмислен сблъсък между две съвсем различни функции. Изкуственият интелект действа далеч по-добре, когато е настанен в стабилно, обезопасено тяло, най-често произведено за конкретна задача. Последният робот, който видях на Харлановия свят, беше градинарски и имаше формата на краб.

Фоторецепторите просветляха и машината се раздвижи.

— Ако сър благоволи да дойде насам, смятам, че имаме подходящата комбинация.

Последвах андроида през една врата, която се сливаше тъй добре със стената, че не я бях забелязал. По къс коридор стигнахме до дълга стая с нисък таван, покрай чиито небоядисани стени бяха натрупани сандъци от фибростъкло. Няколко души мълчаливо се въртяха около тях. Из въздуха се носеше деловитото тракане на метални предмети, размествани от опитни ръце. Андроидът ме отведе до дребен мъж с прошарена коса, облечен в омазнен работен гащеризон, който разглобяваше електромагнитен мълниемет, сякаш разфасоваше печено пиле. Когато приближихме, той вдигна глава и кимна на андроида, без да ми обръща внимание.

— Здравсти, Чип.

— Клайв, това е Такеши Ковач, приятел на мистър Банкрофт. Търси екипировка. Бих те помолил да му покажеш пистолети „Немекс“ и „Филипс“, а после да го прехвърлиш при Шийла за нож.

Клайв кимна отново и остави мълниемета.

— Насам.

Андроидът леко докосна ръката ми.

— Ако желаете още нещо, сър, ще бъда в общата зала.

Той се поклони и излезе. Аз последвах Клайв покрай сандъците към единия ъгъл, където различни оръжия лежаха върху купчини пластмасови конфети. Той избра един пистолет и се обърна към мен.

— „Немесис Х“ втори модел, наричан за по-кратко „Немекс“. Произведен по лиценз на „Манлихер-Шьонхауер“. Използва стандартен патрон „Друк 31“ с куршум в стоманена обвивка. Много мощен, много точен. Пълнител за осемнайсет патрона. Малко е тромав на вид, но върши чудесна работа. Проверете как ви се струва на тежест.

Взех пистолета и го прехвърлих от ръка на ръка. Беше голям, с масивна цев, малко по-дълъг от „Смит и Уесън“, но добре балансиран. Опипах го, за да свикна, присвих око към мерника. Клайв чакаше търпеливо.

— Добре — казах аз и му върнах оръжието. — А нещо по-фино?

— Пистолет „Филипс“. — Клайв бръкна в един отворен сандък, порови из конфетите и извади тънък сив пистолет, почти двойно по-малък от „Немекс“. — Плътен стоманен куршум. Използва електромагнитен ускорител. Напълно безшумен, прицелна точност до двайсет метра. Не дава откат и има вариант за обратна мощност на генератора, за да вадите куршумите от мишената. Пълнителят е за десет куршума.

— Акумулатор?

— Според упътването зарядът стига за четирийсет до петдесет изстрела. След това губите скорост на куршума при всеки изстрел. В цената са включени два резервни акумулатора и зарядно устройство, съвместимо с домашните контакти.

— Имате ли стрелбище, където да ги изпробвам?

— Да, отзад. Но и към двата пистолета има диск за виртуална бойна тренировка, абсолютно съвпадаща с реалните възможности на оръжието. Пише го в гаранцията.

— Добре, добре.

Каква полза от гаранция, ако междувременно някой веселяк ти пръсне черепа? Не се знае кога ще те заредят в нов носител и дали ще те заредят изобщо. Върви, че претендирай за компенсация. Но междувременно главоболието ми почваше да се завръща. Може би в момента наистина не си струваше да тренирам стрелба. Не си направих труда да питам за цената. Харчех чужди пари.

— Амуниции?

— Към всеки пистолет има комплект от пет пълнителя, но за „Немекс“ дават още един безплатно. Промоция на новия модел. Достатъчно ли е?

— Не съвсем. Дайте ми по още един комплект.

— Общо по десет за всеки? — В гласа на Клайв прозвуча почтителна изненада. Десет пълнителя са много за един пистолет, но аз бях открил, че понякога е по-важно да сипеш дъжд от куршуми, отколкото да улучиш нещо. — Освен това искате нож, нали?

— Точно така.

— Шийла! — подвикна Клайв към висока жена с късо подстригана руса коса, която седеше на един сандък с ръце в скута. Матовосив виртуален комплект закриваше лицето ѝ.

Като чу името си, жената се завъртя, свали маската и примига. Клайв размаха ръка. Тя скочи от сандъка и леко се олюля от внезапното завръщане в реалния свят.

— Шийла, този човек търси нож. Ще му помогнеш ли?

— Разбира се. — Жената ми протегна ръка. — Аз съм Шийла Соренсън. Какъв нож търсите?

Стиснах ръката ѝ.

— Такеша Ковач. Трябва ми нещо, което да става за бързо хвърляне, но да е малко. Да мога да го прикрепя над китката си.

— Добре — отвърна любезно тя. — Искате ли да дойдете с мен? Свършихте ли тук?

Клайв кимна.

— Ще отнеса пистолетите при Чип да ви ги опакова. Искате ли доставка, или ще ги вземете?

— Ще ги взема.

— Така си и мислех.

Отделът на Шийла се оказа малка правоъгълна стая с две коркови мишени на едната стена и всевъзможни хладни оръжия — от стилет до мачете — по другите три. Тя избра плосък черен нож със сиво метално острие, дълго около петнайсет сантиметра.

— Тебитски нож — небрежно обясни Шийла. — Много е гаден.

После все тъй небрежно се завъртя и запрати ножа към лявата мишена. Острието се плъзна из въздуха като живо и потъна в главата на силуета.

— Острие от танталова стомана, дръжка от карбонова мрежа. В края на дръжката е вградено топче от кремък за балансиране на теглото. Удряйте с него, ако острият край не свърши работа.

Пристъпих до мишената и изтеглих ножа. Острието беше тънко и наточено като бръснач от двете страни. По средата минаваше плитка бразда, оградена с тънка червена линия, в която едва личаха миниатюрни букви и знаци. Опитах се да ги разчета, но не ми бяха познати. Сивият метал мътно лъщеше.

— Какво е това?

— Кое? — Шийла застана до мен. — А, да. Код за биологично оръжие. Браздата е покрита със С-381. При контакт с хемоглобин произвежда цианиди. Далече е от ръбовете, тъй че дори да се порежете, няма опасност, но ако го забиете в нещо с кръвоносна система...

— Очарователно.

— Казах ви, че е гаден, нали?

В гласа ѝ прозвуча гордост.

— Ще го взема.

Когато излязох на улицата, натоварен с покупки, изведнъж се сетих, че все пак ще ми трябва яке — поне за да скрия придобития арсенал. Хвърлих поглед нагоре в търсене на автотакси, сетне реших, че в такъв слънчев ден си струва да повървя пеш. Махмурлукът от снощи най-сетне почваше да отстъпва.

Бях минал три пресечки надолу по склона, преди да усетя, че ме следят.

Подказаха ми го емисарските инстинкти, подаващи първи признаци на живот след опустошението на „Сливане Девет“. Засилено чувство за близост, едва доловима тръпка и нечий силует, който твърде често се мяркаше в периферията на зрението ми. Биваше го. В някой по-оживен квартал можеше и да го изтърва, но тук пешеходците бяха твърде малко, за да осигурят добро прикритие.

Тебитският нож беше закрепен от вътрешната страна на лявата ми ръка в мек кожен калъф с невронно управляема закопчалка, но нямаше как да се добера до пистолетите, без да разкрия, че съм засякъл преследвача. Хрумна ми да се откъсна от него, но почти веднага отхвърлих идеята. Не познавах града, още се чувствах замаян, а и носех твърде много багаж. Щом толкова му се искаше, не

възразявах да дойде с мен на пазар. Леко ускорих крачка и постепенно се отправих към търговския център, където открих скъпо вълнено яке в червено и синьо, украсено с фигури от ескимоския фолклор. Не беше точно каквото исках, но щеше да топли и имаше много джобове. Докато плащах на касата край витрината, успях да зърна лицето на преследвача. Млад, бял, с тъмна коса. Не го познавах.

Двамата прекосихме Юниън Скуеър, като спряхме на ъгъла да погледаме поредната демонстрация срещу Резолюция 653, която постепенно оредяваше. Скандирането заглъхваше, хората се разотиваха, а металният лай на мегафона почваше да звучи жално. В навалицата имах добър шанс да се измъкна, но не си направих труда. Ако преследвачът имаше намерение да предприеме нещо, щеше да опита горе на хълма. Тук беше твърде оживено за удар. Минах през демонстрантите, като избутвах настрани предлаганите листовки, после се упътих на юг към Мишън Стрийт и хотел „Хендрикс“.

Докато вървах по Мишън, непредпазливо прекрачих в излъчвателния радиус на някакъв уличен търговец. Моментално главата ми се препълни с картини. Попаднах сред гъмжило от жени, чието облекло целеше да покаже повече, отколкото ако бяха голи. Ботуши, които превръщат краката над коляното в плът за консумация, бедра със стрелки, сочещи верния път, подпори за демонстративно повдигане на гърдите; тежки заоблени колиета с формата на полови органи, отпуснати в потни деколтета. Езици, които се плъзгат по виненочервени или зловещо черни устни; предизвикателно оголени зъби.

Вълна от прохлада плъзна из тялото ми, прогони животинското влечение и превърна предлаганите тела в абстрактни символи на женствеността. Неволно пресмятах като машина ъгли и обиколки на формите, съставях геометрични схеми на плът и кости, сякаш жените бяха някакъв нов растителен вид.

Бетатанатин. Жътваря.

Производно на широка група химични съединения, създадено в началото на хилядолетието за изследване на близките до смъртта състояния. Бетатанатинът приближаваше максимално човешкото тяло до пълно изключване, доколкото е възможно, без сериозни клетъчни увреждания. Същевременно стимулатори на контрола в молекулата на Жътваря подсилваха логичните функции на интелекта, така че

изследователите да изпитат изкуствено предизвикана смърт, без мощното чувство на вълнение и смайване, което би объркало възприятията им. В малки дози Жътваря предизвикваше дълбоко и хладно безразличие към чувства като болка, възбуда, радост или скръб. Цялото безразличие, което мъжете от векове се опитваха да демонстрират пред голото женско тяло, сега бе на разположение в малки капсули. Едва ли не задължителна стока за младежкия и юношески пазар.

Освен това Жътваря бе идеално оръжие за военните. С него монах-отшелник от планетата Годуин преспокойно би подпалил село, пълно с жени и деца, без да изпита каквото и да било, освен удивление от начина, по който обгорилата плът облепва костите.

За последен път взех бетатанатин при уличните сражения на Шария. Пълна доза, предвидена да охлади тялото до стайна температура и да забави пулса. Така успяхме да измамим детекторите на шарийските паешки танкове. Щом инфрачервените локатори не те засичат, можеш да се приближиш, да скочиш отгоре и да взривиш люка с термитна граната. Да изтребиш после зашеметения екипаж, обикновено се оказваше детска игра.

— Имам „дърво“, мой човек — прокънтя дрезгав глас.

Примигах, изтръгнах се от излъчването и зърнах пред себе си някакъв тип с бледо лице, прихлупено под сива качулка. Предавателят стърчеше на рамото му и червените лампички примигваха като очи на прилеп. На Харлановия свят има много строги закони за употребата на пряко внушение и дори случайни предавания могат да предизвикат жестоки скандали, също като да разлееш нечия чаша в пристанищна кръчма. Грубо тласнах търговеца назад. Той залитна и се блъсна в една витрина.

— Хей...

— Недей да ми бъркаш в мозъка, приятел. Не обичам тия неща.

Видях го как стрелна ръка към малко устройство на колана си и разбрах какво ще последва. С мигновена реакция опрях два пръста в очите му...

И се озовах срещу съскаща могила от влажна ципеста плът, почти два метра висока. Пред мен се гърчеха пипала, а ръката ми потъваше в лигав отвор, обрамчен с гъсти черни реснички. Започна да

ми призлява. Потискайки тръпките на отвращение, аз натиснах между жилавите реснички и усетих как слюзестата плът поддава.

— Ако не искаш да ослепееш, изключи този боклук — казах аз със стегнато гърло.

Могилата от плът изчезна и аз отново се озовах срещу търговеца. Пръстите ми все още притискаха горните извивки на очните му ябълки.

— Добре бе, човек, добре. — Той вдигна длани. — Като не щеш, не купувай. Аз просто си изкарвам хляба.

Отстъпих назад и му позволих да се отдръпне от фасадата, където го бях притиснал.

— Там, откъдето идвам, не е разрешено да бъркаш в чужди глави по улицата — обясних аз.

Но той вече бе усетил, че се оттеглям от конфликта и направи с пръст някакъв жест, вероятно неприличен.

— Хич не ми пука откъде идваш. Скапан скакалец. Я се пръждосвай!

Оставих го и си тръгнах. Докато пресичах улицата, разсеяно се запитах дали в морално отношение има някаква разлика между него и генетичните проектантани, които бяха вградили „Сливане Девет“ в носителя на Мириам Банкрофт.

На ъгъла спрях и наведох глава да запаля цигара.

Късен следобед. Първата цигара за деня.

12.

Тази вечер, докато се обличах пред огледалото, ме обзе твърдата увереност, че някой друг ползва моя носител, а аз съм сведен до ролята на пътник в малката наблюдателница зад очите.

Наричат го нарушение на психическата цялост. Или по-кратко — разпадане. Дори когато имаш опит в смяната на носителите, не е изключено да те сполетят пристъпи, но това бе най-тежката ми криза от години насам. Дълго време буквално не смеех дори да мисля — боях се, че човекът в огледалото ще усети присъствието ми. Гледах го като вцепенен как прибира тебитския нож в невронния калъф, как проверява пълнителите на немекса и филипса. Двата пистолета се продаваха с евтини влакнозадържащи кобури, които при натиск залепват ензимно за дрехите. Човекът в огледалото сложи немекса под мишницата си, където якето щеше да го прикрие, а филипса закрепил отзад на кръста. За проба ги извади на няколко пъти срещу отражението си, макар че нямаше нужда. Както обеща Клайв, дисковете за виртуална тренировка наистина се оказаха на ниво. Човекът бе готов да убива.

Размърдах се зад очите му.

Той неохотно свали оръжията и ножа, и отново ги сложи върху леглото. После постоя и изчака да отмине чувството, че е останал беззащитен.

Вирджиния Видаура наричаше това „слабостта на оръжията“. Още от първия ден в Емисарския корпус ни го сочеха като най-тежък грях.

— *Оръжието — всяко оръжие — е инструмент —* казваше тя. Държеше в ръце квантов пистолет „Сънджет“. — *Създаден за определена цел също като всеки друг инструмент и полезен единствено за нея. Ако видите някого да носи навсякъде силов чук само защото е инженер, сигурно ще го сметнете за глупак. А каквото се отнася до инженерите, важи с двойна сила за емисарите.*

В редицата Джими де Сото се изкашля развеселено. По онова време той често взимаше думата от името на всички ни. Деветдесет

процента от новобранците емисари идват от армейските части на Протектората, където оръжието се смята за нещо средно между играчка и лично божество. Пехотинците на ООН ходеха въоръжени навсякъде, дори в отпуск.

Вирджиния Видаура чу кашлицата и закова Джими с поглед.

— Мистър Де Сото, вие явно не сте съгласен.

Джими пристъпи от крак на крак, леко сконфузен, че го е спипала толкова лесно.

— Ами, госпожо... от опит знам, че колкото повече огнева мощ носиш, толкова по-яко биеш.

Редиците замърмориха одобрително. Вирджиния Видаура изчака шума да стихне.

— Така е — каза тя и вдигна по един квантов пистолет в двете си ръце. — Това... устройство наистина бие в известен смисъл. Моля, елате и го вземете.

Джими се поколеба, но после мина отпред и взе оръжието. Вирджиния Видаура отстъпи назад и свали униформеното си яке. С работния гащеризон без ръкави изглеждаше крехка и много уязвима.

— Както виждате — изрече високо тя, — оръжието е нагласено на пробна стрелба. Ако ме улучите, ще получа леко изгаряне първа степен, нищо повече. Аз съм на разстояние около пет метра. С голи ръце. Мистър Де Сото, бихте ли се опитали да ме улучите? По ваш сигнал.

Джими явно се изненада, но вдигна пистолета да провери настройката, после отпусна ръка и погледна жената пред себе си.

— По ваш сигнал — повтори тя.

— *Сега* — изрева той.

Беше почти невъзможно да различим какво стана. Още докато изричаше думата, Джими завъртя пистолета нагоре и като опитен стрелец натисна спусъка преди цевта да застане хоризонтално. Из въздуха се разнесе характерният гневен пукот на квантово оръжие. Лъчът бликна напред. Но Вирджиния Видаура вече не беше там. Бе успяла някак да прецени до съвършенство ъгъла на изстрела и да отскочи от него. Сетне като по вълшебство преодоля половината разстояние помежду им и якето в дясната ѝ ръка оживя. Обви се около цевта на пистолета и дръпна оръжието настрани. Преди Джими да осъзнае какво става, Вирджиния Видаура изникна до него, изби

пистолета от ръката му, препъна го и леко отпусна ръба на дланта си върху носа на противника.

Мигът се разтегли, сетне изведнъж отлетя. До мен някой сви устни и тихо подсвирна. Вирджиния Видаура леко кимна към звука, после скочи на крака и помогна на Джими да се изправи.

— Оръжието е инструмент — повтори тя малко задъхано. — Инструмент за убийство и унищожение. А като емисари понякога ще ви се налага да убивате и унищожавате. Тогава ще си изберете необходимите инструменти. Но запомнете слабостта на оръжията. Те са само придатък — *vie* сте онези, които убиват и унищожават. Вие сте главното, с тях или без тях.

Докато обличаше якето с ескимоски мотиви, човекът отново зърна очите си в огледалото. Лицето, което го гледаше отсреща, беше безизразно като на андроида в „Ларкин и Грийн“. За миг той се вгледа спокойно в него, после вдигна ръка да разтрие белега над лявото око.

Огледах се за последен път от глава до пети и излязох от стаята. По нервите ми се разля внезапната хладна вълна на възстановения самоконтрол. На слизане с асансьора застанах гърбом към огледалото и се усмигнах насила.

„Разпадам се, Вирджиния.“

„Дишай“, отвърна тя. „Мърдай. Овладей се.“

И ние излязохме на улицата. Докато прекрачвах навън, „Хендрикс“ любезно ми пожела приятна вечер, а на отсрещния тротоар моят преследвач изникна от някаква чайна и небрежно пое паралелен курс. Отминах две-три пресечки, като привиквах към вечерта, и се чудех дали да не му проваля задачата. Отиваше си един сравнително слънчев ден и в небето почти нямаше облаци, но все още беше хладно. Според картата, която поисках от „Хендрикс“, Лизниград се намираше на цели двайсетина пресечки в южна посока. На следващия ъгъл спрях, махнах с ръка на едно такси от въздушната транзитна линия и докато се качвах, видях преследвача да прави същото.

Започваше да ми досажда.

Таксито зави на юг. Приведох се напред и сложих длан върху информационното табло за клиенти.

— Добре дошли в таксиметровата осведомителна служба — изрече приятен женски глас. — Свързахте се с централната база данни.

Моля, уточнете каква информация желаете да получите.

— Има ли опасни райони в Лизниград?

— Районът, наричан с това име, се смята за опасен като цяло — отговори гласът. — Но нашата служба гарантира доставяне на клиенти до всяка точка в пределите на Бей Сити и...

— Да, да. Можете ли да ми дадете справка за улиците с най-голям брой престъпления в района на Лизниград?

Настана кратка пауза.

— През миналата година в квартала между Деветнайсета улица, Мисури и Уисконсин са регистрирани петдесет и три случая на органично увреждане. Сто седемдесет и седем ареста за притежаване на забранени химически вещества, сто дваайсет и два за леки органични увреждания, двеста и...

— Добре. На какво разстояние се намира този квартал от заведението на Джери, „Марипоса“ и „Сан Бруно“?

— По права линия разстоянието е около километър.

— Имате ли карта?

Върху таблото се появи разграфена карта с имената на улиците. Беше отбелязано дори къде е заведението на Джери. Проучих я набързо.

— Добре. Свалете ме там. На ъгъла на Мисури и Деветнайсета улица.

— Според нашия устав за обслужване на клиентите имам задължението да ви предупредя, че не е желателно да слизате там.

Облегнах се назад и усетих как по лицето ми отново се появява усмивка — този път съвсем истинска.

— Благодаря.

Без повече възражения таксито ме свали на ъгъла на Мисури и Деветнайсета улица. На слизане аз хвърлих поглед наоколо и пак се усмихнах. Машината се бе изразила много меко, когато каза, че не е желателно да слизам тук.

За разлика от пустите улици, по които снощи гоних монголеца, тази част на Лизниград бе оживена и в сравнение с нейните обитатели клиентелата на Джери изглеждаше едва ли не благопристойна. Докато плащах на таксито, десетина глави се завъртяха да ме огледат и нито една не беше съвсем човешка. Почти усещах как очи, снабдени с механични фотоувеличители, наблюдават какви пари вадя и виждат

банкнотите в призрачно зелен цвят; как ноздри с разширен обонятелен спектър тръпнат от мириса на хотелския шампоан; как цялата тълпа улавя в уличните си радари сигнала за богатство като рибен пасаж върху капитанския екран на риболовен кораб.

Второто такси се спускаше по спирала зад мен. Само на десетина метра ме мамеше тясна, неосветена уличка. Едва прекрачих в нея, и първите местни жители предприеха хода си.

— Хей, турист, търсиш ли нещо?

Бяха трима. Водеше ги гол до кръста гигант, висок около два метра и половина, по чиито ръце и гърди се издуваха толкова много мускули, че присаждането им сигурно бе осигурило на някоя клиника работа за цяла година. Под кожата имаше червени илуминиеви татуировки, тъй че гърдите му приличаха на жарава от гаснещ огън, а изпод панталона нагоре по корема му се извиваше кобра с глава като на полов член. Спокойно отпуснатите ръце завършваха с остри нокти. По лицето му се кръстосваха белези от идиотските боеве, които беше изгубил, а към едното му око бе прикрепен евтин увеличителен обектив. Гласът му обаче звучеше удивително меко и тъжно.

— Сигурно е дошъл да мърсува — рече злобно спътникът му отляво. Беше млад, мършав и блед, с дълга коса, провисваща пред лицето, а напрегнатата стойка издаваше евтина неврохимична обработка.

Третият любезен посрещан не каза нищо, но издължената му кучешка муцуна се разтвори, разкривайки трансплантирани животински зъби и отвратително дълъг език. Под изменената по хирургичен път глава имаше мъжко тяло, стегнато в тесни кожени дрехи.

Времето изтичаше. Преследвачът ми вероятно плащаше на таксито и се оглеждаше. Ако бе решил да рискува, естествено. Изкашлях се.

— Само минавам. Ако сте умни, ще ме оставите да си вървя. Зад мен каца гражданин, с когото можете да се справите по-лесно.

За момент тримата онемяха от смайване. После гигантът посегна към мен. Блъснах ръката му настрани, отстъпих и нанесох във въздуха между нас бърза серия от смъртоносни удари. Триото застина, човекът куче се озъби. Отдъхнах си.

— Както казах, ако сте умни, ще ме оставите да си вървя.

Гигантът беше готов да се откаже. Виждах го по обезобразеното му лице. Имаше достатъчно боен опит, за да разпознае военното обучение, и инстинктите му подсказваха, че балансът не е в негова полза. Двата му спътници обаче бяха по-млади и имаха доста по-малко горчиви спомени. Преди той да каже каквото и да било, бледият хлапак с неврохимията замахна с нещо остро, а песоглавецът се метна към дясната ми ръка. Моята собствена неврохимия, вече задействана и вероятно доста по-скъпа, ги изпревари. Хванах ръката на хлапака, строших я в лакътя и използвах болезнения му гърч, за да го отметна към другите двама. Песоглавецът отскочи и аз го посрещнах с ритник в носа и устата. Той се свлече с глухо квичене. Стенещият хлапак падна на колене, подпирайки строшения лакът със здравата си ръка. Гигантът се хвърли напред и веднага застина, защото изпънатите пръсти на дясната ми ръка изникнаха на сантиметър от очите му.

— Недей — тихо казах аз.

Хлапето продължаваше да стене край краката ни. Зад него песоглавецът лежеше възник и по тялото му пробягваха слаби тръпки. Гигантът клекна между тях и протегна грамадните си ръце, сякаш искаше да ги утеши. Вдигна към мен лице, изпълнено с ням упрек.

Отстъпих десетина метра по уличката, после се завъртях и побягнах. Никак не ми се вярваше преследвачът да мине през онези тримата и да ме догони.

Уличката завиваше под прав ъгъл към друга, по-оживена улица. Щом отминах завоя, аз намалих скоростта, навлязох с бърза крачка в тълпата, свърнах наляво и започнах да се оглеждам за табелки с имената на улиците.

Пред „Скришното място на Джери“ жената продължаваше да танцува в коктейлната чаша. Неоновата реклама светеше, а бизнесът изглеждаше дори по-оживен от снощи. Малки групички хора прииждаха и минаваха под гъвковите пипала на работа. Местата на двамата пребити търговци бяха заети от поне десетина техни колеги.

Пресякох улицата, заставах пред работа и изчаках да ме обискира.

— Чист — обяви синтетичният глас. — Кабини ли искате или бар?

— Какво се полага в бара?

— Ха-ха-ха — отвърна роботът според протокола. — В бара *гледаш*, но не *пишаш*. Не предлагаш пари, не пускаш ръка. Правило на заведението. Това се отнася и до другите клиенти.

— Кабини.

— Надолу по стъпалата вляво. Вземи си кърпа от нишата.

Слязох по стъпалата, тръгнах по коридора с въртящите се червени лампи, отминах нишата с кърпите и затворените врати на първите четири кабинни. Из въздуха се носеше тежък, глух ритъм, проникващ в кръвта. Влязох в петата кабина, затворих вратата, пъхнах няколко банкноти в процепа върху пулта и пристъпих към матовата стъклена преграда.

— Луиз?

Извивките на тялото ѝ връхлетяха срещу стъклото, гърдите се сплескаха. Вишневата лампичка в кабината хвърляше по нея ивици светлина.

— Луиз, аз съм Айрин. Майката на Лизи.

През стъклото зърнах някакво тъмно петно между гърдите ѝ. Неврохимията веднага ме накара да се напрегна. После преградата плъзна настрани и тялото на жената падна в ръцете ми. Над рамото ѝ изникна пистолет с широко дуло, насочен в главата ми.

— Не мърдай, скапаняк — изрече напрегнат глас. — Направиш ли едно погрешно движение, моментално ти пръсвам тиквата, а приставката ти ще стане на прах.

Замръзнах. Напрежението в гласа граничеше с паника. Много опасна комбинация.

— Точно така. — Вратата зад мен се отвори, от коридора нахлу музика и в гърба ми опря второ оръжие. — А сега я пусни долу съвсем бавно и се изправи.

Внимателно отпуснах тялото върху сатенения под и пак се изправих. В кабината лумна ярка бяла светлина. Червената лампичка примига и изгасна. Вратата зад мен се затръшна, заглушавайки музиката. Отпред се приближи висок рус мъж в прилепнал черен костюм, който стискаше с побелели пръсти квантов бластер. Устните му бяха плътно стиснати, а сред бялото на очите му се тъмнееха зеници, разширени от химически стимуланти. Пистолетът отзад ме

побутна в гърба, а русият продължаваше да напредва, докато дулото на бластера притисна долната ми устна към зъбите.

— Кой си ти, мътните да те вземат? — изсъска той.

Извъртях глава настрани, за да мога да отворя уста.

— Айрин Елиът. Дъщеря ми работеше тук.

Русият направи още крачка напред. Дулото плъзна надолу и се озова под брадата ми.

— Лъжеш — тихо каза той. — Имам приятел в хранилището и той ми каза, че Айрин Елиът още е там. Разбра ли сега? Проверихме тъпотииите, дете си ги пробутал на тая глупачка.

Той подритна неподвижното тяло на пода и аз погледнах надолу с крайчеца на окоето си. В ярката бяла светлина по кожата ѝ личаха следи от мъчения.

— А сега искам много внимателно да обмислиш следващия си отговор. Защо разпитваш за Лизи Елиът?

Плъзнах поглед покрай цевта на бластера към изкривеното лице зад него. Не беше изражение на наемен убиец. Издаваше твърде много страх.

— Лизи Елиът ми е дъщеря, боклук такъв, а ако твоят приятел в хранилището наистина имаше достъп, щеше да знае защо според досието още се водят там.

Пистолетът отзад притисна още по-силно, но русият неочаквано се отпусна. На устните му трепна примирена усмивка. Той отпусна бластера.

— Добре — каза той. — Дийк, бягай да доведеш Октай.

Зад гърба ми някой се измъкна от кабината. Русият размаха пистолета.

— Ти сядай в ъгъла.

Тонът му беше разсеян, почти небрежен.

Усетих как пистолетът се отдръпна от гърба ми и покорно седнах. Докато се настанявах на сатенения под, мислено прецених шансовете. Дийк го нямаше, но оставаха трима. Първо русият, после една жена в синтетичен носител с жълтеникава азиатска кожа, въоръжена с втори бластер, чието дуло бе оставило отпечатък на кръста ми, и накрая едър негър, въоръжен единствено с парче водопроводна тръба. Никакъв шанс. Това не бяха уличните акули, с които се сблъсках на Деветнайсета улица. От тях лъхаше студена

целенасоченост и цялата сцена напомняше евтин вариант на сблъсъка ми с Кадмин в хотела.

За момент погледнах синтетичната жена и в главата ми трепна неприятен въпрос, но веднага го отхвърлих. Дори ако бе успял да се измъкне от обвиненията на Ортега и да си намери носител, Кадмин познаваше ситуацията. Знаеше кой го е наел и кой съм аз. Лицата, които ме зяпаха от трите страни на биокабината, доказваха с израженията си, че нищо не знаят.

И ще е най-добре да не разберат.

Плъзнах поглед по обезобразения носител на Луиз. Доколкото можех да преценя, бяха нацепили кожата на бедрата ѝ, а след това бяха разтегляли раните, докато се разкъсат. Просто, грубо и много ефикасно. Вероятно я бяха заставили да гледа, комбинирайки болката с ужаса. Да гледаш как вършат с тялото ти такива неща е отвратително преживяване. Религиозната полиция на Шария често използваше метода. Луиз едва ли щеше да преодолее травмата без психхирургия.

Русият видя накъде гледам и мрачно кимна, сякаш бях съучастник в тази жестокост.

— Искаш ли да знаеш защо още не сме ѝ пръснали черепа?

Бавно вдигнах очи към него.

— Не. Виждаш ми се доста зает човек, но все ще намериш време и за това.

— Защото няма смисъл — продължи той спокойно. Наслаждаваше се на момента. — Нашата Анемона е католичка. Трето или четвърто поколение, така казват момичетата. Оставила е диск с клетвена декларация за отказ от съживяване, заверена от Ватикана. Имаме доста такива момичета. Понякога е страшно удобно.

— Много говориш, Джери — каза жената.

Русият стрелна очи към нея, но отговорът остана зад подвитите му устни, защото двама мъже, вероятно Дийк и Октай, се провряха в тясната кабина, придружени от нова музикална вълна откъм коридора. Прецених с поглед Дийк и го включих в категорията на негъра с тръбата — мускули без мозък. После се завъртях към спътника му, който ме гледаше втренчено. Сърцето ми трепна. Октай беше монголецът.

Джери кимна към мен.

— Той ли е?

Октай бавно кимна и по широкото му лице се разля дива победна усмивка. Увиснали край тялото, масивните му ръце свиваха и отпускаха пръсти. Изпълваше го тъй мощна омраза, че едва дишаше. Счупеният му нос беше наместен калпаво, но това ми се струваше недостатъчно, за да породи подобна ярост.

— Добре, Райкър. — Русият леко се приведе напред. — Искаш ли да промениш историята? Искаш ли да ми кажеш какви ги вършиш тук?

Говореше на мен.

Дийк плю в ъгъла на кабината.

— Не знам за какво ми говориш — произнесох отчетливо аз. — Ти направи от дъщеря ми проститутка, а после я уби. И затова ще те убия.

— Едва ли ще имаш такава възможност — каза Джери, който клечеше срещу мен и гледаше пода. — Дъщеря ти беше тъпа и вятърничава малка мръсница, дето си мислеше, че може да ме върже и да... — Той млъкна и изненадано поклати глава. — Ама какви ги дрънкам? Виждам те с очите си и пак се хващам на въдицата. Признавам, Райкър, много те бива. — Той подсмръкна. — Сега за последен път ще те попитам с добро. Може пък и да се споразумеем. След това ще те пратя при едни много печени приятели. Нали ме разбираш?

Бавно кимнах.

— Добре. Ето въпроса, Райкър. Какво търсиш в Лизниград?

Вгледах се в лицето му. Дребен мошеник, който си въобразява, че има дебели връзки. Нищо нямаше да узная от него.

— Кой е Райкър?

Русият отново наведе глава и се загледа в пода между краката ми. Не изглеждаше много доволен от онова, което трябваше да извърши. Накрая въздъхна, леко кимна и се изправи. Избръска праха от коленете си.

— Добре, щом си решил да ставаш герой. Но не забравяй, че ти предложих избор. — Той се обърна към синтетичната жена. — Разкарай го отгук. Не искам следи. И им кажи, че едва ли ще измъкнат нещо от този носител.

Жената кимна и ми направи с бластера знак да стана. Побутна с крак трупа на Луиз.

— Ами това?

— Разкарай го. Майло, Дийк, вървете с нея.

Негърът пхна парчето тръба под колана си, наведе се и без усилие метна трупа на рамо. Застаналият зад него Дийк добродушно потупа мъртвата по покритото със синини бедро.

Монголецът изръмжа гърлено. Джери се озърна към него с леко раздражение.

— Не, не и ти. Отиват на място, което не искам да видиш. Не се безпокой, ще запишат всичко на диск.

— Непременно — обеща Дийк. — Щом се върнем, веднага ще ти го покажем.

— Добре, стига толкова — грубо ги прекъсна жената и мина пред мен. — Дай да се разберем, Райкър. Ти имаш неврохимия, аз също имам. А носителят ми е много як. „Локхийд-Митома“, специален модел за пилоти-изпитатели. Нищо не можеш да му направиш. И само да ме погледнеш накриво, с удоволствие ще ти изпека червата. Там, където те водим, няма значение в какво състояние си. Разбра ли, Райкър?

— Името ми не е Райкър — сопнах се аз.

— Да, бе.

Минахме през вратата от матово стъкло, прекосихме миниатюрна стая с тоалетна масичка и душ, и излязохме в нов коридор, успореден на първия. Тук осветлението бе прозаично, нямаше музика и от коридора се отделяха съблекални, частично закрити със завеси, в които млади мъже и жени дремеха, пушеха или просто зяпаха в пустотата като празни синтетични тела. Никой от тях не показва признаци, че е забелязал малката ни процесия. Майло мина отпред с трупа. Дийк зае позиция зад гърба ми, а синтетичната жена остана последна, държейки бластера небрежно отпуснат край бедрото си. За последен път зърнах Джери да стои в коридора зад нас с ръце на кръста като същински стопанин. После Дийк ме халоса отстрани по главата и аз пак се загледах напред. Провисналите, обезобразени нозе на Луиз ме изведоха в сумрачен закрит паркинг, където чакаше чисто черна, лъскава въздушна кола.

Синтетичната жена отвори багажника и размаха бластера към мен.

— Място колкото щеш. Настанявай се.

Изкатерих се в багажника и открих, че е права. После Майло метна до мен трупа на Луиз, затръшна капака и ни остави в пълен мрак. Чух глухото дрънчане на отворени и затворени врати, после двигателите тихо зашепнаха и с леко полюшване се откъснахме от земята.

Пътуването бе много по-бързо и спокойно, отколкото с наземна кола. Приятелите на Джери караха предпазливо — не е приятно да те спре отегчен пътен патрул за нарушение при смяна на трасето, когато имаш пасажери в багажника. В мрака бих се чувствал едва ли не приятно, ако не бе лекият мирис на изпражнения откъм трупа. Червата на Луиз се бяха изпразнили при мъченията.

Почти през цялото пътуване изпитвах жал към младата жена и се мъчех да проумея католическото безумие. Приставката на Луиз беше цяла и невредима. Ако оставим финансовите съображения настрана, тя би могла за нула време да се върне към живота. На Харлановия свят щяха да я заредят във временен, най-вероятно синтетичен носител за съдебното заседание, а след присъдата щеше да получи държавна помощ в добавка към семейната застраховка. В деветдесет процента от случаите парите стигаха за осигуряване на някакво презареждане. О, смърт, где ти е жилото?^[1]

Не знаех дали на Земята имат такива субсидии. Гневният монолог на Кристин отпреди две вечери подсказваше, че навярно нямат, но поне съществуваше евентуална възможност тази млада жена да бъде върната към живота. Нејде на тази скапана планета някакъв религиозен наставник бе наредил обратното, а Луиз по прякор Анемона бе застанала на опашка с безброй други, за да одобри неговото безумие.

Човешки същества. Върви, че ги разбери.

Колата направи завой и трупът се търкулна към мен, докато слизахме по спирала надолу. Нещо влажно попи в крачола на панталоните ми. Усетих как почвам да се потя от страх. Щяха да ме прехвърлят в някое тяло с много по-малка издръжливост на болка, отколкото сегашния ми носител. И докато съм пленен в него, можеха да вършат с носителя каквото си искат, включително и да го убият.

А след това да започнат пак с ново тяло.

Или пък, ако наистина много ги биваше, можеха да превключат съзнанието ми към виртуална матрица като онези, които се използваша

в психхирургията, и да свършат същата работа по електронен път. Субективно за мен нямаше да има разлика, но щяха да свършат за броени минути работа, каквато в реалния свят отнема няколко дни.

Преглътнах мъчително и използвах неврохимията, докато още я имах, за да потисна страха. Лекичко отблъснах студената прегръдка на Луиз и се помъчих да не мисля по каква причина бе умряла.

Колата кацна, продължи още малко напред по земята и спря. Когато капакът се отвори отново, видях тавана на друг закрит паркинг, осеян с илуминиеви плочки.

Изкараха ме навън с професионална предпазливост. Жената стоеше на разстояние, Дийк и Майло се бяха отдръпнали настрани, за да не пречат на прицела ѝ. Неловко се прехвърлих над Луиз и стъпих на пода от почернял бетон. Огледах полумрака и зърнах още десетина коли. Бяха доста далече и баркодовете на регистрационните им табели не се четяха. Наклонена рампа в дъното водеше нагоре, вероятно към площадка за кацане. Гараж като милиони други. Въздъгнах и докато се изправях, отново усетих влагата по крака си. Погледнах надолу. На дясното ми бедро имаше тъмно петно.

— Е, къде сме? — попитах аз.

— За теб ще е последната спирка — изръмжа Майло и измъкна Луиз от багажника. Озърна се към жената. — С нея както обикновено, нали?

Тя кимна и Майло се отправи към отсрещната двойна врата. Понечих да тръгна след него, но жената с рязко движение на бластера ме застави да спра.

— Ти не. Онова там е шахтата — лекият изход. Преди да попаднеш в нея, трябва да си побъбриш с някои хора. Идвай насам.

Дийк се ухили и измъкна от задния си джоб малък пистолет.

— Точно така, мистър Гадно ченге. Идвай насам.

През друга врата ме въведоха в голям товарен асансьор. Според примигващите цифри на таблото слязохме дващест и четири етажа надолу, преди да спрем. През цялото време Дийк и жената стояха в двата отсрещни ъгъла и ме държаха на прицел. Аз не им обръщах внимание. Гледах цифрите.

Когато вратата се отвори, отвън ни чакаше медицински екип и носилка с ремъци. Инстинктите ми крещяха да опитам да се измъкна с бой, но аз се заставих да стоя неподвижно, докато двамата санитарии в

сини престилки ме хванаха за ръцете, а лекарката ми инжектира нещо в шията с пневматична спринцовка. Усетих ледено жилване, обля ме студена вълна, после из периферното ми зрение почна да сгъстява сива паяжина. Последното, което видях ясно, беше как лекарката ме гледа с безстрастно лице.

[1] Първо послание към коринтяните 15:55 — Б.ред. ↑

13.

Събуди ме призив за утринна молитва — свадлив, кънтящ и напълно загубил поезията си, след като е преминал през високоговорителите на джамията. За последен път бях чул този звук в небето над Дзихиче на Шария и не подир дълго го последва пронизителният въздушен вой на бомбите. Над главата ми проникваше светлина през преплетените решетки на прозорец, украсен с орнаменти. Усецах в корема си тъпо, болезнено подуване, което подсказваше, че приближава месечният ми цикъл.

Надигнах се, седнах на дъсчения под и се огледах. Бяха ме прехвърлили в тялото на жена — млада, на не повече от двайсет години, с меден оттенък на кожата и буйна черна коса, която на допир се оказа нечиста и мазна от началото на цикъла. Кожата ми бе лепкава и имах чувството, че не съм се къпал от доста време. Бях облечен единствено с твърде голяма за ръста ми груба бежова риза. Усецах под нея гърдите си подпухнали и болезнени. Бях бос.

Станах и отидох до прозореца. Нямаше стъкло, но беше доста над главата на новото ми тяло, затова се издърпах нагоре и надникнах навън. На хоризонта вляво стърчаха множество минарета, а нейде отвъд тях излитащ самолет оставяше дълга бяла следа. В лицето ми лъхна горещ и влажен вятър.

Ръцете започнаха да ме болят. Отпуснах се отново на пода и пристъпих към вратата. Естествено, беше заключена.

Призивът замлъкна.

Виртуалност. Бяха преровили паметта ми, за да измъкнат всичко това. През цялата си дълга кариера, изпълнена с човешки страдания, най-неприятни спомени имах от Шария. А шарийската религиозна полиция се славеше с виртуалните си програми за разпит почти колкото Анджин Чандра с порнографско-пилотските си картини. И сега на тази жестока, виртуална Шария ме бяха заредили в женско тяло.

Една вечер, когато се бяхме напили, Сара ми каза: „Жените са расата, Так. Такава е истината. Мъжете са само мутанти с повече

мускули и двойно по-малко нерви. Машини за бой и чукане“. Собствените ми преживявания в тела от другия пол подкрепяха тази теория. Да бъдеш жена бе преживяване, несравнимо с мъжкото битие. Усещането за допир ставаше много по-плътно, осигуряваше със средата взаимодействие, което мъжката плът сякаш инстинктивно избягва. За мъжа кожата е преграда, защита. За жената — контактен орган.

Това си имаше и неудобства.

Като цяло жените издържат повече на болка, но менструалният цикъл всеки месец ги вкарва в период на тежка депресия.

Нямах неврохимия. Вече бях проверил.

Нямах обработка за бойни изкуства, нито агресивен рефлекс.

Нищо.

Върху младата плът нямаше дори мазоли.

Вратата се отвори с трясък и аз подскочих. По кожата ми отново изби пот. В стаята влязоха двама брадати мъже с очи като нажежени ахати. Заради жегата и двамата бяха облечени в широки памучни халати. Единият държеше руло лепенки, другият малка бензинова лампа. Нахвърлих се върху тях просто за да освободя парализиращия ефект на паниката и да овладее поне донякъде натрупаната безпомощност.

Онзи с лепенките отби крехките ми ръце и ме зашлеви през лицето. Ударът ме събори на пода. Останах да лежа с изтръпнало лице, усещайки в устата си вкус на кръв. Единият сграбчи ръката ми и с едно дръпване ме изправи. Смътно видях лицето на другия, който ме беше ударил. Опитах да се съсредоточа върху него.

— И тъй, започваме — каза той.

Замахнах към очите му с ноктите на свободната си ръка. Емисарското обучение ми даде бързина да достигна целта, но нямаш добър контрол и не улучих. На бузата му изникнаха две кървави бразди. Мъжът трепна и отскочи назад.

— Скапана пичка — изръмжа той, като вдигна ръка към одраното и огледа кръвта по пръстите си.

— Я стига — избъбрих аз с незасегнатия ъгъл на устните си. — И това ли трябва да включим в сценария? Само защото *нося* такова тяло...

Млъкнах на средата на изречението. Онзи се усмихна доволно.

— Значи *не си* Айрин Елиът. Напредваме.

Този път той ме удари точно под гръдния кош. Въздухът изхвъркна от парализираните ми дробове. Прегънах се върху ръката му като мокра дреха и рухнах на пода, опитвайки да си поема дъх. От гърлото ми излиташе само глух скърцащ звук. Докато се гърчех на дюшемето, нейде високо горе онзи взе лепенките от другия мъж и размота около една педя. Лентата се отлепваше с гнусно пращане като одрана кожа. Той я откъсна със зъби, клекна до мен и залепи дясната ми китка на пода, изпъната над главата. Аз се мятах като от токов удар и му трябваше известно време, за да повтори процеса и с другата ми ръка. Усетих желание да крещя, което не бе мое. Потиснах го. Нямаше смисъл. Трябваше да си пестя силите.

Подът беше неприятно корав под меката кожа на лактите ми. Чух стържещ звук и извърнах глава. Вторият мъж придърпваше две табуретки. Докато онзи, който ме бе ударил, прикрепваше краката ми широко разтворени, наблюдателят седна, извади пакет цигари и изтръска една. Като ме гледаше с широка усмивка, той лапна цигарата и посегна към бензиновата лампа. Когато другият отстъпи да огледа работата си, той му предложи пакета. Онзи отказа. Пушачът сви рамене, запали бензиновата лампа и изви глава да приближи цигарата към пламъка. После леко размаха ръка и пусна облаче дим във въздуха над мен.

— Ще ни разкажеш всичко, което знаеш за заведението на Джери и Елизабет Елиът.

Бензиновата лампа тихичко съскаше и бълбукаше в смълчаната стая. През високия прозорец нахлуваха слънчеви лъчи и заедно с тях долитаха едва доловимо звуците на оживения град.

Започнаха с краката ми.

„Письците не спират и не спират, по-мощни и по-пискливи, отколкото съм допускал, че може да издаде човешко гърло. Разкъсват слуха ми. Пред очите ми танцуват червени линии.

Иненининенининенин...

Джими де Сото, залитайки, идва към мен. Без бластер. Притиска лепкави длани към лицето си. Письците излитат от олюляващото се тяло и за момент съм готов да повярвам, че всъщност това е звукът на

сигнала му за заразяване. Инстинктивно поглеждам брояча на рамото си, после през мъчителните крясъци долита задавено късче от разбираема дума и аз осъзнавам, че това е той.

Той стои почти изправен — идеална мишена за снайперисти дори сред хаоса на бомбардировката. Хвърлям се през откритото пространство и го повалям зад някаква разрушена стена. Когато го преобръщам по гръб, за да видя какво е станало с лицето му, той все още пици. Насила издърпвам ръцете му и в полумрака насреща ми зейва празната кухня на лявото око. По пръстите му все още полепват късчета от ципестата мембрана.

— Джими, Джими, по дяволите, какво...

Писькът не спира, мъчителен като стържене по стъкло. С цялата си сила едва го удържам да не посегне към другото око, което бясно се върти в орбитата. По гръбнака ми пробягва леден хлад, защото разбирам какво е станало.

Вирусен удар.

Преставам да крещя на Джими и надавам вик назад по редицата.

— Санитар! Санитар! Спешен презапис! Вирусен удар!

И светът сякаш рухва, докато чувам как собственият ми вик кънти над предмостието на Иненин.“

По някое време те оставят сам да се свиваш около раните си. Винаги го правят. Така имаш възможност да мислиш какво са ти сторили и което е по-важно — какво още не са. Трескавите видения за предстоящото са почти толкова мощни инструменти в ръцете им, колкото клещите и нажеженото желязо.

Когато ги чуеш да се завръщат, ехото от стъпките им поражда такъв страх, че повръщаш малкото жлъчка, останала в стомаха ти.

Представете си мозаечна спътникова снимка на град в мащаб 1:10000. Тя би заела цяла стена, тъй че се отдръпнете на разстояние. Някои неща си личат от пръв поглед. Дали градът се е развил планомерно, или е израснал като живо същество, отговаряйки на променливите изисквания век подир век? Бил ли е някога укрепен и дали има укрепления днес? Край морето ли е? Ако погледнете по-

отблизо, ще узнаете повече. Къде минават основните пътища, има ли космодрум за междупланетни совалки, има ли паркове. Ако сте опитен картограф, може би дори ще определите донякъде движението на гражданите. Кои градски зони са предпочитани, какви проблеми може да има с транспорта и дали напоследък градът е пострадал сериозно от бунтове или бомбардировки.

Но има и неща, които никога няма да узнаете от снимката. Колкото и да увеличавате подробностите, няма да разберете дали напоследък нивото на престъпност се повишава и по кое време си лягат хората. Фотографията няма да ви каже дали кметът планира да разруши стария квартал, дали полицаите са подкупни, или какви странни неща стават на улица „Ангелска“ петдесет и едно. А фактът, че можете да разглобите мозайката квадрат по квадрат, да я пренесете и да я сглобите другаде, изобщо няма да ви помогне. Някои неща се разбират само ако влезете в града и поговорите с местните жители.

Дигиталното съхранение не премахва потребността от разпити, то просто върна нещата към първоосновата. Дигиталният човешки ум е като обикновена снимка. Не можете да хванете отделните мисли, също както сателитната фотография не засича живота на отделните хора. Един добър психохирург може да определи по-сериозните травми според модела на Елис и да изкаже предположения какво трябва да се направи. Но в крайна сметка му се налага да създаде виртуална среда, където да консултира пациента и сам да влезе в нея, за да си свърши работата. Разпитът има още по-специфични изисквания и това допълнително усложнява положението.

Дигиталното съхранение обаче дава и една нова възможност — да измъчваш човека до смърт и след това да започнеш отново. След възникването на този вариант разпитите с прилагане на хипноза и наркотици стават напълно излишни. Твърде лесно е да се осигури съответната химическа или духовна защита за онези, чиято професия крие подобни рискове.

Но в познатата Вселена не съществува обучение, което да те подготви за момента, когато почват да ти изгарят краката. Или да ти изтръгват ноктите.

За изгасените цигари върху гърдите.

За нажеженото желязо във вагината.

За болката. За унижението.

За духовното и физическо смазване.

Курс по психодинамика и стабилност.

Увод.

При екстремално натоварване човешкият ум върши интересни неща. Тук, в Корпуса, ще се научите да ги използвате не като сляпа реакция на страданието, а като ходове в игра.

Нажеженият метал прониква в плътта, разкъсвайки кожата като полиетилен. Болката те изгаря, но светът е виждал и по-лошо. Твоят писък, доскоро изпълнен с изумление, сега звучи зловещо познато в ушите ти. Знаеш, че няма да спрат, но въпреки това пициш, умоляваш...

„— Ама че шибана игра, а, приятел?

Джими ми се хили от гроба. Иненин все още е около нас, но това не може да бъде. Той все още крещеше, когато го отнесоха. В действителност...

Лицето му изведнъж се променя, става мрачно.

— Недей да забъркваш действителността, хич дори не ти трябва. Стой на дистанция. Нанесоха ли й някакви сериозни увреждания?

Аз примиждавам болезнено.

— Краката й. Не може да стане.

— Гадове — промърморва небрежно той. — Защо просто не им кажем каквото искат да знаят?

— Не знаем какво искат да знаят. Хванали са се за някой си Райкър.

— Тоя пък кой е?

— Нямам представа.

Джими свива рамене.

— Ами тогава признай си за Банкрофт. Да не би още да се чувстваш обвързан с честна дума или нещо подобно?

— Мисля, че вече си признах. Не вярват. Друго искат да чуят. Шибани аматьори, мой човек. Същински касапи.

— Ако продължиш да крещиш едно и също, рано или късно ще ти повярват.

— Майната ти, Джими, не е там работата. Когато всичко свърши, няма значение кой съм. Ще ми гръмнат приставката, а тялото ще продадат за резервни части.

— Така си е. — Джими пъхва пръст в празната очна кухня и разсеяно почесва лепкавата каша вътре. — Напълно те разбирам. Е, в изкуствено създадена ситуация най-важното е някак да се добереш до следващата сцена. Нали?“

По време на онзи период от историята на Харлановия свят, наричан с типичен черен хумор Разселването, на партизаните от квелистките Черни бригади имплантирали хирургично по четвърт килограм ензимно задействан експлозив, с който можели по желание да превърнат в пепел околните петдесет квадратни метра и всичко върху тях. Тактиката не постигнала кой знае какъв успех. Въпросният ензим бил свързан с чувството на ярост, а обучението за неговото задействане доста накуцвало. Често се стигало до случайни експлозии.

Но във всеки случай трудно се намирали желаещи да разпитват членове на Черните бригади. Още след първата жертва. Името й...

Мислиш си, че не могат да сторят нищо по-лошо, но ето че желязото е вътре в теб и те го загряват бавно, оставят ти време да мислиш. Умоляваш несвързано и задавено...

Та, както казвах...

Името й било Ифигения Деме, или просто Ифи за онези нейни приятели, които още не били избити от Протекторатската армия. Легендата твърди, че последните й думи върху масата за разпит в мазето на булевард Шимацу №18 били: „Стига толкова, мамка ви!“.

Експлозията разрушила цялата сграда.

„Стига толкова, мамка ви!“

Подскочих и се събудих. Последните писъци още къртяха в мен, ръцете ми трескаво опипваха тялото в търсене на рани. Вместо това открих млада, здрава плът под чисти чаршафи, леко полюшване и плисък на спокойни вълни. Над главата ми имаше скосен дървен таван и илюминатор, през който нахлуваше полегато сноп слънчеви лъчи. Седнах на тясната койка и чаршафът падна от гърдите ми. Медночервените полукълба бяха гладки и здрави, без следи от рани по връхчетата.

Значи пак се започваше.

До койката имаше обикновен дървен стол с праметнати върху облегалката платнени панталони и бяла тениска. На пода край него бяха оставени въжени сандали. В малката каюта нямаше почти нищо друго, освен още една койка с небрежно отметнати завески и врата. Малко грубо, но посланието бе ясно. Навлякох дрехите и излязох на палубата на малък рибарски кораб. Жената, седнала на кърмата, плесна с ръце.

— Аха, спящата красавица.

Изглеждаше с десетина години по-възрастна от сегашния ми носител, мургава и красива, облечена в платнен костюм от същия плат като панталоните ми. Беше обута с еспадрили на бос крак, а очите ѝ се криеха зад големи слънчеви очила. В скута ѝ лежеше скицник с недовършен градски пейзаж. Докато стоях край вратата, тя остави скицника настрана и стана да ме посрещне. Движенията ѝ бяха изящни, самоуверени. В сравнение с нея се чувствах недодялан.

Загледах се към синята вода зад борда и попитах с пресилено безгрижие:

— Какво сте подготвили този път? Да ме хвърлите на акулите ли?

Тя се разсмя, разкривайки съвършени зъби.

— Не, за момента не се налага. Искам само да поговорим.

Стоях с отпуснати ръце и я гледах.

— Ами говорете.

— Много добре. — Жената грациозно се отпусна отново на шезлонга. — Вие се забъркахте в неща, които определено не ви

засягат, и в резултат пострадахте. Мисля, че интересите ни съвпадат. Целта е да избегнем по-нататъшни неприятности.

— Моята цел е да видя как умираете.

Тя се усмихна за миг.

— Да, не се съмнявам. Вероятно дори виртуална смърт ще е твърде задоволителна. Затова позволете да ви уведомя, че в момента използвам образ с пети дан по шодокан-джудо. — Жената вдигна ръка, за да ми покаже мазолите по кокалчетата на пръстите. Аз свих рамене. — Освен това винаги можем да се върнем към предишното състояние на нещата.

Тя посочи отвъд водата и като погледнах натам, аз зърнах на хоризонта града от скицника. Присвих очи от отразената слънчева светлина и различих минаретата. Стана ми почти смешно. Ама че евтина психология. Кораб. Море. Бягство. Тия типове май си купуваха от най-евтините програми.

— Не искам да се връщам там — казах аз съвсем откровено.

— Добре. Тогава ни кажете кой сте.

Постарах се да прикрия изненадата.

— Мисля, че вече ви казах.

— Онова, което ни казахте, беше доста объркано, а и вие прекъсвахте разпитите, като спирахте сърцето си. Не сте Айрин Елиът, това поне е ясно. Вероятно не сте и Илайас Райкър, освен ако е преминал допълнително обучение. Твърдите, че имате връзка с Лорънс Банкрофт, че идвате от друга планета и сте представител на Емисарския корпус. Не очаквахме нещо подобно.

— Бас държа, че не сте очаквали — промърморих аз.

— Не желаем да се замесваме в проблеми, които не ни засягат.

— Вече се замесихте. Отвлякохте и измъчвахте емисар. Имате ли представа какво ви чака? Пълно унищожение. Приставките ви отиват за старо желязо. Корпусът ще ви изтреби до крак. Първо вас. После роднините, после деловите партньори, после техните роднини и накрая всеки, който им се изпречи. Когато свършат, от вас няма да остане и спомен. Никой не се закача безнаказано с Корпуса. Ще ви *изкоренят*.

Това бе колосален блъф. С Корпуса нямах никакви отношения вече от десетина години по мое субективно време, а обективно погледнато — почти цял век. Но навсякъде в Протектората емисарите бяха заплаха, с която можеш да стреснеш всекиго, та бил той и

президент на планета, както в Нова Пеща плашат малките деца с Кърпения човек.

— Доколкото знам — тихо каза жената, — на Емисарския корпус е забранено да действа на Земята без мандат от ООН. Може би и вие има какво да загубите от едно разгласяване.

Спомних си думите на Уму Прескот: „Публична тайна е, че мистър Банкрофт има неофициално влияние в Съда на ООН“, и веднага отбих удара.

— Може би вие ще искате да изясните този въпрос в съда срещу Лорънс Банкрофт и ООН — заявих аз и скръстих ръце.

Жената замислено се загледа в мен. Вятърът развяваше косата ми и с него долиташе далечен отзвук от градския шум. Накрая тя каза:

— Разбирате, че можем да изтрием приставката ви, а носителя да унищожим безследно. Просто няма да има какво да открият.

— Ще ви намерят — казах аз с онази увереност, която дава наличието на зрънце истина в лъжата. — Никой не може да се скрие от Корпуса. Каквото и да правите, ще ви намерят. Единствената ви надежда е да опитате да се споразумеете.

— За какво? — глухо попита тя.

В частицата от секунда преди да проговоря, мозъкът ми заработи бясно, отмервайки наклонението и силата на всяка подбрана сричка. Това бе възможност за бягство. Друг шанс нямаше да имам.

— По Западното крайбрежие действа биопиратска организация, прехвърляща крадени военни системи — изрекох аз предпазливо. — Прикриват се в заведенията като онова на Джери.

— И за това са викнали емисарите? — презрително се нацупи жената. — Заради някакви си биопирати? Я стига, Райкър. Дотам ли ти стига фантазията?

— Не съм Райкър — отсякох аз. — Действам в този носител под прикритие. Вижте, донякъде имате право. В деветдесет процента от случаите тия истории не ни засягат. Корпусът не е създаден, за да се занимава с престъпност на толкова ниско ниво. Но онези хора посегнаха на неща, които не бива да пипат. Дипломатически биопрограми за бързо реагиране. Не биваше дори да знаят за тях. Някой здравата се ядоса — някой в Президиума на ООН — и повикаха нас.

Жената се намръщи.

— И какво ще е споразумението?

— За начало — да ме освободите и никому нито дума. Нека го наречем професионално недоразумение. А след това ще ми осигурите канали. Ще споделите някои сведения. В клиника на черно като вашата се чуват доста неща. Може да открия полезна информация.

— Както вече казах, не желаем да се замесваме.

Отблъснах се от парапета, излъчвайки умерена доза ярост.

— Не се ебавай с мен, приятел. *Вече* се замесихте. Искаш или не, отхапал си голям залък от нещо, дете не те засяга, и сега или ще гълташ, или ще плюеш. Кое избираш?

Мълчание. Морският бриз тихо въздишаше между нас и корабът лекичко се поклащаше.

— Ще го обсъдим — каза жената.

Нещо се случи със слънчевите отблясъци по водата. Хвърлих поглед отвъд рамото на жената и видях как блясъкът се отдели от водата и плъзна нагоре в небето, ставайки все по-силен. Самото небе избеля като от ядрен взрив, ръбовете на кораба сякаш потънаха в морска мъгла. Жената срещу мен също изчезна в сивата пелена. Стана съвсем тихо.

Вдигнах ръка да докосна мъглата, където свършваха параметрите на света и движението бе плавно като в забавен кадър. От тишината долетя тихо съскане като звук на ситен ръмеж. Връхчетата на пръстите ми станаха прозрачни, после бели като минаретата на града. Загубих способността да се движа и белотата плъзна нагоре по ръката ми. Престанах да дишам, сърцето ми спря да бие. Аз...

Не съществувах.

14.

Отново се събудих и този път усетих по кожата си грубо изтръпване, също като усещането в ръцете, след като си ги изплакнал с разтворител или силен спирт, само че разпростряно по цялото тяло. То бързо отслабна, докато съзнанието ми привикваше с новата нервна система. Усетих хладния полъх на климатик. Бях гол. Вдигнах лявата ръка и докоснах белега под окото си.

Бяха ме върнали.

Таванът над мен беше бял, с вградени мощни прожектори. Надигнах се на лакти и хвърлих поглед наоколо. Усетих нова хладна вълна, този път отвътре, когато разбрах, че се намирам в операционна зала. В отсрещния край имаше хирургическа платформа от полирана стомана с улеи за кръвта, а над нея висеше киберхирург като паяк със свити крака. Никоя от системите не действаше, но на малък екран върху стената и на монитора до мен примигваше думата „готовност“. Приведох глава към екрана и видях по него да се повтаря списък с планираните задачи. Бяха програмирали киберхирурга да ме разглоби на части.

Тъкмо ставах, когато вратата на залата се отвори рязко и влезе синтетичната жена, следвана от двама санитарни. В ръцете си носеше вързоп, а квантовият бластер висеше на бедрото ѝ.

— Дрехи. — Тя начумерено ми подхвърли вързоп. — Обличай се.

Единият от санитарите леко докосна ръката ѝ.

— Процедурата изисква...

— Да, бе — изсумтя презрително жената. — Какво, ще ни съди ли? Ако смяташ, че тук не можете да се справите с едно просто вадене и презареждане, може би трябва да посъветвам Рей да си прехвърлим бизнеса другаде.

— Той няма предвид презареждането — подхвърлих аз, докато обувах панталоните. — Иска да провери за травми от разпита.

— Кой те пита?

Свих рамене.

— Както речеш. Къде отиваме?

— Да поговорим с някого — лаконично отвърна тя и отново се обърна към санитарите. — Ако е онзи, за когото се представя, не може и дума да става за травма. А ако не е, така или иначе пак ще се върне тук.

Аз продължих обличането колкото се може по-спокойно. Значи все още не бях извън огъня. Спортната риза и якето бяха наред, но копринената кърпа бе изчезнала, което страшно ме ядоса. Бях я купил само преди няколко часа. Часовника също го нямаше. Реших да не се заяждам. Закопчах лепките на ботушите и се изправих.

— Е, при кого отиваме?

Жената ме погледна кисело.

— При човек, дето може да провери дали дрънкаш врели-некипели. А лично аз смятам, че след това ще те върнем тук за разглобяване.

— Когато всичко свърши — казах спокойно аз, — може би ще убедя някой от нашите екипи да те навести. По-точно да навести истинския ти носител. Сигурно ще искат да ти благодарят за подкрепата.

С тих шум бластерът излетя от кобура и се озова под брадата ми. Почти не видях как стана. Току-що презаредените ми сетива реагираха безкрайно късно. Синтетичната жена се приведе отстрани към лицето ми.

— Не смей да ме заплашваш, боклук — тихо каза тя. — Онези тъпаци се стреснаха, защото са закотвени на място и мислят, че имаш силата да ги потопиш. Това не се отнася до мен. Разбра ли?

Извъртях очи към нея, доколкото бе възможно с бластера под брадата ми.

— Разбрах.

— Добре — изсъска тя и прибра бластера. — Ако се споразумееш с Рей, ще застана на опашка да се извиня, както всички останали. Но дотогава си поредният досадник, дето сам си проси да му изтрием приставката.

С бърза крачка тръгнахме по коридори, които се опитах да запомня, и попаднахме в асансьор като онзи, който ме бе доставил в клиниката. Отново преброих етажите и когато излязохме на паркинга, неволно стрелнах очи към вратата, където бе изчезнала Луиз.

Спомените ми за мъчения бяха мъгливи — обучението на емисарите завоалира преживяванията, за да се избегнат травми — но макар че за мен периодът продължи два дни, всъщност всичко бе траяло десетина минути. Вероятно бях престоял в клиниката час или най-много два. Може би тялото на Луиз още чакаше скалпела зад онази врата, а съзнанието ѝ все още бе непокътнато в приставката.

— Качвай се в колата — нареди лаконично моята спътничка.

Този път ме возеха в по-голяма, елегантна машина, напомняща донякъде лимузината на Банкрофт. В кабината отпред вече седеше униформен шофьор с бръсната глава и баркод на работодателя над лявото ухо. По улиците на Бей Сити бях виждал доста такива и се чудех защо приемат да им слагат такива знаци. На Харлановия свят никой, освен военните не би позволил да го видят с баркод. Там все още помнят робията от епохата на Заселването.

До вратата на купето стоеше втори мъж, стиснал небрежно грозен на вид автомат. Той също беше с бръснат череп и баркод. Огледах го внимателно, докато влизах в колата. Синтетичната жена се приведе да поговори с шофьора и аз напрегнах неврохимията да ги подслушам.

— ... глава в облаците. Искам да стигна там преди полунощ.

— Няма проблеми. Тази вечер крайбрежното движение е спокойно и...

В този момент единият от санитарите затръшна вратата и при максимално напрегнат слух дрънченето едва не ми спуга тъпанчетата. Когато жената и автоматчикът отвориха другата врата и седнаха до мен, аз седях мълчаливо и опитвах да се опомня.

— Затвори очи — каза жената и извади копринената ми кърпа. — Ще ти завържа очите за няколко минути. Ако те пуснем, тукашните приятели не искат да знаеш къде да ги търсиш.

Погледнах прозорците.

— Така или иначе, стъклата изглеждат поляризирани.

— Да, но знае ли някой колко добра неврохимия имаш? Сега кротувай.

Тя сърчно върза кърпата и я придърпа нагоре-надолу, за да закрие както трябва очите ми. Облегнах се назад.

— Само за две-три минути. Кротувай и не се мъчи да надничаш. Ще ти кажа кога да я свалиш.

Колата излетя и вероятно излезе навън, защото чух трополенето на дъждовни капки по корпуса. От тапицерията се вдигаше лек мирис на кожа, който бе за предпочитане пред миризмата на изпражнения. Седалката автоматично се нагоди към очертанията на тялото ми. Явно се издигах в йерархията.

„Само временно, мой човек.“

Леко се усмихнах, когато гласът на Джими прокълтня в черепа ми. Имаше право. Две неща бяха ясни за човека, при когото отивахме. Той не искаше да дойде в клиниката, не искаше дори да припари до нея. Това говореше за солидна репутация и власт — власт да се добере до другопланетни данни. Не след дълго щяха да разберат, че Емисарският корпус е празна заплаха, а много скоро след това щях да бъда мъртъв. Наистина мъртъв.

„Значи се налага да действваме, приятел.“

„Благодаря, Джими.“

След няколко минути жената ми каза да сваля кърпата. Вместо това вдигнах превръзката на челото си. Онзи с автомата се изхили. Погледнах го любопитно.

— Нещо смешно ли има?

— Да — каза жената, без да откъсва поглед от градските светлини зад прозореца. — Приличаш на скапан идиот.

— Не и там, откъдето идвам.

Тя извърна глава и ме огледа със съжаление.

— Не си там, откъдето идваш. На Земята си. Опитай да се държиш като местен жител.

Огледах ги един по един — автоматчикът все още ухилен, жената с любезно-презрителна физиономия — после свих рамене и вдигнах ръце да развържа кърпата. Жената отново се загледа към градските светлини, които чезнеха под нас. Дъждът като че бе спрял.

От височината на слепоочията си замахнах жестоко наляво и надясно. Левият ми юмрук улучи автоматчика в слепоочието с такава сила, че костта се строши и той рухна настрани с глухо пъшкане. Изобщо не разбра какво го е сполетяло. Ръката ми все още се движеше.

Синтетичната жена реагира светкавично, вероятно по-бързо, отколкото можех да нанеса удара, само че бе изтълкувала погрешно намеренията ми. Вдигна ръка да отбие и да защити лицето си, а аз вече посягах надолу. Ръката ми сграбчи бластера, щракна предпазителя и

натисна спуська. Огнен лъч избухна надолу и значителна част от десния ѝ крак се разпадна на ивици влажна плът, преди вградената предпазна система да изключи заряда. Тя нададе вой, по-скоро от ярост, отколкото от болка, а аз вдигнах цевта нагоре и пуснах нов лъч диагонално през тялото. Бластерът издълба широка бразда през нея и през седалката. В кабината избухна облак от кръв.

Бластерът отново засече и след изгасването на лъча в кабината изведнъж притъмня. До мен синтетичната жена бълбукаше и съскаше, после горната част от торса ѝ заедно с главата се свлече наляво. Челото ѝ се притисна към прозореца, през който бе гледала преди малко. Странно, изглеждаше тъй, сякаш охлажда чело върху стъклото, напръскано с дъждовни капки. Останалата част от тялото седеше вдървено изправена, без да кърви — огненият лъч бе запечатал всички рани. Из кабината се носеше тежък дъх на печено месо и изгоряла синтетика.

— Треп? Треп? — записука от високоговорителя гласът на шофьора.

Избърсах кръвта от лицето си и погледнах екрана за вътрешна връзка върху предната стена.

— Мъртва е — съобщих аз на потресеното лице и вдигнах бластера. — И двамата са мъртви. А ти си следващият, ако веднага не се приземиш.

— Намираме се на петстотин метра над залива, приятел, и аз управлявам тая кола — възрази предизвикателно шофьорът. — Какво ще ми направиш?

Избрах точка в средата на преградата, изключих вградения ограничител на бластера и закрих лицето си с длан.

— Хей, какво смяташ да...

Стрелях с фокусиран лъч към шофьорската кабина. В стената изникна разтопена дупка, широка около сантиметър, и за момент от нея се разхвърчаха искри, докато бронираната преграда под пластика устояваше на изстрела. После искрите изгаснаха, лъчът премина и чух как отпред някаква система даде на късо. Спрях да стрелям.

— Следващия път ще е през твоята седалка — обещах аз. — Имам приятели, които ще ме презаредят, когато ни извадят от залива. А тебе ще те накълцам на пържоли през скапаната стена и дори да не

ти улуча приставката, ще има да се чудят в кое точно парче е останала, тъй че кацай веднага, мамка ти.

Лимузината рязко свърна настрани и започна да губи височина. Облегнах се сред касапницата и избърсах с ръкав още кръв от лицето си.

— Добре — казах аз по-спокойно. — А сега ме свали близо до Мишън Стрийт. И ако се каниш да подадеш сигнал за помощ, запомни едно. Започне ли престрелка, ти умираш пръв. Ясно? Умираш пръв. Говоря за истинска смърт. Ще се погрижа да ти изгоря приставката, дори ако това е последното, което ще сторя, преди да ме очистят.

На екрана лицето му преbledня. Беше изплашен, но не достатъчно. Или просто се боеше от някой друг. Всеки, който слага баркод на служителите си, едва ли е от добродушните, а създаденият рефлекс за подчинение към висшестоящите обикновено надделява над страха от смъртта. В края на краищата нали точно така се водят войните — с бойци, които повече се боят да нарушат устава, отколкото да умрат в сражение.

Някога и аз бях такъв.

— Какво ще речеш за една идея? — бързо предложих аз. — На слизане нарушаваш правилата за движение. Ченгетата идват и те прибират. Ти мълчиш. Аз съм изчезнал и те нямат какво да ти лепнат, освен нарушението на правилника. Казваш, че нищо не знаеш. Ти си обикновен шофьор. Пътниците отзад се скарали, после аз съм те принудил да кацнеш. Междувременно твоят шеф за нула време те измъква под гаранция и получаваш премия задето не си пропял пред ченгетата.

Гледах напрегнато екрана. Шофьорът се поколеба, преглътна мъчително. Добре, това беше морковът, а сега тоягата. Отново изключих предпазителя на бластера, показах му го и притиснах дулото към тила на Треп.

— Това е сделката. Сам избираш.

Изстрелът от упор превърна в пара част от гръбнака, приставката и всичко наоколо. Отново погледнах екрана.

— Решавай.

Лицето на шофьора се изкриви и лимузината полетя стръмно надолу. Погледнах през стъклото към ниското въздушно движение, после се приведох напред и почуках екрана.

— Няма да забравиш за нарушението, нали?

Той хлъцна и кимна. Лимузината пропадна отвесно през въздушните трасета, тежко се блъсна в земята и продължи напред сред яростния хор на сигнали за сблъсък откъм околните машини. През стъклото разпознах улицата, по която бях минал заедно с Къртис предната вечер. Скоростта намаля.

— Отвори страничната врата — наредих аз, прибирайки бластера под якето.

Шофьорът кимна вдървено и вратата се откряна. Извъртях се, ритнах я да се отвори докрай и чух нейде над нас воя на полицейски сирени. За миг срещнах в екрана погледа на шофьора и се усмихнах.

— Умник — казах аз и се хвърлих навън в движение.

Тротоарът ме блъсна в рамото и гърба, докато се търкалях сред смаяните викове на пешеходците. След две премятания се блъснах в каменна фасада и предпазливо станах на крака. Някаква минаваща двойка ме гледаше втренчено. Озъбих се в усмивка, която ги накара бързо да продължат напред, проявявайки подчертан интерес към витрините.

Облъхна ме струя топъл, задушен въздух — полицейска патрулна кола се спускаше подир нарушителя. Останах на място, като отвърщах втренчено на погледите на оредяващата тълпа минавачи, които бяха забелязали необичайното ми пристигане. Един по един хората насочваха вниманието си към мигащите светлини на полицейския патрул, увиснал заплашително над спрялата лимузина.

— Изключи двигателите и остана на място — прогърмя мощен глас от високоговорителите.

Около лимузината почна да се струпва навалица. Хората бързаха покрай мен, блъскаха се да видят какво става. Облегнат на стената, аз проверих дали имам някакви поражения от падането. Ако се съди по отслабващото вцепенение в рамото и гърба, всичко бе минало както трябва.

— Вдигни ръце и се отдръпни от колата — кънтеше металният глас на полицаия.

Над подскачащите глави на зяпачите зърнах как шофьорът послушно излиза от лимузината с вдигнати ръце. Видя ми се облекчен, че е жив. За момент се запитах защо толкова рядко срещам подобно благоразумие в кръговете, където се движех.

Май на хората просто им се умира, реших аз.

Няколко метра отстъпвах заднешком през тълпата, после се завъртях и тръгнах през ярко осветената анонимност на нощния град.

15.

„Вече ми втръсна да слушам, че личното е и политическо. Затова ако някой тъп политик, някой играч във властта се опитва да провежда политика, която вреди на вас или на близките ви, ПРИЕТЕ ГО ЛИЧНО. Разгневете се. Машината на Правосъдието няма да ви помогне — тя е бавна, студена и отгоре на всичко е тяхна, както програмно, така и материално. Само дребните хора страдат от ръката на Правосъдието; всемогъщите се изплъзват от нея с лукава усмивка. Ако искате правосъдие, трябва да го изкопчите със сила. Превърнете го в ЛИЧЕН въпрос. Нанесете им колкото можете повече удари. НАКАРАЙТЕ ГИ ДА ПРОУМЕЯТ. Така ще имате далеч по-добър шанс следващия път да ви вземат на сериозно. Да ви сметнат за опасен. И не се заблуждавайте: да ви вземат на сериозно, да ви сметнат за опасен е знак за различие, за ЕДИНСТВЕНОТО различие според тях, между играчи и дребни хора. С играчите се споразумяват. Дребните хора биват ликвидирани. А освен това те отново и отново трупат върху вашето ликвидиране, вашето интерниране, вашата инквизиция или брутална екзекуция едно последно и върховно оскърбление — че това е бизнес, че е политика, че така върви светът, че животът е тежък и че НЯМА НИЩО ЛИЧНО. Е, майната им. Направете го лично.“

Квелкрис Фолкхър

„Неща, които вече трябваше да съм разбрал.

Том II“

Докато стигна до Лизниград, над Бей Сити вече изгряваше хладна синя зора и след отминалия дъжд всичко лъщеше като влажна оръжейна стомана. Стоях в сянката на колоните и оглеждах улицата за следи от движение. Изпитвах необходимото чувство, но не беше лесно

да го поддържам в студените лъчи на новия ден. Главата ми бучеше от бързото усвояване на данни, а нейде в дъното на съзнанието ми витаеше Джими де Сото като неспокоен домашен дух.

„Къде отиваш, Так?“

„Да нанесе няколко удара.“

„Хендрикс“ не бе успял да открие никакви данни за клиниката, където ме разпитваха. От обещанието на Дийк към монголеца да му донесе диск с мъченията ми, можех да предполагам, че мястото трябва да е отвъд залива, вероятно в Окланд, но това само по себе си не помагаше много дори на изкуствения интелект. Изглежда, из цялата зона около залива се въртеше нелегална биотехнологична дейност. Щях да повторя маршрута си по трудния път.

От „Скришното място на Джери“.

В това отношение „Хендрикс“ се оказа по-полезен. След кратък дуел с някаква долнопробна предпазна система той изложи върху екрана в стаята ми всички тайни на клуба. Архитектурен план, охраняващ персонал, разписания и смени. Усвоих всичко това за секунди, тласкан от тлеещата ярост след разпита. Когато небето в прозореца зад мен почна да избледнява, аз прибрах немекса и филипса в кобурите, прикрепих тебитския нож и тръгнах да разпитвам на свой ред.

На идване към хотела не видях преследвача си, нямаше го и когато излязох. Късметлия.

„Скришното място на Джери“ преди разсъмване.

Евтината еротична мистика, лепнеща нощем около заведението, бе напълно изчезнала. Избледнялата неонова реклама и холографското изображение изглеждаха нелепо прикачени към зданието като безвкусна брошка върху стара рокля. Мрачно погледнах танцуващото момиче, все още в плен на чашата, и си помислих за Луиз по прякор Анемона, инквизирана до смърт, от която не можеше да се завърне заради религията си.

„Направи го лично.“

Немексът се озова в ръката ми като взето решение. Докато крачех към клуба, аз магнах предпазителя и металното щракване отекна звънко в тихия утринен въздух.

Когато приближих, роботът над входа се размърда и вдигна пипала насреща ми.

— Затворено е, приятел — каза синтетичният глас.

Вдигнах немекса и прострелях черепната кутия на робота. Стените ѝ сигурно биха спрели куршуми от по-дребен калибър, но немексът я пръсна на парчета. Бликна фойерверк от искри и синтетичният глас премина в писък. Пипалата се разтресоха спазматично, после увиснаха. Над центъра им се вдигна пушек.

Предпазливо избутах настрани с пистолета едно от висящите пипала, прекрачих напред и видях как Майло се задава нагоре да види какъв е този шум. Когато ме видя, очите му се разшириха.

— Ти. Какво...

Прострелях го в гърлото. Той размаха ръце, търкулна се надолу по стъпалата и докато опитваше да се изправи, аз го прострелях още веднъж, този път в лицето. Започнах да слизам към него. Втори бияч изникна в сенките под мен, хвърли слисан поглед към трупа на Майло и посегна да грабне грамадния бластер, висящ на колана му. Надупчих го два пъти още преди да докосне оръжието.

В подножието на стъпалата спрях, измъкнах филипса с лява ръка и постоях мълчаливо, изчаквайки ехото от стрелбата да заглъхне в ушите ми. Познатата ритмична музика продължаваше да гърми, но немексът имаше мощен глас. Отляво пулсираха червените светлини на коридора за кабините, отдясно видях холограма на паяжина, отрупана с всевъзможни лули и бутилки. Върху черната врата зад нея светеше надпис БАР. Според данните в главата ми охраната на кабините беше минимална — най-много трима души, а по-вероятно двама в този ранен час. Майло и непознатият бияч лежах на стълбището, значи евентуално оставаше още един. Барът беше шумоизолиран, свързан с отделна озвучителна система и имаше от двама до четирима пазачи, които работеха и като бармани.

Голям скъперник беше тоя Джери.

Напрегнах неврохимията и се послушах. Чух как в коридора отляво тихичко се отвори една от кабините, после някой бавно почна да плъзга крака по пода с погрешното убеждение, че така вдига по-малко шум. Продължавайки да гледам вратата на бара отдясно, аз протегнах филипса зад левия ъгъл и без да поглеждам, изпратих безшумен дъжд от куршуми в мътното червено сияние. Изстрелите звучаха като тихи въздишки на разлюлени от вятъра клони. Раздаде се

задавено пъшкане, издрънча изтървано оръжие и нечие тяло тежко рухна на пода.

Вратата на бара остана затворена.

Подадох глава иззад ъгъла и в ивиците червена светлина, хвърляни от въртящите се лампи, видях на пода набита жена в бойна униформа. С едната ръка се държеше за хълбока, с другата драскаше към изтървания пистолет. Бързо прекрачих напред и ритнах оръжието, после коленичих до нея. Сигурно имах няколко попадения; видях по краката ѝ тъмни петна, а ризата бе подгизнала от кръв. Притиснах дулото на филипса към челото ѝ.

— За Джери ли работиш?

Тя кимна и бялото на очите ѝ проблесна около ирисите.

— Един шанс. Къде е той?

— В бара — изсъска през зъби тя, опитвайки да устои на болката. — Ъглова маса в дъното.

Кимнах, станах и внимателно се прицелих между очите.

— Чакай...

Филипсът въздъхна.

„Удар.“

Бях прекрачил в холографската паяжина и посягах към вратата на бара, когато тя се отвори и насреща ми изникна Дийк. Той нямаше дори толкова време, колкото Майло, за да реагира на срещата с призрак. Кимнах му съвсем леко, после оставих яростта да изригне и го прострелях на височината на кръста едновременно с немекса и филипса. Разтърсван от куршумите, той залитна назад през вратата, а аз го последвах, продължавайки да стрелям.

Широката сумрачна зала бе осветена само от няколко лампи в ъглите и лампичките по ръба на пустия подиум за танцьорките. Край едната стена иззад бара струеше прохладно синкаво сияние, сякаш оттам започваше стълба към рая. Лавиците бяха отрупани с богат избор от лули, бутилки и спринцовки. Разпоредителят на това ангелско съкровище зърна как Дийк залита назад, притиснал с длани надупчените си черва, и посегна под бара с неземна бързина.

Чух дрънченето на строшено стъкло, завъртях немекса и го приковах върху изложените съблазни като импровизирано разпятие. Той увисна така за миг в удивително елегантна поза, после се завъртя, впи пръсти в лавиците и повлече надолу подир себе си лавина от

шишета. Дийк също падна, все още опитвайки да се движи, а някакъв смътен, едър силует отскочи от подиума, хвърли се напред и опита да измъкне оръжие. Оставих немекса да сочи към бара — нямах време да го завъртя и да се прицеля. Стрелях от бедро с филипса. Силуетът изпъхтя, залитна, пусна пистолета и се свлече до подиума. Лявата ми ръка се вдигна, изпъна се и куршумът в главата го отметна назад върху платформата.

Ехото от гърмежите на немекса все още заглъхваше из ъглите на залата.

Вече бях забелязал Джери на десетина метра от себе си. Надигаше се иззад малката масичка, когато насочих немекса към него. Той застина.

— Умник. — Вътре в мен неврохимията звънтеше като изпънати струни, а от адреналина лицето ми се изпъваше в безумна усмивка. Умът ми тракаше като сметало. Един куршум във филипса, шест в немекса. — Сядайте всички и дръжте ръцете си така, че да ги виждам. Мръдне ли някой пръст, остава без китка.

Мускулите по лицето му заиграха и той седна отново. Кратък оглед с периферното зрение ми разкри, че в залата няма друго движение. Предпазливо прекрачих над Дийк, който се бе свил на топка около простреляния си корем и издаваше глухи, протяжни стонове. Като се целех с немекса през масата в слабините на Джери, аз отпуснах другата си ръка надолу и натиснах спусъка. Стоновете на Дийк секнаха.

Изведнъж Джери не издържа.

— *Да не си се побъркал, Райкър? Престани! Не можеш...*

Леко помръднах цевта на немекса и този жест или нещо в лицето ми го накара да млъкне. Нищо не помръдваше зад завесите от двете страни на подиума, нито зад бара. Вратите оставаха затворени. Пристъпих към масичката на Джери, завъртях един стол и седнах с лице към облегалката.

— Ти, Джери — изрекох спокойно аз, — би трябвало от време на време да слушаш хората. Казах ти, името ми не е Райкър.

— Майната ти. Все едно кой си, аз имам връзки. — По лицето отсреща имаше толкова много злоба, че се чудех как още не го е задушила. — Свързан съм със скапаната машина, чаткаш ли? Това. Всичко това. Ще си платиш, мамка ти. Ще ти се иска...

— Изобщо да не съм те срещал — довърших аз. Прибрах празния филипс в кобура. — Джери, аз вече съжалявам, че те срещнах. Приятелите ти си ги бива. Поне това успяха да постигнат. Но както виждам, не са ти казали, че съм на свобода. Май напоследък не сте много гъсти с Рей, а?

Наблюдавах лицето му, но не забелязах реакция. Или притежаваше изключително хладнокръвие, или нямаше чак толкова дебели връзки. Опитах отново.

— Треп е мъртва — казах небрежно аз. Очите му трепнаха едва забележимо. — Заедно с още няколко души. Искаш ли да знаеш защо още си жив?

Той напрегна устни, но премълча. Наведох се над масата и притиснах дулото на немекса в лявото му око.

— Попитах те нещо.

— Майната ти.

Кимнах и се облегнах назад.

— Много си печен, а? Добре, ще ти кажа. Нуждая се от отговори, Джери. За начало можеш да ми кажеш какво стана с Елизабет Елиът. Би трябвало да е лесно. Сигурно сам си я накълцал. След това искам да знам кой е Илайас Райкър, за кого работи Треп, и къде е клиниката, в която ме изпрати.

— Майната ти.

— Не вярваш ли, че съм сериозен? Или просто се надяваш ченгетата да довтасат и да ти спасят приставката?

Измъкнах с лява ръка от джоба си трофейния бластер и внимателно се прицелих в мъртвия пазач върху подиума. От толкова близко разстояние лъчът овъгли главата му моментално. Вонята на изгоряла плът плъзна към нас. Без да изпускам Джери от поглед, аз повъртях лъча насам-натам, за да съм сигурен, че не е оцеляло нищо от раменете нагоре, после изключих оръжието и го отпуснах. Джери ме гледаше иззад масата с разширени очи.

— Боклук такъв, та той беше *само охрана!*

— Що се отнася до мен, това току-що стана забранена професия. Дийк и другите ще го последват. Ти също, освен ако ми кажеш каквото искам да знам. — Вдигнах бластера. — Последен шанс.

— *Добре.* — Гласът му отчетливо трепереше. — Добре, добре. Елиът се опита да подложи динена кора на клиент. Някакъв важен Мат

идваше да мърсува тук и тя беше решила, че има с какво да го притисне. Тъпата пичка ми предложи да станем съдружници. Мислеше си, че мога да го хвана за гушата. Изобщо нямаше представа с какво се захваща.

— Да. — Гледах го през масата с каменно лице. — Не е имала представа с какво се захваща.

Той веднага усети.

— Хей, човече, знам какво си мислиш, ама не е така. Опитах се да я предупредя, а тя подкара направо. Отиде при скапания Мат. Да не мислиш, че искам да срутят това заведение и да ме погребат отдолу? Трябваше да се отърва от нея, мой човек. Трябваше.

— И я премахна?

Джери поклати глава.

— Обадох се на когото трябва — глухо каза той. — Така работим тук.

— Кой е Райкър?

— Райкър е... — той преглътна — ... ченге. Работеше в отдел „Кражби на носители“, после го повишиха в „Органични увреждания“. Чукаше се с оная полицейска кучка. Същата, дето дойде тук вечерта, когато ти погна Октай.

— Ортега?

— Да, Ортега. Всички знаеха. Разправяха, че заради нея са го повишили. Затова решихме, че ти си... че той се е върнал отново на улицата. Когато Дийк те видя да разговаряш с Ортега, предположихме, че тя е стигнала до някой началник, сключила е споразумение.

— Отново на улицата? Откъде?

— Райкър играеше мръсно, мой човек. — Бентът се бе отприщил и Джери говореше неудържимо. — Исна двама търговци от черния пазар за тела в Сиатъл...

— Исна?

За момент Джери се озадачи, сякаш току-що го бях попитал какъв е цветът на небето.

— Да, исна ги.

— Не съм тукашен — търпеливо напомних аз.

— Исна — от ИС. Истинска смърт. Смля ги, мой човек. Двама други имаха оцелели приставки и той подкупи някого да ги запише католици. Но или нещо се е объркало при регистрацията, или някой от

„Органични увреждания“ е надушил. Лепнаха му яка присъда. Двеста години без право на помилване. Разправят, че Ортега лично го арестувала.

Я гледай ти. Аз насърчително размахвах немекса.

— Това е всичко, мой човек. Друго не знам. Чух го по уличния телеграф. Нали знаеш, слухове. Виж сега, Райкър никога не ме е закачал, дори когато работеше в „Кражби на носители“. Аз работя чисто. Изобщо не го бях срещал.

— Ами Октай?

Той енергично закима.

— Да, Октай. Октай въртеше търговия с резервни части в Окланд. Ти... искам да кажа Райкър го гонеше като хлебарка. Преди две години го преби почти до смърт.

— Значи Октай дотича при теб...

— Точно така. Беше като побъркан. Рече, че Райкър сигурно ни крои капан. Прегледахме записите от кабините, видяхме те да разговаряш...

Джери млъкна, защото усети накъде тръгва разговорът. Направих му с пистолета знак да продължава.

— Ами... това е, по дяволите.

Гласът му бе изтънял от отчаяние.

— Добре. — Опипах се за цигари, после си спомних, че нямам.
— Пушиш ли?

— Да пуша? На идиот ли ти приличам?

Въздъгнах.

— Няма значение. Ами Треп? Тя изглеждаше скъпичка за твоето ниво. От кого я взе назаем?

— Треп е на свободна практика. Убива срещу заплащане. Понякога ми прави услуги.

— Вече не. Виждал ли си някога истинския ѝ носител?

— Не. Според слуховете през повечето време го държала замразен в Ню Йорк.

— Далече ли е оттук?

— Около час със суборбитален полет.

Излизаше, че и тя е от категорията на Кадмин. Наемни убийци на планетарно, може би дори галактично ниво. Висша лига.

— И за кого работеше напоследък според слуховете?

— Не знам.

Огледах цевта на бластера много внимателно, сякаш бе марсианска реликва.

— Напротив, знаеш. — Вдигнах очи и се усмихнах зловещо. — Треп си отиде. Заедно с приставката. Няма от какво да се страхуваш, ако я издадеш. От мен трябва да се боиш.

За момент той ме изгледа предизвикателно, после наведе очи.

— Чух, че вършела разни работи за Домовете.

— Добре. А сега ми разкажи за клиниката. И за хитрите си приятели там.

Емисарското обучение би трябвало да запази гласа ми безстрастен, но навярно губех форма, защото Джери усети нещо. Той облиза устни.

— Виж какво, онези хора са много опасни. Радвай се, че им се изплъзна. Нямах представа на какво...

— Имам много добра представа. — Насочих бластера към лицето му. — Клиниката.

— Господи, те са просто мои познати. Нали разбираш, делови партньори. Понякога им трябват резервни части, а аз... — Той рязко смени тона, защото видя лицето ми. — От време на време ми вършат услуги. Само бизнес, нищо повече.

Помислих си за Луиза, по прякор Анемона, и за съвместното ни пътуване. Усетих как едно мускулче под окото ми заигра и едва се удържах да не натисна веднага спусъка. Вместо това се съсредоточих върху гласа си и го използвах. Заговорих студено като машина:

— Отиваме на разходка, Джери. Двамата с теб ще посетим твоите делови партньори. И не си играй с мен. Вече съобразих, че е отвъд залива. А имам добра памет за места. Насочиш ли ме погрешно, гарантирам ти моментална ИС. Ясно?

Прочетох отговора по лицето му.

Но за по-сигурно, докато излизахме от клуба, спирах при всеки труп, за да изгоря главата му до раменете. Вълната от мирис на изгоряла плът ни последва към утринната улица като разярен призрак.

В северното разклонение на Милспортския архипелаг има едно рибарско селце, където ако човек се е спасил от удавяне, трябва да

преплува до един нисък риф на около половин километър от брега, да плуе в океана отвъд и да се върне. Сара е родом оттам и веднъж, докато се криехме в някакъв евтин хотел от преследване и непоносима жегата, тя се опита да ми обясни смисъла. По онова време цялата работа ми се стори евтино самохвалство.

Сега, докато отново вървах по стерилно белите коридори на клиниката и усещах дулото на собствения си филипс, притиснато към врата ми, започнах донякъде да проумявам каква сила се изисква, за да нагазиш отново във водата. Разтърсвах ме студени тръпки още откакто слязох за втори път с асансьора. След Иненин почти бях забравил какво е да се страхуваш наистина, но виртуалните системи са друга работа. Там нямаш контрол и може да те сполети буквално всичко.

После още веднъж и още веднъж.

В клиниката бяха сериозно стреснати. Новината за въздушното барбекю на Треп сигурно бе стигнала до тях и когато човекът от екрана край входа ме видя, лицето му пребледня.

— Мислехме, че...

— Няма какво да мислиш — грубо го прекъсна Джери. — Отваряй скапаната врата. Трябва веднага да приберем този боклук.

Клиниката бе част от стар жилищен блок, обновен в неоиндустриален стил — жълти и черни ивици по вратите, скелета покрай фасадите и фалшиви въжета и хаспели по балконите. Вратата пред нас се разтвори по средата и двете крила безшумно плъзнаха настрани. Джери хвърли последен поглед към утринната улица, сетне ме бутна навътре.

Вестибюлът се оказа в същия стил — пак скелета покрай стените и оголени тухли тук-там. Вътре чакаха двама пазачи. Единият протегна ръка и Джери му се озъби.

— Не ми трябва помощ, по дяволите. Вие сте тъпанарите, дето пуснаха този скапаняк.

Двамата пазачи се спогледаха и протегнатата ръка примирително разпери длан. Отведоха ни до вратата на товарен асансьор — същият, с който бях слязъл от покрива миналия път. Когато слязох най-долу, същият медицински екип чакаше да ме упои. Изглеждаха нервни и уморени. Наближаваше краят на нощната смяна. Когато същата сестра

посегна към мен със спринцовката, Джери пак се озъби. Беше усвоил гримасата до съвършенство.

— Зарежи това, мамка ти. — Той ме натисна по-грубо с пистолета. — Тоя тук вече няма къде да избяга. Искам да видя Милър.

— Той е на операция.

— На операция? — Джери се изсмя дрезгаво. — Искаш да кажеш, че гледа как киберхирургът реже и кърпи. Добре, тогава отивам при Чун.

Екипът се колебаеше.

— Какво? Само не ми разправяйте, че тая сутрин всичките ви консултанти са се хванали да работят.

— Не, само че... — Единият санитар ме посочи с пръст. — Не е по процедурата да го въвеждаме буден.

— Не ми дрънкай за процедурата. — Джери отлично играеше ролята на човек, готов да избухне от ярост. — Процедура ли беше да пуснете тоя боклук да ми съсипе заведението, след като ви го пратих? Процедура ли беше, а?

Мълчание. Погледнах към бластера и немекса, затъкнати под колана на Джери, и мислено пресметнах ъглите. Джери ме стисна поздравно за яката и пъкна пистолета под брадата ми. Огледа свирепо медиците и заговори така, сякаш едва запазваше спокойствие.

— Той няма къде да иде. Разбрахте ли? Нямам време за вашите глупости. Отиваме да се срещнем с Чун. А сега *мърдайте*.

Те се хванаха. Всеки би се хванал на тяхно място. Увеличиш ли натиска, повечето хора реагират по един и същ начин. Отстъпват пред човека с по-голяма власт или с оръжие в ръката. Тези тук бяха уморени и изплашени. Почти тичешком се отправихме по коридора. Минахме край операционната зала, където се бях събудил, или друга подобна на нея. Зърнах човешки фигури, струпани около хирургичната маса, а над тях киберхирургът се движеше като паяк. Бяхме отминали десетина крачки по-нататък, когато някой излезе в коридора зад нас.

— Един момент.

Гласът беше учтив, почти безразличен, но застави Джери и санитарите да заковат на място. Обърнахме се към висок мъж със синя престилка, окървавени гумени ръкавици и маска, която в момента сваляше с небрежно движение на палеца и показалеца. Разкри се

банално красиво лице — сини очи, мургава кожа и квадратна челюст. Типичен Мъж на годината от някой треторазряден козметичен салон.

— Здравей, Милър — каза Джери.

— Какво става тук? — Високият мъж се обърна към лекарката.
— Коро, знаеш много добре, че пациентите се въвеждат тук само под упойка.

— Да, сър. Мистър Седака настоя, че няма никакъв риск. Било спешно. Иска да разговаря с директора Чан.

— Не ме интересува колко е спешно. — Милър се завъртя към Джери и подозрително присви очи. — Полудял ли си, Седака? Това тук да не ти е галерия за посетители? Вътре имам клиенти. Известни лица. Коро, веднага инжектирай този човек.

Добре де. Късметът никога не е вечен.

Вече действах. Преди Коро да извади пневматичната спринцовка, аз грабнах немекса и бластера от колана на Джери, завъртях се и стрелях. Коро и двамата ѝ колеги рухнаха с множество рани. По белите плочки зад тях плисна кръв. Милър имаше време за един възмутен кръсък, после го прострелях в устата с немекса. Джери се отдръпваше от мен, отпуснал ръката с незаредения филипс. Вдигнах бластера.

— Ама слушай, по дяволите, аз сторих всичко, което...

Блесна лъч и главата му експлодира.

Сред внезапно настаналата тишина аз се върнах назад и влязох в операционната. Малката група лекари се бе отдръпнала от масата, върху която лежеше млад носител от женски пол. Всички ме зяпаха иззад хирургическите си маски. Само киберхирургът продължаваше да работи — режеше с точни движения и веднага обгаряше ръбовете на раните. Върху няколко малки метални съдчета край главата на пациентката зърнах безформени кървавочервени буци. Приличаха на предястия за някакъв чудовищен банкет.

Жената върху масата бе Луиз.

В операционната имаше петима лекари и аз ги убих както ме гледаха. После с бластера пръснах киберхирурга на късчета и плъзнах лъча по останалата апаратура. От всички стени избухна вой на сирени. Сред тази оглушителна какофония аз обиколих всички тела и ги исках едно по едно.

Навън виеха други сирени, а двама от санитарите още бяха живи. Коро бе успяла да пропълзи десетина метра по коридора, оставяйки

широка кървава дия, а единият от колегите й, твърде слаб, за да бяга, опитваше да се облегне на стената. Подът бе хлъзгав и той непрекъснато падаше. Без да му обръщам внимание, аз тръгнах след жената. Когато чу стъпките ми, тя спря, озърна се през рамо и трескаво продължи да пълзи. Настъпих я между плешките, за да спре, после с крак я преобърнах по гръб.

Дълго се гледахме. Спомнях си с колко безстрастно лице ме упои предната вечер. Показах й бластера.

— Истинска смърт — казах аз и натиснах спусъка.

Върнах се към санитаря, който бе видял и отчаяно се мъчеше да пълзи заднешком. Клекнах пред него. Над главите ни алармите виеха като осъдени души.

— Мили боже — изстена той, когато насочих бластера към лицето му. — Мили боже, аз само работя тук.

— Бива — отвърнах аз.

Почти не чух изстрела сред шумотевицата.

Бързо се погрижих за третия санитар по същия начин, хвърлих малко повече усилия за Милър, а накрая смъкнах сакото от обезглавения труп на Джери и го взех под мишница. Прибрах филипса, затъкнах го под колана и си тръгнах. Докато крачех по виещите коридори на клиниката, убивах всеки срещнат, като не пропусках да разтопя приставката му.

Приеми го лично.

На покрива кацаха полицейски коли. Излязох през главния вход и спокойно тръгнах по улицата. Под мишницата ми кръвта от отрязаната глава на Милър започваше да прокапва през сакото на Джери.

ЧАСТ ТРЕТА
СЪЮЗ
(СКОК НА ПО-ГОРНО НИВО)

16.

В градините на Слънчевия дом бе тихо и слънчево, а въздухът ухаеше на прясно окосена трева. Откъм тенис корта долиташе глухото потропване на топка и по някое време чух развълнувания глас на Мириам Банкрофт. Мярнаха се мургави крака под къса бяла поличка; облаче розов прах избухна около топката, забита безпогрешно в полето на противника. Насядалите зрители изръкопляскаха сдържано. Аз вървах към корта, обкръжен от въоръжени до зъби пазачи с каменни физиономии.

Когато пристигнах, играта бе спряла и играчите стояха пред столовете си разкراчени, с приведени глави. Щом чу хрущенето на стъпките ми по чакъла около корта, Мириам Банкрофт вдигна очи през разчорлената си руса коса и погледите ни се срещнаха. Не каза нищо, но ръцете ѝ стиснаха по-здраво дръжката на ракетата, а по устните ѝ трепна усмивка. Нейният противник, който също погледна към мен, беше строен младеж и нещо в него подсказваше, че може би наистина е на възрастта на тялото си. Стори ми се смътно познат.

Банкрофт седеше по средата на редицата от сгъваеми столове. От дясната му страна видях Уму Прескот, а отляво — мъж и жена, които виждах за пръв път. Когато стигнах до него, той не стана; всъщност почти не ме погледна. Само посочи стола до Прескот.

— Седнете, Ковач. Предстои последният гейм.

Усмихнах се леко, устоях на изкушението да натъпча с ритник зъбите му в гърлото и седнах на сгъваемия стол. Уму Прескот се приведе към мен и прошепна, закривайки устата си с длан:

— Днес полицията прояви нежелателен интерес към мистър Банкрофт. Не действате толкова изтънчено, колкото се надявахме.

— Още загрявам — тихо отвърнах аз.

По някаква предварителна уговорка за времето Мириам Банкрофт и нейният противник захвърлиха кърпите и заеха позиции. Аз се облегнах назад и почнах да наблюдавам играта, но гледах най-вече еластичното женско тяло, което подскачаше и се въртеше под белия памучен плат. Спомнях си как изглежда без дрехи, как се

гърчеше върху мен. Веднъж, точно преди да бие сервис, тя забеляза погледа ми и устните ѝ се изкривиха в развеселена усмивка. Все още чакаше отговор и сега смяташе, че го е получила. След като приключи играта с порой от трудно спечелени, но явно неизбежни точки, тя напусна корта задъхана, изчервена и весела.

Когато се приближих да я поздравя, тя разговаряше с непознатите мъж и жена. Видя ме и се отдръпна, за да ми стори място в малката група.

— Мистър Ковач. — Очите ѝ се разшириха едва забележимо. — Хареса ли ви играта?

— Много — отвърнах аз съвсем искрено. — Вие сте безмилостна.

Тя наклони глава настрани и започна да бърше потната си коса.

— Само когато се налага. Вие, естествено, не познавате Нейлан и Джоузеф. Джоузеф, Нейлан, това е Такеши Ковач, емисарят, когото Лорънс нае да разследва убийството му. Мистър Ковач не е от Земята. Мистър Ковач, това са Нейлан Ертекин, председател на Върховния съд на ООН, и Джоузеф Фири от Комисията за човешки права.

— Приятно ми е. — Леко се поклоних и на двамата. — Предполагам, че сте дошли да обсъдите Резолюция 653.

Двамата висши служители се спогледаха, после Фири кимна.

— Отлично сте информиран — каза сериозно той. — Много съм слушал за Емисарския корпус, но все пак съм впечатлен. Откога точно сте на Земята?

— От около седмица — излъгах аз с надеждата да успокоя донякъде параноичната подозрителност, която всички чиновници изпитват към емисарите.

— Само от седмица. Да, наистина впечатляващо.

Фири беше едър, набит негър на около петдесет и пет години с леко прошарена коса и проникателни кафяви очи. Също като Денис Найман носеше на очите си старомодни външни лещи, но докато стоманената рамка на Найман целеше да подчертае чертите му, тази на Фири имаше за задача да отклонява вниманието. Беше масивна и му придаваше вид на разсеян свещеник, но прикритите отзад очи не пропускаха нищо.

— И напредвате ли с разследването? — заинтересува се Ертекин, красива арабка с дващестина години по-млада от Фири, което

несъмнено подсказваше, че това ѝ е най-малкото втори носител.

Усмихнах се.

— Напредък се определя трудно, Ваша светлост. Както би казала Квел: *Те идват при мен с отчети за напредък, но аз виждам само промени и изгорели тела.*

— А, значи сте от Харлановия свят — отбеляза любезно Ертекин. — И смятате ли се за квелист, мистър Ковач?

Усмихнах се още по-широко.

— Понякога. Но бих казал, че тя твърде често е права.

— Напоследък мистър Ковач бе доста зает — побърза да се намеси Мириам Банкрофт. — Предполагам, че двамата с Лорънс имат какво да обсъдят. Може би ще е най-добре да ги оставим насаме.

Ертекин леко кимна.

— Да, разбира се. По-късно може да поговорим отново.

Тримата се отправиха да изразят съчувствие на противника на Мириам, който печално прибираше ракетата и кърпите си; но въпреки дипломатичната намеса на домакинята Нейлан Ертекин не изглеждаше склонна да избяга от разговора. За момент ѝ се възхитих. Да кажеш на служител от ООН и представител на Протектората, че си квелист, е горе-долу като да си признаеш на вегетариански банкет, че най-редовно колиш животни; просто така не се постъпва.

Обърнах се и открих Уму Прескот зад рамото си.

— Да тръгваме ли? — попита злокобно тя и посочи към къщата.

Банкрофт вече вървеше натам. Поехме след него — според мен с прекалено забързана крачка.

— Един въпрос — изпъхтях аз в движение. — Кое е хлапетото? Онова, дете мисис Банкрофт го съсипа.

Прескот само ме стрелна с раздражен поглед.

— Значи голяма тайна, а?

— Не, мистър Ковач, не е тайна — нито голяма, нито малка. Просто смятам, че можете да употребите ума си за нещо по-полезно, отколкото да обсъждате семейните гости. Щом толкова държите да знаете, другият играч беше Марко Кавахара.

— А, така ли? — Неволно бях възприел разговорния стил на Фири. Полагаше ми се червена точка за психологическо проникване. — Значи затова ми се стори познат. Прилича на майка си, нали?

— Не бих могла да кажа — отвърна небрежно Прескот. — Никога не съм срещала мис Кавахара.

— Блазе ви.

Банкрофт ни чакаше в екзотична оранжерия, пристроена до крилото на къщата откъм морето. Зад стъклените стени бушуваше истински хаос от другопланетни багри и форми, сред които различих младо огледално дърво и множество мъченически храсти. Банкрофт стоеше до един от храстите и внимателно го ръсеше с бял металически прах. За тези растения знаех само всеизвестния факт, че се използват като охранително средство, затова нямах идея какво представлява прахът.

Когато влязохме, Банкрофт се обърна.

— Моля, не говорете много високо. — Собственият му глас звучеше удивително тихо в звукопоглъщащата среда. — На този етап от развитието си мъченическите храсти са извънредно чувствителни. Предполагам, че знаете, мистър Ковач.

— Да. — Озърнах се към листата, напомнящи смътно човешка длан с пурпурно петно по средата, откъдето идваше името на растението. — Сигурен ли сте, че са зрели?

— Напълно. На Адорасион сигурно сте виждали по-едри, но аз поръчах на Накамура да пригоди тези тук за отглеждане на закрито. Тук е също толкова безопасно, колкото в нилвибска колиба — той махна с ръка към три стоманени стола до храстите — и далеч по-удобно.

— Искали сте да ме видите — казах нетърпеливо аз. — За какво?

Само за миг безпощадният черен поглед ме прониза с пълната сила на неговите три века и половина. Сякаш бях надникнал в очите на демон. За тази част от секундата отвътре надникна душата на един Мат и аз видях в тези очи отразен живота на безброй обикновени, простички хора, които са виждали да умират като бледи, пърхащи пеперуди в пламъка на лампа. Само веднъж бях имал подобно преживяване — когато се сблъсках с Ейлийн Кавахара. Усетих горещия полъх по крилата си.

После мигът отмина и Банкрофт отиде да седне като съвсем обикновен човек, оставяйки контейнера с прах на близката масичка. Вдигна очи и изчака да види дали и аз ще седна. Когато останах прав, той събра пръсти и се навъси. Уму Прескот стоеше между нас.

— Мистър Ковач, знам, че според условията на договора съм приел да покривам всички разходи по разследването в разумни граници, но не очаквах да плащам за умишлени органични увреждания от единия край на Бей Сити до другия. Цяла сутрин бях зает да се откупвам както от триадите по Западното крайбрежие, така и от полицията, а те не бяха много добре настроени към мен дори преди да почнете тая касапница. Питам се дали осъзнавате колко ми струва да ви запазя жив и извън хранилището.

Огледах парника и свих рамене.

— Вероятно можете да си го позволите.

Прескот едва не подскочи. Банкрофт си позволи хладна усмивка.

— А може би вече не желая да си го позволявам, мистър Ковач.

— Тогава дръпнете шалтера, дявол да го вземе.

Мъченическият хруст трепна от рязката промяна на тона.

Пет пари не давах. Изведнъж загубих желание да участвам в елегантните игри на Банкрофт. Бях изморен. Ако не се брои краткият престой в клиниката, бях бодърствал над трийсет часа и нервите ми прегряваха от непрестанната употреба на неврохимията. Бях водил престрелка. Бях избягал от летяща кола. Бях претърпял разпити, които биха травмирали всеки нормален човек за цял живот. Бях извършил цял куп убийства. И след всичко това тъкмо си лягах, когато въпреки изричната ми забрана „Хендрикс“ ме уведоми да отида при Банкрофт, цитирам, „в интерес на добрите отношения с клиентелата и за да бъде осигурен по такъв начин статутът ви на постоянен гост“. Определено трябваше някой да прочисти овехтелия служебен речник на тоя хотел; зачудих се дали след телефонния разговор да не го сторя лично с немекса, но раздражението от педантизма на хотела изобщо не можеше да се мери с гнева ми към самия Банкрофт. Точно този гняв не ми позволи да се направя на глух и пак да си легна, а да потегля към Слънчевия дом, облечен със същите смачкани дрехи, които носех от предния ден.

— Извинете, мистър Ковач. — Уму Прескот ме гледаше втренчено. — Да не би да намекувате...

— Нищо не намеквам, Прескот. Чисто и просто заплашвам. — Отново завъртях поглед към Банкрофт. — Никого не съм молил да ме включи в шибаната ви игра. Вие ме домъкнахте тук, Банкрофт. Вие ме измъкнахте от хранилището на Харлановия свят и ме пъкнахте в

носителя на Райкър, само за да натриете носа на Ортега. Пуснахте ме с няколко смътни намека, а после гледахте как се лутам из тъмното и си удрям пищялите в миналите ви прегрешения. Е, ако вече не ви се играе, след като работата почна да загрубява, нямам нищо против. Писна ми да си рискувам приставката заради боклук като вас. Можете просто да ме върнете в склада, пък след сто и седемнайсет години ще си опитам късмета. Може да ми провърви. Току-виж дотогава успели да ви изтрият от лицето на планетата.

На входа бяха прибрали оръжията ми, но докато говорех, усетих как из тялото ми се прокрадва застрашителното спокойствие на емисарския боен режим. Ако демоничният Маг отново надигнеше глава, щях да унищожа Банкрофт на място — просто за лично удоволствие.

Странно, речта ми само го накара да се замисли. Той ме изслуша докрай, леко склони глава и се обърна към Прескот.

— Уму, можеш да излезеш за малко. С мистър Ковач трябва да обсъдим някои неща насаме.

Прескот се поколеба.

— Да повикам ли някого пред вратата? — попита тя, хвърляйки многозначителен поглед към мен.

Банкрофт поклати глава.

— Сигурен съм, че е излишно.

Докато Прескот излизаше с изписано по лицето съмнение, аз се опитвах да прогоня възхищението си от хладнокръвието на Банкрофт. Току-що ме бе чул да казвам, че с удоволствие ще се върна в хранилището, през цялата сутрин бе броил останалите подир мен трупове, и все пак вярваше, че ме е опознал достатъчно добре, за да усети дали съм опасен или не.

Седнах. Може би Банкрофт имаше право.

— Дължите ми обяснения — казах спокойно аз. — Можете да започнете от носителя на Райкър. Защо го направихте и защо скрихте от мен?

Банкрофт вдигна вежди.

— Да съм го скрил ли? Та ние почти не говорихме за това.

— Казахте ми, че сте оставили на своите адвокати да изберат носителя. Изрично го подчертахте. Но Прескот настоява, че изборът е

бил лично ваш. Трябваше по-добре да я инструктирате какви лъжи сте ми сервирали.

— Добре де. — Банкрофт небрежно махна с ръка. — Обикновен предпазен рефлекс. С толкова малко хора споделяш истината, че накрая ти става навик. Но нямах представа, че за вас ще е толкова важно. Нали разбирате, след кариерата в Корпуса и след толкова време в хранилището. Често ли проявявате такъв интерес към миналото на носителите си?

— Не. Но откакто пристигнах, Ортега се е хванала за мен като самозалепваща опаковка. Мислех си, че е защото има нещо за криене. А тя просто защитавала носителя на своя приятел, докато онзи е на съхранение. Между другото, направихте ли си труда да проверите за какво са го прибрали?

Този път жестът на Банкрофт бе направо презрителен.

— Обвинение в корупция. Неоснователни органични увреждания и опит за фалшифициране на лични данни. Доколкото разбрах, не му е било за пръв път.

— Да, така е. Славел се с тия неща. Бил известен и много мразен, особено из места като Лизниград, където през последните дни вървах по дирите на вашите сексуални подвизи. Но на това ще се върнем по-късно. Искам да знам защо го направихте. Защо съм в носителя на Райкър?

За миг очите на Банкрофт трепнаха от оскърблението, но той бе твърде добър играч, за да се поддава на провокации. Той само намести десния си ръкав — утвърден дипломатичен жест за пренебрежение — и се усмихна леко.

— Наистина не подозирах, че ще представлява неудобство за вас. Искан да ви осигуря стабилна защита, а този носител има...

— *Защо точно Райкър?*

Кратко мълчание. Матовете не са от хората, които позволяват да ги прекъсват, и Банкрофт се мъчеше да преглътне моята липса на уважение. Помислих си за дървото зад тенискорта. Ако Ортега бе тук, сигурно щеше да изреве от възторг.

— *Ход, мистър Ковач. Просто ход.*

— *Ход? Срещу Ортега?*

— Именно. — Банкрофт се облегна назад. — Лейтенант Ортега изрази недвусмислено своите предразсъдъци още щом влезе в този

дом. Прояви крайно нежелание за сътрудничество. Държа се непочтително. Аз не забравям тия неща и трябваше да уредя сметката. Когато Уму Прескот ми донесе списъка с носителите, забелязах името на Илайас Райкър. Видях също така, че Ортега е платила ипотеката за резервоара. Това ми се стори едва ли не знак на съдбата. Не можах да устоя.

— Малко детинска постъпка за човек на вашата възраст, не смятате ли?

Банкрофт наведе глава.

— Може би. Но пък спомняте ли си генерал Макинтайър от щаба на Емисарския корпус, жител на Харлановия свят? Една година след касапницата на Иненин го откриха изкормен и обезглавен в личния му реактивен самолет.

— Смътно.

Седях изтръпнал и си припомнях. Но ако Банкрофт искаше да си играе на контрол, аз също владеех тази игра.

— Смътно? — Той вдигна вежда. — Бих очаквал един ветеран от Иненин да помни отлично смъртта на командира, който забърка цялата каша и върху чиято небрежност мнозина хвърлят вината за толкова много истинска смърт.

— Разследването на Протекторатския съд свали всички обвинения от Макинтайър — тихо казах аз. — Имате ли да добавите нещо?

Банкрофт сви рамене.

— Само това, че смъртта му приличаше на убийство за мъст, въпреки съдебното решение. Всъщност безсмислен акт, тъй като не можеше да върне загиналите. Детинщината е често срещана слабост сред хората. Може би не трябва да съдим прибързано.

— Може би. — Аз станах, пристъпих до вратата на оранжерията и погледнах навън. — Добре тогава, не смятайте, че ви осъждам, но защо не ми казахте, че посвещавате толкова много време на бардаците?

— А, малката Елиът. Да, Уму ми спомена за това. Сериозно ли смятате, че баща ѝ има нещо общо с моята смърт?

Обърнах се.

— Вече не. Дори сериозно съм убеден, че няма нищо общо. Но загубих много време, за да го изясня.

Банкрофт спокойно срещна погледа ми.

— Съжалявам, ако не съм ви инструктирал както трябва, мистър Ковач. Вярно е, че посвещавам част от свободното си време на платени сексуални забавления, както реални, така и виртуални. Или според вашия елегантен израз — на бардаците. Не го сметнах за особено важно. В друга част от свободното си време играя хазарт на дребно. А понякога практикувам бой с ножове в безтегловност. С всички тия занимания мога да си спечеля врагове, както и с бизнеса. Не смятах, че вашият пръв ден в нов носител на чужда планета е най-подходящ за подробно обсъждане на живота ми. Откъде трябваше да започна? Вместо това изложих основните подробности около престъплението и ви посъветвах да поговорите с Уму. Не очаквах моментално да хукнете като хрътка по дирята. Още по-малко очаквах да прегазите всичко по пътя си. Казаха ми, че Емисарският корпус се слави с дискретност.

Погледнато под такъв ъгъл, имаше право. Вирджиния Видаура би побесняла. Сигурно щеше да стои плътно зад Банкрофт и да ми готви жестоко конско заради грубата игра. Но и тя като Банкрофт нямаше да е виждала лицето на Виктор Елиът онази вечер, когато ми разказваше за семейството си.

— Лорънс.

Мириам Банкрофт стоеше на прага на оранжерията с кърпа през врата и ракета под мишницата.

— Мириам.

В гласа на Банкрофт звучеше искрено уважение, но не успях да доловя никакви други чувства.

— Ще отведа Нейлан и Джоузеф на подводен обяд в Хъдсънс Рафт. Джоузеф никога не е опитвал нещо подобно и го уговорихме да дойде. — Тя погледна Банкрофт, после мен и пак Банкрофт. — Ще дойдеш ли?

— Може би по-късно — каза Банкрофт. — Къде ще бъдете?

Мириам сви рамене.

— Още не съм мислила. Някъде на дясната платформа. Може би в „Бентън“?

— Чудесно. Ще ви настигна. Хванете ми риба-меч, ако видите.

— Тъй вярно. — Тя вдигна длан към слепоочието си в нелеп поздрав, от който и двамата изведнъж се усмигнахме. Погледът на Мириам трепна и се насочи към мен. — Обичате ли морски дарове, мистър Ковач?

— Вероятно. Нямах много време да свикна със земната храна, мисис Банкрофт. Засега се задоволявам, с каквото ми предложи хотелът.

— Е, ако случайно почнете да харесвате риба — каза многозначително тя, — може ли да очакваме и вас?

— Благодаря, но не ми се вярва.

— Добре — усмихна се Мириам. — Опитай да не се бавиш, Лорънс. Ще ми трябва известна помощ, за да отърва Нейлан от Марко. Между другото, той умира от яд.

Банкрофт изпръхтя.

— Не се учудвам след тая днешна игра. По някое време си помислих, че го прави нарочно.

— Не и в последния гейм — подхвърлих аз.

Двамата се завъртяха към мен. Погледът на Банкрофт беше неразгадаем; Мириам наклони глава с широка усмивка, която ѝ придаваше удивително детински вид. За момент погледите ни се срещнаха и тя вдигна ръка да докосне косата си с едва доловима неувереност.

— Къртис ще докара лимузината — каза тя. — Трябва да тръгвам. Беше ми много приятно да ви видя отново, мистър Ковач.

Двамата с Банкрофт се загледахме как Мириам крачи през ливадата и късата ѝ поличка подскача напред-назад. Дори ако приемех за чиста монета привидното безразличие на Банкрофт към неговата съпруга като сексуално същество, разговорът преди малко не ми хареса. Твърде много приличаше на игра с огъня. Трябваше да запълня с нещо мълчанието.

— Може ли да попитам нещо, Банкрофт? — казах аз, без да откъсвам очи от отдалечаващата се фигура. — Не се засягайте, но защо един мъж с такава жена, който е избрал да има траен брак, посвещава времето си — цитирам — на платени сексуални забавления?

— Случвало ли ви се е някога да свършите върху женско лице, Ковач?

В Корпуса още от самото начало минаваш курс за преодоляване на културния шок, но понякога бронята се оказва слаба и реалността около теб заприличва на зле сглобена мозайка. Едва успях да сведа очи, преди да съм се вторачил в Банкрофт. Този човек, по-стар от

цялата човешка история на моята планета, ми задаваше подобен въпрос. Сякаш питаше дали като малък съм си играл с воден пистолет.

— Хм... Да. Това се случва... когато...

— Срещу заплащане ли?

— Е, понякога. Не е задължително. Аз... — Спомних си буйния смях на жена му, когато избухнах около устата ѝ, а спермата се стичаше по пръстите ѝ като пяна от току-що отворена бутилка шампанско. — Всъщност не си спомням. Не ми е специална страст и...

— Нито пък моя — отсече мъжът срещу мен малко понатъртено, отколкото трябваше. — Избрах го само за пример. Във всекиго от нас има мисли, желания, които е по-добре да си останат потиснати. И които просто не могат да се изразят в цивилизована атмосфера.

— Трудно се прави съпоставка между цивилизация и семеизвержение.

— Вие идвате от друго място — каза навъсено Банкрофт. — Дръзка, млада колониална култура. Нямате представа в какъв калъп са ни стегнали многовековните традиции тук, на Земята. Младите по дух, авантюристите, всички те отлетяха с корабите. Насърчаваха ги да заминат. Останаха търпеливите, покорните, ограничените. Гледах как става това и навремето бях доволен, защото така изграждането на империя вървеше много по-лесно. А сега се питам дали си струваше да платим такава цена. Културата западна, впримчена в строги жизнени норми, стъпила върху старото и познатото. Закостенели закони, закостенял морал. Декларациите на ООН се превърнаха във вкаменелост, в глобален конформизъм, в надкултурна усмирителна риза. От страха пред онова, което може да възникне в колониите, се роди и Протекторатът още преди корабите да стигнат целта. Когато първите кацнаха, хората в тях се събудиха сред грижливо подготвена тирания.

— Говорите, като че нямате нищо общо. И при толкова ясно разбиране на нещата пак не можете да се освободите?

Банкрофт се усмихна кисело.

— Културата е като смог. За да живееш в нея, трябва да я вдъшваш по мъничко и неизбежно започваш да се отравяш. Пък и какво означава да бъда свободен в това обкръжение? Свободен да пръскам сперма по лицето и гърдите на жена си? Свободен да я карам

да мастурбира пред мен, да споделя плътта си с други мъже и жени? Двеста и петдесет години са много време, мистър Ковач. За толкова време безброй мръсни, унизителни фантазии могат да заразят ума и да гъделичкат хормоните на всеки свеж носител, в който се прехвърляш. А през цялото това време възвишените ти чувства стават все по-чисти и по-разредени. Имате ли представа какво се случва с емоционалните връзки за толкова дълъг период?

Отворих уста, но той вдигна длан и аз премълчах. Не всеки ден се случва да слушаш изповед на многовековна душа, а Банкрофт се беше разпалил.

— Не — отговори си сам. — Как бихте могли да знаете? Вашата култура е твърде плитка, за да разберете какво е да живееш на Земята. И по същия начин вашият жизнен опит просто не дава основа да проумеете какво е да обичаш един и същ човек цели двеста и петдесет години. Ако упорстваш, ако избегнеш капаните на скуката и самодоволството, в крайна сметка остава нещо, но не любов. То е по-скоро преклонение. Тогава как да съвместиш тази почит, това преклонение с гнусните влечения на плътта, която носиш в момента? Казвам ви го открито — няма начин.

— Затова предпочитате да ходите при проститутки?

Нова кисела усмивка.

— Не се гордея със себе си, мистър Ковач. Но не може да живееш толкова дълго, без да приемеш всяка своя черта, колкото и да е отвратителна. Жените са налице. Те задоволяват определена пазарна потребност и получават съответното възнаграждение. А по този начин аз се пречиствам.

— Съпругата ви знае ли?

— Естествено. Знае много отдавна. Уму ме уведоми, че сте в течение на фактите около Лейла Бегин. Но оттогава Мириам стана по-спокойна. Сигурен съм, че и тя си има своите авантюри.

— Колко сигурен?

Банкрофт раздразнено махна с ръка.

— Има ли значение? Не следя жена си, ако това имате предвид, но я познавам. Тя има страсти също като мен и трябва да ги задоволява.

— И това не ви смущава.

— Мистър Ковач, може да имам много пороци, но не съм двуличник. Става дума за плът, нищо повече. И двамата с Мириам го разбираме. А сега, тъй като разпитът явно навлезе в задънена улица, може ли да се върнем малко назад? Твърдите, че Елиът е напълно невинен. С какво друго разполагате?

В този момент взех решение, избликло от инстинктивните нива дълбоко под разумната мисъл. Поклатих глава.

— Засега нямам нищо конкретно.

— Но ще имате?

— Да. Можем да обясним действията на Ортега със самоличността на моя носител, но остава Кадмин. Той не гонеше Райкър. Познаваше ме. Нещо става.

Банкрофт кимна доволно.

— Ще разговаряте ли с Кадмин?

— Ако Ортега ми позволи.

— Тоест?

— Тоест, полицаите вече са прегледали сателитните снимки на Окланд от тази сутрин, което означава, че навярно са ме видели да напускам клиниката. Все нещо трябва да е минавало горе по онова време. Не вярвам да са в настроение за сътрудничество.

Банкрофт си позволи поредната хладна усмивка.

— Много хитро, мистър Ковач. Но нямайте тревоги в това отношение. Клиниката „Вей“ — или поне каквото е останало от нея — не гори от желание да разпространява вътрешните си видеозаписи или да предяви обвинение. Едно разследване ще навреди на нейното ръководство повече, отколкото на вас. Естествено, съвсем друг въпрос е дали няма да предприемат... да речем, частни действия.

— А заведението на Джери?

Той сви рамене.

— Същата история. След като собственикът е мъртъв, веднага се намериха желаещи да поемат ръководството.

— Чиста работа.

— Радвам се, че оценявате стореното. — Банкрофт стана от стола. — Както казах, утрото бе много натоварено и преговорите далеч не са свършили. Ще ви бъда благодарен, ако в бъдеще ограничите донякъде склонността си към разрушения. Струва ми доста скъпо.

Докато се изправях, за миг отново видях огнените черти на изстрелите над Иненин, в костите ми трепнаха предсмъртните писъци и изведнъж изисканата сдържаност на Банкрофт ми се стори също тъй нелепа и отвратителна, както стерилните думи на генерал Макинтайър в отчета за загубите: ... заслужаваше си да платим такава цена, за да осигурим предмостие на Иненин... Също като Банкрофт, Макинтайър беше човек на властта и в типичния стил на всички властници, когато говореше, че цената си струва, едно бе гарантирано.

Плащаше някой друг.

17.

Участъкът на Фел Стрийт бе скромно здание, изградено, струва ми се, в стил марсиански барок. Не личеше дали е проектиран така от самото начало, или е бил пригоден по-късно за полицейски участък. Във всеки случай беше истинска крепост. Привидно ерозиралата фасада от червен гранит и заслонените контрафорси осигуряваха множество естествени ниши с високо вградени прозорци от цветно стъкло, край които едва се забелязваха издатините на генератори за силово защитно поле. В грапавата повърхност на камъка под прозорците бяха изсечени назъбени препятствия, хвърлящи кървави отблясъци в ранното утро. Нямах представа дали стъпалата към сводестия вход нарочно са построени неравни, или са се изтъркали с времето.

Вътре ме обгърнаха едновременно разноцветни мътни лъчи от прозореца и някакво странно спокойствие. Инфразвук, предположих аз, хвърляйки поглед към сбирщината от съмнителни типове, чакащи най-покорно по пейките. Ако бяха арестувани и заподозрени, то нещо им вдъхваше удивително спокойствие и това едва ли се дължеше на дзен-популистките фрески, изрисувани по стените на коридора. Прекосих светлото петно под прозореца, проправих си път през групички хора, които разговаряха приглушено като в библиотека, и се озовах пред широко бюро. Някакъв униформен тип, вероятно дежурният сержант, приветливо замига насреща ми — явно инфразвукът не бе подминал и него.

— Лейтенант Ортега — казах аз. — Отдел „Органични увреждания“.

— За кого да предам?

— Кажете й, че е дошъл Илайас Райкър.

С крайчеца на околото си забелязах как друг униформен рязко извърна глава при това име, но не каза нищо. Дежурният заговори по телефона, изслуша отговора и пак се обърна към мен.

— Ще прати някого да ви вземе. Въръжен ли сте?

Кимнах и бръкнах за немекса под якето си.

— Моля, предайте ми го внимателно — добави сержантът с любезна усмивка. — Програмата за охрана е много чувствителна и може да ви зашемети, ако сметне, че кроите нещо.

Забавих движенията си до предел, пуснах немекса на бюрото и се заех да свалям тебитския нож. Когато приключих, сержантът кимна блажено.

— Благодаря ви. На излизане от сградата ще си получите всичко.

Още преди да довърши, двама от мохиканите изникнаха през една врата в дъното на коридора и се отправиха бързо към мен. Лицата им се кривяха в еднакви свирепи гримаси и инфразвукът изобщо не ги промени за краткия интервал, докато се приближаваха. Сграбчиха ме за лактите едновременно.

— На ваше място не бих го правил — казах аз.

— Хей, този не е арестуван — обади се миролюбиво сержантът.

Единият мохикан въртна очи към него и изсумтя недоволно. Другият през цялото време ме зяпаше като прегладнял вълк. Отвърнах с усмивка. След вчерашната среща с Банкрофт се бях върнал право в „Хендрикс“ и спах двайсет часа. Чувствах се отпочинал, ободрен от неврохимията и изпитвах към властта добродушно презрение, с което би се гордяла дори самата Квел.

Сигурно ми личеше. Мохиканите загубиха желание да ме пипат и тримата се изкачихме четири етажа по-горе в пълно мълчание, нарушавано само от скърцането на вехтия асансьор.

Кабинетът на Ортега притежаваше един от цветните прозорци, по-точно долната му половина, защото таванът го делеше на две. Вероятно другата част се извисяваше като ракета от пода на горната канцелария. Почнах да забелязвам признаци, че сградата е била допълнително пригодена за сегашните си функции. Останалите стени на кабинета бяха форматирани в екологичен стил с тропически залез над море и острови. Комбинацията от залеза и цветното стъкло изпълваше помещението с мека оранжева светлина, из която танцуваха пращинки.

Ортега седеше като прикована зад масивно дървено бюро. Подпряла брадата си с юмрук и преметнала крак върху ръба на плота, тя размишляваше над данните от екрана на античен лаптоп. Освен него на бюрото имаше само очукан едрокалибрен „Смит и Уесън“ и

пластмасова чаша кафе, все още със загреващото капаче. С едно кимване лейтенантът освободи мохиканите.

— Сядай, Ковач.

Озърнах се, видях под прозореца метален стол и го дръпнах до бюрото. Светлината на залеза ми действаше малко объркващо.

— Нощна смяна ли работиш?

Очите й пламнаха.

— Що за шега?

— Хей, няма нищо. — Вдигнах примирително ръце и посочих стените. — Просто си рекох, че може тая картина да е по твой избор. Нали разбираш, навън е десет сутринта.

— А, това ли било — промърмори Ортега и отново сведе поглед към екрана. Не можех да бъда сигурен при това осветление, но очите й май бяха сиво-зелени като морето около водовъртежа. — Загуби синхронизация. Отделът купи системата на безценица от някакъв доставчик в Ел Пасо Хуарес. Понякога съвсем зацикля.

— Лоша работа.

— Да, понякога я изключвам напълно, но пък неоновите лампи...

— Тя рязко вдигна глава. — Ама аз какви ги... Ковач, знаеш ли колко близо си до хранилището в момента.

Сближих палец и показалец, после я погледнах през процепа.

— Доколкото чух, на едно свидетелско показание от клиниката „Вей“.

— Можем да докажем, че си бил там, Ковач. Вчера в седем и четирийсет и три сутринта твоя милост излиза най-спокойно от клиниката.

Мълчаливо свих рамене.

— И не си въобразявай, че дебелиите връзки на твоя Мат ще ти пазят носителя до безкрайност. Един шофьор от клиниката разправя интересни истории за въздушно отвличане и истинска смърт. Може да се сети и за теб.

— Наложихте ли арест на колата? — попитах небрежно аз. — Или клиниката си я прибра, преди да попадне в ръцете на криминалистите?

Ортега стисна устни. Аз кимнах.

— Така и предполагам. А шофьорът сигурно ще си мълчи, докато го освободят под гаранция.

— Слушай, Ковач, ако продължа да натискам, все някъде ще се пропука. Въпрос на време, копеле. Само въпрос на време.

— Похвално упорство — казах аз. — Жалко, че не го прояви и по случая „Банкрофт“.

— Няма никакъв случай „Банкрофт“, по дяволите.

Ортега изведнъж се озова на крака, опря длани в бюрото и очите ѝ се присвиха от ярост и отвращение. Аз чаках с напрегнати нерви, в случай че полицейските участъци на Бей Сити страдат от случайни злополуки със заподозрените, както съм виждал на някои други планети. Най-сетне лейтенантът дълбоко въздъхна и милиметър по милиметър се отпусна на стола. Гневът бе изчезнал от лицето ѝ, но отвращението още оставаше запечатано в ситните бръчици край очите и извивката на широката ѝ уста. Тя огледа ноктите си.

— Знаеш ли какво открихме вчера в клиниката „Вей“?

— Черен пазар за резервни части? Програми за виртуални мъчения? Или ви разкараха набързо?

— Открихме седемнайсет трупа с изгорени мозъчни приставки. Невъоръжени. Седемнайсет мъртъвци. Истински мъртъвци.

Тя отново вдигна очи към мен. Отвращението не намаляваше.

— Извинявай, че не реагирам — хладно отвърнах аз. — Виждал съм много по-страшни неща, докато бях в униформа. Какво говоря, вършил съм много по-страшни неща, когато водех битки за славата на Протектората.

— Онова е било война.

— Стига, моля те.

Тя премълча. Аз се приведох напред над бюрото.

— И не ми разправяй, че беснееш заради някакви си седемнайсет трупа. — Посочих лицето си. — Това ти е проблемът. Нямах желание някой да го съсипе.

Тя помълча замислено, после бръкна в чекмеджето и извади пакет цигари. Разсеяно го протегна към мен, но аз поклатих глава със свирепа решителност.

— Отказах ги.

— Тъй ли? — В гласа ѝ прозвуча искрена изненада, докато палеше. — Браво. Впечатлена съм.

— Да, сигурно и Райкър ще е доволен, като го пуснат.

Ортега отново помълча зад облака дим, сетне пусна пакета долу и затвори чекмеджето.

— Какво искаш? — глухо запита тя.

Хранилището за задържани се намираще пет етажа по-долу, в двуетажна подземна зала, където по-лесно се поддържаше постоянна температура. В сравнение със „Сайка Сек“ беше истинска кочина.

— Не виждам какво може да промени това — каза Ортега, докато следвахме отегчения техник по стоманената платформа към гнездо 3089-b. — Какво толкова ще ти каже Кадмин, дето да не го е изпял пред нас?

— *Гледай.*

Спрях и се обърнах към нея с разперени на нивото на кръста ръце. Стояхме в опасна близост върху тясната платформа. Между нас трепна химична реакция и стойката на Ортега изведнъж стана някак течна, опасно осезаема. Усетих как гърлото ми пресъхва.

— Аз... — започна тя.

— 3089-b — подвижна техникът, вадейки от гнездото голям трийсетсантиметров диск. Този ли търсехте, лейтенант?

Ортега бързо мина край мен.

— Точно този, Мики. Можеш ли да ни включиш виртуално?

— Естествено. — Мики врътна палец към едно от спиралните стълбища, слизаци от платформата на равни интервали. — Идете в пета кабина и си сложете електродите. Ще отнеме около пет минути.

— Работата е там — продължих аз, докато тримата трополяхме надолу по стоманените стъпала, — че ти си ченге. Кадмин те знае, през целия си професионален живот е имал работа с теб. Това е част от занаята му. Аз съм неизвестна величина. Ако не е напускал планетата, най-вероятно изобщо не е срещал емисар. А на повечето места, които съм посещавал, разправят грозни истории за Корпуса.

Ортега ми хвърли скептичен поглед през рамо.

— Искаш да го *сплашиш* дотам, че да си признае? Димитрий Кадмин? Не ми се вярва.

— Той ще е объркан, а в такова състояние хората се изпускат. Не забравяй, този тип работи за някого, който ме иска мъртъв. Следователно въпросният някой се страхува от мен и сигурно му личи. А това може да е повлияло и на Кадмин.

— И по този начин ще ме убедиш, че някой е убил Банкрофт, така ли?

— Ортега, няма значение дали вярваш или не. Вече го обсъдихме. Ти искаш отново да приберат носителя на Райкър на сигурно място. Колкото по-скоро разнищим всичко около смъртта на Банкрофт, толкова по-скоро ще стане това. А и ще бъда далеч по-малко застрашен от съществени органични увреждания, ако не се лутам слепешком. С други думи, ако ми помагаш. Не искаш този носител да пострада в някоя друга престрелка, нали?

— Друга престрелка?

Бяха ми трябвали трийсет минути разгорещен спор, за да набия в главата на Ортега същността на новите ни взаимоотношения, но полицейските й инстинкти продължаваха да ме дебнат.

— Да, след онази в „Хендрикс“ — импровизирах светкавично аз и изругах наум химичното взаимодействие, което ме бе извадило от равновесие. — Там ме напердашиха здравата. А можеше да е и по-зле.

Тя ми хвърли нов, по-дълъг поглед през рамо.

Системата за виртуални разпити бе разположена в няколко сферични кабинни край стената на сутерена. Мики ни настани върху вехти кресла, които с усилие се пригодиха към формата на телата ни, нагласи електродите и хипнофоните, после плъзна ръце като пианист по двете командни табла и включи захранването. Вгледа се в мигащите екрани.

— Претоварено — каза той и се изкашля с възмущение. — Комисарят се е захванал с някаква конференция за околната среда и окупира половината система. Ще трябва да чакаме, докато някой освободи място. — Той се озърна към Ортега. — Хей, това да не е онази история с Мери Лу Хинчли?

— Да. — Ортега ми кимна да се присъединя към разговора, може би в знак на новото ни сътрудничество. — Миналата година Бреговата охрана измъкна от океана едно девойче. Мери Лу Хинчли. От тялото не бе останало почти нищо, но намериха приставката. Провериха я и знаеш ли какво излезе?

— Католичка?

— Браво. Значи Тоталната Абсорбция действа, а? Да, при първата проверка излезе, че отказва завръщане към живота по идейни съображения. Обикновено в такива случаи нещата свършват дотам, но

Ил... — Тя млъкна. След миг продължи: — Разследващият детектив не се отказа. Хинчли беше от неговия квартал, познаваше я от малка. Не много добре, но... — тя сви рамене — не поиска да се откаже.

— Упорит детектив. Илайас Райкър ли беше?

Тя кимна.

— Цял месец не остави на мира колегите от лабораториите. Накрая откриха признаци, че е била хвърлена от летяща кола. Отдел „Органични увреждания“ се разрови и излезе наяве, че само преди десетина месеца внезапно приела католическата вяра, а приятелят ѝ бил твърдолинеен католик с отлични умения в инфотехниката и би могъл да фалшифицира данните около нея. Близките на момичето бяха съвсем обикновени хора. Водеха се християни, но между тях почти нямаше католици. Освен това бяха доста богати, имаха собствено хранилище, пълно с прадеди, които водеха за сватби и рождени дни. Цяла година отделът не спира да води виртуални разговори с тях.

— За Резолюция 653, а?

— Аха.

Двамата пак се загледахме в тавана над креслата. Кабината беше евтина стандартна изработка — издухана като детско балонче от цяло парче полифибър, а вратите и прозорците изрязани с лазер и закрепени отново с епоксидни панти. По извития сив таван нямаше абсолютно нищо за гледане.

— Каж ми нещо, Ортега — обадох се аз след малко. — Онзи тип, дето го лепна за мен в четвъртък следобед, когато отидох да пазарувам. Откъде изрови такъв некадърник? И слепец щеше да го забележи.

Тя помълча, после неохотно призна:

— Нямахме друг на разположение. Беше чиста импровизация. Наложих се спешно да те покрием, след като изхвърли дрехите.

— Дрехите. — Аз затворих очи. — О, не. Пъхнали сте нещо в костюма. Толкова елементарно?

— Да.

Върнах се мислено към първата среща с Ортега. Наказателното учреждение, пътуването до Слънчевия дом. Съвършено ясната картина се завъртя на бързи обороти. Видях как стоим на ливадата с Мириам Банкрофт. Ортега си тръгва...

— Сетих се! — Аз щракнах с пръсти. — Когато си тръгна, ти ме потупа по рамото. Не мога да повярвам, че съм бил толкова глупав.

— Сигнализатор с ензимно залепване — обясни делово Ортега. — Колкото око на муха. Есен е и не вярвахме да се разхождаш без сако. Естествено, когато го изхвърли, решихме, че си ни разкрил.

— Не. Откъде у мен толкова ум?

— Готово! — обяви внезапно Мики. — Дами и господа, дръжте се здраво, потегляме.

Навлизането бе по-грубо, отколкото бих очаквал от инсталация в държавно учреждение, но аз бях преживявал и по-лоши неща. Първо хипнофоните ни обгърнаха с пулсиращия код на сигналите си, докато по сивия таван изведнъж заиграха поразителни вихри от светлина и смисълът се отцеди от Вселената като мръсна вода от мивка. Сетне се озовах...

Другаде.

Мястото се разстилаше до безконечност във всички посоки около мен и изглеждаше като огромно увеличение на едно от металните стъпала, по които бяхме слезли. Стоманено сива равнина, осеяна тук-там със заоблени издатини. Небето над нас бе в същия сив оттенък, но малко по-бледо. Мътните сенки из него напомняха решетки и старинни ключалки. Добър психологически трик — разбира се, ако някой от разпитваните затворници изобщо знаеше какво е истинска ключалка.

Пред мен от пода бавно се оформи заоблена сива мебел като скулптура, израстваща от живачно езерце. Първо проста метална маса, после столове — два отсам и един от другата страна. До последните секунди от създаването им ръбовете и повърхностите бяха леко замъглени, сетне изведнъж придобиха геометрична строгост и се отделиха от пода.

Ортега се появи до мен — отначало като бледа скица с молив, само тръпнещи линии и светлосенки. Пред погледа ми по нея пробягаха пастелни цветове и движенията ѝ станаха по-определени. Тя се обръщаше да ми каже нещо, посягайки към джоба на якето си. Изчаках, докато приключи финалната настройка на цветовете. Ортега извади пакет цигари.

— Ще запалиш ли?

— Не, благодаря. Аз...

Но, разбира се, беше глупаво да се тревожа за здравето на виртуалния си образ. Взех пакета и изтръсках една цигара. Ортега щракна бензиновата си запалка и първото парване на дима в дробовете ми бе същинско блаженство.

Вдигнах очи към геометричните шарки в небето.

— Стандартен ли е декорът?

— В общи линии да. — Ортега се загледа в далечината с присвити очи. — Само дето изображението е малко по-ясно. Сигурно Мики иска да покаже на какво е способен.

Кадмин изникна от другата страна на масата. Още преди виртуалната програма да го оцвети напълно, той ни забеляза и скръсти ръце. Не пролича дали появата ми го е стреснала, както се надявах.

— Пак ли, лейтенант? — попита той, когато програмата довърши образа му. — Знаете, че има нормативи на ООН за максималната продължителност на виртуалните разпити.

— Точно така и все още сме много далеч от норматива — каза Ортега. — Защо не седнеш, Кадмин?

— Не, благодаря.

— Казах да седнеш, мръсничко!

В гласа ѝ внезапно звънна стоманена нотка. Сякаш по магия образът на Кадмин примигна и се озова седнал зад масата. За миг по лицето му се изписа ярост, но изражението веднага изчезна и той иронично отпусна ръце.

— Права сте, така е много по-удобно. Няма ли и вие да седнете?

Настанихме се по нормалния начин и аз използвах момента, за да огледам Кадмин. За пръв път виждах нещо подобно.

Пред мен седеше Кърпения човек.

Повечето виртуални системи пресъздават представата, която имаш за себе си, при което стандартни контролни програми имат грижата да отстранят фантазиите и самозаблудите. Обикновено аз излизам малко по-висок и с по-тясно лице. В случая обаче системата сякаш бе сглобила мозайка от спомените на Кадмин за безброй различни носители. Срещал бях такива изображения като случайни дефекти, но по правило хората свикват бързо с носителя си и този образ засенчва предишните. В края на краищата всички живеем в реалния свят.

Човекът пред мен бе различен. Имаше телосложение на северен европеец, с около трийсет сантиметра по-висок от мен, но лицето влизаше в пълно противоречие с тялото. Отгоре започваше по африкански с широко абаносово чело. Черният цвят обаче свършваше под очите като маска и долната половина се делеше от двете страни на носа — медночервено отляво и мъртвешки бледо отдясно. Носът беше едновременно орлов и месест, добре наместен между горната и долната половина на лицето, но двете части на устата не си пасваха и от това устните изглеждаха странно изкривени. Дългата, права черна коса бе заресана като грива назад от негърското чело с бяло петно от едната страна. Неподвижно отпуснатите ръце върху масата имаха нокти като онези на гиганта от Лизниград, но пръстите бяха дълги и гъвкави. Върху мощния мускулест торс стърчаха нелепо едри женски гърди. Сред черната кожа на лицето грееха изненадващи бледозелени очи. Кадмин се бе откъснал от общоприетите представи за реалния свят. В древността би станал шаман; днес вековете технологично развитие го превръщаха в нещо повече. Електронен демон, зъл дух, който се спотайва в изменения въглерод и изскача оттам само за да придобие плът и да върши злодеяния.

От него би излязъл чудесен емисар.

— Предполагам, че е излишно да се представям — казах аз тихо.

Кадмин се усмихна, разкривайки ситни зъби и деликатен изострен език.

— Ако сте приятел на лейтенанта, можете да правите тук каквото си искате. Само на лошите хора им кастрят образа.

— Познаваш ли този мъж, Кадмин? — попита Ортега.

— Надявате се на признание, лейтенант? — Кадмин отметна глава и се разсмия звънко. — О, колко примитивно! Този мъж? Или може би тази жена? Или... да, дори куче може да бъде тренирано да каже няколко думи. С подходящи транквиланти, разбира се. Иначе горките животни буквално се побъркват в чуждия образ. Но тъй или иначе, може дори да е куче. Седим си като три фигури, изваяни от електронна суграшица сред бурята на разликите, а вие говорите като в евтин сапунен сериал. Ограничен кръгозор, лейтенант, ограничен кръгозор. Къде е гласът, който казваше, че измененият въглерод ще ни освободи от оковите на плътта? Къде е мечтата да се превърнем в ангели?

— Ти ми кажи, Кадмин. Нали имаш толкова богат опит. — Ортега говореше разсеяно. В ръката ѝ изникна дълга хартиена лента с компютърна разпечатка и тя се загледа в текста. — Сводник, изнудвач на триадите, виртуален инквизитор в корпоративните войни. Все качествена работа. Аз съм някакво тъпо ченге, дето не вижда по-далеч от носа си.

— Няма да се карам с вас тук, лейтенант.

— Тук пише, че преди доста време си бил нает от „Мериткон“ да пропъдиш марсианските търсачи на археологически ценности от регистрираните им терени. По своя инициатива си избил и семействата им. Чиста работа. — Ортега захвърли разпечатката и тя изчезна в небитието. — Спипахме те на местопрестъплението, Кадмин. Дигитален запис от хотелската система за наблюдение, доказателства за двойно зареждане, разполагаме и с двете приставки. Изтриването не ти мърда. А дори адвокатите да успеят някак да докажат машинна грешка, слънцето сигурно вече ще е червено джудже, докато те пуснат от хранилището.

Кадмин се усмихна.

— Тогава защо сте тук?

— Кой те изпрати? — тихо попитах аз.

— Кучето говори!

*„Вълк ли чувам
да вие в самотно братство
с неуправляемите звезди,
или е само робската важност
в лая на куче?“*

*Колко хилядолетия трябва
да изстискваш и мачкаш
гордостта на единия,
за да превърнеш другия
в свое оръдие?“*

Вдъхнах дим и кимнах. Както повечето харланити, знаех наизуст почти цялата стихосбирка на Квел „Поеми и други измишльотини“.

Преподавах я в училище вместо нейните по-сериозни политически произведения, които все още се смятат твърде радикални, за да бъдат поднасяни на деца. Преводът не беше кой знае колко добър, но предаваше най-същественото. Повече ме впечатли фактът, че човек от друга планета може да цитира толкова слабо известна творба.

Довърших последния стих:

*„Ала как да измерим пътя от дух до дух
и в кого да дирим вината?“*

— Вина ли дойдохте да дирите, мистър Ковач?

— Между другото.

— Какво разочарование.

— Друго ли очаквахте?

— Не. — Кадмин пак се усмихна. — Очакването е нашата първа грешка. Искях да кажа какво разочарование за вас.

— Може би.

Той тръсна глава.

— Категорично. От мен няма да чуете имена. Ако търсите вина, ще се наложи да я поема аз.

— Много великодушно, но навярно помните какво казва Квел за лакеите.

— „Убивай ги попътно, но брой куршумите, защото има по-важни мишени.“ — Кадмин се изкиска гърлено. — Нима ме заплашвате в наблюдавана полицейска среда?

— Не. Просто изяснявам нещата. — Аз тръснах пепелта от цигарата и видях как се разпадна на облаче искри, преди да достигне пода. — Някой ви дърпа конците; него смятам да очистя. Вие сте нищо. Не бих си направил труда дори да ви заплюя.

Кадмин отметна глава. Трептящите линии в небето се разтърсиха и ги проряза тъмна ивица като мълния, нарисувана от кубист. Движението се отрази в мътно лъщящата метална маса и за миг сякаш докосна ръцете му. Когато Кадмин ме погледна отново, в очите му блестеше странна светлина.

— Бяха ми поръчали да не ви убивам, преди да се провалят всички опити за отвличане — изрече безизразно той. — Но сега ще го

сторя.

Още преди да довърши, Ортега връхлетя срещу него. Масата изчезна и тя го ритна от стола. Докато Кадмин пъргаво се изправяше, ботушът на лейтенанта го улучи в устата и той отново рухна назад. Плъзнах език по заздравяващите рани в устата си и определено не изпитах съчувствие.

Ортега сграбчи Кадмин за косата и го дръпна нагоре. Цигарата в ръката ѝ бе заменена с тежка палка чрез същата магия, която преди малко премахна масата.

— Добре ли чух? — изсъска тя. — Заплашваш ли, скапаняк?

Кадмин оголи зъби в окървавена усмивка.

— Полицейско наси...

— Точно така, скапаняк. — Ортега стовари палката върху бузата му. Кожата се разцепи. — Полицейско насилие в наблюдавана полицейска среда. Голяма радост за Санди Ким и Световната мрежа. Но да ти кажа ли нещо? Твоите адвокати май няма да искат да разпространят записа.

— Остави го на мира, Ортега.

Тя като че се опомни и отстъпи назад. Въздъхна дълбоко, лицето ѝ трепна. Масата изникна отново, а Кадмин се озова седнал зад нея със здрава уста.

— И вие — тихо каза той.

— Да, разбира се. — Имах чувството, че презрението в гласа ѝ е насочено донякъде и към самата нея. Тя отново се помъчи да овладее дишането си. — Както вече казах, адът сигурно ще е изгаснал, докато ти падне такава възможност. Но може и да те дочакам.

— Поне човекът струва ли си, да рискуваш заради него, Кадмин? — тихо попитах аз. — Заради професионалната етика ли мълчиш, или просто умираш от страх?

Вместо отговор човекът мозайка скръсти ръце и ме прониза с поглед.

— Приключи ли, Ковач? — попита Ортега.

Опитах се да срещна далечния поглед на Кадмин.

— Кадмин, човекът, за когото работя, е много влиятелен. Може би в момента имаш последен шанс за споразумение.

Нищо. Той дори не мигна.

Свих рамене.

— Приключих.

— Добре — мрачно каза Ортега. — Защото вонята на този боклук съсипва дори моя добродушен характер. — Тя вдигна ръка и размаха пръсти. — Чао, тъпако.

Този път Кадмин завъртя очи към нея и по устните му плъзна тънка, отвратително гадна усмивка.

Напуснахме.

Когато се върнахме на четвъртия етаж, от стените на кабинета грееше ослепително пладне над бели плажове. Примижах от блясъка. Ортега се разрови из едно чекмедже и извади два чифта тъмни очила.

— Е, какво научи от целия разговор?

Криво-ляво наместих очилата върху носа си. Рамката бе твърде малка.

— Нищо съществено, ако изключим онзи малък бисер, че не е имал заповед да ме очисти. Някой иска да разговаря с мен. Но това вече го знаех. Иначе Кадмин можеше да ми пръсне приставката из цялото фоайе на „Хендрикс“. Извод: след сделката с Банкрофт някой иска да ми предложи друга.

— Или да те разпитва до скъсване.

Поклатих глава.

— За какво? Току-що бях пристигнал. Няма никаква логика.

— Корпусът? Недовършени дела? — Ортега отсечено размахваше ръка, сякаш ми подхвърляше въпросите като карти. — Може би отмъщение?

— Не. Докато се карахме онази вечер, обсъдихме всичко това. Има хора, които биха желали да ме изтрият, но нито един от тях не живее на Земята, нито пък разполага с възможности за междупланетна акция. А каквото знам за Корпуса, отдавна може да се намери в една или друга база данни. Така или иначе, би било прекалено голямо съвпадение. Не, става дума за Банкрофт. Някой иска да се включи в играта.

— Онзи, който го е убил?

Приведох глава, за да я погледна над тъмните очила.

— Значи ми вярваш?

— Не съвсем.

— Стига де.

Но Ортега не ме слушаше.

— Едно бих желала да знам — замислено промърмори тя. — Защо накрая е променил кодовете си? Нали разбираш, след прибирането в неделя вечер го разпитахме поне десетина пъти. Никакъв резултат. Сега за пръв път признава, макар и косвено, че има нещо общо с теб.

— Дори и пред адвокатите си?

— Не знаем какво им казва. Те са големи акули от Улан.

Батор и Ню Йорк. Такива играчи носят при всички виртуални разговори прибори за смущения. На записите излиза само снеговалеж и прашене.

Мислено си го отбелязах. На Харлановия свят всички виртуални разговори в ареста се наблюдават. Каквито и пари да играят, смущенията са забранени.

— И като стана дума, тук ли са адвокатите на Кадмин? В Бей Сити, искам да кажа.

— Имаш предвид реалните им носители? Да, сключили са договор с адвокатското дружество в област Меърин. Един от техните съдружници е наел временно тукашен носител. — Ортега сви устни. — Напоследък реалните срещи се смятат за много шик. Само евтините фирми вършат бизнес от разстояние.

— Как е името на носителя?

Тя помълча.

— В момента Кадмин е горещ картоф, Ковач. Не знам дали си струва да стигаме чак дотам.

— Ортега, ще стигнем докъдето трябва. Така се споразумяхме. Иначе пак ще ми се наложи да рискувам хубавото лице на Илайас със силови методи на разследване.

Ортега замълча отново.

— Ръдърфорд — каза накрая тя. — Искаш ли да разговаряш с него?

— В момента не искам да разговарям с когото и да било. Може би не ти обясних както трябва. Вървя по студена следа. Банкрофт изчака месец и половина, преди да ме викне. Разполагам единствено с Кадмин.

— Кит Ръдърфорд е като шепа машинно масло. Ще изкопчиш от него точно толкова, колкото преди малко от Кадмин. И изобщо как да те представя, по дяволите? Здравсти, Кит, тая жива бомба е бившият емисар, когото твоят клиент се опита да очисти в неделя. Искане да ти зададе няколко въпроса. След тия мили думички онзи ще си затвори устата по-бързо от пичката на неплатена проститутка.

Права беше. Отправих поглед към морето и се замислих.

— Добре — бавно изрекох аз. — Трябват ми само две минути разговор. Защо не му кажеш, че съм Илайас Райкър, твой партньор от „Органични увреждания“? В края на краищата не е лъжа.

Ортега свали тъмните очила и ме изгледа втренчено.

— На майтапчия ли се правиш?

— Не. Опитвам се да бъда практичен. Ръдърфорд е дошъл в носителя от Улан Батор, нали?

— От Ню Йорк — глухо отвърна тя.

— Добре, от Ню Йорк. Значи сигурно нищо не знае за теб и Райкър.

— Сигурно.

— Тогава къде е проблемът?

— Проблемът, Ковач, е там, че не ми харесва.

Ново мълчание. Сведох очи към скута си и въздъхнах — донякъде искрено. После също свалих очилата и вдигнах глава към Ортега. Чувствата бяха изписани съвсем ясно. Разголен страх от смяната на тела и всичко произтичащо от него — параноична борба до последно за собствения носител.

— Ортега — тихо изрекох аз. — Това пред теб не е той. Не се опитвам да...

— Не можеш да му се хванеш и на малкия пръст — отсече тя.

— Става дума само за кратка комедия.

— Само толкова ли?

Гласът ѝ звънтеше като стомана. Тя върна очилата на място с тъй рязък и точен жест, че дори без да гледам, усетих как в очите зад огледалните стъкла напират сълзи.

— Добре — каза накрая тя и се изкашля. — Ще те уредя. Не виждам смисъл, но ще го сторя. А после?

— Трудно е да се каже. Ще трябва да импровизирам.

— Както в клиниката „Вей“?

Неопределено свих рамене.

— Емисарската тактика много често разчита на непосредствената реакция. Не мога да реагирам на нещо, което още не е станало.

— Не искам нова касапница, Ковач. Лошо е за репутацията на града.

— Ако има насилие, няма да почне от мен.

— Добра гаранция, няма що. Имаш ли поне някаква представа какво ще правиш?

— Ще разговарям.

— Само? — Тя ме изгледа недоверчиво. — И нищо повече? С известно усилие отново наместих очилата върху носа си.

— Понякога стига и толкова — казах аз.

18.

За пръв път видях адвокат, когато бях на петнайсет години. Изтормозеният експерт по младежка престъпност ме защити доста умело от обвиненията за средни органични увреждания, нанесени на полицейски служител от Нова Пеща. С търпеливо и кротко упорство ми издейства условна присъда и единайсет минути виртуална психиатрична консултация. В коридора пред залата на съда за малолетни той огледа лицето ми, което трябва да е било отвратително самодоволно, и кимна така, сякаш се сбъдваха най-лошите му опасения за смисъла на живота. После се завъртя на пети и си тръгна. Вече не помня името му.

Не след дълго навлизането ми в престъпните кръгове на Нова Пеща породя нови сблъсъци със служителите на реда. Бандите вървяха в крак с времето, модернизираха се и вече пишеха свои собствени хакерски програми, или ги купуваха от невръстни хлапета срещу долнопробно порно, задигнато от мрежата. Не позволявах да ги хванат лесно и по този начин щадяха престижа на местните ченгета, които от своя страна гледаха да не ги закачат. Сблъсъците между бандите бяха наситени с ритуали и много рядко включваха други играчи. В случай че станеше някой гаф и бъдеха засегнати мирни граждани, следваха брутални наказателни акции, при които двама-трима от най-заслужилите отиваха на съхранение, а останалите се отървавахме със синини и контузии. За щастие аз така и не се изкачих нависоко в командната верига, тъй че отново видях съдебна зала едва по време на разследването за Иненин.

Адвокатите, с които се срещнах там, имаха точно толкова общо с някогашния ми защитник, колкото картечната стрелба с тиха пръдня. Бяха хладнокръвни, професионално рафинирани и стояха нейде високо в служебната стълбица, което им гарантираше, че въпреки униформите няма да припарят и на хиляда километра от истинска битка. Докато кръжаха като акули насам-натам по хладния мраморен под на съдилището, единственият им проблем бе да уточнят тънките разлики между война (масово убийство на хора с чужди униформи), оправдани

загуби (масово убийство на собствени бойци, но срещу известна печалба) и престъпна небрежност (масово убийство на собствени бойци без печалба). Три седмици седях в съдебната зала, слушах ги как мешат фактите като салата и с всеки изминал час разликата, която по някое време виждах съвсем ясно, ставаше все по-мъглява. Навярно това доказва колко ги биваше.

След всичко това чистата престъпност ми дойде като избавление.

— Смуцава ли те нещо?

Ортега се озърна към мен, докато спускаше полицейската кола без отличителни знаци към полегатия каменист плаж под остъклената сграда на адвокатска кантора „Прендергаст Санчес“.

— Не, само си мисля.

— Опитай със студен душ и алкохол. На мен ми помага.

Кимнах и вдигнах миниатюрното метално мънисто, което въртях между пръстите си.

— Законно ли е това?

Ортега изключи двигателите.

— В общи линии. Никой няма да се оплаче.

— Добре. А сега за начало ще ми трябва словесно прикритие. Ти водиш разговора, аз кротувам и слушам. После ще видим.

— Ясно. Всъщност и Райкър беше такъв. Никога не казваше две думи, ако можеше да мине с една. А отрепките най-често само ги гледаше.

— Също като Мики Нозава, а?

— *Кой?*

— Няма значение.

Разкърших се на седалката и отворих страничния люк. Докато излизах, зърнах някаква прекомерно масивна фигура да се задава по лъкатушещата дървена стълбичка откъм сградата. Определено имаше доста присадени мускули. Беше с ръкавици и на рамото му висеше късо пушкало. Не приличаше на адвокат.

Ортега изведнъж се озова зад рамото ми.

— По-кратко. Тук имаме пълномощия. Той няма да създава неприятности.

Когато биячът преодоля последните стъпала и скочи долу с подгънати крака, тя размаха значката. По лицето му се изписа дълбоко разочарование.

— Полиция. Дошли сме да разговаряме с Ръдърфорд.

— Не може да паркирате тук.

— Вече го направих — отвърна спокойно Ортега. — Ще караме ли мистър Ръдърфорд да ни чака?

Настана взривоопасно мълчание, но Ортега бе преценила правилно. Биячът се задоволи с глухо ръмжене, кимна към стълбата и ни последва на почтително разстояние. Катерихме се нагоре доста време и когато пристигнахме, с удоволствие забелязах, че Ортега е позадъхана от мен. Прекосихме скромна тераса за слънчеви бани от същото дърво като стълбището, минахме през автоматична стъклена врата и попаднахме в приемна, оформена като частен хол. На пода имаше килими със същите шарки като моето яке, по стените висяха емпатистки картини. Пет кресла предлагаха отдих за уморените.

— Мога ли да ви услужа?

Този път несъмнено имахме работа с адвокатка — руса млада жена с широка пола и сако в тон с приемната. Ръцете ѝ бяха небрежно отпуснати в джобовете.

— Полиция. Къде е Ръдърфорд?

Жената хвърли поглед към нашия придружител и след кимването му не си направи труда да поиска документи.

— За съжаление Кит е зает в момента. Има виртуално съвещание с Ню Йорк.

— Е, тогава изкарайте го — предложи Ортега със застрашително мек тон. — И му кажете, че полицаят, който арестува неговия клиент, е дошъл да го види. Сигурна съм, че ще прояви интерес.

— Може да отнеме известно време.

— Не, няма.

За миг двете жени кръстосаха погледи, после адвокатката извърна глава. Кимна на бияча, който влезе вътре. Все още изглеждаше разочарован.

— Ще видя какво мога да сторя — каза тя с леден глас. — Моля, изчакайте тук.

Изчакахме. Ортега застана до стъклената стена и се загледа към плажа, а аз тръгнах да се любувам на картините. Някои бяха доста добри. И двамата бяхме свикнали да работим под наблюдение, тъй че десет минути не си казахме нищо, докато най-сетне доведоха Ръдърфорд.

— Лейтенант Ортега. — Звучният глас ми напомни за Милър от клиниката и когато откъснах очи от щампата над камината, видях почти същия носител. Може би малко по-възрастен, с малко по-грубовати патриархални черти, предназначени да вдъхват мигновен респект на съдебни заседатели и съдии, но със същата атлетична фигура и стандартна хубост. — На какво дължа това неочаквано посещение? Надявам се, че нямате намерение повече да ме тормозите.

Ортега не обърна внимание на прикритата провокация.

— Сержант детектив Илайас Райкър. — Тя кимна към мен. — Вашият клиент току-що направи регистрирано самопризнание за опит за отвлечане и отпрати заплаха за умишлени органични увреждания. Искате ли да видите записа?

— Не особено. Ще ми кажете ли защо сте тук?

Биваше го. Почти не реагира; почти, но все пак засякох нещо с крайчеца на окото си. Умът ми заработи на бесни обороти.

Ортега се подпря на облегалката на едно кресло.

— За човек, който защитава обвиняем, застрашен от изтриване, проявявате удивителна липса на въображение.

Ръдърфорд театрално въздъхна.

— Откъснахте ме от важно съвещание. Предполагам, че имате нещо за казване.

— Знаете ли какво е ретро-асоциативно съучастие на трето лице? — попитах аз, без да откъсвам очи от щампата.

Когато се обърнах, Ръдърфорд бе изцяло на мое разположение.

— Не — дрезгаво каза той.

— Жалко, защото, ако Кадмин изгърми, наред сте вие и някои други ваши колеги. Но, разбира се, ако това стане... — Аз разперих ръце и свих рамене. — ... започва лов на глави. Всъщност може вече да е започнал.

— Добре, стига толкова. — Ръдърфорд решително вдигна ръка към предавателя за повикване, закачен на ревера му. Нашият едър познат щеше да се появи всеки момент. — Нямам време да си играя с вас. Не съществува такъв правен термин, а вашето поведение подозрително намирисва на полицейски тормоз.

Аз повиших глас.

— Просто исках да знам на чия страна ще бъдете, когато програмата се сгромоляса, Ръдърфорд. Има такъв правен термин.

Престъпление според Наказателния кодекс на ООН. За последен път е употребен на 4 май 2207 година. Проверете. Доста трябваше да се поровя, но го открих и в крайна сметка това ще ви погуби. Кадмин знае, затова даде заден ход.

Ръдърфорд се усмихна.

— Не ми се вярва, детектив.

Още веднъж свих рамене.

— Жалко. Все пак проверете. После избирайте на чия страна искате да застанете. Ще ни трябват вътрешни показания и сме готови да се отплатим. Ако не сте вие, в Улан Батор е пълно с адвокати, които биха си дали и задника за такъв шанс.

Усмивката леко посърна.

— Точно така, помислете си. — Аз кимнах към Ортега. — Можете да ме откриете при нея в участъка на Фел Стрийт. Илайас Райкър, завеждащ междупланетни контакти. Уверявам ви, че каквото и да правите, всичко ще рухне, а тогава познанството с мен ще е много полезно.

Ортега реагира безупречно, сякаш играехме заедно от години. Също като Сара. Отдръпна се от креслото и тръгна към изхода.

— Довиждане, Ръдърфорд — подхвърли лаконично тя, докато излизахме на площадката. Биячът стоеше там широко ухилен и шаваше с бицепси. — А пък ти не смей дори да си го помисляш.

Аз се задоволих с безмълвния поглед на Райкър, който според нея имал страхотен ефект. Сетне последвах партньорката си надолу по стълбището.

Щом седнахме в колата, Ортега включи екрана и се загледа в пълзящата колона от данни.

— Къде го сложи?

— В щампата над камината. В ъгъла на рамката.

Тя изсумтя.

— Там ще я засекаш за нула време, сам знаеш. Освен това не става за доказателство.

— Знам. Казваш ми го вече за трети път. Не е там работата. Ако Ръдърфорд се подплаши, ще бърза да реагира.

— Мислиш ли, че е подплашен?

— Донякъде.

— Аха. — Тя ме погледна любопитно. — Казвай сега какво, по дяволите, е ретро-асоциативно съучастие на трето лице?

— Нямам представа. Измислих си го.

Веждите ѝ подскочиха.

— Без майтап?

— Повярва ми, а? Знаеш ли, докато го казвах, можеше да ме сложиш върху детектор на лъжата. Щях да убедя и него. Елементарни емисарски трикове. Естествено, Ръдърфорд ще разбере веднага, щом провери, но лъжата вече си свърши работата.

— А именно?

— Да осигури арената. Чрез лъжите изкарваш противника от равновесие. Все едно го караш да се бие на непозната територия. Ръдърфорд беше стреснат, но се усмихна, когато му казах, че Кадмин е готов да пропее заради тази глупост. — Аз се загледах през предното стъкло към сградата над нас и продължих да сглобявам откъслечните интуитивни усещания в логична мисъл. — Беше адски облекчен, когато го казах. При нормални условия едва ли би се издал чак дотам, но блъфът го уплаши и му трябваше спасителната опора — фактът, че знае нещо повече от мен. А това означава, че знае друга причина Кадмин да промени поведението си. Той знае истинската причина.

Ортега изръмжа одобрително.

— Браво, Ковач. Трябвало е да станеш ченге. Забеляза ли как реагира, когато му съобщих добрата новина за признанието на Кадмин? Изобщо не се изненада.

— Да. Очакваше го. Или нещо подобно.

— Именно. — Тя помълча. — Наистина ли с това си изкарваше хляба?

— Понякога. Дипломатически мисии или работа под прикритие. Не беше...

Замълчах, защото тя ме смушка в ребрата. По екрана като синкави огнени змии пълзяха поредици кодови знаци.

— Започва се. Едновременна връзка. Сигурно го върши виртуално, за да пести време. Една, две, три... тази тук с Ню Йорк, сигурно за да уведоми шефовете и... хоп-па!

Екранът припламна и веднага изгасна.

— Откриха го — казах аз.

— Да. Линията с Ню Йорк сигурно има почистващ детектор.

— Или някоя от другите линии.

— Аха. — Ортега върна информацията назад и се вгледа в кодовете. — И трите връзки са осъществени доста дискретно. Ще ни трябва време, за да открием кого е търсил. Гладен ли си?

Не е редно един емисар ветеран да си признава, че изпитва носталгия. Ако обучението не я е смазало от самото начало, дългите години прехвърляне от носител в носител из целия Протекторат би трябвало да те излекуват. Емисарите са поданици на тайнствената държава Тук и Сега, която ревниво не признава двойно гражданство. Миналото има значение само под форма на данни.

И все пак аз изпитах носталгия, когато минахме покрай кухнята на „Летящата риба“ и отвътре ме лъхна ароматът на сосове, които бях опитал за последен път в Милспорт. Терияки, пържена темпура и едва доловим дъх на месо. За миг постоях обгърнат в тях и си спомнях онези времена. Спомних си бара, където се бяхме укрили със Сара, докато стихне шумотевецата след удара в „Джемани Байосис“. Гледахме ту новините, ту телефона със строшен екран в ъгъла, който трябваше всеки момент да позвъни. Спомних си запотените прозорци и мълчаливите рибари около масите.

Спомних си облепените с пеперуди книжни фенери пред кръчмата на Ватанабе в Нова Пеща. Петък вечер, по хлапашката ми кожа се стича пот от влажния южен вятър откъм джунглата, а аз гледам с лъснали от тетрамета очи към едно от големите огледала. Разговорът е евтино развлечение, по-евтино от пиенето или големите паници суфле. Говорим си за големи печалби, за връзки с якудза^[1], за пътуване на север и по-далече, за нови носители и нови светове. Стариат Ватанабе седи на терасата с нас, слуша внимателно, но не коментира. Само си пуши лулата и от време на време поглежда в огледалото към собствените си европейски черти — винаги с лека изненада, както ми се струва.

Той никога не ни каза как се е сдобил с този носител, както и никога не отрече, нито пък потвърди слуховете за подвизите му в космическата пехота, в Мемориалната квелистка бригада, в Емисарския корпус и къде ли не още. Веднъж един по-голям член на

бандата ни разправи как видял Ватанабе да застава срещу цяла тълпа Седемпроцентни ангели само с лулата в ръцете си. Друг път някакво хлапе от блатните села измъкна мъгливи новинарски кадри, за които твърдеше, че били още от Заселническите войни. Записът беше двуизмерен, заснет набързо, преди щурмовата група да тръгне в атака, но интервюираният сержант се казваше И. Ватанабе и като видяхме как накланя глава да изслуша въпроса, всички дружно изревахме пред екрана. От друга страна, името Ватанабе се срещаше доста често, а онзи, дето разправяше за боя с Ангелите, много обичаше да разказва и друга история — как спал с едно от най-богатите момичета на Харлановия свят и ние *изобщо* не му вярвахме.

В една от редките вечери, когато бях съвършено трезвен и сам при Ватанабе, преглътнах юношеската си гордост и помолих стареца за съвет. Вече няколко седмици четях рекламните материали за въоръжените сили на ООН и се нуждаех някой да ме побутне в едната посока или в другата.

Ватанабе само ми се усмихна около мундщука на лулата.

— Значи да те посъветвам? — попита той. — Да споделя с теб мъдростта, която ме е довела дотук?

Огледахме едновременно малката кръчма и нивите зад терасата.

— Ами... да.

— Ами... *не* — отсече той и отново засмука лулата.

— Ковач!

Примигах и открих, че Ортега любопитно наднича в очите ми.

— Има ли нещо, което трябва да знам?

Усмихнах се леко и хвърлих поглед към лъскавия кухненски тезгях.

— Всъщност не.

Тя ме разбра погрешно.

— Готвят добре, уверявам те.

— Ами тогава да си поръчаме.

Тя ме поведе към една от палубите на ресторанта. Вече ми бе разказала, че „Летящата риба“ бил някога въздушен миночистач, после го купил някакъв океанографски институт. Днес институтът беше закрит или преместен и крайбрежната му сграда пустееше, но предприемчиви хора бяха превърнали дирижабъла в летящ ресторант, привързан над петстотин метра над порутеното здание. От време на

време възетата плавно го издърпваха към земята, за да слязат наситените клиенти и да се качат нови. Когато пристигнахме, около хангара се виеше дълга опашка, но Ортега размаха значката и когато дирижабълът слезе през отворения покрив, ние първи се качихме на борда.

Седнах с кръстосани крака върху възглавничките около масата, която бе закрепена за корпуса с дълга метална тръба, така че изобщо не докоснах палубата. Около площадката трептеше едва доловимо сияние на силов екран, който поддържаше нормална температура, а поривистия вятър свеждаше до приятен полъх. Шестоъгълният решетъчен под разкриваше почти идеална гледка покрай възглавниците към морето далече под нас. Размърдах се малко смутено. Никога не съм обичал високото.

— Използвали го за наблюдения на китове и тъй нататък — каза Ортега, като размаха ръка към корпуса. — По онова време не можели да си позволят сателитно време. Естествено, след Деня на разбирателството китовете изведнъж станали златна мина за всеки, който можел да разговаря с тях. Знаеш ли, те ни разказаха за марсианците почти толкова, колкото узнахме от четири века разкопки на Марс. Господи, те ги помнят как са идвали тук. Наследствена памет, разбира се. — Тя помълча, после добави ни в клин, ни в ръкав: — Родена съм на Деня на разбирателството.

— Наистина ли?

— Да, на девети януари. Нарекли ме Кристин на името на някаква австралийска изследователка от първия преводачески екип.

— Много мило.

Тя изведнъж осъзна с кого говори в действителност. Сви рамене.

— Когато си хлапе, виждаш нещата по друг начин. Исках да се казвам Мария.

— Често ли идваш тук?

— Не. Но предположих, че всеки от Харлановия свят би го харесал.

— Правилно.

Сервитьорът дойде и изписа менюто във въздуха между нас с холографско фенерче. Хвърлих един поглед и избрах напосоки някакво вегетарианско суфле.

— Добър избор — каза Ортега и кимна на сервитьора. — За мен същото. И сок. Искаш ли нещо за пиене, Ковач?

— Вода.

За момент изборът ни просветна в розово, после менюто изчезна. Сервитьорът прибра с рязък жест фенерчето в джоба си и се оттегли. Ортега хвърли поглед наоколо, търсейки неутрална тема за разговор.

— И тъй... имате ли подобни заведения в Милспорт?

— Да, на земята. Не си падаме много по високото.

— Тъй ли? — Тя вдигна вежда. — Милспорт е архипелаг, нали? Мислех си, че дирижаблите са...

— Идеалното решение при недостиг на недвижима собственост? Дотук имаш право, но мисля, че пропускаш нещо. — Стрелнах поглед към небето. — Ние не сме сами.

Тя схвана.

— Орбиталните? Враждебни ли са?

— Ммм. Да речем по-скоро капризни. Склонни са да стрелят по всяка въздушна машина, по-едра от хеликоптер. И тъй като още никой не е успял да припари на борда на някой от тях, камо ли да го изключи, не знаем какви са параметрите на програмата им. Затова предпочитаме да не рискуваме и избягваме полетите.

— Все трябва да имате някакъв междупланетен транспорт.

Кимнах.

— Е, имаме. Не много оживен, разбира се. В системата няма други обитаеми планети, а все още сме твърде заети със своята, за да тераформиране останалите. Изстрелваме от време на време изследователски апарати и совалки за поддържане на платформите. Няколко мини за добив на редки елементи, с това се изчерпва всичко. Използваме редките възможности за изстрелване — привечер на екватора и рано сутрин на единия полюс. Изглежда, някога две или три орбитални станции са паднали, оставяйки пробив в мрежата. — Аз помълчах. — Или пък някой ги е свалил.

— Някой? Не марсианците, искаш да кажеш?

Разперих ръце.

— Защо не? Всичко, което са открили на Марс, е разрушено или заровено. Или тъй умело прикрито, че трябваше да търсим с десетилетия, преди да осъзнаем, че е под носа ни. Така е и на повечето от Заселените светове. Всичко говори за някакъв конфликт.

— Но археолозите твърдят, че било гражданска война, колониална война.

— Да, бе. — Скръстих ръце и се облегнах назад. — Археолозите твърдят, каквото им нареди Протекторатът, а в момента е модерно да оплакваме участието на Марсианската империя, която се разпаднала, потънала във варварство и изчезнала. Мъдро предупреждение за наследниците. В името на цивилизацията не вдигайте бунтове срещу законните си управници.

Ортега хвърли нервен поглед наоколо. Разговорите край съседните маси бяха замлъкнали. Завъртях се към зяпащите хора с широка усмивка.

— Може ли да говорим за нещо друго? — попита смутено Ортега.

— Разбира се. Разкажи ми за Райкър.

Смуцението мигом отстъпи място на ледено спокойствие. Ортега разпери длани върху масата и се загледа в тях.

— Нямам желание — каза след малко тя.

— Бива. — Загледах се през блясъка на силовата защита към далечните облаци, като полагах усилия да не забелязвам морето долу. — Но искрено смятам, че всъщност го искаш.

— Типично мъжко разсъждение.

Поръчката пристигна и ние започнахме да се храним в тишина, нарушавана само от звъна на приборите. Открих, че съм прегладнял като вълк въпреки идеално балансираната закуска на киберготвача в „Хендрикс“. Храната бе разбудила в мен нещо повече от елементарните стомашни потребности. Изпразних паничката още преди Ортега да е преполовила своята.

— Добре ли е? — попита иронично тя, когато се облегнах назад.

Кимнах, опитвайки да прогоня спомените, свързани със суфлето. Не ми се искаше да използвам емисарските психотехники — щяха да развалят приятното чувство за ситост. Докато оглеждах лениво чистите метални очертания на ресторантската палуба и небето отвъд тях, изпитах почти също тъй пълно удовлетворение, както когато Мириам Банкрофт ме остави да лежа изцеден в „Хендрикс“.

Телефонът на Ортега записука. Тя го измъкна от джоба си и отговори все още с пълна уста.

— Да? Аха. Аха, добре. Не, ще отидем. — Тя стрелна за миг очи към мен. — Тъй ли? Не, остави и това. Нищо няма да му стане. Да, благодаря, Дзак. Задължена съм ти.

Тя прибра телефона и отново се зае със суфлето.

— Добри новини ли?

— Зависи от гледната точка. Проследили са двете местни обаждания. Едното е до биткодром в Ричмънд. Знам го. Ще отидем да хвърлим едно око.

— А другото?

Ортега ме погледна над паничката, сдъвка хапката и преглътна.

— Другият номер е частен. Резиденцията на Банкрофт. Е, как го разбираш?

[1] Якудза — японска престъпна организация, подобна на италианската мафия. — Б.пр. ↑

19.

Биткодрумът се оказа стар контейнеровоз, закотвен в северния край на залива, близо до безброй изоставени складове. Трябва да беше дълъг към половин километър и имаше шест ясно очертани товарни трюма. Най-задният изглеждаше отворен. От въздуха целият кораб ми се стори боядисан в оранжево — сигурно от ръждата.

— Не се заблуждавай — изсумтя Ортега, докато кръжахме отгоре. — Покрили са корпуса с цяла педя полимерен слой. Сега може да се потопи само с насочен взрив.

— Скъпичко.

Тя сви рамене.

— Има кой да ги финансира.

Кацнахме на кея. Ортега изключи двигателите и се приведе пред мен да огледа надстройката на кораба, която в момента изглеждаше празна. Аз се облегнах назад, смутен както от натиска на гъвкавото й тяло в скута ми, така и от пълния си стомах. Ортега усети движението, изведнъж осъзна какво върши и рязко се изправи.

— Няма жива душа — каза неловко тя.

— Така изглежда. Да хвърлим ли едно око?

Излязохме под поривите на вятъра откъм залива и тръгнахме към моста от широка алуминиева тръба, водещ нагоре към кърмата. Откритият терен не ми допадаше и аз непрестанно шарех с очи ту из него, ту по палубата и надстройката на кораба. Нищо не помръдваше. Леко раздвижих ръка до ребрата си, за да се уверя, че влакнозахващият кобур не е паднал, както се случва с по-евтините модели след два-три дни носене. С немекса имах приличен шанс да очистя всекиго, който би опитал да ни обстрелва от кораба.

В крайна сметка не се наложи. Стигнахме до тръбата без произшествия. През входа й бе опъната тънка верига с ръчно изписана табела:

„ПАНАМСКА РОЗА
БОЙ ТАЗИ ВЕЧЕР — 22.00

ЦЕНИ ДВОЙНИ“

Вдигнах тънкия метален правоъгълник и огледах със съмнение грубоватите букви.

— Сигурна ли си, че Ръдърфорд се е обаждал тук?

— Вече ти казах, не се заблуждавай. — Ортега откачи веригата. — Мода. Сега си падат по грубото. Миналият сезон наслагах неоновии надписи, но вече не им се виждат достатъчно шик. Това място е истинска лудница, мътните да го вземат. На цялата планета има само още две-три като него. На трибуните се допускат само зрители. Никакви холографски устройства, дори телевизията е забранена. Е, идваш ли?

— Смахната работа. — Последвах я нагоре по тръбата и си спомних колко битки съм ходил да гледам на младини. На Харлановия свят ги излъчваха свободно. Привличаха по-голяма аудитория от всички други забавни предавания. — Хората не обичат ли да гледат такива неща?

— Обичат, естествено. — Макар че ехото в тръбата изопачаваше гласа й, усетих по тона как е подвила устни. — Ненаситни са. Така действия цялата далавера. Разбираш ли, първо измислиха Веруюто...

— Верую ли?

— Да, Верую на Чистотата или някакъв подобен боклук. Не са ли ти казвали, че е невъзпитано да прекъсваш? Та, според Веруюто, ако искаш да гледаш бой, трябвало да присъстваш лично. Така било по-добре, отколкото да го гледаш по мрежата. По-изискано. Оттук — ограничена публика, бясно търсене. Така билетите стават много секси, тоест ужасно скъпи, тоест още по-секси, и онзи, дето го е измислил, яхва спиралата и хвърчи право нагоре.

— Умно.

— Да, умно.

Тръбата свърши и излязохме на ветровитата палуба. Около нас покривите на два от товарните трюмове се издигаха на височина до кръста като грамадни стоманени пришки върху кожата на кораба. Понататък мостикът се издигаше безцелно в небето, сякаш напълно откъснат от палубата, където стояхме. Нищо не помръдваше, само веригите на един товарен кран се полюшваха леко от вятъра.

— Последния път, когато дойдох тук — каза Ортега, повишавайки глас през воя на вятъра, — някакъв тъп репортер от Световната мрежа беше опитал да се вмъкне на боя за титлата с имплантирани записващи системи. Хвърлили го в залива. След като измъкнали системите с клещи.

— Много мило.

— Нали ти казах, изискано място.

— Поласкан съм, лейтенант. Просто не знам как да отговоря.

Дрезгавият глас идваше от ръждивите високоговорители, закрепени на двуметрови стълбове покрай перилата. Ръката ми сграбчи дръжката на немекса, а очите ми минаха на периферен режим с болезнена бързина. Ортега едва доловимо поклати глава и погледна нагоре към мостика. После двамата с инстинктивен синхрон огледахме цялата надстройка в противоположни направления. Въпреки напрежението усетих приятна топла тръпка от тази неочаквана симетрия.

— Не, не. Насам — каза металният глас, този път откъм кърмата.

Веригите на един от кърмовите товарни кранове се раздвижиха с глухо дрънчене и започнаха да изтеглят нещо от отворения люк пред мостика. Продължавах да стискам немекса. Над нас слънцето надникна през разкъсаните облаци.

Веригата завършваше с масивна желязна кука, върху която стоеше говорещият. В едната ръка стискаше праисторически микрофон, с другата се придържаше за веригата. В пълен контраст с обстановката беше облечен със строг сив костюм, който плющеше от вятъра. Накланяше се назад от веригата под опасен ъгъл, а косата му лъщеше в оскъдните слънчеви лъчи. Присвих очи, за да се уверя. Синтетично тяло. Евтин синт.

Кранът се завъртя над изпъкналия капак на трюма. Синтът пъргаво скочи и ни огледа отвисоко.

— Илайас Райкър — каза той и гласът му прозвуча все тъй дрезгаво, както по високоговорителите. Много калпави гласни струни. Синтът поклати глава. — Мислехме си, че няма повече да ви видим. Колко къса памет има съдебната система.

— Касапин? — Ортега засенчи очите си с длан. — Ти ли си?

Синтът леко се поклони и прибра микрофона в джоба си. После тръгна да слиза по наклона на капака.

— Емси Касапина, на вашите услуги, дами и господа полицаи. В какво ще благоволите да ни обвините днес?

Аз мълчах. Явно се полагаше да познавам този касапин, а в момента нямах достатъчно информация. Спомних си какво ми бе казала Ортега и вторачих в идващия синт безизразен поглед с надеждата, че това е в стила на Райкър.

Синтът стигна до края на капака и скочи долу. Отблизо видях, че не само гласните му струни са калпави. Тялото бе толкова далече от онова на Треп, че едва ли заслужаваха едно и също название. За момент се зачудих дали не е някаква антика. Грубата черна коса лъщеше като емайлирана, лицето беше от отпусната силикопלט, бледосините ириси стояха като изрисувани напред очите. Тялото изглеждаше солидно, дори прекалено солидно, а в ръцете имаше нещо нередно — приличаха по-скоро на змии, отколкото на крайници. Китките бяха съвършено гладки, без нито една бръчка. Синтът разпери длан, сякаш ни я предлагаше за инспекция.

— Е? — кротко попита той.

Ортега побърза да отвлече вниманието от мен.

— Рутинна проверка, Касапин. Има няколко бомбени заплахи за срещата тази вечер. Наминахме да погледнем.

Касапина се разсмя отсечено.

— Само не казвайте, че ви е грижа за нас.

— Казах ти вече, рутинна проверка — отвърна спокойно Ортега.

— Добре де, идвайте, щом е тъй. — Синтът въздъхна и кимна към мен. — Какво става с него? Да не са му изтрили способността да говори в хранилището?

Последвахме го към кърмата на кораба и минахме покрай дълбоката пропаст, разкрита от дръпнатия капак на най-задния трюм. Надникнах надолу и зърнах кръгъл бял ринг, заобиколен от четирите страни със стъпаловидно разположени метални и пластмасови седалки. Отгоре висяха гроздове осветителни тела, но никъде не се виждаха характерните сферични форми на предавателите за мрежата. Коленичил в средата на ринга, някакъв човек рисуваше по тепиха ръчно. Когато минахме покрай него, той вдигна глава.

— Тематична украса — каза Касапина, виждайки накъде гледам. — Надпис на арабски. През този сезон тема на битките са полицейските акции на Протектората. Тази вечер е ред на Шария.

Мъченици от „Десницата на Аллаха“ срещу протекторатски пехотинци. Ръкопашен бой с ножове. Максимална дължина на остриетата — десет сантиметра.

— С други думи кървава баня — подхвърли Ортега.

Синтът сви рамене.

— Каквото иска публиката, за това си плаща. Доколкото знам, с десетсантиметров нож може да се нанесе смъртоносна рана. Просто е много трудно. Истинско изпитание на уменията, тъй разправят. Насам, моля.

По тясно метално мостче навлязохме във вътрешността на кораба. Стъпките ни кънтяха в затвореното пространство наоколо.

— Първо арените, предполагам — провикна се Касапина през ехото.

— Не, първо да видим резервоарите — предложи Ортега.

— Тъй ли? — Трудно бе да преценя тона на долнопробния синтетичен глас, но в думите на Касапина като че прозвуча насмешка. — Сигурни ли сте, че търсите точно бомба, лейтенант? Според мен арената е най-очевидното място за...

— Имаш ли нещо за криене, Касарин?

Синтът се завъртя за момент и ме погледна изпитателно.

— Съвършено нищо, детектив Райкър. Добре, значи резервоарите. Между другото, приветствам включването ви в разговора. Студено ли беше в хранилището? Вие, естествено, едва ли сте очаквали някога да попаднете там.

— Стига толкова — намеси се Ортега. — Просто ни води при резервоарите, а приказките си ги запази за довечера.

— Разбира се, разбира се. Ние винаги се стремим да си сътрудничим с органите на реда. Като законно регистрирана...

— Знаем, знаем. — Ортега уморено махна с ръка. — Просто ни заведи при скапаните резервоари.

Аз отново се задоволих със застрашителен поглед.

Потеглихме към резервоарите с раздрънкано електромагнитно влакче, което минаваше от едната страна на корпуса през още два преоборудвани товарни трюма със същите рингове и седалки, само че покрити с найлонови листове. Накрая слязохме и минахме през стандартна система за почистване с ултразвук. Беше доста по-мръсно,

отколкото в „Сайка Сек“. Но когато тежката врата от масивно желязо се разтвори навън, зад нея блесна безупречно бяла зала.

— Поддържаме си репутацията — каза безгрижно Касапина. — Публиката много харесва грубите, оголени железарии, но зад кулисите... — Той размаха ръка към лъскавата апаратура. — Е, няма как да направиш омлет без малко масло по тигана.

Предният трюм беше огромен и студен, осветлението зловещо, техниката агресивно масивна. Докато сумрачният мавзолей на Банкрофт в „Сайка Сек“ нашепваше тихичко за богатство и лукс, а залата за презареждане в хранилището на Бей Сити надаваше вопли за минимално субсидиране на минимално заслужили субекти, складът за тела на „Панамска роза“ бе като яростен рев на груба сила. Контейнерите висяха на тежки вериги от двете ни страни като торпеда, включени към централната надзорна система с дебели черни кабели, които се виеха по пода като питони. Самата надзорна система се извисяваше мощно над нас като олтар на някакво гнусно божество-паяк. Приблжихме се към нея по метална пътека, издигната на половин метър над застиналите сгърчени кабели. Отляво и отдясно в стената зад нея бяха вградени квадратните стъклени прозорчета на два просторни възстановителни резервоара. В десния вече имаше тяло, плаващо по гръб с разперени ръце и омотано с проводници.

Имах чувството, че съм влязъл в Андрическата катедрала в Нова Пеща.

Касапина спря до централния монитор, обърна се и разпери ръце почти като носителя в резервоара.

— Откъде бихте искали да започнете? *Предполагам*, че сте донесли модерна апаратура за търсене на бомби.

Ортега не му обърна внимание. Направи още две-три крачки към резервоара и вдигна поглед в снопа зеленикава светлина, падаща през стъклото.

— Това ли е едната отрепка за довечера? — попита тя.

Касапина изсумтя.

— За да не бъда многословен като вас — да. Бих искал да разберете разликата между това тук и онази стока, която продават в жалките магазинчета по крайбрежието.

— Аз също бих искала — отвърна Ортега, без да откъсва очи от тялото. — Щом е тъй, откъде го набавихте?

— Откъде да знам? — Касапина демонстративно вторачи поглед в пластмасовите нокти на дясната си ръка. — Е, имаме някъде фактура, ако трябва непременно да проверите. А така, на око, бих казал, че е от „Нипон Органикс“ или от някоя тихоокеанска групировка. Има ли значение?

Пристъпих до стената и се вгледах в плаващия носител. Строен, мургав и издръжлив на вид, с деликатно скосени японски очи над високите скули и дълга, права черна коса, която се рееше като сноп водорасли из течността на резервоара. Изящен, гъвкав, с дълги ръце на художник и мускули за скоростен бой. Тяло на технологичен нинджа — тяло, за каквото мечтаех на петнайсет години през унилите дъждовни дни в Нова Пеща. Донякъде напомняше носителя, който ми бяха дали за войната на Шария. Онзи носител, в който се запознах със Сара.

Сякаш гледах през стъклото самия себе си. Онова „аз“, което се изгражда нейде в намотките на паметта, впила корени в далечното детство. Изведнъж се почувствах като изгнаник в европейска плът, изхвърлен от другата страна на огледалото.

Касапина застана до мен и потупа стъклото.

— Одобрявате ли, детектив Райкър? — Не отговорих и той продължи: — Сигурен съм, че одобрявате, като знам склонността ви към... схватки. Образците са изключителни. Подсилен корпус, изкуствено отгледани кости със сърцевина от специална сплав, синтетични стави, сухожилия с карбонови нишки, неврохимия „Хумало“...

— Имам си неврохимия — подхвърлих аз, колкото да кажа нещо.

— Знаем я вашата неврохимия, детектив Райкър. — Въпреки калпавия глас долових в тона му тихо, лепкаво задоволство. — Биткодрумът се запозна с данните ви, докато бяхте в хранилището. Имаше идея да ви купим. Тялото, имам предвид. Смятахме, че можем да използваме носителя ви за пародийни схватки. Нагласени, разбира се. И през ум не ни минава да организираме истинска битка между неравностойни противници. Това би било... истинско престъпление. — Касапина помълча театрално. — Но после решихме, че пародийните схватки не са... хм... в духа на заведението. Няма истинско състезание. А жалко. Толкова приятели си създадохте напоследък, че залата щеше да бъде препълнена.

Не го слушах, но усетих, че оскърбява Райкър. Обърнах гръб на стъклото и отпратих към Касапина свиреп поглед.

— Отплеснах се — бързо заяви синтът. — Исках да кажа, че в сравнение с тази система вашата неврохимия е като моя глас пред пеенето на Анчана Саломао. Това тук — той отново посочи резервоара — е неврохимия „Хумало“, разработена в „Кейп Нюроникс“ преди по-малко от година. Постигане с едва ли не духовни измерения. Няма мозъчни химически усилватели, няма имплантирани чипове и директни връзки. Системата се изгражда заедно с тялото и реагира пряко на мисълта. Помислете над това, детектив. Никой извън Земята не разполага с нея. Разправят, че ООН обмисля десетгодишно колониално ембарго, макар лично аз да се съмнявам в ефективността на подобни...

— Касапин — обади се нетърпеливо зад него Ортега, — защо още не сте изкарали другия боец?

— Тъкмо го изкарваме, лейтенант.

Касапина размаха ръка към контейнерите отляво. Иззад тях долиташе шум на тежки машини. Надникнах в полумрака и различих голям автоматичен повдигач, който се движеше покрай редицата. Изведнъж той спря и върху него падна лъч насочена светлина. Основните манипулатори се протегнаха и вдигнаха един контейнер от висящата стойка, а по-малки манипулатори откачиха кабелите. След като приключи с отделянето, машината леко отстъпи назад, завъртя се и пое обратно към празния резервоар.

— Системата е напълно автоматизирана — поясни Касапина, макар че и сами виждахме.

Сега забелязах под резервоара три кръгли отвора в редица като предни торпедни дула на междупланетен разрушител. Повдигачът плавно зареди контейнера в средния отвор. Дългият цилиндър плътно прилепна към вътрешната повърхност, видимият му край се завъртя на деветдесет градуса и над него се захлопна стоманен капак. Приключил задачата, повдигачът изключи хидравликата и двигателите му млъкнаха.

Аз гледах резервоара.

Стори ми се, че е минало много време, но навярно не беше повече от минута. В дъното на резервоара се отвори нов люк и нагоре избухна облак сребристи мехурчета. Сред тях изплува и тялото. За

момент то остана свито като зародиш и водовъртежите от мехурчетата го подмятаха насам-натам, после ръцете и краката започнаха да се разперват, подръпвани лекичко от тънките проводници, прикрепени към китките и глезените. Този носител имаше по-едри кости и масивни мускули, но подобен цвят на кожата. Костеливото лице с орлов нос плавно се извърна към нас.

— Шарийски мъченик от „Десницата на Аллаха“ — обяви гордо Касапина. — Не е истински, разбира се, но расовият тип съвпада и му е вградена автентична система за реагиране в стил „Аллах е велик“. — Той кимна към другия резервоар. Космическите пехотинци са от всякакви раси, но във войната на Шария са участвали доста японци, тъй че ситуацията е правдоподобна.

— Неравен двубой — казах аз. — Най-модерна неврохимия срещу овехтяла шарийска биомеханика.

Синтетичното лице на Касапина се ухили.

— Е, всичко зависи от бойците. Чух, че със системата „Хумало“ трябвало да се свикне, а и, честно казано, невинаги побеждава най-добрият носител. Много зависи от психологията. Търпение, издръжливост на болка...

— Диващина — добави Ортега. — Липса на съчувствие...

— Да, в този дух — съгласи се синът. — Разбира се, тъкмо затова е вълнуващо. Ако речете да дойдете довечера, може и да ви намеря свободни места на последните редове.

— А ти сигурно ще коментираш двубоя — подхвърлих аз и си представих как колоритната реч на Касапина гърми от високоговорителите, рингът е облян в ярка светлина, тълпата подскача и реве на затъмнените трибуни, а из въздуха се носи мирис на пот и кръвожадност.

— Естествено, че ще коментирам. — Касапина присви очи. — Знаете ли, май много скоро се върнахте.

— Хайде, ще търсим ли бомбите? — попита високо Ортега.

Около час обикаляхме из трюма да търсим въображаеми бомби, а Касапина наблюдаваше със зле прикрита насмешка. Двата носителя, предназначени за смъртоносен бой на арената, ни гледаха от зеленикавите си стъклени утробы, и аз усещах присъствието им съвсем ясно въпреки затворените очи и унесените лица.

20.

Когато Ортега ме остави на Мишън Стрийт, над града падаше вечер. На връщане от биткодрума тя беше затворена и мълчалива — вероятно почваше да се отразява непрестанното напрежение да си напомня, че аз не съм Райкър. Но когато на излизане от колата разкърших демонстративно рамене, Ортега неволно избухна в смях.

— Утре гледай да не напускаш „Хендрикс“ — каза тя. — Искам да поговорим с един човек, но ще ми трябва време да уредя срещата.

— Бива — кимнах аз и понечих да си тръгна.

— Ковач.

Обърнах се. Тя бе протегнала шия и ме гледаше отдолу нагоре през отворения люк. Хванах се за ръба на вратата и наведох глава. Настана мълчание, в което усетих как из кръвта ми плъзва прилив на адреналин.

— Да?

Тя се поколеба още малко, после каза:

— Касапина криеше нещо, нали?

— Така ми се струва. Прекалено много говореше.

— И аз си помислих същото. — Тя бързо посегна към таблото и вратата започна да се затваря. — До утре.

Изпратих с поглед отлитащата кола и въздъгнах. Смятах за добър ход решението си да се обърна пряко към Ортега, само че не бях очаквал нещата да се объркат така. Нямах представа колко време са били заедно, но така или иначе положението я съсипваше. Някъде бях чел, че феромоните на първоначално привличане между две тела постепенно се превръщат в кодирана форма на общуване и ги обвързват все по-силно. Нито един от биохимичите, цитирани по темата, не разбираше как точно става, но в някои лаборатории се опитваха да си играят с процеса. Ускоряването или прекъсването на този ефект бе довело до противоречиви резултати — между другото до откриването на емпатина и неговите производни.

Химия. Още бях гроги от коктейла на Мириам Банкрофт и не ми трябваше нова доза. Казах си го категорично: *Не ми трябва!*

Над главите на редките вечерни пешеходци видях холограмата с китариста левичар пред „Хендрикс“. Въздъхнах още веднъж и тръгнах нагам.

На половината път покрай мен плавно мина тумбест автомобил без шофьор. Толкова приличаше на киберчистачите по улиците на Милспорт, че не му обърнах внимание. След секунди излъчвателят на машината ме заля с водопад от думи и образи.

... от домовете от домовете от домовете от домовете от домовете от домовете...

Мъжки и женски гласове стенеха, шепнеха, преплитаха се. Истински хор, разтърсван в тръпките на оргазма. Картините представяха богато разнообразие от сексуални предпочитания. Водовъртеж от мимолетни сетивни усещания.

Автентично...

Без цензура...

Пълно сетивно възпроиз...

По избор на клиента...

Сякаш за да докажат последното, избраните напосоки образи изведнъж се ограничиха до поток от хетеросексуални комбинации. Вероятно бяха засекли реакцията ми на хаоса от варианти и съответно променяха програмата на излъчвателя. Истинско чудо на техниката.

Потокът приключи със светец телефонен номер и стърчащ penis в ръцете на жена с дълга черна коса и пурпурно червило. Тя погледна право към мен. Усетих докосването ѝ.

— Глава в облаците — прошепна тя. — Така е тук. Дори ако не можеш да си позволиш да дойдеш, със сигурност можеш да си позволиш това.

Тя наведе глава, устните ѝ плъзнаха надолу по пениса. Сякаш всичко ставаше с мен. После дългата черна коса се разстла във всички посоки и затъмни картината. Отново се озовах на улицата, замаян и облян в пот. Машината продължи покрай бордюра. По-мъдрите минавачи отскачаха извън радиуса на излъчвателя.

Открих, че номерът се е запечатал в паметта ми.

От потта ме побиха тръпки. Разкърших рамене и тръгнах напред, като се мъчех да не забелязвам многозначителните погледи наоколо. Почти тичах, когато между пешеходците отпред се разкри свободно

пространство и видях дългата, ниска лимузина, паркирана край входа на „Хендрик“.

Раздрънканите нерви тласнаха ръката ми към кобура на немекса, но след миг разпознах колата на Банкрофт. Въздъгнах дълбоко, заобиколих лимузината и проверих дали шофьорът е зад волана. Нямаше го. Все още се чудех какво да правя, когато задната врата се отвори и отвътре излезе Къртис.

— Трябва да поговорим, Ковач — изрече той в стил „мъжко момче“ и аз едва се удържах да не избухна в истеричен кикот. — Време е за решение.

Огледах го от глава до пети, усетих по стойката и държанието, че в момента е стимулиран химически, и реших да не се карам.

— Дадено. В лимузината ли?

— Тясно е вътре. Защо не ме поканиш в стаята си?

Присвих очи. В гласа на шофьора звучеше явна враждебност и също тъй явна беше издатината отпред на безупречно изгладените му панталони. Вярно, аз имах нещо подобно, макар и вече спадащо, но помнех отлично, че колата на Банкрофт е защитена от улични излъчватели. Случаят беше друг.

Кимнах към входа.

— Добре, да вървим.

Вратата се разтвори да ни пропусне и „Хендрик“ оживя.

— Добър вечер, сър. Тази вечер нямате посетители...

Къртис изсумтя.

— Голямо разочарование, а, Ковач?

— ... нито известия, откакто излязохте — продължи безметежно хотелът. — Желаете ли тази личност да бъде приета като гост?

— Да, разбира се. Имаш ли бар, където да идем?

— Казах в твоята стая — изръмжа Къртис зад мен, после изквича, защото бе улучил с пищял една от ниските метални масички.

— Бар „Среднощен фенер“ се намира на този етаж — каза хотелът с известно съмнение, — но от доста време не е използван.

— Казах...

— Млъкни, Къртис. Не са ли ти казвали, че на първа среща не се прибързва? Добре, избираме „Среднощен фенер“. Подготви го, ако обичаш.

В отсрещния край на фойето, близо до таблото за резервации, част от стената плъзна неохотно настрани и в помещението зад нея примигаха светлини. Следван от сумтящия Къртис, аз отидох до отвора и видях късо стълбище, водещо надолу към бара.

— Ще ни свърши работа. Хайде, идвай.

Неизвестният декоратор на бар „Среднощен фенер“ явно бе приел задачата си буквално. По стените, сред разтегнати спирали в тъмносиньо и пурпурно, се мъдреха всевъзможни часовникови циферблати, сочещи или въпросния нощен час, или няколко минути преди него, а около тях се преплитаха всички видове лампи и фенери, които човек е създавал — от праисторическия глинен светилник до ензимната фосфоресцираща тръба. Покрай две от стените имаше скамейки като зъбчати колела и масички като часовници, а в средата на помещението — кръгъл бар със същата форма. Точно зад цифрата дванайсет стоеше неподвижно робот, съставен изцяло от часовници и фенери.

Липсата на други клиенти правеше обстановката още по-призрачна и докато вървахме към чакащия робот, аз усетих как войнствеността на Къртис започва да се изпарява.

— Какво ще поръчате, господа? — попита автоматът.

Не видях откъде идва гласът. Лицето на робота представляваше античен бял аналогов часовник с римски цифри и тънички барокови стрелки. Леко изнервен, аз се обърнах към Къртис, по чието лице забелязах първите признаци на опомняне.

— Водка — заяви лаконично той. — „Събдзиро“.

— И уиски. Каквото пия от барчето в апартамента. Стайна температура, моля. Поръчките са за моя сметка.

Лицето циферблат леко кимна и една ръка с множество стави се въртна нагоре да избере чаши. Другата ръка, изобразяваща лампа с цяла гора от тънки кранчета вместо фитил, наля избраните питиета.

Къртис взе чашата си и гаврътна солидна глътка. После вдъхна въздух през зъби и изръмжа доволно. Аз отпих малко по-възпитано, като се чудех кога ли по тръбите и кранчетата е текъл за последен път алкохол. Съмненията ми се оказаха безпочвени, затова удължих глътката и оставих уискито да плъзне меко надолу.

Къртис тресна чашата си на бара.

— А сега готов ли си да поговорим?

— Добре, Къртис — бавно изрекох аз, гледайки в чашата си. — Предполагам, че носиш послание.

— И още как. — Гласът му бе напрегнат до скъсване. — Дамата пита приемаш ли нейното великодушно предложение или не. Това е. Трябва да ти дам време за размисъл, тъй че ще си допия водката.

Отправих поглед към една марсианска пясъчна лампа, закачена на отсрещната стена. Започвах да разбирам настроението на Къртис.

— Нагазих ти в територията, а?

— Не ме предизвиквай, Ковач. — Гласът му звучеше отчаяно. — Една сбъркана дума и ще те...

— Какво?

Оставих чашата и се обърнах към него. Той беше на половината от моята субективна възраст — млад, мускулест и химически стимулиран до състояние да си въобразява, че е опасен. Вбесяващо напомняше самия мен на същата възраст. Искаше ми се да го раздрусам.

— Хайде де. Какво ще ми направиш?

Къртис преглътна с усилие.

— Служил съм в космическата пехота.

— Като мажоретка ли? — Понечих да го блъсна в гърдите, но се засрамах и отпуснах ръка. Продължих малко по-тихо.

— Слушай, Къртис. Не вкарвай в беля и двама ни.

— Мислиш се за много печен, нали?

— Не е там работата, х... Къртис. — Едва не го нарекох „хлапе“. Една част от мен сякаш наистина искаше да се сбие.

— Ние сме две различни породи. На какво ви учиха в космическата пехота? Ръкопашен бой? Двайсет и седем начина да убиеш човек с голи ръце? Под всичко това ти пак си оставаш човек. Аз съм емисар, Къртис. Не е същото.

Въпреки всичко той ме нападна — първо с прав удар, който трябваше да отклони вниманието ми от въртеливия страничен ритник към главата. Ако беше улучил, щеше да ми строши черепа, но водеше боя отчайващо театрално. Може би заради химикалите, които бе взел тази вечер. Никой нормален човек не рита над кръста в истински бой. Аз се гмурнах под двата удара и го сграбчих за крака. Завъртях рязко, Къртис залитна, препъна се и падна с разперени ръце върху бара.

Зарових пръсти в косата, блъснах лицето му в коравия плот и го притиснах там.

— Разбра ли сега?

Той издаваше глухи звуци и се мятеше безпомощно, а роботът барман стоеше неподвижно пред нас. По плота бликна кръв от счупения му нос. Аз огледах шарките, които изписваше, докато успокоявах дишането си. Бях се задъхал от усилието да овладее бойните рефлексии. Хванах дясната китка на Къртис и я извих високо зад гърба. Той спря да се мятат.

— Добре. Сега кротувай, инак ще я строша. Не съм в настроение. — Набързо пребърках джобовете му. Във вътрешния джоб на сакото открих малко пластмасово шишенце. — Аха. Е, какви малки радости се носят из вените ти тази вечер? Като те гледам как си се надървил, май са хормонални стимулатори. — Вдигнах шишенцето към слабата светлина и видях вътре хиляди ситни остри кристалчета. — Военен формат. Откъде го взе, Къртис? Сувенир от космическата пехота, а?

Продължих да го претърсвам и открих средството за прилагане — миниатюрен електромагнитен пистолет. Зареждаш кристалчетата в пълнителя, електромагнитното поле ги подрежда, а ускорителят ги изстрелва под кожата. Горедолу по същия принцип работеше и игленият пистолет на Сара. За военните лекари тези машинки представляваха по-груб заместител на пневматичните спринцовки и затова се радваха на голяма популярност.

Дръпнах Къртис на крака и го блъснах настрани. Той успя да се задържи прав. Стискаше носа си с една ръка и ме гледаше злобно.

— Ако искаш кръвта да спре, отметни глава назад — посъветвах го аз. — Хайде, няма да те удриям повече.

— Бръсно гопеле! — изгъгна той.

Повдигнах кристалчетата и пистолета.

— Откъде ги взе?

— Да го духаш, Ковач. — Къртис неволно отметна глава назад, като се опитваше в същото време да не ме изпуска от поглед. Очите му се въртяха като на подплашен кон. — Нищо няма да ти кажа, скапаняк.

— Бива. — Оставих нещата върху бара и две-три секунди го гледах втренчено. — Тогавата аз да ти кажа нещо. Знаеш ли какво правят с емисарите по време на обучението? Изкореняват всеки нормален

инстинкт за ограничаване на насилието. Признаци за капитулация и покорство, йерархичен ред, вярност към групата. Всичко се изтрива неврон по неврон; заменят го със съзнателното желание да сториш зло.

Той ме гледаше мълчаливо.

— Разбираш ли? Би било по-лесно да те убия на място. Много по-лесно. Трябваше да се удържам насила. Това е емисарят, Къртис. Изкуствено сглобен човек. Чудовище.

Мълчанието се разтегляше. Нямахме как да зная дали е проумял или не. Не ми се вярваше, ако съдех по спомените си за младия Такеши Ковач в Нова Пеща преди век и половина. На неговата възраст думите ми навярно звучаха като сбъдната мечта за сила и власт.

Свих рамене.

— За в случай, че още не си се досетил, отговорът за дамата е „не“. Не ме интересува. Е, сега трябва да си щастлив. Струваше ти само един строшен нос. Ако не се беше надрусал до козирката, можеше да минеш и по-евтино. Предай й, че много благодаря, оценявам предложението, но тук стават твърде много неща, за да ги зарежа току-така. Кажи й, че почвам да се забавлявам.

Някой тихо се изкашля откъм входа на бара. Вдигнах очи и видях на стъпалата силует с костюм и щръкнала пурпурна прическа.

— Прекъсвам ли нещо? — попита мохиканът.

Говореше спокойно и бавно. Явно не беше от старата гвардия на Ортега.

Вдигнах чашата си от бара.

— Съвсем не, господин полицаи. Заповядайте да се включите в купона. Какво ще пиете?

— Отлежал ром — каза ченгето, идвайки бавно към нас. — Ако имат. В малка чаша.

Вдигнах пръст към лицето часовник. Барманът измъкна отнякъде гравирана кристална чашка и я напълни с тъмна червеникава течност. Мохиканът мина край Къртис, хвърли му попътно любопитен поглед и протегна дълга ръка към питието.

— Благодаря. — Той отпи от чашката и леко приведе глава. — Не е зле. Бих искал да поговоря с вас, Ковач. На четири очи.

Двамата се завъртяхме към Къртис. Шофьорът ме изглежда с ненавист, но идването на нов човек бе разрезило напрежението.

Къртис си тръгна, продължавайки да се държи за носа. Полицаят го изчака да изчезне от поглед, сетне пак се обърна към мен.

— Вие ли го направихте? — небрежно попита той.

Кимнах.

— Той почна пръв. Играта загрубя малко. Мислеше си, че защитава някого.

— Е, радвам се, че не е защитавал мен.

— Както казах, играта загрубя. Разгорещих се.

— Не ми обяснявайте, тая история просто не ме засяга. — Полицаят се облакът на бара и хвърли поглед наоколо с искрен интерес. Сега си го спомних. Онзи в хранилището, дето си пазеше значката да не потъмнее. — Ако се чувства засегнат, може да предяви обвинения и пак ще прегледаме записите на хотела.

— Значи имате съдебна заповед? — спокойно попитах аз, макар че съвсем не се чувствах спокоен.

— Почти. В правния отдел вечно се бавят. Скапани изкуствени интелекти. Вижте, исках да се извиня за поведението на Мърсър и Дейвидсън в участъка. Понякога се държат като тъпанари, но по принцип са свестни момчета.

Леко размахах чашата си.

— Минали работи.

— Добре. Аз съм детектив сержант Диего Баутиста. Обикновено действам като партньор на Ортега. — Той допи рома и се усмихна. — Държа да уточня — чисто служебна връзка.

— Разбрано. — Направих на бармана знак да налее по още едно. — Кажете ми нещо. Всички ли ходите при един фризьор, или е някакъв знак за групова принадлежност?

— Първото. — Баутиста печално сви рамене. — Ходим при едно старче във Фултън. Бивш затворник. Изглежда, мохиканите са били на мода по негово време. Друг стил не знае, но е приятен дядка и не взима скъпо. Един колега взе да го посещава преди няколко години, старецът му направи отстъпка. Нали знаете как става.

— Но Ортега не ходи там.

Баутиста разпери ръце.

— Ортега се подстригва сама. Използва малък холографски скенер. Разправя, че така си тренирала пространствената координация или нещо подобно.

— Различна е.

— Да, различна. — Баутиста помълча замислено и зарея поглед нейде в далечината. Без да усети, отпи от новата порция ром. — Заради нея идвам.

— О-хо. Дружеско предупреждение ли ме чака?

Баутиста направи гримаса.

— Наречете го както искате, но наистина ще е дружеско. Не ми трябва строшен нос.

Неволно се разсмях. След кратко колебание Баутиста си позволи съдържана усмивка.

— Работата е там, че тя просто се съсипва, като ви гледа да се разхождате с този носител. С Райкър бяха наистина много близки. От година изплаща ипотека за тялото, а с една лейтенантска заплата хич не е лесно. Онзи мръсник Банкрофт ѝ извъртя гаден номер. В края на краищата Райкър не е нито много млад, нито пък хубавец.

— Има неврохимия — напомних аз.

— Е, да. Неврохимия — охотно се съгласи Баутиста. — Опитайте ли я вече?

— Един-два пъти.

— Все едно да танцуваш фламенко в рибарска мрежа, нали?

— Грубичка е — признах аз.

Този път се разсмяхме и двамата. Когато смехът утихна, полицаят отново се загледа в чашата си. Лицето му стана сериозно.

— Не се опитвам да ви притисна. Казвам само едно: карайте по-кротко. Точно в момента не ѝ трябва такива неща.

— И на мен — отвърнах искрено аз. — Та аз дори не съм си на планетата.

Баутиста ме погледна със съчувствие, или просто пиенето почваше да го хваща.

— Предполагам, че Харлановият свят доста се различава от това тук.

— Правилно предполагате. Вижте, не искам да ставам груб, но нямаше ли кой да обясни на Ортега, че с Райкър е свършено? Все едно, че е мъртъв. Едва ли смята да го чака двеста години, нали?

Полицаят ме изгледа с присвити очи.

— Значи чухте за Райкър, а?

— Знам, че са му лепнали два века. Нямам представа за какво.

В очите на Баутиста блеснаха късчета от стара болка. Не е много приятно да разговаряш за корумпирани колеги. За момент съжалих, че подхванах темата.

Местен колорит. Попивай го.

— Искате ли да седнем? — попита смутено полицаят, оглеждайки се наоколо. Нямахме табуретки, сигурно бяха махнати преди години. — Може би в някое сепаре? Има доста за казване.

Седнахме до една от часовниковите масички и Баутиста бръкна в джоба си за цигари. Трепнах, но когато ми предложи, поклатих глава.

— Отказах ги.

— В този носител? — Баутиста почтително вдигна вежди зад воала от ароматен синкав дим. — Поздравления.

— Благодаря. Щяхте да ми разкажете за Райкър.

Полицаят издиша дима през ноздрите и се облегна назад.

— Допреди две-три години Райкър работеше в отдел „Кражби на носители“. В сравнение с нас те са големи умници. Не е лесно да откраднеш носителя невредим, с тая работа се занимават хитри престъпници. Понякога дейността им се преплита с тази на отдел „Органични увреждания“ — най-вече, когато почнат да разфасоват телата. Като в клиниката „Вей“.

— О? — подхвърлих безразлично аз.

Баутиста кимна.

— Да, вчера някой ни спести там страшно много време и усилия. Превърна цялото заведение в склад за резервни части. Но вие сигурно не знаете нищо.

— Трябва да е станало, докато съм излизал.

— Както и да е. През зимата на девета година Райкър разследваше някаква машинация с фалшиви застраховки. Нали знаете, уж има полица, а резервоарите се оказват празни и никой не знае къде са телата. Работата обаче се размърдя и излезе, че използват телата за някаква мръсна малка война далече на юг. Корупция на високо ниво. Отскочи чак до Президиума на ООН и после се върна обратно. Хвъркнаха няколко глави, колкото да не е без хич, а Райкър стана герой.

— Приятно.

— Да, на първо време. Тук обаче героите са на мода и рекламната машина се завъртя около Райкър. Интервюта по

Световната мрежа, дори му направиха нашумял клип със Санди Ким. Споменаваха го къде ли не. Преди всичко да отшуми, Райкър използва шанса си. Подаде молба за прехвърляне в „Органични увреждания“. На два-три пъти беше работил с Ортега, нали ви казах, че понякога дейността се преплита. Знаеше кое как е. Нямахме начин отделът да му откаже, особено след като тегли една реч, че искал да иде там, където може да промени нещата.

— И успя ли? Да промени нещата, искам да кажа.

Баутиста изду бузи.

— Той беше добро ченге. Може би. Ортега сигурно знае най-добре, но след месец двамата тръгнаха заедно и трезвата ѝ преценка отиде по дяволите.

— Не одобрявате ли?

— Че какво има за одобряване? Щом харесваш някого, тръгваш с него. Само дето после става трудно да дадеш обективна преценка. Когато Райкър се издъни, Ортега просто нямаше как да не го подкрепи.

— Тъй ли? — Отнесох празните чаши на бармана да ги напълни отново. — Мислех, че тя го е арестувала.

— Къде го чухте?

— Приказки. От не много надежден източник. Значи не е истина?

— Не е. Някои улични отрепки обичат да си измислят. Според мен направо умират от кеф, като си представят как взаимно се арестуваме. Истината е, че Вътрешният отдел спипа Райкър в апартамента ѝ.

— Ха така!

— Гадно, нали? — Баутиста вдигна очи към мен, докато му подавах чашата. — Тя си остана все същата, ще знаете. Просто веднага се захвана да обори обвиненията.

— Доколкото чух, доказателствата били железни.

— Да, в това отношение вашият източник не греши. — Мохиканът замислено надникна в чашата си, сякаш се чудеше дали да продължава. — Теорията на Ортега беше, че всичко е нагласено от някой високопоставен мръсник, засегнат от онзи скандал. Вярно си е, Райкър подпали чергата на доста народ.

— Но вие не вярвате.

— Искан ми се. Както казах, той беше добро ченге. Но пък в отдел „Кражби на носители“ се занимават с по-хитри престъпници, а това означава, че трябва да внимават. Хитрите престъпници имат хитри адвокати и не може да ги подмяташ както си щеш. В „Органични увреждания“ се занимаваме с всякаква сган — от уличните утайки нагоре. Широко ни е около врата. Точно това искаше Райкър. Затова се премести. За да си развърже ръцете. — Баутиста гаврътна рома, глухо се изкашля и остави чашата. Изглежда ме втренчено. — Мисля, че Райкър се увлече.

— Дум-дум-дум, а?

— Нещо такова. Виждам съм го на разпити, непрекъснато караше по ръба. Една грешка стига. — В очите на Баутиста се надигаше стар страх. Страхът, с който живееше всеки ден. — С някои от онези боклуци лесно можеш да си изтървеш нервите. Много лесно. Мисля, че е станало точно така.

— Според моя източник той искал двама души, а други двама оставил с недокоснати приставки. Струва ми се ужасно небрежно.

Баутиста кимна отривисто.

— И Ортега разправя същото. Но никой не хваща вяра. Разбирате ли, всичко е станало в една нелегална клиника в Сиатъл. Двамата оцелели успели с последни сили да изскочат от клиниката и да избягат с кола. На излитане Райкър я надупчил сто двайсет и четири пъти. Да не говорим за околното движение. Колата паднала в Тихия океан. Единият пътник умрял още във въздуха, другият от удара. Потънали на около двеста метра дълбочина. Райкър бил извън своя район, а сиатълските ченгета не обичат разни пришълци да гърмят по коли в техния град, тъй че спасителните екипи изобщо не го допуснали да припари до телата. Всички много се изненадали, когато излязло наяве, че и двете жертви са католици. Някой от шефовете в Сиатъл се усъмнил. Поразровили се и открили, че декларациите са фалшиви. Подхвърлени от гмуркач, който е действал адски небрежно.

— Или адски е бързал.

Баутиста щракна с пръсти и насочи показалец насреща ми. Вече определено почваше да го хваща.

— Вие го казахте. Според Вътрешния отдел Райкър се е издънил, оставяйки живи свидетели, и единствената му надежда била да закачи на приставките им табелка „не безпокойте“. Разбира се, когато ги

разпитаха, и двамата заявиха под клетва, че Райкър дошъл без съдебна заповед, измамил ги, после нахълтал със сила в клиниката и когато отказали да отговарят на неговите въпроси, почнал да си играе на „кой е следващият“ с плазмен пистолет.

— Вярно ли е?

— За заповедта ли? Да. Райкър изобщо не е имал работа там. А за останалото? Кой знае?

— А Райкър какво каза?

— Че не го е направил.

— Само това?

— Не, историята е дълга. Просто му хрумнало да се вмъкне с измама. Искал да види докъде може да стигне, но изведнъж открили огън по него. Твърди, че може и да е улучил някого, но не в главата. Според него клиниката трябва да е пожертвала двама свои сътрудници още преди идването му. Твърди още, че не знаел нищо за гмуркането. — Баутиста мрачно сви рамене. — Откриха гмуркача и той каза, че Райкър му плащал. Издържа и проверка с детектор на лъжата. Но каза и нещо друго. Не бил разговарял с Райкър лично, а чрез виртуална връзка.

— Която може да се фалшифицира. С лекота.

— Аха. — Баутиста изглеждаше доволен. — Но същия тип каза, че и друг път е работил с Райкър. Лично. Детекторът потвърди думите му. Райкър го познава, няма съмнение. А от Вътрешния отдел пожелаха да знаят защо Райкър е отишъл сам, без партньор. Имаха и свидетел от улицата, който заяви, че Райкър бил като бесен. Стрелял напосоки, само и само да свали онази кола. Както казах, сиатълските колеги не бяха много доволни.

— Сто двайсет и четири дупки — промърморих аз.

— Аха. Много дупки. Райкър е искал на всяка цена да свали онези двамата.

— Може да е било нагласено.

— Да, може. — Баутиста поизтрезня и в гласа му прозвуча гняв. — Но истината е, че ти... ох, извинявайте... истината е, че Райкър прекали и когато клонът се счупи, нямаше кой да го подхване.

— Значи Ортега повярва на неговата история, опита да се пребори с Вътрешния отдел и когато загубиха... — Кимнах замислено.

— Когато загубиха, почна да плаща ипотеката, за да не продадат тялото му на търг. И сега търси нови доказателства?

— Правилно. Вече е подала молба за обжалване, но за да се завърти дискът, трябва да минат най-малко две години след първоначалната присъда. — Баутиста въздъхна тежко. — Както казах, това я съсипва.

Помълчахме.

— Знаете ли — каза накрая Баутиста, — мисля да си вървя. Малко шантаво взе да става. Седя тук срещу Райкър и му разправям за Райкър. Чудя се как издържа Ортега.

— Рискове на модерната епоха — казах аз и допих уискито си.

— Да, сигурно. Би трябвало вече да съм привикнал. Откакто съм в униформа, все разпитвам жертви с чужди лица. За отрепките да не говорим.

— А Райкър към коя категория причислявате? Жертва или отрепка?

Баутиста се навъси.

— Нечестен въпрос. Райкър беше добро ченге, но сбърка. Това не го прави отрепка. Нито пък жертва. Просто се издъни и толкоз. Можех да бъда на негово място.

— Разбира се. Извинявайте. — Разтърках лицето си. Един емисар не бива така да изпуска разговора. — Малко съм уморен. Мисля да си лягам. Ако искате още едно питие за довиждане, поръчайте си. Аз плащам.

— Не благодаря. — Баутиста допи каквото бе останало в чашата му. — Старо полицейско правило. Никога не пий сам.

— Значи и аз съм като старите полицаи. — Станах и леко залитнах. Райкър може да беше заклет пушач, но явно не носеше на алкохол. — Ще намерите пътя, надявам се.

— Естествено. — Баутиста стана, направи няколко крачки, после спря и се обърна. Беше се навъсил съсредоточено. — А, да. Сам разбирате, никога не сме разговаряли.

Махнах към вратата и го уверих:

— Изобщо не сме се виждали.

Той се ухили доволно и лицето му изведнъж се подмлади.

— Точно тъй. Е, добре. Сигурно пак ще се видим.

— Довиждане.

Проследих го с очи, докато изчезна, после неохотно оставих ледените процеси на емисарския контрол да плъзнат из замаяните ми сетива. Когато отново бях отвратително трезвен, взех от плота кристалите на Къртис и отидох да поговоря с „Хендрикс“.

21.

— Знаеш ли какво е синаморфестерон?

— Чувала съм.

Ортега разсеяно разрови пясъка с връхчето на обувката си. Плажът още бе влажен от неотдавнашния отлив и зад нас оставаха тъмни следи. Накъдето и да погледнеш, край морето не се виждаше жива душа. Бяхме сами. Единствено чайките кръжаха на ята високо над нас.

— Е, така и така ще чакаме, защо не ми обясниш?

— Наркотик за жребци.

Като видя недоумяващия ми поглед, Ортега изпухтя раздражено. Май не беше спала добре.

— Не съм тукашен.

— Нали каза, че си бил на Шария.

— Да. Като военен. Нямахме много време за културни разходки. Бяхме твърде заети да избиваме хора.

Последното не бе съвсем вярно. След голямата касапница на Дзихиче емисарите преминаха курсове по създаване на покорни режими. Непокорните биваха унищожени, в съпротивата се вмъкваша провокатори и следваше безмилостен разгром, а в политическата система влизаха личности, склонни към компромис. При подобна дейност научаваш много за местната култура.

Бях помолил да ме изтеглят оттам преждевременно.

Ортега заслони очи и огледа плажа в двете посоки. Нищо не помръдваше. Тя въздъхна.

— Стимулатор на мъжките реакции. Предизвиква агресивност, засилена сексуалност, самоувереност. Уличните търговци в Средния изток и Европа го наричат „жребец“, а в южните области е „бик“. При нас рядко се среща, уличната среда е по-друга. За което се радвам. Чувала съм, че може да създаде големи неприятности. Да не си срещнал снощи нещо такова?

— В известен смисъл.

Горе-долу същото бях научил от базата данни на „Хендрикс“, само че с по-неутрални изрази и повече химия. А поведението на Къртис представляваше идеална илюстрация за симптомите и страничните ефекти.

— Да речем, че искам да си набавя такава стока. Къде мога да я открия? Без много проблеми.

Ортега ме изгледа втренчено и се изкачи на сухия пясък.

— Би трябвало да поразпиташ. Да потърсиш човек с по-далечни връзки. Или някой, който да ти го синтезира на място. Но не знам. С изкуствени хормони сигурно ще е по-скъпо, отколкото да го доставят от юг. — Тя спря на върха на дюната и пак се огледа. — Къде се бави, по дяволите?

— Може да не дойде — мрачно подметнах аз.

И аз не бях спал много добре. След като Родриго Баутиста си тръгна, стоях буден до малките часове, като се мъчех да подреда мозайката около Банкрофт и потисках отчаяното желание да запаля цигара. Сякаш едва бях отпуснал глава върху възглавницата, когато „Хендрикс“ ме събуди да разговарям с Ортега. Все още беше неприлично ранен час.

— Ще дойде — каза Ортега. — Връзката се осъществява чрез нейната лична система за комуникации. Вероятно в момента тече проверка. Тук сме само от десетина секунди реално време.

Потръпнах от студения морски вятър и премълчах. Над нас чайките продължаваха да кръжат. Евтината виртуална среда не беше предвидена за дълъг престой.

— Да ти се намират цигари?

Седях на студения пясък и пушех с механично усърдие, когато нещо се раздвижи в десния край на залива. Надигнах глава и присвих очи, после хванах Ортега за ръката. Движението се превърна в облак пясък или водни пръски над някаква машина, която бързо се носеше по извития плаж в наша посока.

— Казах ти, че ще дойде.

— Тя или някой друг — промърморих аз.

Станах и посегнах за немекса, но естествено не го открих. Много малко виртуални системи ползват репродукции на огнестрелни оръжия. Изтръсках се от пясъка и тръгнах надолу, опитвайки да прогоня унилото чувство, че само си губя времето.

Машината приближаваше и вече я виждах като черна точка на фона на облака. През меланхоличните крясъци на чайките чух пискливия вой на двигателя. Обърнах се към Ортега, която спокойно гледаше идващата машина.

— Не е ли малко прекалено за обикновен телефонен разговор? — попитах аз заядливо.

Ортега сви рамене и захвърли цигарата си на пясъка.

— С пари не се купува добър вкус.

Черната точка се превърна в издължена едноместна кола с дълги стабилизатори, боядисана в яркорозово. Носеше се из плитчините край плажа, изхвърляйки зад себе си гейзери от вода и мокър пясък. Когато приближи на неколкостотин метра, водачът навярно ни забеляза, защото отби към дълбокото и подкара направо през залива.

— Розово?

Ортега пак сви рамене.

Колата изскочи на десетина метра от нас, разтърси се и спря. Наоколо заваляха бучки мокър пясък. Когато отмина бурята от пристигането, страничният люк се отметна и отвътре излезе човешка фигура с черни дрехи и каска. Че е жена, личеше съвсем ясно по прилепващия пилотски костюм и високите ботуши, покрити със сребърни орнаменти.

Въздъгнах и последвах Ортега към машината.

Жената с пилотския костюм скочи в плитката вода и тръгна насреща ни, разкопчавайки в движение ремъците на шлема. Свали го тъкмо когато се срещнахме, и по раменете ѝ се разпиля дълга медночервена коса. Жената отметна глава и тръсна косата назад, разкривайки широко костеливо лице, изразителни очи с цвят на петнист оникс, изящно извит нос и пищни устни.

Нямаше и помен от някогашното призрачно усещане, че тази жена споделя част от красотата на Мириам Банкрофт.

— Ковач, това е Лейла Бегин — изрече Ортега с официален глас.

— Мис Бегин, това е Такеси Ковач, детективът на Лорънс Банкрофт.

Големите очи ме огледаха безцеремонно.

— От друга планета ли сте? — попита Бегин.

— Да, от Харлановия свят.

— Вярно, лейтенантът ми спомена нещо такова. — Отлично обработеният глас на Лейла Бегин звучеше малко дрезгаво, а акцентът

подсказваше, че не е свикнала да говори аманглийски. — Мога само да се надявам, че това ви прави по-възприемчив.

— Към какво?

— Към истината. — Бегин ме погледна с изненада. — Лейтенант Ортега каза, че ви интересува истината. Да се поразходим ли?

Без да чака отговор, тя тръгна покрай вълните. Погледнах Ортега, която ми направи знак с пръст, но остана на място. След кратко колебание догоних Бегин.

— Та, какво казвахте за истината?

— Нает сте да откриете кой е убил Лорънс Банкрофт — изрече отсечено тя, без да ме поглежда. — Искате да знаете истината за нощта, когато той умря. Така ли е?

— Значи не смятате, че е било самоубийство?

— А вие?

— Аз попитах пръв.

По устните ѝ трепна усмивка.

— Не, не смятам.

— Чакайте да позная. Сега ще го лепнете на Мириам Банкрофт.

Лейла Бегин спря и рязко се завъртя.

— Подигравате ли ми се, мистър Ковач?

Нещо в нейния поглед моментално прогони насмешката ми.

— Не, не се подигравам. Но съм прав, нали?

— Срецали ли сте Мириам Банкрофт?

— Да, за малко.

— И без съмнение я смятате за очарователна.

Неопределено свих рамене.

— Малко рязка понякога, но в общи линии да. Бих я нарекъл чаровна.

Бегин ме погледна в очите и изрече натъртено:

— Тя е луда.

После продължи напред. След секунда и аз я последвах.

— Лудостта вече не е ограничено понятие — казах аз предпазливо. — Чувал съм да я приписват на цели култури. Дори за мен са използвали тази дума на няколко пъти. В днешно време реалността е толкова гъвкава, че става трудно да разбереш кой има нормална връзка с нея и кой не. Би могло дори да се каже, че разликата губи смисъл.

— Мистър Ковач. — В гласа на жената сега прозвуча раздразнение. — Мириам Банкрофт ме нападна, когато бях бременна, и уби нероденото ми дете. Знаеше, че съм бременна. Стори го умишлено. Били ли сте бременен в седмия месец?

Поклатих глава.

— Не.

— Жалко. Би трябвало всеки да преживее това поне веднъж.

— Малко трудно ще се прокара по законодателен път.

Бегин ме стрелна с поглед.

— В този носител приличате на човек, който знае що е загуба. Но това е само отвън. Дали сте такъв, какъвто изглеждате, мистър Ковач? Познавате ли загубата? Говоря ви за безвъзвратна загуба. Запознат ли сте с нея?

— Мисля, че да — казах аз малко по-грубо, отколкото възнамерявах.

— В такъв случай разбирате моите чувства към Мириам Банкрофт. На Земята приставките се имплантират след раждането.

— И там, откъдето идвам, е същото.

— Аз загубих това дете. Никаква технология няма да ми го върне.

Не можех да преценя дали нарастващата вълна от чувства в гласа на Лейла Бегин е истинска или изиграна, но започвах да губя опора. Върнах се към началото.

— Това не дава на Мириам Банкрофт мотив да убие съпруга си.

— Разбира се, че й дава. — Бегин отново ме стрелна с поглед и на лицето й пак се появи горчива усмивка. — Аз не бях случайно явление в живота на Лорънс Банкрофт. Според вас как се запознахме?

— Доколкото знам, срещнали сте се в Окланд.

Усмивката прерасна в груб смях.

— Колко благовъзпитано! Да, несъмнено се срещнахме в Окланд. По-точно на едно място, наречено „месарницата“. Не е от най-реномираните. Лорънс си падаше по грубостите и униженията, мистър Ковач. Това го възбуждаше. Вършил го е десетилетия преди мен и не виждам причина да спре.

— Значи Мириам изведнъж решава, че й е писнало, и му слага отдушник на черепа?

— Способна е на това.

— Не се и съмнявам. — Теорията на Бегин беше цялата на дупки, досущ като заловен шарийски дезертър, но нямах намерение да разкривам пред тази жена какво зная. — Надявам се, че вие не изпитвате никакви чувства към самия Банкрофт, били те добри или лоши.

Тя пак се усмихна.

— Аз бях проститутка, мистър Ковач. И то добра. Добрата проститутка изпитва каквото желае клиентът. За друго няма място.

— Нима твърдите, че можете да изключвате чувствата си просто така?

— Нима твърдите, че вие не можете? — отвърна тя.

— Добре, какво искаше да чувствате Лорънс Банкрофт?

Тя спря и бавно се обърна към мен. Стана ми неудобно, сякаш току-що я бях ударил. Унесено в спомена, лицето ѝ бе застинало като маска.

— Животинска безпомощност — каза накрая тя. — А после безгранична благодарност. Спрях да ги изпитвам веднага щом той спря да ми плаща.

— А какво изпитвате сега?

— Сега? — Лейла Бегин се загледа към морето, сякаш сравняваше температурата на вятъра с онова, което бе вътре в нея. — Сега не изпитвам нищо, мистър Ковач.

— Съгласихте се да разговаряте с мен. Трябва да има причина.

Бегин пренебрежително махна с ръка.

— Лейтенантът ме помоли.

— Похвално чувство за граждански дълг.

Погледът на жената се върна към мен.

— Знаете ли какво стана, след като загубих детето?

— Чух, че са ви платили.

— Да. Грозно звучи, нали? Но така стана. Взех парите на Банкрофт и млъкнах. Бяха много пари. Но не забравих откъде идвам. Все още посещавам Окланд два-три пъти годишно. Познавам момичетата, които сега работят в „месарницата“. Лейтенант Ортега се ползва с добро име сред тях. Много от момичетата са ѝ задължени. Да речем, че ѝ се отплащам заради тях.

— И дори не си мислите за отмъщение към Мириам Банкрофт?

— Какво отмъщение? — Лейла Бегин пак се разсмя отсечено. — Давам ви сведения, защото лейтенантът ме помоли. Нищо не можете да сторите на Мириам Банкрофт. Тя е Мат. Недосегаема.

— Никой не е недосегаем. Дори Матовете.

Бегин ме изглежда печално.

— Не сте тукашен — каза тя. — Личи си.

Връзката с Бегин бе осъществена чрез карибски комуникационен брокер, а виртуалното време — осигурено от доставчик в Китайския квартал. *Евтино*, обясни ми по пътя Ортега, *и навярно по-сигурно от много други комбинации. Когато Банкрофт търси дискретност, плаща половин милион за предпазни системи. Аз просто отивам там, където никой не подслушва.*

Беше и много тясно. Сгушена между банка в стил на стара китайска пагода и запотената витрина на някакъв ресторант, фирмата разполагаше с твърде малко свободно пространство. До приемната се стигаше по стръмна метална стълбичка и тясно мостче, закачено под средното крило на пагодата. Щедро отпуснатите седем-осем квадратни метра тераса с под от разтопен пясък и евтин стъклен купол осигуряваха на бъдещите клиенти място за чакане, естествено осветление и две двойки седалки, които изглеждаха смъкнати от бракуван пътнически самолет. Встрани от седалките стара азиатка седеше зад цяла батарея секретарски приспособления, повечето от които изглеждаха изключени, и охраняваше стъпалата към вътрешността на сградата. Долу бе истински лабиринт от тесни коридори, претъпкани с кабели и тръби. Вратите на свързочните кабинки се редяха платно една до друга. За пестене на място електродните кресла бяха разпънати и вградени отвесно в стените. Отвсякъде ги ограждаха прашни, примигващи командни табла. Клиентът се пристягаше с ремъци към креслото, слагаше електродите и набираще върху подлакътниците кодовия номер, получен на влизане. После машината грабваше съзнанието му.

Завръщането от необятния хоризонт на открития плаж бе разтърсващо преживяване. Когато отворих очи и видях инструментите по таблото само на няколко сантиметра над главата си, за миг се пренесох обратно на Харлановия свят. Бях тринайсетгодишен и се

събуждах в един виртуален клуб след първото си порнографско включване. Беше с дълнопробно качество и две минути реално време ми осигуряваха час и половина в компанията на две хубавици с напомпани бюстове, чиито тела приличаха по-скоро на картинки от комикс, отколкото на реални жени. Обстановката включваше сладникав аромат, розови възглавници по пода, фалшиви кожи и високи прозорци, разкриващи доста мъглява гледка към нощен град. Когато тръгнах с младежките банди и взех да печеля повече, качеството се подобри, обстановката стана по-изискана, но едно не се променяше никога — мирисът на застояло и сърбежът от електроди по кожата, когато се събуждах в тесния ковчег.

— Ковач.

Примигах и посегнах към ремъците. Измъкнах се на една страна от кабинката и заварих Ортега да чака в коридора.

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че дрънка глупости. — Вдигнах ръка, за да предотвратя възраженията на Ортега. — Слушай, признавам, че Мириам Банкрофт внушава страх. Не споря. Но има поне петдесет причини да бъде извън подозрение. По дяволите, Ортега, та вие сте я проверявали с детектор на лъжата.

— Да, знам. — Ортега тръгна след мен по коридора. — Точно за това си мислех. Знаеш ли, тя сама предложи да мине проверка. Нали разбираш, за свидетелите така или иначе е задължително, но тя буквално настоя още щом пристигнах на местопрестъплението. Никакви сърцераздирателни сцени, дори сълза не пророни. Направо скочи в патрулната кола и поиска да ѝ сложим кабелите.

— И какво?

— Мисля си за онзи номер, дето го извъртя на Ръдърфорд. Каза, че в онзи момент дори детектор на лъжата нямало да те засече. И си помислих...

— Ортега, това е емисарско обучение. Чисто духовна дисциплина. Не е нещо физическо. Не можеш да го купиш от рафта.

— Мириам има свръхмодерен носител от „Накамура“. Използват лицето и тялото ѝ за реклама на стоката...

— В „Накамура“ произвеждат ли нещо, което би се справило с полицейски детектор на лъжата?

— Официално не.

— Ето ти отго...

— Не се прави на глупак, по дяволите. Никога ли не си чувал за биохимия по поръчка?

Спрях в подножието на стълбичката към приемната и поклатих глава.

— Не се хващам на тая въдица. Да пречука мъжа си с оръжие, до което само той и тя имат достъп. Никой не е толкова глупав.

Тръгнах нагоре, следван от Ортега.

— Помисли малко, Ковач. Не казвам, че е било предумишлено...

— Ами дистанционното съхранение? Не е имало никакъв смисъл да го убива...

— ... дори не казвам, че е било съзнателно, но трябва да...

— ... трябва да е бил човек, който не знае за...

— Мамка му! Ковач!

Гласът на Ортега скочи с цяла октава нагоре.

Вече бяхме в приемната. Отляво чакаха двама клиенти, мъж и жена, увлечени в спор над голям пакет с хартиена опаковка. С периферното си зрение засякох отдясно пурпурно петно, каквото нямаше преди малко. Кръв.

Старата азиатка беше мъртва, с прерязано гърло. Нещо метално лъщеше в дълбоката рана на шията. Главата ѝ лежеше върху бюрото сред локва кръв.

Ръката ми полетя към немекса. Чух до себе си метално прещракване — Ортега зареждаше първия патрон в своя „Смит и Уесън“. Завъртях се към двамата клиенти с пакета.

Времето се превърна в сън. Неврохимията невероятно забавяше всичко, превръщаше го в отделни картини, падащи плавно към дъното на зрението ми като есенни листа.

Пакетът се бе разпаднал. Жената държеше компактен квантов излъчвател „Сънджет“, мъжът — картечен пистолет. Измъкнах немекса и започнах да стрелям от бедро.

Вратата към мостчето се разтвори с трясък и на прага изникна нов нападател с два пистолета в ръцете.

До мен пистолетът на Ортега изгърмя и изхвърли новодошлия навън, сякаш някой бе пуснал обратен запис на влизането му.

Първият ми изстрел разкъса облегалката на креслото над жената и обсипа главата ѝ с бял пълнеж. Сънджетът изсъска, но лъчът мина

далече встрани. Вторият куршум пръсна черепа на жената и обагри тапицерията в червено.

Ортега изкрещя яростно. Все още стреляше — нагоре, подсказа ми периферният усет. Нейде над нас куршумите ѝ разбиха стъклото.

Мъжът бе скочил на крака. Зърнах безличната физиономия на синт и му пуснах два куршума. Все още опитвайки да вдигне картечния пистолет, той отлетя назад към стената. Хвърлих се на пода.

Куполът над главите ни хлътна. Ортега изкрещя нещо и аз се търкулнах настрани. Нечие тяло се преметна като парцалена кукла из въздуха и грохна до мен.

Картечният пистолет откри стрелба напосоки. Ортега пак изкрещя и се просна на пода. Превъртях се в скута на мъртвата жена и пратих към синта три куршума един след друг. Стрелбата замлъкна.

Тишина.

Завъртях немекса наляво и надясно, към ъглите и входната врата. Към назъбените ръбове на строшения купол горе. Нищо.

— Ортега?

— Да, добре съм.

Тя лежеше в другия край на стаята и се подпираше на лакът. Напрежението в гласа ѝ опровергаваше думите. С усилие се изправих и тръгнах към нея. Под краката ми хрущяха парчета стъкло.

— Къде си ранена? — попитах аз и приклеках да ѝ помогна да стане.

— В рамото. Скапаната кучка ме улучи със сънджета.

Прибрах немекса и огледах раната. Лъчът бе прорязал дълга диагонална бразда по гърба на якето и през подплънката на лявото рамо. Отдолу се червенееше обгорено петно, а тънкият овъглен разрез в средата стигаше до костта.

— Късмет — казах аз с пресилена бодрост. — Ако не беше залегнала, щеше да те улучи в главата.

— Не залегнах, по дяволите. Просто паднах.

— И така бива. Искаш ли да станеш?

— А ти как мислиш? — Ортега коленичи, подпря се на здравата ръка и се изправи. Стисна зъби от триенето на якето по раната. — Мамка му, как пари!

— Май същото рече и онзи на вратата.

Облегната на мен, Ортега се завъртя и ме погледна в очите само от няколко сантиметра. Отвърнах с невинна физиономия и смехът озари лицето ѝ като изгрев. Тя тръсна глава.

— Божичко, Ковач, ти си побъркано копеле. В Корпуса ли ви учат да пускате майтапи след престрелка, или просто така си се родил?

Поведох я към изхода.

— Такъв съм си по рождение. Хайде, ела на чист въздух.

Внезапно зад нас се раздаде някакъв странен шум. Завъртях глава и видях, че синтетичният носител опитва да се изправи. Главата му беше нацърбена и обезобразена отляво, където последният ми куршум бе откъснал част от черепа. Пръстите на окървавената дясна ръка стърчаха спазматично разтворени, но лявата бавно се свиваше в юмрук. Синтът залитна, блъсна се в едното кресло, запази равновесие и тръгна към нас, влачейки левия крак.

Извадих немекса и се прицелих.

— Битката свърши — предупредих го аз.

Безжизненото лице се ухили. Още една неуверена стъпка. Навъсих се.

— За бога, Ковач. — Ортега се мъчеше да извади пистолета си. — Приключвай.

Стрелях и куршумът отметна синта върху обсипания със стъкла под. Той се сгърчи, после остана да лежи неподвижно, но все още дишаше. Докато го гледах като омагьосан, от устата му излетя бълбукащ смях.

— Стига толкова, мамка ви — изграчи той и пак се разсмя. — А, Ковач? Стига толкова, мамка ви.

Думите ме вкамениха за част от секундата, после се завъртях и хукнах към вратата, влачейки Ортега след себе си.

— Какво...

— Вън! Да се махаме!

Изблъсках я навън и хванах парапета на мостчето. Мъртвият нападател лежеше сгърчен пред нас. Отново блъснах Ортега и тя неловко прескочи трупа. Затръшнах вратата и изтичах след нея.

Почти бяхме стигнали до края на мостчето, когато куполът зад нас избухна в гейзер от стъкло и стомана. Съвършено ясно чух как вратата изхвъркна от пантите, после ударната вълна ни грабна като парцали и ни запокити надолу по стъпалата към улицата.

22.

Нощем полицаите са по-впечатляващи.

Първо, защото мигащите лампи хвърлят драматични цветни отблясъци по лицата на всички и обагрят мрачните изражения ту в престъпно червено, ту в тайнствено синьо. Към това се прибавя воят на нощни сирени като скърцане на асансьор, слизащ по етажите на града; пращането на гласове от радиостанциите, някак резки и загадъчни в същото време; движението на едри фигури в полумрака, откъслечните разговори и разгръщането на цялата полицейска технология пред любопитните погледи на събудените съседи. Всъщност няма абсолютно нищо за гледане, но хората са готови да зяпат с часове.

Съвсем друго е девет сутринта в делничен ден. След повикването на Ортега пристигнаха две патрулни коли, но лампите и сирените им почти не се забелязваха сред градския хаос. Униформените полицаи сложиха силови прегради в двата края на улицата и пропъдиха клиентите от околните заведения, докато Ортега убеждаваше охраната на банката да не ме арестува като евентуален съучастник в бомбен атентат. Доколкото разбрах, на Земята имаше доста терористи. Пред почти невидимото трептене на силовите прегради се струпва тълпа, но тя се състоеше предимно от раздразнени пешеходци, опитващи да преминат.

През цялото време аз седях на отсрещния бордюр и проверявах повърхностните рани, получени при краткия полет от мостчето до улицата. Нямахме нищо сериозно, само синини и драскотини. Формата на приемната бе насочила ударната вълна нагоре заедно с повечето изхвърлени отломки. Голям късмет имахме.

Ортега напусна групата униформени полицаи пред банката и се отпрати към мен. Беше свалила якето и върху раната на рамото ѝ имаше дълга бяла превръзка. Държеше кобура си в една ръка, а гърдите ѝ се люшкаха под тънката бяла памучна тениска с надпис: „Имаш правото да мълчиш — защо не опиташ за малко?“. Тя седна до мен на бордюра и подхвърли разсеяно:

— Съдебният лекар пристига. Смяташ ли, че можем да измъкнем нещо полезно от тая каша?

Погледнах димящите руини на купола и поклатих глава.

— Ще има трупове, може би дори оцелели приставки, но тия там бяха просто евтини местни наемници. Няма какво да ни кажат, освен че синът ги е наел, вероятно срещу пет-шест ампули тетрамет на човек.

— Да, калпава работа свършиха, нали?

Усетих как устните ми се разтеглят в подобие на усмивка.

— В известен смисъл. Но и не вярвам, че някой е очаквал да ни убият.

— Само е трябвало да ни задържат, докато онзи приятел избухне, а?

— Нещо такова.

— Според мен детонаторът е бил свързан с жизнените му функции, права ли съм? Гръмваш го и бам — той те повлича в гроба. Заедно с мен. И евтините наемници.

— Плюс собствения му носител и приставката — кимнах аз. — Чиста работа.

— В такъв случай какво се обърка?

Аз почесах разсеяно белега под окото си.

— Той ме надцени. Аз трябваше да го убия на място, но не улучих. Вероятно щях да му видя сметката, но стрелях в ръката заради картечния пистолет. — *Пред мисления ми поглед оръжията пада от вкочанените пръсти и се плъзва по пода.* — После стрелях още веднъж да отпратя пистолета настрана. Той вероятно е лежал проснат и се е мъчел да умре по-скоро, когато понечихме да си тръгнем. Чудя се какъв ли модел синт е използвал.

— Който и да е бил, готова съм да му направя реклама по мрежата — заяви бодро Ортега. — Може пък и да е останало нещичко за съдебния лекар.

— Знаеш кой беше, нали?

— Той те нарече Ко...

— Беше Кадмин.

Кратко мълчание. Гледах как над разрушения купол се вие дим. Ортега си пое дъх. Издиша.

— Кадмин е на съхранение.

— Вече не. — Завъртях очи към нея. — Имаш ли цигари?

Тя мълчаливо ми подаде пакета. Изтръсках цигара, пъхнах я в ъгълчето на устните си, докоснах върха със запалителната ивица и засмуках дълбоко. Движенията бяха автоматични — рефлекс, изработван с години и постепенно превърнат в потребност. Съзнанието не участваше в него. Струйките дим в дробовете ми бяха като спомен за парфюма на стара любов.

— Той ме познаваше. — Аз издишах дима. — Познава и историята на квелизма. „Стига толкова, мамка ви“ са думи на квелистката партизанка Ифи Деме, преди да умре по време на разпит през Разселническия период на Харлановия свят. Била заредена с имплантирани експлозивни и унищожила цялата сграда. Познато ли ти звучи? Е, кой може да ръси цитати на Квел като мой съгражданин?

— По дяволите, Ковач, той е в хранилището. Не можеш да измъкнеш човек оттам без...

— Без изкуствен интелект. С изкуствен интелект можеш. Виждам съм го с очите си. На Адорасион командването измъкна нашите военнопленници хей така. — Щракнах с пръсти. — Като слонски скат от плитчините.

— Чак толкова лесно? — попита иронично Ортега.

Смукнах от цигарата, без да обръщам внимание на закачката.

— Помниш ли, че когато бяхме на виртуален разговор с Кадмин, в небето прелетя мълния?

— Не съм видяла. Не, чакай, сетих се. Помислих, че е някакво смущение.

— Не беше смущение. Докосна го. Когато се отрази в масата. Точно тогава той обеща да ме убие. — Аз се обърнах към Ортега и направих опит да се усмихна. Споменът за виртуалния образ на Кадмин беше ясен и ужасяващ. — Искаш ли да чуеш истински мит от първото поколение на Харлановия свят? Приказка от друга планета.

— Ковач, дори с изкуствен интелект би им трябвало...

— Искаш ли да чуеш приказката?

Ортега сви рамене, направи гримаса и кимна.

— Разбира се. Би ли ми върнал цигарите?

Подхвърлих ѝ пакета и изчаках да запали. Тя духна дима към улицата.

— Хайде, разказвай.

— Започвам. Родният ми град Нова Пеща някога е бил текстилен център. На Харлановия свят има едно растение, наречено белотрев. Расте в морето и по крайбрежните ивици. След като бъде изсушено и обработено с химикали, от него се произвежда нещо като памучен плат. По време на Заселването Нова Пеща станала текстилна столица на планетата. Дори по онова време условията за работа в тъкачниците били ужасни, а когато квелистите преобърнали всичко с главата надолу, станало още по-зле. Белотревната индустрия западнала, избухнала масова безработица и жестока бедност, а разселниците с нищо не могли да помогнат. Те били революционери и бъкел не разбирали от икономика.

— Все същата стара песен, а?

— Добре позната, във всеки случай. По онова време от бордеите из текстилните квартали долитали страховити истории — например за Вършеещите дяволчета или за Канибала от улица „Китано“.

Ортега смукна цигарата и ме погледна с кръгли очи.

— Очарователно.

— Е, лоши времена са били. Слушай сега историята за Людмила шивачката. Разправяха я на децата, за да помагат у дома и да се прибират по светло. Лудата Людмила имала стара тъкачна работилница и три деца, които никога не ѝ помагали. Нощем до късно ходели да играят електронни игри из града, а сетне спели по цял ден. И един ден Людмила превъртяла.

— Значи преди това не е била луда?

— Не, само малко измъчена.

— Ти я нарече Лудата Людмила.

— Така се казва приказката.

— Но ако в началото не е била луда...

— Ще слушаш ли приказката или не?

Устните на Ортега весело трепнаха. Тя ми махна с цигарата да продължа.

— Приказката разправя, че една вечер, когато децата ѝ се готвели да излизат, тя им сипала нещо в кафето и когато били замаяни, но забележи, все още в съзнание, тя ги откарала до Мичъм'с Пойнт и един по един ги метнала във вършачката. Казват, че писъците им се чували чак отвъд тресавището.

— Мхм-м-м.

— Естествено, полицаите почнали да подозират...

— Нима?

— ... но нищо не можели да докажат. Две от децата взимали кофти дрога, имали вземане-даване с местната якудза и никой не се изненадал особено, когато изчезнали.

— Има ли поука?

— Да. Разбираш ли, Людмила се отгървала от тия скапани, безполезни деца, но това всъщност не й свършило работа. Все още се нуждаела от някого, който да наглежда ваните за накисване и да мъкне суровината нагоре-надолу. И все още била ужасно бедна. Какво мислиш, че направила?

— Нещо гнусно, предполагам.

Кимнах.

— Събрала от вършачката парчетата от разкъсаните деца и съшила от тях триметрово тяло. А после, в една вечер, посветена на злите духове, призовала Тенгу, за да...

— Какво призовала?

— Тенгу. Нещо като пакостник, тук сигурно бихте го нарекли демон. Призовала Тенгу, за да съживи тялото, а после го зашила вътре.

— Без той да усети, така ли?

— Ортега, това е приказка. Тя зашила вътре душата на Тенгу, но обещала да го освободи, ако й служи девет години. Девет е свещено число според фолклора на харланитите, тъй че споразумението обвързвало не само Тенгу, но и нея. За жалост...

— Аха!

— ... духовете Тенгу не са особено търпеливи, а и с Людмила едва ли е било много приятно да се работи. Преди да измине и една трета от договора, една нощ Тенгу се ядосал и я разкъсал на парчета. Някои казват, че това било дело на Кишимо-джин, тя нашепвала страшни подстрекателства на Тенгу и...

— Джин ли?

— Кишимо-джин, божествената защитничка на децата. Така отмъстила за злодеянието на Людмила. Това е едната версия, според другата... — С крайчеца на окото си забелязах, че Ортега е готова да се разбунтува, и побързах да продължа: — Е, така или иначе Тенгу я разкъсал, но по този начин станал пленник на заклинанието и бил обречен да остане завинаги в това тяло. А след като авторката на

заклинанието била мъртва, и то поради предателство, тялото почнало да загнива. По малко тук, по малко там, но необратимо. Така Тенгу бил принуден да броди по улиците и работилниците на текстилния квартал, за да търси свежа плът, с която да замества изгнилите части от тялото си. Винаги убивал деца, защото липсващите части били с такива размери, но колкото и да зашивал нови части...

— Значи се е научил да шие?

— Тенгу са талантиливи. Та, колкото и да се ремонтирал, след няколко дни новите части пак загнивали и той трябвало отново да тръгва на лов. В квартала го нарекли Кърпения човек или Кърпалан.

Замълчах. Ортега беззвучно закръгли устни и бавно духна през тях струйка дим. Изглежда го как се разсейва, после завъртя глава към мен.

— От майка си ли чу тая история?

— От баща си. Когато бях петгодишен.

Тя погледна догарящата цигара.

— Много мил човек.

— Не, не беше мил. Но това е друга история. — Станах и погледнах към тълпата отвъд преградата. — Кадмин се намира някъде там и вече е неуправляем. Не знам за кого работеше, но сега работи за себе си.

Ортега гневно разпери ръце.

— Как? Добре, един изкуствен интелект може да се промъкне в хранилището на полицейското управление. Това го допускам. Но става дума за микросекунди. Забави ли се повече, ще задрънчат аларми оттук до Сакраменто.

— Стигат му и микросекунди.

— Но Кадмин е *на диск*. Трябва да знаят кога ще бъде включен и точно къде. Нуждаят се...

— От мен — довърших аз. — Аз им трябва.

— Но ти...

— Трябва ми малко време, за да обмисля положението, Ортега. — Захвърлих цигарата в канавката и се навъсих, когато докоснах с език устната си отвътре. — Може би днес и утре. Провери диска. Кадмин е изчезнал. На твоето място бих се покрил някъде.

Ортега направи кисела гримаса.

— Съветваш ме да се крия в собствения си град?

— Нищо не те съветвам. — Извадих немекса и изхвърлих полупразния пълнител със същите автоматични движения, с които палех цигара. Пуснах пълнителя в джоба си. — Обяснявам ти каква е играта. Трябва ни място за среща. Не в „Хендрикс“. И да не е място, където могат да те открият. Не ми казвай, само го напиши. — Кимнах към тълпата зад преградата. — Оттам всеки с що-годе прилични имплантанти може да проследи целия разговор.

— Господи. — Тя изду бузи. — Това е технопараноя, Ковач.

— Не на мен тия. С това си изкарвах хляба.

Тя се позамисли, после извади писалка и надраска нещо върху пакета цигари. Аз измъкнах нов пълнител от джоба си и го заредих в немекса, продължавайки да оглеждам навалищата.

— Дръж. — Ортега ми подхвърли пакета. — Това е код за направление. Задай го на което и да било местно такси, и ще те откара. Довечера и утре вечер ще бъде там. После се връщам към ежедневието.

Хванах пакета с лява ръка, хвърлих един поглед на цифрите и го прибрах в джоба си. После заредих патрон в цевта на немекса и прибрах пистолета в кобура.

— Ще говорим, след като провериш диска — казах аз и си тръгнах.

23.

Вървах на юг.

Над главата ми автотакситата изскачаха от движението и пак се връщаха в потока с програмирана свръхточност. От време на време слизаха към земята в опит да привлекат клиенти. Над тях небето започваше да се променя, откъм запад нахлуваха сиви облаци и когато вдигах глава, по лицето ми се ръсеха редки капки. Не обръщах внимание на такситата. „Стани първобитен“, би казала Вирджиния Видаура. Когато те гони изкуствен интелект, единствената надежда е да изчезнеш от обсега на електрониката. Разбира се, на бойното поле това се постига много по-лесно. Има предостатъчно кал и хаос, където да се укриеш. Съвременният град — ако не е бомбардиран — представлява истински логистичен кошмар за подобно бягство. Всяка сграда, всяка кола, всяка улица е включена в мрежата. С всяка покупка оставяш дيريا за информационните хрътки.

Открих един очукан банкомат и попълних оределия си запас от ламинирани банкноти. После се върнах две пресечки назад и тръгнах на изток, докато видях комуникационна кабина. Прерових джобовете си, открих визитната картичка, надянах електродите и набрах номера.

Не се появи картина. Не чух и сигнал. Връзката се осъществяваше чрез имплантиран чип.

— Кой е? — рязко запита женски глас от тъмния екран.

— Дадохте ми визитната си картичка за в случай, че има нещо сериозно — казах аз. — Е, мама му стара, сега работата ми се вижда много сериозна, та трябва да поговорим, докторе.

Чух съвсем ясно как преглътна, после гласът ѝ отново прозвуча — спокоен и деловит.

— Трябва да се срещнем. Предполагам, че не искате да идвате в заведението.

— Правилно предполагате. Знаете ли червения мост?

— Наричат го Голдън гейт — сухо отвърна тя. — Да, известен ми е.

— Бъдете там в седем. На северния край. Елате сама.

Прекъснах връзката. После набрах отново.

— Резиденция Банкрофт, с кого желаете да говорите?

Жената със строг костюм и пилотска прическа като от картините на Анджин Чандра изникна на екрана миг след като почна да говори.

— Лорънс Банкрофт, моля.

— В момента мистър Банкрофт е на съвещание.

Така ставаше още по-лесно.

— Добре. Когато се освободи, предайте му, че се е обаждал Такеши Ковач.

— Желаете ли да разговаряте с мисис Банкрофт? Тя остави инструкции да...

— Не — бързо казах аз. — Не е необходимо. Моля, предайте на мистър Банкрофт, че за няколко дни ще бъде извън контакт, но ще му се обадя от Сиатъл. Това е всичко.

Изключих връзката и погледнах часовника си. До срещата на моста имах още час и четирийсет минути. Тръгнах да търся бар.

*„Имам си приставка, имам пети дан
и съвсем не ме е страх от Кърпалан.“*

Бодрата песничка долиташе от дълбините на моето детство, сякаш искаше да ме ободри.

Но се страхувах.

Когато приближихме моста, дъждът още не бе започнал, но дъждовните облаци се струпваха застрашително и редките едри капки по предното стъкло бяха достатъчни, за да задействат чистачките на камиона. Гледах как огромната ръждива структура постепенно израства пред нас и знаех, че ще се измокря до кости.

По моста нямаше движение. Кулите му се извисяваха като кости на някакъв невъобразимо огромен динозавър над пустите асфалтови платна и страничните подпори, отрупани с купища боклуци.

— Намали скоростта — казах аз на спътника си, когато минахме под първата кула, и тежката машина рязко удари спирачки. Озърнах се

настрани. — По-кратко. Казах ти, няма риск. Просто отивам на среща с един човек.

Никълсън Присадката ми хвърли мрачен поглед иззад волана и ме лъхна с дъх на застоял алкохол.

— Да, бе. Всяка седмица раздаваш на шофьорите такива пари. Просто от добро сърце ходиш да ги подбиращ из кръчмите в Лизниград.

Свих рамене.

— Мисли каквото си искаш. Само карай бавно. Щом ме оставиш, ако щеш дай газ до ламарината.

Никълсън тръсна чорлавата си глава.

— Шибана работа, мой човек...

— Ето я. Стои на тротоара. Остави ме там.

Пред нас самотна фигура се бе облакътвила на парапета и гледаше към залива. Никълсън се навъси съсредоточено и прегърби грамадните рамене, на които навярно дължеше прякора си. Очуканият камион се отклони точно, но не съвсем плавно през две платна и спря край десния парапет.

Скочих от кабината, озърнах се, не видях никого и отново се изкачих на стъпалото.

— Добре, слушай сега. Ще минат най-малкото два дни, може би дори три, докато стигна до Сиатъл, затова се покрий в първия хотел, който откриеш в градската информация. Чакай ме там. Плати в брой, но се регистрирай на мое име. Ще те търся между десет и единайсет сутринта, тъй че гледай да бъдеш там по това време. Иначе можеш да вършиш каквото си искаш. Мисля, че ти дадох достатъчно пари, за да не скучаеш.

Никълсън Присадката се ухили многозначително и донякъде ми стана жал за цялата развлекателна индустрия на Сиатъл.

— За мен нямай грижа, мой човек. Приставката знае как да си прекара добре.

— Радвам се. Само недей прекалено да се отпускаш. Може да се наложи спешно да духнем.

— Да бе, да. Ами останалата пара, мой човек?

— Казах ти. Ще получиш останалото, като свършим.

— Ами ако не дойдеш след три дни?

— В такъв случай — отвърнах любезно аз, — значи съм мъртъв. Случи ли се нещо подобно, препоръчвам ти да изчезнеш за няколко седмици. Няма да си губят времето да те търсят. Намерят ли мен, ще бъдат щастливи.

— Мой човек, нещо не ми се...

— Няма страшно. Ще се видим след три дни.

Слязох отново, затръшнах вратата и ударих два пъти с юмрук. Двигателят избуча и Никълсън подкара по средното платно.

Докато гледах след него, за момент се зачудих дали изобщо ще иде в Сиатъл. В края на краищата му бях дал доста солидна сума и въпреки обещанието за още толкова, ако следва инструкциите, сигурно се изкушаваше да завие обратно някъде по крайбрежието и да подкара право към бара, където го бях открил. Или пък можеше да се изнерви от чакане в хотела и да изчезне преди третия ден. Всъщност не можех да го упрекна за тези евентуални предателства, тъй като и аз нямах намерение да отивам при него. Каквото и да стореше, все щеше да ми бъде от полза.

„При бягство от системата трябва да объркаш предположенията на противника, изрече в ухото ми Вирджиния Видаура. Създавай колкото се може повече смущения, стига това да не те забавя.“

— Ваш приятел ли беше това, мистър Ковач?

Лекарката бе дошла до преградата и гледаше след отдалечаващия се камион.

— Запознахме се в един бар — отговорих аз съвсем искрено, после прескочих при нея и тръгнах към парапета.

Гледката бе същата както в деня на пристигането ми, когато Къртис ме връщаше от Слънчевия дом. В сумрака пред приближаващия дъжд въздушното движение искреше над сградите като рояк светулки. Присвих очи и смътно различих върху остров Алкатрас сивия бункер с оранжеви прозорци на „Сайка Сек“. По-нататък се разстилаше Окланд. Зад мен бе откритото море, а на север и юг — цял километър пуст мост. Можеха да ме изненадат само с тактическа артилерия. Донякъде успокоен, аз се обърнах отново към лекарката.

Тя сякаш трепна от погледа ми.

— Какво става? — тихо попитах аз. — Угризения за нарушението на медицинската етика?

— Не беше моя идея...

— Знам. Вие само подписвате документите за освобождаване и си затваряте очите за останалото. Кой беше?

— Не знам — отговори тя с леко потрепващ глас. — Някой дойде да се срещне със Съливан. Изкуствен носител. Азиатка, струва ми се.

Кимнах. Треп.

— Какви бяха инструкциите на Съливан?

— Локатор за виртуалната мрежа, монтиран между мозъчната приставка и невронния интерфейс. — Медицинската терминология сякаш я ободри. Гласът ѝ укрепна. — Извършихме операцията два дни преди да ви доставят. Срязяхме прешлените с микроскалпел по линията на първоначалния разрез и после запълнихме с присадена тъкан. Системата действа единствено във виртуална среда. Няма начин да бъде открита без цялостна невро-електронна инспекция. Как се досетихте?

— Не беше трудно. Някой я използва, за да открие и измъкне един наемен убиец от полицейското хранилище. Това се нарича съучастие. На двамата със Съливан не ви мърдат поне по двайсет години.

Тя огледа пустия мост.

— В такъв случай защо не доведохте полиция, мистър Ковач?

Помислих си за военната и полицейска документация, която трябва да бе пристигнала на Земята заедно с мен. Помислих си какво ѝ е да стои тук сама с човек, способен на такива неща. Колко сили са ѝ трябвали, за да дойде. По ъгълчето на устните ми трепна неволна усмивка.

— Добре, впечатлен съм — казах аз. — А сега кажете как да неутрализирам проклетото нещо.

Тя ме погледна сериозно и в този момент заваля. Тежки капки обсипаха раменете на шлифера ѝ. Усетих ги по косата си. Двамата вдигнахме очи нагоре и аз изругах. Тя пристъпи по-близо до мен и натисна масивната брошка върху ревера си. Въздухът над нас затрептя и дъждът престана. Като вдигнах отново очи, видях как капките избухват върху отблъскващото поле над главите ни. Наоколо тротоарът потъмня първо на петна, после изцяло, но един вълшебен кръг около краката ни остана сух.

— За премахване на локатора ще трябва същата микрооперация, както и за поставянето му. Възможно е, но не и без отлично оборудвана

операционна. Иначе рискувате увреждане на невронния интерфейс, а може би и на гръбначния мозък.

Смутен от близостта ѝ, аз пристъпих от крак на крак.

— Да, досещах се.

— Е, в такъв случай сигурно сте се досетили също — продължи тя, имитирайки акцента ми, — че можете да въведете в приставката смущаващ сигнал или огледален код, за да неутрализирате излъчването.

— Ако имам оригиналния код.

— Точно така, ако имате оригиналния код. — Тя бръкна в джоба си и извади малък диск с пластмасова обвивка. За момент подхвърли диска на длан, после ми го подаде. — Е, вече го имате.

Погледнах я изпитателно.

— Истински е — добави тя. — Можете да проверите във всяка невро-електронна клиника. Ако имате съмнения, бих препоръчала...

— Защо ми правите тази услуга?

Тя срещна погледа ми, този път без да трепне.

— Не на вас, мистър Ковач. Правя услуга на себе си.

Изчаках. Тя извърна глава към залива.

— Знам какво е корупция, мистър Ковач. Никой не може толкова дълго да работи в системата на правосъдието, без да се научи да разпознава гангстерите. Онзи синтетичен носител беше типичен техен представител. Откакто ме назначиха в хранилището на Бей Сити, виждам Съливан да си има работа с такива личности. Полицейските правомощия свършват до нашия праг, а заплатите не са много високи. — Тя отново ме погледна. — Никога не съм взимала пари от тия хора и досега не бях действала по тяхно нареждане. Но и не съм им се противопоставяла. Беше лесно да заровя глава в работата и да се правя, че не виждам какво става.

— Човешкото око е удивителен инструмент — цитирах разсеяно аз „Поеми и други измишльотини“. — Почти без усилие престава да забелязва дори и най-очевадните неправди.

— Отличен израз.

— Не е мой. И как тъй стана, че извършихте операцията?

Тя кимна.

— Както казах, досега успях да избегна контакти с тези хора. Съливан ме бе прехвърлил в отдела за другопланетни затворници,

защото там няма много работа, а услугите, които върши, са изцяло на местна основа. Така ставаше по-лесно и за двама ни. В това отношение той е добър администратор.

— Жалко, че ви развалих спокойствието.

— Да, възникна сериозен проблем. Той знаеше, че би изглеждало странно, ако ме отстрани, за да възложи процедурата на някой по-послушен медик, а не искаше да се разчува. Явно става нещо голямо. — Тя натърти подигравателно последните думи, както преди малко бе сторила с думата „досетили“. — Тия хора имаха връзки на най-високо ниво и всичко трябваше да мине гладко. Но Съливан не е глупав и имаше готово обяснение за мен.

— А именно?

Тя ме изгледа плахо.

— Че сте опасен психопат. Побесняла машина за убийства. И че каквато и да е причината, не би било разумно да ви пускат на свобода из информационните масиви. Напуснете ли реалния свят, никой не знае къде може да се пренесете. И аз се хванах на въдицата. Той ми показва вашите досиета. О, Съливан не е глупав. Аз бях глупава.

Спомних си разговора за психопати с Лейла Бегин на виртуалния плаж. И собствените си самодоволни реплики.

— Съливан не е първият, който ме нарича психопат. И вие не сте първата, която се хваща. За емисарите това е... — Свих рамене и се загледах настрани. — Просто етикет. Опростен етикет за обществена консумация.

— Казват, че мнозина от вас прескачали барикадата. Че двацет процента от сериозните престъпления в Протектората са дело на бивши емисари. Вярно ли е?

— За процента ли? — Продължавах да гледам настрани през дъжда. — Нямам представа. Да, мнозина сме. Щом веднъж те освободят от Корпуса, просто няма какво друго да правиш. Не те допускат до никаква дейност, която може да осигури власт и влияние. На повечето планети ни е забранено да заемаме държавна служба. Никой не вярва на емисарите. Значи няма повишение. Няма перспективи. Няма кредит и заеми. — Отново се обърнах към нея. — А онова, на което ни обучават, е толкова близо до престъплението, че почти няма разлика. Само дето престъпленията са по-лесни. Повечето престъпници са глупаци, навярно го знаете. Дори и престъпните

мрежи са като хлапашки банди в сравнение с Корпуса. Лесно е да си спечелиш уважение. А когато през последните десет години от своя живот си прескачал от носител в носител с кратки почивки в хранилището или във виртуалния свят, правозащитните органи нямат с какво да те стреснат.

Помълчахме.

— Съжалявам — каза накрая тя.

— Недейте. Всеки, който прочете онези досиета, би решил...

— Не това имах предвид.

— О. — Погледнах диска в ръката си. — Е, ако сте искали да изкупите някаква вина, мога да кажа, че току-що успяхте. И запомнете от мен: никой не остава напълно чист. Това е възможно само в хранилището.

— Да. Знам.

— Е, добре. Бих искал да знам само още нещо.

— Да?

— Дали в момента Съливан е в хранилището?

— Беше там, когато излязох.

— А по кое време има изгледи да си тръгне довечера?

— Обикновено около седем. — Тя стисна устни. — Какво смятате да правите?

— Ще му задам няколко въпроса — отговорих искрено аз.

— А ако не пожелае да отговори?

— Сама казахте, че не е глупав. — Прибрах диска в джоба на якето. — Благодаря за помощта, докторе. Съветвам ви тази вечер в седем да не се навъртате около хранилището. И още веднъж благодаря.

— Както казах, мистър Ковач, правя го заради себе си.

— Не това имах предвид, докторе.

— О.

Лекичко я докоснах по рамото, после отстъпих назад и се озовах под дъжда.

24.

През отминалите десетилетия безброй човешки тела бяха протрили върху дървото на пейката удобни вдлъбнатини. Настаних се по дължина, вдигнах крака срещу вратата, която наблюдавах, и почнах да чета драсканиците по облегалката. Бях подгизнал от дългия път пеш през града, но в залата царуваше приятна топлина и дъждът блъскаше безпомощно по дългите прозрачни панели на скосения покрив високо над главата ми. По някое време един от малките роботи-чистачи дойде да избърше калните ми отпечатыци от гланцовия под. Гледах го разсеяно как полага усилия да заличи всяка следа от пристигането ми до пейката.

Би било приятно да си мисля, че мога да залича и електронната диря по същия начин, но подобни бягства бяха по силите само на легендарни герои от древни епохи.

Чистачът изприпка нанякъде и аз се върнах към драсканиците. Повечето бяха на аманглийски или испански — вехти шеги, каквито бях виждал на стотици подобни места: „Cabron Modificado!“^[1], „Изчезнал без носител!“ и плиткото остроумие „Измененият туземец беше тук!“. Но високо върху облегалката, сред цялата тази ярост и отчаяна гордост, зърнах като езерце от спокойствие странно хайку на канджи^[2], издълбано наопаки:

*„Облечи новата плът като ръкавица назаем.
И отново протегни пръсти да се опариш“.*

За да го издълбае, авторът навярно се бе привеждал през ръба на облегалката, но въпреки това всеки йероглиф беше изобразен с елегантна старателност. Дълго гледах калиграфията, а спомените за Харлановия свят звънтяха в главата ми като кабели на високоволтова линия.

Внезапни ридания ме изтръгнаха от унеса. Млада негърка и двете й деца гледаха застаналия пред тях прегърбен бял мъж на средна

възраст, облечен с бракувана военна униформа на ООН. Семейно събиране. Лицето на младата жена бе застинало като маска. Още не осъзнаваше цялата истина, а дечицата бяха на не повече от четири години и просто не схващаха. Тя гледаше през белия мъж, сякаш беше прозрачен, и устните ѝ повтаряха един и същ въпрос: „Къде е татко? Къде е татко?“. Лицето на мъжа лъщеше в мътната трептяща светлина, падаща от покрива — изглежда, и той бе плакал след излизането от резервоара.

Завъртях глава към празната част от залата. Някога собственият ми баща мина покрай чакащото семейство и завинаги напусна живота ни, след като го презаредиха. Дори не разбрахме кой точно е бил, макар понякога да се питам дали майка ми не е доловила смътна прилика в нечий извърнат поглед, в походката или стойката на някой от минаващите затворници. Не знам дали се е срамувал да застане пред нас, или по-скоро е бил прекалено опиянен от късмета да попадне в по-здрав носител от собственото си съсипано тяло на алкохолик, дали вече не е планирал да се отправи към далечни градове и по-млади жени. Тогава бях едва на десет години. Разбрах истината едва когато надзирателите ни пропъдиха вечерта, преди да заключат. Стояхме там от пладне.

Главният надзирател беше стар, кротък и много добър към децата. Преди да ни изведе, той сложи ръка на рамото ми и каза няколко благи думи. На майка ми се поклони и промърмори нещо официално, което ѝ позволи да запази самообладание.

Сигурно всяка седмица виждаше такива като нас.

За да се намирам на работа, запомних наизуст адреса, който ми даде Ортега, после откъснах надписа от пакета цигари и го сдъвках.

Дрехите ми почти бяха изсъхнали, когато Съливан излезе през вратата на хранилището и тръгна надолу по стъпалата. Мършавата му фигура бе загърната в дълъг сив шлифер. Носеше широкопола шапка, каквато виждах за пръв път в Бей Сити. Обрамчено в процепа между вдигнатите ми колене и увеличено от неврохимията, лицето му изглеждаше бледо и уморено. Раздвижих се леко и плъзнах пръсти по кобура на филипса. Съливан идваше право към мен, но когато видя проснатата ми фигура, подви неодобрително устни и свърна настрани, за да избегне близостта с предполагаемия бездомник, потърсил укритие от дъжда. Отмина, без да ме погледне повторно.

Дадох му няколко метра преднина, после безшумно скочих на крака и тръгнах след него, като измъкнах в движение филипса под якето си. Догоних го точно на изхода. Докато вратата се разтваряше пред Съливан, аз грубо го блъснах в кръста и изскочих след него навън. Той се завъртя с изкривено от ярост лице.

— Какво си мислиш, че...

Останалото заглъхна в гърлото му, защото видя кой е застанал насреща.

— Добър вечер, надзирател Съливан — казах любезно аз и го смушках с филипса през якето. — Това е безшумно оръжие, а аз не съм в настроение. Моля, вършете точно каквото ви наредя.

Той преглътна на сухо.

— Какво искате?

— Искам да си побъбрим за Треп и други неща. Но не под дъжда. Да вървим.

— Колата ми е...

— Много лоша идея. — Кимнах. — Да повървим пеш. И още нещо, надзирател Съливан. Само да мигнете срещу някого, ще ви срежа на две. Няма да видите пистолета, никой няма да го види. Но той е тук, готов за стрелба.

— Правите голяма грешка, Ковач.

— Не смятам. — Посочих с глава оределите автомобили на паркинга. — Направо през тях и после наляво по улицата. Ще вървите, докато ви кажа да спрете.

Съливан понечи да каже още нещо, но аз пак го побутнах с филипса и той млъкна. Тръгна надолу по стъпалата към паркинга, като от време на време се озърташе, после продължи към провисналата двукрила порта, чиито панти отдавна бяха ръждясали в отворено положение.

— Очите право напред — тихо подвикнах аз през увеличаващата се дистанция помежду ни. — Не се съмнявай, още съм тук.

Когато излязохме на улицата, оставих Съливан да се откъсне на десетина метра и го последвах, като се преструвах, че нямам нищо общо с него. Кварталът не беше от най-представителните и под дъжда почти не се мяркаха минувачи.

След пет пресечки забелязах запотените прозорци на китайската закусвалня, която търсех. Ускорих крачка и догоних Съливан.

— Влизай. Иди да седнеш в дъното.

Огледах улицата, не забелязах нищо подозрително и последвах Съливан.

В заведението нямаше почти никого. Обедната клиентела си беше отишла, а вечерната тепърва щеше да дойде. В единия ъгъл седяха две стари китайки, съсухрени и елегантни като букети изсушени цветя. В другия край на закусвалнята четирима младежи със светли копринени костюми си играеха със скъпи на вид оръжия. На една маса до витрината бял дебелак нагъваше огромна порция юфка със скариди и същевременно прелистваше холографски порнокомикс. Видеоекран, вграден високо в стената, показваше състезание по някакъв неразбираем за мен местен спорт.

— Чай — поръчах аз на младия сервитьор, който дойде да ни посрещне, после седнах в сепарето срещу Съливан.

— Няма да ти се размине — каза неуверено той. — Дори да ме убиеш, наистина да ме убиеш, ще проверят последните презареждания и рано или късно ще стигнат до теб.

— Да, може дори да узнаят за неофициалната операция, която е претърпял носителят, преди да пристигна.

— Оная кучка. Ще я...

— Не си в позиция да заплашваш — кротко го предупредих аз. — Всъщност не си в позиция за каквото и да било, освен да отговаряш на въпросите ми и да се надяваш, че ще ти повярвам. Кой ти каза да ми лепнеш етикет?

Настана тишина, нарушавана само от спортния коментар. Съливан унило гледаше настрана.

— Добре, ще те улесня. Отговаряй само с „да“ или „не“. При теб е дошла синтетична жена на име Треп. За пръв път ли имаше работа с нея?

— Не знам за какво говориш.

С умерен гняв го зашлевих през устата. Той се блъсна в стената на сепарето и шапката му отхвъркна. Разговорът на младежите с копринените костюми рязко секна, след това продължи много оживено, щом им хвърлих кос поглед. Двете стари жени вдървено станаха от масата и се отправиха към задния изход. Дебелакът дори не откъсна очи от порното. Приведох се над масата.

— Съливан, не приемаш разговора с необходимия ентузиазъм. Много държа да знам на кого си ме продал. Няма да те оставя на мира, само защото имаш някакви закърнели скрупули относно тайната на клиента. Повярвай ми, не са ти платили достатъчно, за да мълчиш пред мен.

Съливан се облегна назад и изтри струйка кръв от ъгълчето на устните си. Дори направи опит да се усмихне мрачно.

— Мислиш ли, че досега не са ме заплашвали, Ковач?

Огледах ръката, с която го бях ударил.

— Мисля, че имаш много оскъдно познанство с насилието и това е сериозен недостатък. Давам ти шанс да ми кажеш още сега каквото искам да знам. След това отиваме на място с добра звукоизолация. Е, от чие име идваше Треп?

— Ти си тъп бияч, Ковач. Просто един...

Замахнах през масата и го ударих с юмрук в лявото око. Ударът бе по-тих от плесницата. Съливан изпъшка смаяно, отхвъркна назад и се сви на седалката. Нещо студено се надигаше в мен, нещо родено на подсъдимата скамейка в Нова Пеща и закалено от дългите години на сблъсъци с безсмислена жестокост. Надявах се Съливан да не е толкова печен, колкото се представяше. Отново приведох глава към него.

— Ти го каза, Съливан. Аз съм бияч. Не почтен престъпник като теб. Не съм нито Мат, нито бизнесмен. Нямам нито делови интереси, нито връзки или скъпо платена репутация. Аз съм си аз, а ти стоиш на пътя ми. Затова да започнем отново. Кой изпрати Треп?

— Той не знае, Ковач. Губиш си времето.

Женският глас беше звънък и весел. Долетя откъм вратата, където стоеше посетителка с ръце в джобовете на дългия си черен шлифер. Беше бледа и стройна, с късо подстригана черна коса и нещо в стойката ѝ подсказваше добро владение на бойните изкуства. Под шлифера носеше сива плетена туника, която изглеждаше бронирана, и панталони със същия цвят, подпъхнати в ниски ботуши. На лявото ѝ ухо висеше обица с формата на бракуван електроден кабел. Не видях придружители.

Бавно отпуснах филипса, който бе изникнал в ръката ми като по магия. Тя прие това за знак да влезе спокойно в закусвалнята. Младежите с копирените костюми я следяха с очи, но жената се престори, че не ги забелязва. Когато стигна на около пет крачки от

сепарето, тя ме изгледа въпросително и измъкна наполовина ръцете си от джобовете. Кимнах. Тя довърши движението, разкривайки празни длани и пръсти, отрупани с пръстени от черно стъкло.

— Треп?

— Позна. Ще разрешиш ли да седна?

Посочих с филипса отсрещната седалка, където Съливан притискаше окото си с две ръце.

— Ако успееш да убедиш своя съдружник да се измести. Само дръж ръце над масата.

Жената се усмихна и леко склони глава. Погледна Съливан, който вече се притискаше до стената, за да ѝ стори място, и с изящно движение се настани до него, като държеше ръцете си настрани от тялото. Направи го тъй плавно, че обичата почти не трепна. Щом седна, тя притисна длани върху масата пред себе си.

— По-спокоен ли ще се чувстваш така?

— Става — казах аз и забелязах, че обичата и пръстените от черно стъкло са проява на също тъй черен хумор. През тях като на рентгенова снимка прозираха синкавите очертания на костите. Е, поне стилът на Треп почваше да ми харесва.

— Нищо не съм му казал — изпъшка Съливан.

— Ти и не знаеш нищо — хладно отвърна Треп. Дори не го бе погледнала. — Имаш късмет, че дойдох. Мистър Ковач не ми изглежда човек, склонен да приеме отговора „не знам“. Права ли съм?

— Какво искаш, Треп?

— Дойдох да помогна. — Чувайки тихо дрънчене, Треп се озърна. Към нас идваше сервитьор с поднос, върху който имаше чайник и две чашки. — Ти ли поръча това?

— Да. Заповядай, ако искаш.

— Благодаря. Много обичам чай. — Треп изчака сервитьора да остави поръчката, после се зае с чайника. — Съливан, искаш ли и ти? Хей, донесете още една чашка. Благодаря. Е, докъде бях стигнала?

— Че идваш да помогнеш — напомних натъртено аз.

— Да. — Треп отпи глътка зелен чай, после ме изгледа над ръба на чашата. — Точно така. Дойдох да изясня нещата. Разбираш ли, ти се мъчиш да изкопчиш сведения от Съливан, а той нищо не знае. Аз му бях свързката. Ето ме. Разговаряй с мен.

Изгледах я спокойно.

— Миналата седмица те убих, Треп.

— Да, и аз така чух. — Треп остави чашката и огледа критично кокалчетата на пръстите си. — Разбира се, нищо не помня. Всъщност дори не те познавам, Ковач. Последното, което помня, е как легнах в резервоара преди около месец. По-нататък няма нищо. Онази „аз“, която си изпекъл в колата, е мъртва. Нямам нищо общо с нея. Тъй че дай да не се караме, а?

— Нямах ли дистанционно съхранение, Треп?

Тя изсумтя презрително.

— Майтапиш ли се? И аз като теб си изкарвам парите с тежък труд, но не печеля чак толкова много. Пък и на кой му трябва онзи дистанционен боклук. Аз така разбирам нещата: издъниш ли се, трябва да си платиш. С теб се издъних, нали?

Отпих от чая и мислено разиграх битката в колата.

— Беше малко мудна. И малко небрежна.

— Да, небрежна. Ще трябва да го имам предвид. Така става, като прекалиш с изкуствените добавки. Пълно противоречие с принципите на дзен-будизма. Имам в Ню Йорк един сенсей^[3], дето направо се вбесява от всичко това.

— Жалко — казах търпеливо аз. — Сега ще ми кажеш ли кой те изпрати?

— Хей, дори нещо повече. Поканен си на среща с Човека. — Тя видя изражението ми и кимна. — Да, Рей иска да разговаря с теб. Както миналия път, само че сега пътуването ще е доброволно. Изглежда, принудата не ти се отразява добре.

— А Кадмин? И той ли участва?

Треп въздъхна през зъби.

— Кадмин... е, в момента Кадмин май няма нищо общо. И дори ни създава известни затруднения. Но мисля, че и с тях ще се справим. Засега наистина не мога да ти кажа повече. — Тя стрелна страничен поглед към Съливан, който се бе окопитил и почваше да наостря уши. — По-добре да отидем другаде.

— Добре — кимнах аз. — Ще те последвам. Но дай да си изясним няколко основни правила. Първо, никакви виртуални разговори.

— За това вече те изпреварихме. — Треп допи чая и започна да се надига от масата. — Инструкциите ми са да те отведе право при

Рей. В плът и кръв.

Сложих ръка върху нейната и тя застина.

— Второ. Никакви изненади. Ще ми казваш какво предстои много преди да е станало. Стане ли нещо неочаквано, пак ще разочароваш своя сенсей.

— Добре. Без изненади. — Треп се усмихна малко пресилено, от което реших, че не е свикнала да я хващат за ръката.

— Излизаме от ресторанта и хващаме такси. Имаш ли нещо против?

— Стига да е празно. — Пуснах я и тя продължи плавното си движение нагоре, като държеше ръце настрани. Извадих няколко ламинирани банкноти и ги хвърлих пред Съливан.

— Ти оставаш тук. Видя ли лицето ти на вратата, преди да сме заминали, ще го надупча. Чаят е за моя сметка.

Докато следвах Треп към вратата, сервитьорът се зададе с чаша за Съливан и голяма бяла кърпа, сигурно за разбитата му устна. Добро момче. Едва не се препъна, за да ми стори път, и ме изпрати с поглед, в който се смесваха погнуса и страхопочитание. След като ледената ми ярост бе отминала, сега му съчувствах повече, отколкото можеше да подозира.

Младежите с копринените костюми ни следяха с мъртвешката съсредоточеност на змии.

Навън продължаваше да вали. Вдигнах яката на якето си, а Треп извади транспортен пейджър и го размаха небрежно.

— След малко ще хванем такси — каза тя и ме изгледа странно. — Знаеш ли на кого принадлежи закусвалнята?

— Предполагах.

Тя поклати глава.

— На триадите. Ама че място за разпит. Или просто обичаш да живееш опасно?

Свих рамене.

— Там, откъдето идвам, престъпниците гледат да не се бъркат в чужди кавги. По принцип повечето са страхливци. По-вероятно е да се намеси някой почтен гражданин.

— Не и тук. Повечето почтени граждани са твърде почтени, за да се месят в защита на някакъв непознат. Според тях за това си има полиция. Ти си от Харлановия свят, нали?

— Да.

— Може при вас да е тъй заради квелизма. Не смяташ ли?

— Може би.

Едно автотакси се спусна по спирала през дъжда. Треп застана до отворения люк и иронично ми посочи празното купе. Усмихнах се леко.

— След теб.

— Моля.

Тя се качи и мина навътре, за да ми стори място. Седнах отсреща и забих поглед в дланите ѝ. Като забеляза това, тя се ухили и разпери ръце върху облегалката. Люкът се затвори.

— Добре дошли — изрече любезно таксито. — Моля, съобщете целта на пътуването.

— Аерогарата. — Треп се облегна удобно назад, следейки реакцията ми. — Терминалът за частни превозвачи.

Таксито излетя. Погледнах през задния прозорец към дъждовните струи.

— Значи не е местно пътуване — казах безизразно аз.

Тя вдигна към мен разперени длани.

— Е, предположихме, че няма да се навиеш на виртуална връзка, затова сега ще го направим по трудния начин. Суборбитален полет. Ще трае около три часа.

— Суборбитален? — Въздъгнах и докоснах кобура на филипса. — Знаеш ли, много ще се разстроя, ако някой поиска преди излитането да се разделя с това нещо.

— Да, и това предположихме. Спокойно, Ковач, нали чу, че стана дума за частния терминал. Специален полет само за теб. Ако щеш, носи си и ядрена бойна глава. Така бива ли?

— Къде отиваме, Треп?

Тя се усмихна.

— В Европа.

[1] Модифициран пръч (исп.). — Игра на думи с Carbon modificado, което означава изменен въглерод. — Б.пр. ↑

[2] канджи — китайски йероглифи, използвани в японската писменост. — Б.пр. ↑

[3] Учител (японски). — Б.пр. ↑

25.

Не знам къде точно кацнахме, но времето в Европа беше по-добро. Напуснахме късия суборбитален самолет без прозорци и тръгнахме по пистата от разтопено стъкло към терминала под ярките слънчеви лъчи, чийто натиск усещах върху тялото си дори през якето. Небето над нас бе чисто синьо от хоризонт до хоризонт, а въздухът ми се стори тежък и сух. Според часовника в кабината все още беше ранен следобед. Съблякох якето.

— Трябва да ни чака лимузина — подхвърли Треп през рамо.

Без формалности влязохме в терминала и минахме през зона на микроклимат, където палми и други тропически растения се стремяха към високия стъклен таван. От напоителните системи се ръсеше ситен дъждец и приятно овлажняваше въздуха след външната жега. Между дърветата играеха деца, а по скамейките от ковано желязо дремеха старци, напълно примирени с техните крясъци. Средните поколения се бяха събрали на групички около щандовете за кафе и разговаряха с много повече жестове, отколкото в Бей Сити, сякаш изцяло забравили за властта на времето и разписанията.

Преметнах якето на рамо, за да прикрия донякъде оръжията си и последвах Треп между дърветата. Не бях чак толкова бърз, че да се изплъзна от погледите на двама пазачи, застанали под близката палма, както и на едно момиченце, което подскачаше насреща ни по пътеката. Треп направи знак на настръхналите пазачи и те отново заеха предишната си безгрижна стойка. Очевидно ни очакваха. Момиченцето не се поддаде тъй лесно — то ме зяпна с разширени очи, докато не насочих насреща показалец със съответния звуков ефект. После се усмихна широко и отскочи зад най-близкото дърво. Докато се отдалечавах, чувах как детето имитира изстрели подир мен.

Когато излязохме, Треп ме поведе покрай колоната от таксите към черен автомобил, който ни чакаше с включен двигател в забранена за паркиране зона. Качихме се в прохладното купе с автоматични бледосиви седалки.

— Още десет минути — обеща тя, докато излитахме. — Как ти се стори микроклиматът?

— Много приятно местенце.

— Има ги из цялата аерогара. През почивните дни хората идват от центъра да киснат тук по цял ден. Щура работа, а?

Аз изсумтях и се загледах през прозореца. Направихме завой и полетяхме над кварталите на голям град. Отвъд него прашна на вид равнина се простираше към хоризонта и болезнено ярката синева на небето. Отляво зърнах планински възвишения.

Треп навярно усети нежеланието ми да разговарям и включи телефонен кабел в гнездо зад ухото си. Имаше имплантиран чип. Тя затвори очи и подхвана беззвучен разговор, а аз останах със странното чувство за самота, което изпитвах винаги, когато някой използваше подобно устройство.

Нямах нищо против самотата.

Истината е, че не бях много приятен спътник. В кабината на суборбиталния самолет се държах резервирано въпреки явния интерес на Треп към миналото ми. Накрая тя се отказа от опитите да изкопчи някоя история за Харлановия свят или Корпуса и вместо това се опита да ме научи на някакви местни игри с карти. Смътното чувство за любезност ме накара да се съглася, но игра на две ръце не е от най-интересните, пък и не изпитвахме истинско увлечение. Остатъкът от полета до Европа изминахме мълчаливо, заети да се ровим из паметта на салона, богато заредена със забавни и информационни предавания. Въпреки привидното безразличие на Треп, аз не можех да забравя обстоятелствата на последния ни съвместен полет.

Равнината под нас отстъпи място на все по-зелени възвишения, сетне се появи долина, където гористите чукари сякаш се сключваха около нещо, сътворено от човешка ръка. Когато започнахме да слизаме, Треп откачи телефонния кабел и енергично замига, което подсказваше, че не си е направила труда първо да изключи невронния чип — нещо строго забранено от повечето производители. Може би просто искаше да ме впечатли. Аз почти не забелязах. Вниманието ми бе погълнато изцяло от мястото, където кацахме.

Под нас се издигаше масивен каменен кръст, по-голям от всеки друг, който бях виждал досега, ерозираше от времето и покрит с петна. Докато колата слизаше по спирала към неговата основа, аз осъзнах, че

незайният строител на монумента го е разположил върху огромна скална издатина, тъй че приличаше на титаничен меч, забит в земята от някое уморено божество на войната. Размерите му дотолкова хармонираха с околните планини, че сякаш бе невъзможно да е поставен тук по човешка воля. Стъпаловидните тераси от камък и обслужващи здания, монументални сами по себе си, ставаха почти нищожни под мрачната сянка на това уникално творение.

Треп ме гледаше с блясък в очите.

Лимузината кацна на една от скалните тераси. Излязох навън и се загледах в кръста, примигвайки от яркото слънце.

— Това на католиците ли принадлежи? — попитах аз.

— Било е тяхно. — Треп махна с ръка към грамадна стоманена врата, вградена в скалата пред нас. — Някога, докато още е било ново. Сега е частна собственост.

— Как така?

— Питай Рей.

Сега Треп на свой ред не проявяваше интерес към разговора. Сякаш нещо в огромната структура разбудяше съвсем друга част от характера ѝ. Тя плавно се устреми към вратата, като че притегляна от магнит.

Когато приближихме портала, двете крила бавно се разтвориха с глух тътен на тежки панти и спряха, оставяйки отвор с широчина около два метра. Кимнах на Треп, тя сви рамене и прекоси прага. Някакви едри силуети лазеха като паяци надолу по стените в полумрака от двете страни на вратата. Плъзнах ръка към дръжката на немекса, но знаех, че оръжието няма да ми помогне. Бяхме навлезли в страната на великани.

Дула с дължината на човешко тяло изникнаха от сенките, докато две автоматични охранителни системи ни изследваха от глава до пети. Доколкото можех да преценя, калибърът им беше като на онези във фойето на „Хендрикс“, затова покорно предадох оръжията си. Със странно шумолене, напомнящо за движение на гигантски насекоми, автоматичните убийци се оттеглиха назад и изпълзяха нагоре към постове си под тавана. В основата на двете ниши, където се спотайваха, различих масивни железни ангели с мечове.

— Идвай — раздаде се гласът на Треп, неестествено силен сред катедралната тишина. — Да не мислиш, че ако искахме да те убием,

щяхме да те разкарваме чак дотук?

Последвах я по каменно стълбище към основната зала. Намирахме се в грамадна базилика, която навярно минаваше по цялата дължина на скалната основа под кръста и чийто таван чезнеше в мрака високо над нас. Пред нас се появи ново стълбище, водещо към издигната и малко по-тясна секция, където осветлението бе по-силно. Когато стигнахме там, видях, че сводът се извива над каменни статуи на пазачи с качулки, положили ръце върху тежки мечове. Устните им се извиваха в пренебрежителна усмивка.

Усетих как собствените ми устни леко трепват, а мислите ми прелитат като бронейни снаряди.

В края на базиликата из въздуха висяха някакви сиви очертания. Отначало помислих, че виждам поредица заоблени монолити, закачени в постоянно силово поле, но после хладен повей разлюля една от сивите форми и аз изведнъж разбрах какво е това.

— Впечатлен ли си, Такеси-сан?

Гласът, който се обръщаше към мен на изискан японски, ме разтнесе като цианид. От бурните емоции дишането ми за момент спря и усетих как по цялото ми тяло пробягва зарядът на активизираната неврохимия. Позволих си бавно да се завъртя към гласа. Едно мускулче под окото ми трепереше от потиснатия импулс за насилие.

— Рей — казах аз на аманглийски. — По дяволите, трябваше да се сетя от самото начало.

Рейлийн Кавахара излезе от една странична врата в кръглата зала, където свършваше базиликата, и иронично се поклони.

— Да, може би трябваше да се досетиш — продължи замислено тя на безупречен аманглийски. — Но ако има нещо, което да харесвам в теб, Ковач, това е безграничната ти способност да се изненадваш. Колкото и да се правиш на врял и кипял ветеран, дълбоко вътре ти си оставаш невинна душа. А в днешно време това не е малко постижение. Как го правиш?

— Търговска тайна. Трябва да бъдеш човек, за да разбереш.

Оскърблението остана без ефект. Кавахара сведе очи към мраморния под, сякаш го виждаше да лежи там.

— Е, мисля, че вече сме обсъждали този въпрос.

Умът ми отново се върна към Нови Пекин и злокачествените силови структури, създадени там от интересите на Кавахара. Сякаш

пак чух продраните писъци на измъчвани хора, които бях свикнал да свързвам с нейното име.

Пристъпих до една от издутите сиви форми и плеснах с длан по нея. Грубата повърхност леко поддаде и се люшна на кабелите. Вътре нещо се размърда лениво.

— Обвивката е непробиваема за куршуми, нали?

— Ммм. — Кавахара леко наклони глава настрани. — Зависи от куршумите, бих казала. Но определено издържа на удари.

Намерих сили да изцедея смях от гърлото си.

— Утроба с бронирана обшивка! Само ти, Кавахара! Само ти можеш да бронираш клонингите си, а после да ги укриеш под цяла планина.

В този момент тя излезе на светло и когато я видях, цялата сила на омразата ме блъсна като удар в корема. Рейлийн Кавахара твърдеше, че е израснала сред радиоактивните бордеи на Фишън Сити, Западна Австралия, но дори и да имаше нещо вярно в това, всяка следа от произхода ѝ бе отдавна изчезнала. Жената пред мен имаше стойка на танцорка, телесният ѝ баланс бе изтънчено привлекателен, без да предизвиква непосредствена хормонална реакция, а лицето над него бе фино и интелигентно. Вече познавах този носител от Нови Пекин — изработен по поръчка и неосквернен от каквито и да било имплантанти. Чист организъм, издигнат до нивото на изкуство. Днес Кавахара го бе облякла в черно — пола с формата на лале закриваше долната част на тялото до средата на прасците, а мека копринена блуза се спускаше по гърдите ѝ като тъмна вода. Обувките на краката ѝ имитираха космически чехли, но имаха невисоки токчета, а късо подстриганата червеникава коса бе отметната назад от костеливото лице. Приличаше на леко еротична екранна реклама за някакъв инвеститорски фонд.

— Властта обикновено е заровена надълбоко — каза тя. — Помисли си за Протекторатските бункери на Харлановия свят. Или за пещерите, където те криеше Емисарският корпус, за да те претвори по свой образ и подобие. Самата същност на контрола е да остане скрит от погледа, нали така?

— Ако съдя по разтакаването ми през последната седмица, бих казал да. А сега да приключваме с мелодрамите. Какво искаш?

— Много добре. — Кавахара стрелна поглед към Треп, която се отдалечи из полумрака, вирнала глава като туристка. Озърнах се, но не видях стол. — Без съмнение знаеш, че аз те препоръчах на Лорънс Банкрофт.

— Да, той спомена за това.

— И ако твоят хотел не беше толкова смахнат, нещата нямаше да се объркат дотолкова. Можехме да проведем този разговор още преди седмица и да спестим на всички цял куп излишни страдания. Нямах намерение Кадмин да ти причини зло. Инструкциите му бяха да те доведе жив.

— Има промяна в програмата — казах аз, крачейки бавно покрай стената на вътрешната камера. — Кадмин не изпълнява инструкциите. Тази сутрин се опита да ме убие.

Кавохара раздразнено махна с ръка.

— Знам. Затова те доведох тук.

— Ти ли го измъкна?

— Да, разбира се.

— Знаеше ли, че смята да те измами?

— Казал на Кит Ръдърфорд, че не се чувства използван както трябва. И че ще му е трудно да изпълни споразумението, докато заемам такава позиция.

— Умно казано.

— Нали? Никога не съм могла да устоя на сладки приказки. Мисля, че си заслужава да инвестирам в него.

— Значи ти ме използва за ориентир, измъкна Кадмин и го прати на Касапина за презареждане, нали? — Бръкнах в джоба си и напипах цигарите на Ортега. Сред зловеция сумрак на базиликата познатият пакет беше като пощенска картичка от друг свят. — Нищо чудно, че когато отидохме в „Панамска роза“, още не бяха изкарали втория боец. Сигурно Касапина току-що е бил приключил с носителя на Кадмин. Онзи скапаняк е излязъл оттам с тялото на шарийски мъченик.

— Горе-долу по същото време, когато ти се качи на борда — кимна Кавахара. — Доколкото чух, дори се направил на прислужник и ти си минал покрай него... Бих предпочела да не пушиш тук.

— Кавахара, аз пък бих искал да умреш от вътрешен кръвоизлив, но едва ли ще ми направиш това удоволствие.

Докоснах цигарата до запалителната ивица и си спомних. Онзи човек, който бе коленичил на ринга. Бавно върнах назад цялата сцена. Стоях на палубата на биткодрума и гледах надолу към надписа върху арената. Вдигнатото към нас лице. Да, човекът дори се усмихна. Намръщих се.

— Държиш се далеч по-неучтиво, отколкото се полага на човек в твоето положение. — Стори ми се, че под хладния тон на Кавахара долавям раздразнение. Макар да се хвалеше непрестанно със своя самоконтрол, тя понасяше липсата на уважение много по-зле от Банкрофт, генерал Макинтайър и всеки друг властник, с когото си бях имал работа. — Животът ти е в опасност, а аз мога да го спася.

— Животът ми и друг път е бил в опасност — отвърнах аз. — И обикновено причината е, че някой боклук като теб взима мащабни решения за управление на реалността. Ти вече допусна Кадмин прекалено близо до мен. Всъщност той сигурно си е послужил с твоя скапан виртуален локатор.

— Пратих го да те прибере — изскърца гласът на Кавахара. — Той повторно не ми се подчини.

— Нима? — Аз разсеяно разтрих натъртеното си рамо. — В такъв случай защо да вярвам, че следващия път ще се справиш по-добре?

— Защото знаеш, че мога. — Кавахара прекоси средата на залата, като привеждаше глава, за да не закачи сивите кожести торби с клонингите, и ми пресече пътя. Лицето ѝ бе обтегнато от гняв. — Аз съм едно от седемте най-могъщи човешки същества в тази Слънчева система. Имам достъп до сили, за които военният главнокомандващ на ООН би дал дясната си ръка.

— Тази архитектура май те удря в главата, Рейлийн. Ти не би открила дори мен, ако не следеше Съливан. Как, по дяволите, ще намериш Кадмин?

— Ковач, Ковач. — Смехът ѝ определено трепереше, сякаш тя едва се удържаше да не забие пръсти в очите ми. — Имаш ли представа какво става по улиците на всеки земен град, когато търся някого? Имаш ли *представа* колко лесно ще е да те очистя още сега?

Бавно засмуках цигарата и духнах насреща ѝ струйка дим.

— Както каза вярната ти помощничка Треп преди по-малко от десет минути, защо ти е да ме водиш тук само за да ме очистиш? Ти

искаш нещо. Хайде, казвай какво е.

Кавахара тежко вдиша през носа. Лицето ѝ донякъде се успокои. Тя направи две крачки назад, сякаш се отказваше от сблъсъка.

— Прав си, Ковач. Искам те жив. Ако изчезнеш сега, Банкрофт ще си помисли каквото не трябва.

— Или каквото трябва. — Аз разсеяно побутнах с върха на обувката си някакъв надпис, изсечен в каменния под. — Ти ли му пръсна главата?

— Не. — Кавахара като че се развесели. — Той сам си видя сметката.

— Да, бе.

— За мен е без значение дали вярваш или не, Ковач. Искам от теб да приключиш разследването. Чисто и спретнато.

— И как предлагаш да го направя?

— Не ме интересува. Измисли нещо. Ти си емисар, в края на краищата. Убеди го. Кажу му, че според теб полицията е права. Ако трябва, намери виновник. — Тя се усмихна хладно. — Само не мен, разбира се.

— Ако ти не си го убила, ако сам си е пръснал черепа, защо се интересуваш от случая? Какво печелиш?

— Това не подлежи на обсъждане.

Бавно кимнах.

— И какво ще получа в отплата за спретнатото приключване?

— Освен стоте хиляди долара ли? — Кавахара замислено отметна глава. — Е, доколкото чух, вече си получил много щедро предложение от своя работодател. Що се отнася до мен, ще те пазя от Кадмин с всички необходими средства.

Погледнах надписа под краката си и обмислих всичко звено по звено.

— Франсиско Франко — подхвърли Кавахара, изтълкувала погрешно замисления ми поглед. — Дребен тиранин от далечното минало. Той е изградил това място.

— Треп каза, че някога е принадлежало на католиците.

Кавохара сви рамене.

— Дребен тиранин с религиозна мания. Католиците добре се погаждат с тиранията. Такава им е културата.

Подчертано небрежно се огледах наоколо, търсейки автоматични охранителни системи.

— Да, така изглежда. Дай да изясним всичко докрай. Искаш да надрънкам на Банкрофт куп лъжи, а в замяна обещавах да ме отгървеш от Кадмин, когото точно ти насъска срещу мен. Това ли е предложението?

— Да, както казваш, това е предложението.

Смукнах цигарата за последен път, насладих се на дима и го издишах.

— Върви на майната си, Кавахара. — Пуснах цигарата върху каменния под и я смачках с пета. — Ще си поема риска с Кадмин, а на Банкрофт ще кажа, че вероятно ти си го убила. Е, още ли не смяташ да ме убиеш?

Ръцете ми висяха край тялото и разперените длани тръпнеха от желание да стиснат грубите дръжки на пистолетите. Щях да забия три куршума от немекса в гърлото на Кавахара, точно на височината на приставката, а после да лапна цевта и да пръсна собствената си приставка. Тя сигурно имаше дистанционно съхранение, но какво да се прави, човек все някъде трябва да тегли чертата. А страхът от смъртта действа само до определен момент.

Имаше и по-лоши неща. Например Иненин.

Кавохара съчувствено поклати глава. Усмиваше се.

— Все си оставаш същият, Ковач. Пълен с безсмислена ярост и шумотевица. Романтичен нихилизъм. Съвсем нищо ли не си научил от Нови Пекин?

— Някои арени са толкова покварени, че нихилизмът е единственият възможен акт на чистота.

— О, това беше цитат от Квел, нали? Моят пък е от Шекспир, но колониалната култура едва ли стига до него, нали? — Тя продължаваше да се усмивва, застанала като гимнастичка от тотален телесен театър, готова да запее коронната си ария. За момент ме обзе като халюцинация твърдото убеждение, че ще подхване танц, под ритъма на музика от високоговорители, вградени в купола над нас. — Такеша, откъде взе тая вяра, че всичко може да се реши толкова грубо и просто? Едва ли от Емисарския корпус. Може би от уличните банди в Нова Пеща? Или от пердаха, който си ял като дете от баща си? Наистина ли вярваше, че ще те оставя да ми извиваш ръцете?

Наистина ли вярваше, че ще седна на масата с празни ръце? Размисли малко. Познаваш ме. Наистина ли вярваше, че ще е толкова лесно?

Неврохимията кипеше в тялото ми. Прехапах устни и застинах за миг като парашутист пред скок.

— Добре — изрекох спокойно аз. — Хайде, впечатли ме.

— С удоволствие. — Кавахара бръкна в джобчето на черната копринена блуза. Извади миниатюрен холографски файл и го задейства с палец. Когато във въздуха отгоре почнаха да се оформят изображения, тя ми го подаде. — Пълно е с юридически подробности, но не се съмнявам, че ще схванеш основното.

Поех малката светеща сфера като отровно цвете. Зърнах името от пръв поглед...

„... Сара Сахиловска...“

... и после цялата терминология на договора като сграда, която бавно се срутваше върху мен.

„... освободена и прехвърлена в частно хранилище...“

„... условия за виртуално задържане...“

„... неограничен период...“

„... промяна на условията по решение на ООН...“

„... под пряк надзор на хранилището в Бей Сити...“

Болезненото осъзнаване бавно плъзна из мен. Защо не убих Съливан, докато имах тази възможност?

— Десет дни. — Кавахара внимателно следеше реакциите ми. — С толкова време разполагаш, за да убедиш Банкрофт, че разследването е приключено, и да си тръгнеш. След това Сахиловска отива на виртуално забавление в някоя от моите клиники. Вече има съвсем ново поколение програми за виртуален разпит и аз лично ще се погрижа тя първа да ги изпробва.

Холографският файл падна на пода с тих пукот. Аз се хвърлих озъбен към Кавахара. От гърлото ми излиташе глухо ръмжене, нямащо нищо общо с която и да било школа за бойни изкуства. Пръстите ми се разпериха като нокти на хищна птица. Знаех какъв ще бъде вкусът на кръвта ѝ.

Преди да измина половината път, студената цев на пистолет докосна тила ми.

— Не те съветвам — изрече в ухото ми Треп.

Кавохара пристъпи към мен.

— Не само Банкрофт може да откупва опасни престъпници от колониални хранилища. В Канагава бяха щастливи, когато два дни покъсно отидох при тях с искане за Сахиловска. Те съвсем основателно смятат, че ако те пратят на друга планета, едва ли някога ще събереш пари за обратно прехвърляне. И, разбира се, беше им платено, за да се сбогуват с теб. Направо невероятен късмет. Сигурно се надяват и в бъдеще да продължи все така. — Тя замислено опипа ревера на якето ми. — Между нас казано, при сегашното състояние на виртуалния пазар може и да си струва.

Мускулчето под окото ми трептеше до скъсване.

— Ще те убия — прошепнах аз. — Ще ти изтръгна скапаното сърце и ще го изям. Ще срутя цялата тази сграда около теб.

Кавахара се приведе напред и почти опря лице в моето. Дъхът ѝ леко ухаеше на мента и риган.

— Не, няма — каза тя. — Ще сториш точно каквото ти наредих, и то в десетдневен срок. Защото, ако не го направиш, твоята приятелка Сахиловска тръгва на лична обиколка из ада без надежда за избавление. — Тя отстъпи назад и вдигна ръце. — Ковач, не знам какви божества имате на Харлановия свят, но трябва да им благодариш, че не съм някаква садистка. Предложих ти избор: или — или. А можехме да обсъждаме колко страдания съм причинила на Сахиловска. Нали разбираш, можеше вече да съм започнала. Това би ти дало стимул да приключиш по-бързо, нали? Обикновено десет дни във виртуална среда се равняват на три-четири години. Ти беше в клиниката „Вей“; смяташ ли, че тя би издържала три години такива мъчения? Лично аз мисля, че просто би полудяла. А ти?

Имах чувството, че от усилията да удържа омразата си нещо се къса зад очите и в гърдите ми. Процедих през зъби:

— Условия. Как мога да бъда сигурен, че ще я пуснеш?

— Можеш, защото ти давам дума. — Кавахара отпусна ръце. — Смятам, че вече си се убедил колко струва моята дума.

Бавно кимнах.

— След като Банкрофт приеме, че случаят е приключен, а ти изчезнеш от поглед, ще върна Сахиловска на Харлановия свят за доизлежаване на присъдата. — Кавахара се наведе да вдигне холографския файл и сръчно прехвърли няколко страници. — Както виждаш, в договора има клауза за анулиране. Разбира се, ще загубя

значителна част от платената сума, но при дадените обстоятелства съм готова на това. — Тя се усмихна леко. — Но, моля те, запомни, че анулирането може да има две посоки. Каквото върна, винаги мога да го откупя обратно. Тъй че ако си решил временно да се спотаиш в храстите, а после да хукнеш обратно при Банкрофт, зарежи тази идея. Нагласила съм картите и просто няма как да спечелиш.

Цевта се отдръпна от тила ми и Треп отстъпи назад. Неврохимията ме удържаше прав като изкуствена мускулатура за парализици. Взирах се тъпо в Кавахара.

— Защо вършиш всичко това, по дяволите? — прошепнах аз. — Защо ти трябваше да ме замесваш, щом не искаш Банкрофт да узнае истината?

— Защото си емисар, Ковач — обясни Кавахара бавно като на дете. — Защото ако някой може да убеди Лорънс Банкрофт, че е умрял от собствената си ръка, това си ти. И защото те познавах достатъчно добре, за да предскажа ходовете ти. Уредих да те доведат при мен веднага след пристигането, но хотелът се намеси. А после, когато случайността те прати в клиниката „Вей“, отново положих всички усилия да те докарам тук.

— Аз се измъкнах от клиниката.

— О, да. Онази измислица с биопиратите. Наистина ли вярваш, че си ги заблудил с подобен буламач от треторазряден сензофилм? Може и малко да си ги стреснал, но причината, единствената причина да излезеш от клиниката „Вей“ цял и невредим е, че аз им наредих да те пуснат така. — Тя сви рамене. — Но ти си беше наумил да избягаш на всяка цена. Седмицата мина много калпаво и обвинявам за това колкото другите, толкова и себе си. Чувствам се като специалист по животинско поведение, който е изработил некадърен лабиринт за опитните си мишки.

— Добре. — Смътно усетих, че треперя. — Ще го направя.

— Да. Разбира се, че ще го направиш.

Потърсих какво още да кажа, но имах чувството, че съм загубил и последната капка от силата да се съпротивлявам. Студът на базиликата сякаш проникваше в костите ми. С усилие овладях тръпките и понечих да си тръгна. Треп безшумно се присъедини към мен. Бяхме изминали десетина крачки, когато Кавахара тихо подвикна зад мен.

— А, Ковач...

Обърнах се като насън. Тя се усмихваше.

— Ако успееш да свършиш работата чисто и много бързо, може да си помисля за някакво финансово възнаграждение. Един вид премия. Въпрос на преговори. Треп ще ти даде номер за свръзка.

Отново ѝ обърнах гръб. Чувствах се вцепенен както някога сред димящите руини на Иненин. Смътно усетих как Треп ме потупа по рамото.

— Ела — каза дружески тя. — Да се махаме.

Последвах я под смазващата душата архитектура, под подигравателните усмивки на пазачите с качулки, и знаех, че застанала между сивите утробы на клонингите си, Кавахара ме следи със също такава усмивка. Излизането от залата сякаш продължи цяла вечност, а когато огромните стоманени врати се разтвориха, за да разкрият външния свят, нахлулата светлина бе като искрица живот и аз се вкопчих в нея като удавник. Изведнъж базиликата се завъртя вертикално, превърна се в студена океанска бездна, от която посягах към танца на слънчевите лъчи по повърхността. Когато напуснахме сянката, тялото ми жадно засмука топлината на външния въздух. Тръпките постепенно отминаха.

Но докато отминавах под зловещата сянка на кръста, аз продължавах да усещам присъствието на онова място като студена длан върху тила си.

26.

Нощта мина като в мъгла. По-късно, когато опитвах да си я припомня, дори емисарската памет успяваше да извлече само откъслечни мигове.

Треп искаше да останем една вечер в града. Заяви, че най-хубавият нощен живот в Европа бил само на няколко минути път, а тя знаела всички необходими адреси.

Исках мозъкът ми да се вцепени.

Започнахме от хотелска стая на някаква улица, чието име не можех да произнеса. С пневмоампула си впръснахме в очите някакъв лютив аналог на тетрамета. Седнал пасивно на стол до прозореца, аз оставих Треп да ме инжектира, като се мъчех да не мисля за Сара и стаята в Милспорт. Мъчех се да не мисля изобщо. Двухцветните холограми зад прозореца обагряха съсредоточеното лице на Треп в червени и бронзови оттенъци. Приличаше на демон, пристъпващ към сключване на договора. Докато тетраметът се втурваше по нервните окончания, аз усетих как светоусещането ми почва да се изкривява и когато дойде мой ред да инжектирам Треп, едва не се загубих из геометрията на лицето ѝ. Дрогата наистина си я биваше...

По стените имаше изображения на християнския ад, където пламъците връхлитаха като хищни пръсти над процесия от голи, пищящи грешници. В единия край на залата, където фигурите от стените сякаш се смесваха с посетителите на бара сред пушек и шумотевица, млада жена танцуваше на въртяща се платформа. Към платформата бе прикрепен висок овален щит от черно стъкло и всеки път, когато минаваше между публиката и танцьорката, жената изчезваше, а на нейно място изникваше ухилен танцуващ скелет.

— Това заведение се нарича „Всяка плът ще изтлее“ — извика Треп през шума, докато си пробивахме път през навалищата. Тя посочи момичето, после пръстените си. — От тук взех идеята. Страхотен ефект, нали?

Напих се бързо.

— „Човешката раса мечтае от хилядолетия за рай и ад. Наслада и болка — безкрайни, неотслабващи и неподвластни на живота и смъртта. Благодарение на виртуалното форматиране тези фантазии вече могат да съществуват. Необходим е само мощен електрогенератор. Ние наистина създадохме ад — и рай — на земята.“

— Звучи малко епично, почти като прощалните напътствия на Анджин Чандра към напускащите Земята — подвижна Треп. — Но разбирам какво искаш да кажеш.

Явно думите, минаващи през главата ми, бяха минали и през устата. Не знам дали беше цитат и ако да — откъде съм го взел. Определено не беше от Квел; тя би зашлевила автора на подобни приказки.

— Работата е там — отново подвижна Треп, — че разполагаш само с десет дни.

Реалността се килва, потича настрани като буци огнена светлина. Музика. Движение и смях. Ръбът на чаша под зъбите ми. Топло бедро се притиска към моето и мисля, че е на Треп, но когато поглеждам, насреща ми се усмихва друга жена с дълга черна коса и пурпурни устни. Неприкритата покана в очите ѝ ми напомня нещо, видяно съвсем наскоро...

Улична сцена:

Многоетажни балкони от двете страни, безброй малки барчета бълваха навън към паважа езици от светлина и звук, улицата гъмжеше от народ. Аз вървях до жената, която убих миналата седмица, и се мъчех да поддържам някакъв тъп разговор за котки.

Бях забравил нещо. Нещо замъглено.

Нещо важ...

— Мама му стара, представяш ли си? — викна Треп.

Викът ѝ избухна в черепа ми тъкмо когато почти бях се сетил какво...

Нарочно ли го правеше? Та аз дори не помнех какъв възглед за котките защитавах тъй разпалено преди минута.

Някъде танцувахме.

Още мет в очите на някакъв ъгъл. Подпирах се на стената. Край нас мина някой, подвижна ни нещо. Примигах и се опитах да видя кой е.

— Дявол да те вземе, стой по-кротко, ако обичаш.

— Какво каза тя?

Треп отново вдигна клепачите ми и съсредоточено смръщи вежди.

— Че сме били красиви. Скапана наркоманка, сигурно се е надрусала.

Тоалетна с дървена ламперия неизвестно къде. Стоях пред счупено огледало и гледах лицето си, сякаш бе извършило престъпление срещу мен. Или сякаш чаках някой друг да изскочи иззад пропуканото стъкло. Ръцете ми стискаха зацапаната метална мивка и епоксидните ивици, които я крепяха за стената, тихо пращяха под тежестта ми.

Нямах представа колко време съм бил там.

Нямах представа къде е това „там“. Или колко „там“ вече сме посетили.

Но всичко това нямаше значение, защото...

Огледалото не пасваше в рамката. Назъбените парчета едва се крепяха за пластмасата.

Твърде много ръбове, промърморих си аз. Майната им, нищо не пасва.

Думите изглеждаха безсмислени, като случайно срещната рима в разговорната реч. Не вярвах, че някога ще успея да поправя това огледало. Само щях да си изпонарежа пръстите, опитвайки да подредя парчетата. Майната му.

Оставих лицето на Райкър в огледалото и, залитайки, се върнах към маса, отрупана със свещи, зад която Треп смучеше дълга лула от слонова кост.

— Мики Нозава? Сериозно ли говориш?

— Да, мамка му. — Треп енергично кимна. — Игра в „Юмрукът на флота“, нали така? Гледала съм го поне четири пъти. В Ню Йорк често пускат сензофилми от колониите. Напоследък са много добри. Помниш ли онзи момент, когато поваля с ритник харпунджията? Усещаш го чак до костите. Красота. Поезия, превърната в движение. Хей, знаеш ли, че на младини е снимал холографско порно?

— Дрън-дрън. Мики Нозава никога не е снимал порно. Не му се е налагало.

— Кой казва, че му се е налагало? Ония две пиленца, дето ги гушкаше, аз бих ги гушнала и без пари.

— Дрън! Дрън!

— Кълна ти се. Беше в онзи носител с европейски нос и очи, дето после го съсипа при катастрофата. Още като начинаещ артист.

Имаше бар, където по стените и тавана висяха странни, хибридни музикални инструменти, а лавиците зад бара бяха отрупани с антични бутилки, изящни статуетки и други боклуци. Нивото на шума бе сравнително поносимо и аз пиех нещо, което поне на вкус изглеждаше не твърде опасно за нервната система. Из въздуха се носеше тиха музика, по масите имаше малки подноси с мезета.

— За какъв дявол го правиш?

— Кое? — Треп замаяно тръсна глава. — Че отглеждам котки ли? Аз обичам кот...

— Защо работиш за оная скапана Кавахара? Тя е шибана пародия на човешко същество, гадна Матовска пичка, дето не струва и смачкана приставка. Защо...

Треп хвана ръката, която размахвах, и за момент си помислих, че ще има насилие. Неврохимията ми лениво се раздвижи.

Но тя само дръпна нежно ръката ми, праметна я през раменете си и приведе лице към мен. Примига така, сякаш светлината я заслепяваше.

— Слушай.

Дълго мълчание. Слушах. Треп се навъси съсредоточено, отпи от чашата си и я остави много внимателно. После размаха пръст към мен.

— Не съдете, за да не бъдете съдени^[1] — избъбри тя.

Друга улица. Стръмна. Изведнъж вървенето стана по-лесно.

Над нас звездите бяха изгрели — толкова ясни не ги бях виждал през цялата седмица в Бей Сити. Залитайки, спрях, вирнах глава и потърсих с очи съзвездието Рогат кон.

Имаше. Нещо нередно.

Чуждо. Абсолютно непозната схема. Под мишниците ми изби студена пот и изведнъж ясните светли точки заприличаха на военна

армада, готова за планетна бомбардировка. Марсианците се завръщаха. Имах чувството, че ги виждам как пълзят тромаво през тясната ивица черно небе над нас...

— Хей! — Треп ме подхвана със смях, преди да падна. — Какво зяпаш там, скакалецо?

Небето не беше мое.

Става зле.

В друга тоалетна, осветена болезнено ярко, аз се мъча да напъхам в носа си някакъв прах, който ми даде Треп. Ноздрите ми вече са сухи и разранени, и прахът упорито се изсипва навън, сякаш на това тяло му е писнало окончателно. От кабинката зад мен долита шум на течаща вода и аз вдигам очи към огледалото.

От кабинката излиза Джими де Сото. Бойната му униформа е омазана с кал от Иненин. В ярката светлина на тоалетната лицето му изглежда особено зле.

— Добре ли си, приятел?

— Не особено. — Аз почесвам възпалените си ноздри. — Ами ти?

Той прави знак в смисъл „дай да не се оплакваме“ и пристъпва да застане до мен. Когато се навежда над мивката, от фоточувствителния кран бликва вода. Джими започва да си мие ръцете. Кал и слюз от кожата му се сливат в гъста мътилка, която потича към миниатюрния водовъртеж на канала. Усещам едрата му фигура до рамото си, но единственото му око ме е приковало към огледалния образ и аз не мога или не искам да се обърна.

— Сън ли е това?

Той свива рамене и продължава да се мие.

— Това е ръбът.

— Ръбът на какво?

— На всичко.

Изражението му показва, че поне това би трябвало да е ясно.

— Мислех, че идваш само в сънищата ми — подхвърлям аз и небрежно поглеждам ръцете му. Има нещо нередно; колкото и да ги стърже, отдолу изниква нова мръсотия. Мивката е изплескана цялата.

— Е, може и така да се каже, приятел. Когато сънуваш, когато халюцинираш от стрес, или просто когато си скапваш главата по тоя начин. Разбираш ли, всичко това е ръбът. Пукнатините в корпуса на живота. Там, където попадат тъпите копелета като мен.

— Джими, ти си мъртъв. Омръзна ми да повтарям едно и също.

— Аха. — Той поклаща глава. — Само че трябва да хлътнеш в някоя от тези пукнатини, за да стигнеш до мен.

Мътилката от кръв и кал в мивката започва да оредява и аз изведнъж разбирам, че когато изчезне, ще си отиде и Джими.

— Ти казваше...

Той печално поклаща глава.

— Мамка му, много е сложно, за да ти обяснявам сега. Мислиш, че държим реалността за топките, само защото можем да записваме късчета от нея. Има много повече, мой човек. Много повече.

— Джими — аз безпомощно разпервам ръце, — какво да правя, дявол да го вземе?

Джими отстъпва от мивката и обезобразеното му лице се усмихва лъчезарно.

— Вирусен удар — изрича той съвсем ясно. Аз изтръпвам, защото си спомням как кръсъците ми отекваха над предмостието. — Помниш онази чудесия, нали?

И след като изтръсква водата от ръцете си, Джими изчезва като по магия.

— Виж какво — каза убедително Треп, — Кадмин трябва да се свърже с резервоара, за да го заредят в изкуствено тяло. По мои сметки това ти дава почти цял ден, преди той изобщо да разбере дали те е убил или не.

— Ако не върти двойник, както миналия път.

— Не. Размърдай си мозъка. Той духна от Кавахара. Човече, в момента Кадмин не разполага с възможности за такива фокуси. Той е нейде навън, разчита единствено на себе си, а Кавахара го гони. Притиснат е от всички страни. Казвам ти, свършено е с Кадмин.

— Кавахара ще го държи на дълга каишка, докато й трябва, за да ме гони напред.

— Ами... — Треп смутено сведе очи към чашата си. — Може би.

Имаше друго заведение, наречено „Кабела“ или нещо подобно, където стените бяха покрити с разноцветни кабели, от чиито краища стърчаха като настръхнала коса снопове медни жици. От куки, разположени на равни интервали около бара, излизаха други проводници, завършващи със сребристи миниатюрни жакове. Във въздуха над бара огромен холографски жак трескаво чукаше гнездото си в ритъма на музиката, която изпълваше залата като вода. Понякога имах чувството, че двата компонента се превръщат в полови органи, но може и да беше халюцинация от тетрамета.

Седях на табуретка пред бара и в пепелника до лакътя ми тлееше нещо сладникаво. По лепкавото чувство в дробовите и гърлото си можех да се досетя, че съм го пушил. Барът беше претъпкан, но изпитвах странното убеждение, че съм сам.

Клиентите от двете ми страни се бяха включили в миниатюрните жакове и очите им мърдаха под клепачите, устните им се кривяха в сънливи усмивки. Между тия клиенти беше и Треп.

Аз бях сам.

Нещата, които можеха да се превърнат в мисли, дърпаха разбридания хастар на съзнанието ми. Взех цигарата и свирепо я засмуках. Сега не беше време за размисли.

Не е време за...

„Вирусен удар!!!“

... мислене.

Улиците минават под краката ми, както руините на Иненин минаваха под ботушите на Джими, когато той вървеше до мен в един от сънищата. Значи така го прави.

Жената с пурпурните устни, която...

„Дори ако не можеш да си позволиш...“

Какво? Какво???

Жак и гнездо.

„Мъча се да ти кажа...“

Не е време за...

Не е време...

Не е...

А нейде далече, също като водата във водовъртежа, също като мътилката от кал и слуз, която се лееше от ръцете на Джими и изчезваше в канала на мивката...

Пак изчезна.

Но мисълта бе неизбежна като зората и ме откри призори върху бяло каменно стълбище, водещо надолу към мрачна вода. Зад нас неясно се извисяваше някаква грандиозна архитектура, а в бързо сивеещия мрак отвъд водата различих дървета. Бяхме в парк.

Треп се подпря на рамото ми и ми подаде запалена цигара. Взех я машинално, смукнах и оставих дима да изтича през отпуснатите ми устни. Треп клекна до мен. Във водата край нозете ми пляскаше неправдоподобно грамадна риба. Бях твърде изтощен, за да реагирам.

— Мутант — подхвърли небрежно Треп.

— Ти си мутантка.

Откъслечните ни думи се носеха над водата.

— Ще ти трябва ли нещо против главоболие?

— Сигурно. — Мислено опипах главата си отвътре. — Да.

Тя без коментар ми подаде блистер хапчета с впечатляващи цветове.

— Какво ще правиш?

Свих рамене.

— Трябва да се връщам. Да свърша каквото ми наредиха.

[1] Евангелие от Матей 7:1. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
УБЕЖДАВАНЕ
(ВИРУСНА ЗАРАЗА)

На връщане от аерогарата смених три таксита, като всеки път плащах в брой, после се настаних в един евтин хотел в Окланд. Ако някой ме издирваше по електронен път, щеше да загуби известно време, а бях почти сигурен, че не са ме следили. Изглеждаше малко параноично — в края на краищата вече работех за лошите, тъй че нямаше защо да ме следят. Но не ми хареса ироничното подмятане на Треп „обаждай се“, докато ме изпращаше към полета за Бей Сити. Освен това все още не бях сигурен какво точно ще правя, а щом аз не знаех, определено не исках някой друг да разбере преди мен.

В стаята имаше седемстотин шейсет и осем канала, холографско порно и канал за текущите новини, самопочистващо се двойно легло, което вонеше на дезинфекция, и самоподдържаща се душ-кабина, която почваше да се отлепва от стената. Надникнах през единствения зацапан прозорец. В Бей Сити минаваше полунощ и ръмеше ситен дъждец. Уговореното ми време с Ортега вече изтичаше.

На десетина метра под прозореца се виждаше скосен покрив от фибробетон. До улицата имаше още толкова. Разширените като в пагода горни етажи заслоняваха покрива и улицата. Закрито пространство. След кратко колебание изстисках от блистера на Треп последното хапче и го глътнах, после колкото се може по-тихо отворих прозореца, прехвърлих се през рамката и увиснах навън. Изпънах се докрай, но все пак ми оставаха около осем метра падане.

„Стани първобитен.“ Е, няма по-първобитно от това да скачаш посред нощ през хотелски прозорци.

С надеждата, че покривът наистина е толкова солиден, колкото изглежда, аз разтворих пръсти.

Блъснах се в наклонената повърхност точно както трябва, търкулнах се на една страна и изведнъж открих, че краката ми отново висят в пустотата. Покривът беше солиден, но хлъзгав като пресен белотрев и аз бързо се носех към ръба. Забих лакти надолу, не намерих опора и едва успях да се хвана с една ръка за острия ръб, преди да прелетя през него.

Десет метра до улицата. Ръбът се впиваше в дланта ми, а аз висях и се мъчех да открия евентуални препятствия от рода на паркирани коли или кофи за боклук. Накрая зарязах усилията и се пуснах. Улицата връхлетя и ме блъсна тежко отдолу, но не срещнах нищо остро, а когато се преметнах, наоколо нямаше кофи за боклук, както се бях опасявал. Станах и изтичах към най-близките сенки.

Десет минути по-късно, след като бях пробягал напосоки по цял лабиринт от улици, аз се натъкнах на колона свободни автотаксита. Рязко изскочих от сянката и се качих в петото. Докато излитахме, продиктувах кода на Ортега.

— Кодът приет. Очаквано време на пристигане — след около трийсет и пет минути.

Насочихме се към залива и полетяхме над морето.

Твърде много ръбове.

Откъслеци от предната нощ кипяха из главата ми като зле стотвена рибена яхния. Неапетитни парченца изникваха на повърхността, подскачаха из потоците на паметта и отново потъваха. Треп, включена с джака към бара; Джими де Сото плакне калните си ръце; лицето на Райкър ме гледа иззад звездовидните пукнатини на огледалото. Кавахара също бе някъде там и твърдеше, че смъртта на Банкрофт е самоубийство, но искаше да сложи край на разследването също като Ортега и полицията на Бей Сити. Кавахара знаеше за моята връзка с Мириам Банкрофт, знаеше разни неща за Лорънс Банкрофт и Кадмин.

Махмурлукът въртеше опашка като скорпион, опитвайки да отблъсне бавно прииждащата тежест на хапчетата, които ми даде Треп. Треп, кротката почитателка на дзен-будизма, която бях убил и която очевидно не ми се сърдеше за станалото, защото не го помнеше; защото по нейна представа то не се бе случило с нея.

„Ако някой може да убеди Лорънс Банкрофт, че е умрял от собствената си ръка, това си ти.“

Треп, включена към бара.

„Вирусен удар. Помниш онази чудесия, нали?“

Банкрофт впива очи в мен на балкона в Слънчевия дом. „Не съм от хората, които се самоубиват, а дори и да бях, нямаше да го сторя по

такъв глупав начин. Ако имах намерение да умра, сега нямаше да разговаряте с мен.“

И изведнъж разбрах с ослепителна яснота какво ще направя.
Таксито започна да слиза надолу.

— Площадката е нестабилна — предупреди ме педантично машината, докато кацахме на люлеещата се палуба. — Моля, внимавайте.

Пуснах пари в процепа и люкът се отвори към убежището на Ортега. Неголяма стоманена площадка за кацане, оградена с парапет от стоманени въжета, а отвъд парапета — мрачно бурно море под нощно небе, изпълнено с облаци и студен пороен дъжд. Предпазливо изскочих навън и побързах да се хвана за парапета. Таксито излетя и бързо изчезна в дъждовната завеса. Когато престанах да виждам светлините му, аз насочих вниманието си към кораба, върху който стоях.

Площадката се намираше на кърмата и от нея виждах целия кораб. Изглеждаше дълъг около двайсет метра, приблизително две трети от дължината на рибарски траулер в Милспорт, но доста потесен. Модулите по палубата имаха гладката, херметична конфигурация на системи за аварийно спасение, но въпреки деловия общ вид никой не би сметнал този плавателен съд за рибарски кораб. На две места над палубата се издигаха неразгънати докрай изящни телескопични мачти, а пред извития нос стърчеше остър бушприт. Това бе яхта. Плаващ дом на богаташ.

От един люк на задната палуба бликна светлина и Ортега се подаде, колкото да ми махне с ръка. Стиснах здраво парапета, нагодих се към люлеенето на кораба и слязох по малката стълбичка отстрани на площадката, после изтичах през задната палуба към люка. Дъждът и вятърът ме тласкаха напред. В светлия кладенец на люка зърнах още една, по-стръмна стълбичка и се спуснах надолу по нея. Над главата ми люкът се затвори с тихо бръмчене.

— Къде беше, дявол да те вземе? — кресна Ортега.

Без да бързам, аз изтръсках мократа си коса и се огледах. Ако това наистина бе плаващ дом на богаташ, то личеше, че въпросният богаташ отдавна не е наминавал насам. Мебелите бяха избутани

покрай стените и покрити с полупрозрачен найлон, а лавиците на малкия вграден бар пустееха. Всички прозорци бяха плътно закрити с капаци. Вратите от двете страни водеха към също тъй консервирани помещения.

Въпреки всичко това яхтата излъчваше впечатление за богатство. Столовете и масите под найлона бяха от тъмно полирано дърво, както и ламперията по стените, а лакираните дъски на пода бяха покрити с дебели килими. Останалата част от декора също бе в тъмни тонове, а по стените висяха оригинални картини. Едно платно от емпатистката школа изобразяваше призрачни руини на марсианска корабостроителница по залез-слънце, друго представляваше абстракция, за чието разбиране ми липсваше културна основа.

Чорлава и навъсена, Ортега стоеше сред всичко това, облечена в кимоно от сурова коприна, което навярно бе взела от корабния гардероб.

— Дълга история. — Минах край нея и надникнах през следващата врата. — Едно кафе ще ми дойде добре, ако камбузът действа.

Спалня. Голямо овално легло с набързо отметнати завивки, разположено между малко безвкусни огледала. Тъкмо отстъпвах да погледна през другата врата, когато Ортега ме зашлеви.

Залитнах настрани. Ударът не беше толкова силен, колкото моят срещу Съливан в закусвалнята, но бе нанесен със замах, а и люлеенето на палубата го подкрепи. Коктейлът от махмурлук и болкоуспокояващи също си каза думата. Не паднах, но едва се удържах на крака. Залитайки, за да запазя равновесие, аз вдигнах ръка към бузата си и се втрещих срещу Ортега, която ме гледаше яростно и върху скулите ѝ разцъфтяваха две червени петна.

— Слушай, съжалявам, че те събудих, но...

— Боклук такъв — изсъска тя. — Мръсен, лъжлив боклук.

— Нещо не те раз...

— Мамка ти, Ковач, трябваше да те арестувам. Трябваше да те пъхна в хранилището за онова, дето си го направил.

Почвах да се изнервям.

— Какво съм направил? Дявол да те вземе, Ортега, ще вземеш ли да ми кажеш каква е тая история?

— Днес проверихме паметта на „Хендрикс“ — изрече студено Ортега. — По пладне издействахме предварителна заповед. Всичко от последната седмица. Тъкмо го преглеждах.

Още при първите думи пламналата в мен ярост мигновено изгасна. Сякаш ме бе заляла с кофа морска вода.

— О.

— Да, нямаше много за гледане. — Ортега се завъртя, обгърна раменете си с длани и мина покрай мен към другата врата. — В момента ти си единственият клиент на хотела. Тъй че можех да гледам само теб. И твоите посетители.

Последвах я през втора стая с килим, откъдето се слизаше по две стъпала към тесен камбуз отстрани, прикрит зад дървена преграда. И тук мебелите бяха покрити и струпани край стените, само в отсрещния ъгъл найлонът бе махнат от грамаден видеоекран и приемащия му модул. Самотен стол стърчеше срещу екрана, на който бе застинало лицето на Илайас Райкър, заровено между широко разтворените бедра на Мириам Банкрофт.

— На стола има дистанционно — каза Ортега с глух и далечен глас. — Защо не погледаш, докато аз правя кафе? Да си освежиш паметта. А после имаш да обясняваш доста неща.

Тя изчезна в камбуза, без да ми дава шанс за отговор. Аз пристъпих към застиналия кадър и усетих как нещо влажно се стяга в стомаха ми, докато изображението разбуждаше спомени, наситени със „Сливане Девет“. В безсънния, хаотичен вихър на последното денонощие и половина съвсем бях забравил за Мириам Банкрофт, но сега тя се връщаше в плът и кръв, властна и опияняваща както през онази нощ. Бях забравил и твърдението на Родриго Баутиста, че почти са приключили правните спорове с адвокатите на „Хендрикс“.

Кракът ми се блъсна в нещо и аз сведох очи към килима. До стола имаше голяма чаша кафе, все още пълна наполовина. Зачудих се колко от паметта на хотела е прегледала Ортега. Озърнах се към екрана. Дотук ли бе стигнала? Какво друго бе видяла? И как да играя сега? Вдигнах дистанционното и го прехвърлих от ръка в ръка. Досега съдействието на Ортега бе основна част от плановете ми. Ако я загубех сега, щях да загазя здравата.

Но вътре в мен напираше още нещо. Емоционален изблик, който не исках да призная, защото признаването му би било безумен абсурд.

Чувство, което въпреки тревогата ми за други неща от паметта на хотела, бе тясно свързано със сегашната картина върху екрана.

Притеснение. Срам.

Абсурд. Аз поклатих глава. Адски тъпо.

— Не гледаш.

Завъртях се и видях Ортега с две големи чаши в ръцете. Лъхна ме смесен аромат на кафе и ром.

— Благодаря.

Взех едната чаша и отпих, за да спечеля време. Ортега се отдръпна и скръсти ръце.

— И тъй, имало поне петдесет причини Мириам Банкрофт да бъде извън подозрение. — Тя кимна към екрана. — Коя по ред е тази?

— Ортега, това няма нищо общо...

— Ти каза: „Признавам, че Мириам Банкрофт внушава страх“. — Тя поклати глава и отпи от кафето. — Не знам, но това тук не ми прилича на страх.

— Ортега...

— Тя казва: „Искам да спрете“. Цитирам буквално, ако не помниш, върни записа...

Ортега посегна към дистанционното и аз бързо дръпнах ръка.

— Много добре помня какво е казала.

— В такъв случай помниш и сладката сделка, която ти предложи, за да приключиш случая, множеството...

— Ортега, не помниш ли, че и ти искаше да не се занимавам със случая? Сама го каза: очевидно самоубийство и точка. Това не означава, че си го убила, нали?

— Млъквай! — Ортега кръжеше около мен, сякаш държахме ножове, а не чаши с кафе. — Ти я прикриваше. През цялото това време си бил заровил нос в чатала ѝ като някакво скапано послушно кучен...

— Ако си видяла и другото, знаеш, че не е истина. — Опитвах се да говоря спокойно, но хормоните на Райкър не ми позволяваха. — Казах на Къртис, че сделката не ме интересува. Преди два дни му го казах, по дяволите.

— Имаш ли представа какво може да направи един прокурор с такъв запис? Мириам Банкрофт се опитва да подкупи детектива на своя съпруг с непозволени сексуални услуги. А, да, признанието за

множествено зареждане ще прозвучи много зле в съда, дори и да не бъде доказано.

— Тя ще се измъкне. Знаеш го много добре.

— Ако онзи Мат, нейният мъж, реши да я подкрепи. Което може и да не стори, след като види записа. Това не е Лейла Бегин. Този път моралната ситуация се преобръща с главата надолу.

Намекът за морал прелетя и изхвъркна от границите на спора, но в същия миг осъзнах неприятния факт, че всъщност той е основната тема. Спомних си критичното изказване на Банкрофт за морала на земната култура и се зачудих дали наистина би могъл да гледа главата ми между бедрата на жена си, без да се чувства предаден.

Все още не бях наясно какво изпитвам самия аз във връзка с това.

— И като стана дума за съд, Ковач, онази отрязана глава, дето я донесе от клиниката „Вей“, няма да ти спечели съчувствие. На Земята за нелегално задържане на дигитална личност се полагат от петдесет до сто години. Дори повече, ако докажем, че собственоръчно си отсякъл главата.

— Щях да ти кажа за това.

— Не, нямаше — изръмжа Ортега. — И една шибана думичка нямаше да ми кажеш, ако не беше принуден.

— Виж какво, клиниката така или иначе няма да посмее да предяви обвинения. Имат твърде много за...

— Високомерно копеле! — Чашата глухо изкънтя на пода и Ортега сви юмруци. Сега в очите ѝ пламтеше истинска ярост. — Ти си точно като него, мътните да те вземат. Точно като него! Мислиш ли, че ни трябва скапаната клиника, като имаме запис как прибираш отрязана глава в хотелския хладилник? Там, откъдето идваш, това не е ли престъпление, Ковач? Обезглавяване без съд и присъда...

— Чакай малко. — Аз оставих чашата си на стола. — Като кого? Точно като кого съм?

— Какво?

— Преди малко каза, че съм точно...

— Майната му на туй, дето съм казала. Осъзнаваш ли какво си извършил, Ковач?

— Единственото, което осъз...

Изведнъж от екрана зад мен се раздадоха глухи стонове и странно телесно мляскане. Погледнах към дистанционното в лявата си ръка, опитвайки да разбера как съм включил записа. В този момент гърлен женски крясък на ярост накара корема ми да се свие. После Ортега връхлетя върху мен, опитвайки да изтръгне дистанционното от ръката ми.

— Дай това, изключи проклетото нещо...

Няколко секунди се борих с нея и в резултат звукът се засили. После някакъв самотен проблясък на разум ме накара да пусна дистанционното и Ортега отхвъркна към стола, натискайки трескаво бутоните.

Настана дълго мълчание, нарушавано само от тежкото ни дишане. Гледах втренчено капациите на отсрещните прозорци. Ортега, свита между стола и краката ми, все още гледаше екрана. За момент ми се стори, че дишаме в синхрон.

Когато се извърнах и протегнах ръка да ѝ помогна, тя вече се изправяше. Мисля, че се прегърнахме, преди да осъзнаем какво става.

Кръжащите наоколо враждебни чувства рухваха като падащи, изгарящи орбитални станции, подчинени на взаимното привличане, което доскоро ни окуваваше като вериги, но освобождаването му бе като буен пламък, пробягващ по нервите. Опитвахме да се целуваме и да се смеем едновременно. Ортега пъхтеше тихичко от вълнение, докато ръцете ми нахлуваха под кимоното, плъзгаха длани по твърдите, настръхнали връхчета на гърдите и обгръщаха цялата гръд, като че точно там ѝ бе мястото. Кимоното плъзна надолу, отначало плавно, после трескаво дръпнато от раменете. Аз свалих якето и ризата наведнъж, докато ръцете на Ортега трескаво разкопчаваха колана ми, дърпаха ципа и в отвора проникваше твърда ръка с дълги пръсти. Усетих как драскат мазолите в основата на всеки пръст.

Някак успяхме да напуснем помещението с екрана и да се доберем до спалнята. Следвах залитащите, енергични крачки на Ортега, мускулестите очертания на дългите бедра и навярно бях наполовина Райкър, защото имах чувството, че се завръщам у дома. Там, в стаята с огледалата, тя отпусна глава върху разхвърляните завивки, повдигна се и аз видях как потъвам в нея докрай с вик на изненада, защото тя беше гореща. Пламтеше отвътре, притискаше ме, обгръщаше ме като вана с вряла вода и нажежените кълба на дупето ѝ

сякаш жигосваха бедрата ми при всеки тласък. Пред мен гръбнакът ѝ се надигаше и гърчеше като змия, а косата падаше от приведената ѝ глава с хаотична елегантност. В огледалата наоколо виждах как Райкър посяга напред да сграбчи гърдите ѝ, после ребрата, заоблените рамене, а тя през цялото време се надигаше и отпускаше като океана около кораба. Райкър и Ортега, обединени най-сетне като герои от древна легенда за любовта.

Усетих как я разтърсва първият спазъм, но не това, а гледката как тя се обръща с разтворени устни да ме види през разсипаните си коси — именно тази гледка разкъса последните вериги на самоконтрола и ме прилепи към очертанията на гърба и дупето ѝ, докато сетната тръпка отмина и двамата рухнахме на леглото. Усетих как се изплъзвам от нея с чувството, че се раждам отново. Мисля, че тя все още свършваше.

Дълго не си казахме нито дума. Корабът пореше океана на автопилот, а около нас опасният хлад на огледалата плискаше навътре като леден прилив, заплашващ да вцепени и удави близостта ни. След малко щяхме старателно да насочим погледи към своите отражения, вместо един към друг.

Плъзнах ръка около кръста на Ортега, извъртях я на една страна и се притиснах отзад към нея. Открих очите ѝ в огледалото.

— Къде отиваме? — тихо попитах аз.

Тя сви рамене, но използва движението, за да се сгуши поплътно до мен.

— Програмирана обиколка по крайбрежието, после до Хаваи и обратно.

— И никой не знае, че сме тук?

— Освен сателитите.

— Приятна мисъл. Чие е всичко това?

Тя се завъртя и ме погледна през рамо.

— На Райкър.

— Ха така! — Аз се загледах настрани. — Хубав килим.

Странно, но тя се разсмя. После се извъртя към мен. Ръцете ѝ докоснаха лицето ми съвсем леко, сякаш се боеше да не го нарани.

— Казвах си, че съм луда — прошепна тя. — Нали разбираш, това е само тяло.

— Обикновено всичко стига дотам. Съзнателната мисъл рядко има място в леглото. А и не е много свързана с начина, по който живеем живота си, ако вярваме на психолозите. Понякога разсъждаваме, най-често със задна дата. Останалото може да се припише на хормоните, генетичните инстинкти и за по-фина настройка — на феромоните. Печално, но истина.

Пръстът ѝ плъзна по бузата ми.

— Не смятам, че е печално. Печалното е каквото сторихме с остатъка от себе си.

— Кристин Ортега. — Хванах пръста ѝ и го стиснах лекичко. — Дявол да те вземе, ти си като онези древни фанатици, дето се борили против машините. Как, за бога, успя да попаднеш в полицията?

Тя пак сви рамене.

— Семейство ченгета. Баща ми беше ченге. Баба ми също. Знаеш как става.

— Не от личен опит.

Тя лениво протегна дългия си крак към огледалния таван.

— Да, няма как да го знаеш.

Посегнах над гладкия ѝ корем и плъзнах ръка по бедрото чак до коляното, после я завъртях лекичко и протегнах устни да целуна мястото, където тъмните косъмчета слизаха между краката. Тя опита да ме отблъсне, може би защото си спомняше екрана в другата стая, или просто се смущаваше от смесените ни сокове, които изтичаха от нея, но след това се смири и разтвори крака под мен. Преметнах другото ѝ бедро върху рамото си и наведох лице към нея.

Този път тя свърши с поредица все по-силни викове, които засядаха в гърлото ѝ при всяко мощно свиване на мускулите в основата на корема, докато цялото тяло се люшкаташе напред-назад по леглото и бедрата ѝ се стремяха нагоре, притискайки меката плът към устата ми. По някое време тя заговори задавено на испански, чийто акцент разпали собствената ми възбуда и когато най-сетне се отпуснахме, аз успях да пропълзя и да проникна право в нея, стиснах я здраво в прегръдките си и преплетох език с нейния в първата целувка, която споделяхме, откакто бяхме стигнали до леглото.

Движехме се бавно, търсейки ритъма на морето отвън и смеха на първата ни прегръдка. Това сякаш трая много дълго, имахме време да си говорим, да преминем от ленив шепот към страстни подканвания,

да сменяме позите, да се хапем, да преплитаме ръце, и през цялото време усещах, че ще се пръсна от изблик на чувства. Тъкмо от този непоносим напор накрая не издържах и свърших в нея, усещайки как тя преследва чезнещата ми твърдина към своя собствен тръпнеш финал.

„В Емисарския корпус взимаш каквото ти се предлага“, изрече Вирджиния Видаура нейде в коридорите на паметта ми. „И понякога това стига.“

Когато се разделихме за втори път, тежестта на последните двайсет и четири часа ме затисна като един от дебелите килими в съседната стая и съзнанието ми постепенно се унесе в прииждащата топлина. Последните ми ясни усещания бяха как дългото тяло до мен се намества, притиска гърди към гърба ми, премята ръка през гърдите ми и двамата преплитаме крака. Мисловните ми процеси течаха лениво.

Каквото ти се предлага. Понякога. Стига.

28.

Когато се събудих, тя бе изчезнала.

Капаците бяха вдигнати и в каютата нахлуваше слънчева светлина. Корабът почти не се люлееше, но и лекото движение стигаше, за да ми разкрие ту късче синьо небе с дълги хоризонтални облаци, ту спокойното море под него. Някъде някой вареше кафе и пържеше сланина. Полежах още малко, събирайки разпръснатите си спомени и опитвайки да сглобя от тях нещо разумно. Какво да кажа на Ортега? Колко да разкрия и в каква форма? Емисарското обучение изпълзя лениво като блатно чудовище. Оставих го да потъне отново и се загледах в слънчевите зайчета по чаршафа.

Звън на чаши откъм вратата ме накара да се опомня. Ортега стоеше на прага по тениска с надпис „Не на резолюция 653“, в който думата „не“ бе задраскана с дебела червена черта и заменена с категорично „да“. Колоните на голите ѝ крака изчезваха под тениската, сякаш нямаха намерение да се показват отново. Върху подноса в ръцете ѝ имаше закуска за цял ескадрон. Като видя, че съм буден, тя отметна кичур коса от лицето си и се усмихна лукаво.

Разказах ѝ всичко.

— И какво ще правиш сега?

Свих рамене, заслоних очите си с длан и се загледах към хоризонта. Океанът изглеждаше по-плосък и по-ленив, отколкото на Харлановия свят. От палубата човешкият поглед го възприемаше в цялата му необятност и яхтата изведнъж се превръщаше в детска играчка.

— Каквото иска Кавахара. Каквото иска Мириам Банкрофт. Каквото искаш ти. Каквото явно искат всички, дявол да го вземе. Ще проваля следствието.

— Мислиш ли, че Кавахара е очистила Банкрофт?

— Вероятно. Или прикрива онзи, който го е направил. Вече няма значение. Тя държи Сара и нищо друго не ме интересува.

— Можем да я обвиним в отвличане. За нелегално задържане на дигитална личност се полагат...

— Да, от петдесет до сто години. — Аз се усмихнах леко. — Чух те снощи. Но тя няма да я държи лично, сигурно има някакъв посредник.

— Можем да получим съдебна заповед за...

— Тя е от скапаните Матове, Кристин. Ще се справи, без да ѝ мигне окото. Така или иначе, не е там работата. Щом се обърна срещу нея, тя ще вкара Сара във виртуална среда. Колко време ти трябва, за да издействаш заповед?

— Два дни, ако действаме по каналите на ООН.

Още преди да довърши, по лицето ѝ плъзна сянка. Тя се облегна на парапета и сведе поглед надолу.

— Точно така. Това е почти цяла година във виртуална среда. Сара не е емисар, тя няма никакво обучение. Онова, което може да ѝ стори Кавахара за осем или девет виртуални месеца, би превърнало в пихтия всеки нормален мозък. Когато я измъкнем, тя ще е луда за връзване. Ако я измъкнем. Мамка му, не си и помислям да я подложя дори на секунда от...

— Добре. — Ортега сложи ръка върху рамото ми. — Добре. Извинявай.

Леко потръпнах, може би от морския вятър, или от мисълта за виртуалните инквизиции на Кавахара.

— Няма нищо.

— Аз съм ченге. Просто не ми е в характера да търся начини как да измъкна лошите от калта. Това е.

Вдигнах глава и се усмихнах мрачно.

— Аз съм емисар. В характера ми е да търся начини как да изтръгна гръкляна на Кавахара. Дълго ги търсих. Няма начин.

Нейната усмивка бе тревожна, изпълнена с двусмислени чувства, които рано или късно щяха да ни разделят.

— Слушай, Кристин. Измислих как да го направя. Да излъжа убедително Банкрофт и да приключи случая. Незаконно е, много незаконно, но никой няма да пострада сериозно. Няма да ти описвам как ще стане. Не ти трябва да знаеш.

Тя се замисли, продължавайки да гледа водата край яхтата, сякаш отговорът плаваше нейде наблизо. Аз се отдалечих настрани, за да ѝ

дам време. Отметнах глава, огледах синия небесен купол над нас и се замислих за орбиталните наблюдателни системи. Насред привидно безкрайния океан, в модерната и безопасна яхта лесно бих могъл да повярвам, че има начин да се укрива от Кавахара, Банкрофт и другите като тях на този свят, но подобно спасение бе станало невъзможно още преди векове.

„Ако те решат, бе писала някога младата Квел до управляващия елит на Харлановия свят, рано или късно ще ви изтрият от планетата като пращинки от марсианска реликва. Прескочете бездната между звездите и те ще дойдат след вас. Идете на многовековно съхранение, те ще ви чакат в нови клонинги, когато се появите. Те са онова, което някога си представяхме като богове, митични пратеници на съдбата, тъй неизбежни, както вече не е дори Смъртта, тая стара селска труженичка, прегърбена над косата си. Горката Смърт, няма как да се мери с технологиите за складиране на данни в изменен въглерод. Някога живеехме в ужас пред нейното идване. Днес нахално флиртуваме с нейното мрачно достойнство и същества като тези не я допускат дори на входа за прислугата.“

Намръщих се. В сравнение с Кавахара Смъртта беше като наивно селянче.

Спрях на носа и се загледах в хоризонта, докато чаках Ортега да вземе решение.

Да речем, че познавате някого. Споделяте, черпите много неща един от друг. После се разделяте, животът ви отнася в различни посоки, връзките не са достатъчно здрави. Или може би просто обстоятелствата ви откъсват един от друг. Години по-късно срещате същата личност в същия носител и всичко започва отново. Къде е привличането? Дали това наистина е същата личност? Да, несъмнено носи същото име, изглежда приблизително по същия начин, но означава ли това, че е същата? И ако не, дали промените са косвени и незначителни? Хората се променят, но доколко? Като дете вярвах, че има една основна личност, нещо като ядро, около което външните фактори могат да се променят и развиват, без да засягат целостта на човешката същност. По-късно почнах да осъзнавам, че това е измама на възприятията, предизвикана от метафорите, чрез които се

самоопределяме. Онова, което смятахме за личност, всъщност не бе нищо повече от мимолетната форма на вълните пред мен. Или, за да пригледим скоростта към по-нормалните човешки представи, нека го сравним с формата на пясъчна дюна. Формата зависи от въздействията. Вятър, гравитация, възпитание. Генетично инженерство. Всичко това е подложено на ерозия и промяна. Единственият начин да го преодолееш е да отидеш завинаги на съхранение.

„Също както функцията на примитивния секстант се основава върху илюзията, че Слънцето и звездите обикалят около планетата, на която стоим, така и нашите сетива ни създават илюзия за стабилност във Вселената и ние я приемаме, защото без това приемане нищо не може да се постигне.“

Вирджиния Видаура крачи напред-назад из аудиторията, увлечена в собствената си лекция.

„Но фактът, че секстантът ви позволява да плавате безпогрешно през океана, не означава, че Слънцето и звездите обикалят около нас. Колкото и да сме постигнали като цивилизация, като личности, Вселената не е стабилна, както не е стабилно каквото и да било в нея. Звездите изгарят, самата Вселена се разбягва във всички посоки, а ние самите сме съставени от материя в непрестанно движение. Колонии от клетки, сключили временен съюз, се размножават и загиват, а вътре в тях се крие пламтящ облак от електрически импулси и крехка памет, закодирана във въглерода. Това е реалността, това е самопознанието и вие несъмнено ще се почувствате замаяни, когато го разберете. Някои от вас са служили във Вакуумните екипи и сигурно си мислят, че вече са се сблъскали с шемета на битието.“

Студена усмивка.

„Уверявам ви, че странните мигове, които сте изпитали в Космоса, са само начало на онова, което ще научите тук. Каквото и да постигнете като емисари, трябва да се основава върху разбирането, че не съществува нищо друго, освен един безконечен поток. Каквото и да поискате да видите като емисари, камо ли пък да го сътворите или постигнете, трябва да бъде изсечено от този поток.“

Желая ви успех.“

А ако не успеете през целия си живот да срещнете същия човек в същия носител, какво ще речете за онези семейства в Централната разтоварителница, които чакат човека, когото някога са познавали, да

ги погледне през очите на непознат? Как може да го наречем дори подобие на предишната личност?

И какво ще речете за жена, обладана от страст по мъж, облечен в тялото, което някога е обичала? Сближаване ли е това, или отдалечаване?

И, между другото, какво ще речете за непознатия, който отвърща на нейната страст?

Чух я да се задава покрай парапета. Спря на две-три крачки от мен и тихо се изкашля. Изобразих на устните си усмивка и се обърнах.

— Не ти казах как Райкър се сдоби с тази яхта, нали?

— Май не ми остана време да питам.

— Е, да. — Мимолетната ѝ усмивка избледня, сякаш отнесена от вятъра. — Открадна я. Преди години, още докато работеше в „Кражби на носители“. Яхтата беше на някакъв голям търговец с клонинги от Сидни. Райкър го спипа да пробутва развалена стока на клиниките по Западното крайбрежие. Местната полиция му оказа съдействие, опитаха се да заловят онзи тип в пристанището за яхти. Голяма престрелка, много убити.

— И много плячка.

Тя кимна.

— Там си вършат работата по друг начин. Повечето полицейски задачи се прехвърлят на частни фирми. Местното правителство свързва заплащането със заловеното имущество на престъпниците.

— Интересна инициатива — казах замислено аз. — Сигурно доста богаташи попадат в ареста.

— Да, така разправят. Яхтата се гладна на Райкър. Той свърши много работа и беше ранен в престрелката. — Гласът ѝ звучеше удивително спокойно и изведнъж аз усетих истински, че Райкър е много далече. — Оттам са му белезите на ръката и под окото. Кабелен пистолет.

— Гадна работа.

Усетих как мускулът на ранената ми ръка неволно трепна. Бях попадал под обстрел с кабелен пистолет и преживяването никак не ми хареса.

— Да. Хората смятаха, че Райкър си е заслужил яхтата до последния болт. Лошото обаче е там, че според местната политика полицаите от Бей Сити нямат правото да приемат подаръци, премии

или каквито и да било други награди за изпълнение на служебните си задължения.

— Разбирам причините.

— Да, аз също. Но Райкър не ги разбираше. Плати на някакъв гмуркач да изтрие всички данни за яхтата, после я регистрира за временно ползване. Твърдеше, че при необходимост ще му служи като конспиративна квартира.

Аз се усмихнах.

— Слабичко оправдание. Но стилът ми допада. Да не е бил същият гмуркач, който го натопи в Сиатъл?

— Добра памет имаш. Да, същият. Начо Иглата. Баутиста умее да разказва безпристрастно, нали?

— И това си разбрала, а?

— Да. При други обстоятелства бих му откъснала главата за тия бащински грижи. Намерил се кой да ме закриля! Баутиста, дето още няма четирийсет, а вече се е развеждал два пъти. — Тя замислено се загледа към морето. — Не ми остана време да го скастрия. Прекалено заета бях с твоите щуротии. Слушай, Ковач, казвам ти всичко това, защото истината е, че Райкър открадна яхтата и така наруши законите на Западното крайбрежие. А аз знаех.

— И не направи нищо — подхвърлих аз.

— Нищо. — Тя сведе очи към разперените си длани. — Мамка му, Ковач, кого заблуждаваме? И аз не съм ангел. Сритах Кадмин в полицейското хранилище. Видя ме. Трябваше да те арестувам за онзи побой пред заведението на Джери, а те оставих да си вървиш.

— Доколкото си спомням, беше твърде уморена, за да пишеш протоколи.

— Да, и аз помня. — Тя се намръщи, после ме погледна в очите, търсейки по лицето на Райкър признаци, че може да ми вярва. — Казваш, че ще нарушиш закона, но никой няма да пострада. Така ли?

— Никой свестен човек — поправих я аз.

Тя кимна бавно като човек, обмислящ сериозен аргумент, който може да промени мнението му из основи.

— Какво ти трябва?

Отдръпнах се от парапета.

— За начало списък на публичните домове в района на Бей Сити. Места, които използват виртуални програми. И след това ще е най-

добре да се върнем в града. Не искам да се обаждам на Кавахара от тук.

Тя примига.

— Значи виртуални бардаци?

— Да. Може и смесени. Всъщност нека са всички заведения по Западното крайбрежие, които предлагат виртуално порно. Колкото по-долнопробно, толкова по-добре. Отивам да пробутам на Банкрофт нещо толкова мръсно, че няма да го оглежда дали не е шито с бели конци. Толкова гадно, че дори няма да му се мисли за това.

29.

Списъкът на Ортега съдържаше около две хиляди названия, като към всяко имаше кратка полицейска справка за дейността и броя на присъдите за органични увреждания срещу персонал и клиенти. В реален формат заемаше около двеста страници, нагънати като хармоника, които започнаха да се разгръщат като дълъг книжен шал, щом прочетох първата. Опитах се да прегледам списъка в таксито на връщане към Бей Сити, но се отказах, защото рискувах да затрупам и двама ни под хартиена лавина. А и не бях в настроение за работа. Искаше ми се още да лежа в онази каюта на яхтата на Райкър, откъснат от човечеството и неговите проблеми.

Когато се върнах в хотелския апартамент, аз пратих Ортега да изчака в кухнята, докато търсех Кавахара на номера, който ми бе дала Треп. Най-напред на екрана се появи сънената физиономия на самата Треп. Вероятно цяла нощ се беше опитвала да ме открие.

— Добро утро. — Тя се прозина и навярно провери часа по имплантирания си чип. — Всъщност добър ден. Къде беше?

— Насам-натам.

Треп разтърка очите си и пак се прозина.

— Както искаш. Питам само от учтивост. А главата как е?

— По-добре, благодаря. Искам да говоря с Кавахара.

— Дадено. — Тя посегна към екрана. — По-късно ще си поговорим.

Екранът премина в неутрално положение — неподвижна трицветна спирала, придружена от ужасно сладникав струнен аранжирмент. Изскърцах със зъби.

— Такешисан. — Както винаги Кавахара започна на японски, сякаш това създаваше някаква обща почва за разговор. — Не очаквах да се чуем толкова рано. Имаш ли добри новини за мен?

Аз упорито продължих на аманглийски:

— Обезопасена ли е връзката?

— Да, доколкото е възможно изобщо.

— Имам списък с покупки.

— Казвай.

— Като начало ми трябва военен вирус. За предпочитане „Роулингс 4851“ или някой от вариантите на „Кондомар“.

Интелигентните черти на Кавахара изведнъж загрубяха.

— Иненинският вирус?

— Да. Разсекретен е преди повече от век, тъй че едва ли ще бъде трудно да го намериш.

— Ковач, мисля, че е желателно да ми обясниш какво си намислил.

Вдигнах вежда.

— Останах с впечатление, че играта е моя и не искаш да се замесваш.

— Ако ти осигуря копие от вируса „Роулингс“, бих казала, че вече съм замесена. — Кавахара отправи към мен строго отмерена усмивка. — Е, какво смяташ да правиш с него?

— Банкрофт се е самоубил. Такъв резултат искаш, нали?

Тя бавно кимна.

— Тогава трябва да има причина — казах аз, усещайки как неволно почвам да се вълнувам от майсторски изградената измама. Беше приятно да върша онова, за което са ме обучили. — Банкрофт има дистанционно съхранение, тъй че би било пълна безсмислица да се самоубива... освен ако причината е много сериозна. Причина, нямаща нищо общо с обичайните самоубийства. Например борба за оцеляване.

Кавохара присви очи.

— Продължавай.

— Банкрофт редовно посещава публични домове, както реални, така и виртуални. Сам ми го каза преди два-три дни. И не е много придирчив в избора си. Да предположим, че в едно от виртуалните заведения се случва произшествие, докато той задоволява капризите си. Случаен пробив в някакви допотопни програми, които никой не е отварял от десетилетия. Ако заведението е наистина долнопробно, няма гаранция какво може да се мотае вътре.

— Вирусът „Роулингс“ — тихо ахна Кавахара, сякаш досега бе затаила дъх в очакване.

— Вариант 4851 на „Роулингс“ достига пълна активност за около сто минути, след което вече е късно да се направи каквото и да било.

— С усилие прогоних от ума си спомените за Джими де Сото. — Обектът е безнадеждно заразен. Да допуснем, че Банкрофт открива това чрез някаква предупредителна система. Трябва да има вътрешни устройства за подобни случаи. Изведнъж разбира, че приставката е съсипана, както впрочем и целият му мозък. Това не е катастрофа, ако имаш подготвени клонинги и дистанционно съхранение, но...

Кавахара проумя и лицето ѝ грейна.

— Излъчването.

— Точно така. Той трябва да стори нещо, за да попречи на вируса да бъде прехвърлен заедно с цялостната му личност. Следващият запис е предвиден за същата нощ, може би остават само броени минути. Има само един начин да гарантира, че копието няма да бъде заразено.

Аз вдигнах изпънат показалец към слепоочието си.

— Изобретателно.

— Затова се е обадил да провери часа. Не се е доверявал на вътрешния си чип, можело вече да е объркан от вируса.

Кавахара тържествено вдигна ръце пред екрана и изръкопляска. Когато свърши, тя сплете пръсти и ме погледна.

— Много впечатляващо. Незабавно ще доставя вируса „Роулинг“. Подбра ли виртуално заведение, където да бъде пуснат?

— Още не. Вирусът не е единственото, което ми трябва. Искам да осигуриш освобождаване под гаранция и презареждане на Айрин Елиът, в момента излежаваща в Централното хранилище на Бей Сити присъда за гмуркачество. Искам също така да провериш възможността оригиналният ѝ носител да бъде откупен от сегашните собственици. Сделката е корпоративна, трябва да има запазена информация.

— Ще използваш Елиът, за да пуснеш вируса?

— По всичко личи, че много я бива.

— По всичко личи, че са я спипали — кисело възрази Кавахара. — Имам куп хора, които да ти направят тази услуга. Отлични специалисти по проникване в чужди системи. Не ти трябва...

— Кавахара. — С усилие овладях гнева си, но долових, че гласът ми е станал леко дрезгав. — Нали помниш, играта е моя. Не искам твои хора да си врат носа навсякъде. Ако измъкнеш Елиът, тя ще е вярна. Върни ѝ старото тяло и ще бъде наша до гроб. Тъй искам да стане и тъй ще бъде.

Изчаках. За момент лицето на Кавахара остана безизразно, сетне тя ми отправи още една грижливо отмерена усмивка.

— Много добре. Ще го направим, както желаеш. Сигурно осъзнаваш какви рискове поемаш и какво ще се случи, ако не успееш. По-късно пак ще ти се обадя в „Хендрикс“.

— Някакви вести от Кадмин?

— Никакви.

Кавохара се усмихна още веднъж и връзката прекъсна.

Поседях, загледан в празния екран, докато обмислях изложението си за машинацията. Имах тревожното чувство, че наскре цялата тази измама съм почнал да казвам истината. Или дори повече — че грижливо натъкмените ми лъжи следват пътеката на истината и едва не я настъпват по петите. Добрата лъжа трябва да минава тъй плътно край истината, че да извлече сила от нея, но имаше още нещо. Нещо далеч по-тревожно. Чувствах се като ловец, който е проследил блатна пантера твърде усърдно и сега я очаква всеки момент да изскочи насреща му от тресавището с разперени нокти и настръхнали пипала. Истината се криеше нейде наблизко.

Трудно бе да се отърва от това чувство.

Станах и отидох в кухнята, където Ортега тършуваше из почти празния хладилник. Светлината отвътре озаряваше лицето ѝ по начин, какъвто не бях виждал преди, а под вдигнатата ръка дясната ѝ гръд изпълваше тениската като зрял плод, като вода. Ръцете ме засърбяха от желание да я докосна.

Тя се озърна.

— Не готвиш ли?

— Хотелът има грижата за всичко. Праща храната направо в стаята. Какво искаш?

— Искам да сготвя нещо. — Тя се отказа от търсенето и затвори хладилника. — Получи ли каквото искаше?

— Да, струва ми се. Поръчай на хотела да достави продукти. Мисля, че в онзи шкаф там има тенджери и тем подобни. Ако ти трябва още нещо, искай от хотела. Аз ще прегледам списъка. А, Кристин, и още нещо.

Тя се озърна откъм шкафа, който ѝ бях посочил.

— Главата на Милър не е тук. Прибрах я в съседния апартамент. Устните ѝ се стегнаха.

— Знам къде си прибрал главата на Милър. Не търсех нея.

Няколко минути по-късно, седнал на перваза с огромния списък, аз чух как Ортега тихичко разговаря с „Хендрик“. Раздаде се шум, дрънчене, нов тих разговор и накрая зацвърча мазнина. Пропъдих желанието да запаля цигара и наведох глава над листовете.

Търсех нещо, което бях виждал през всеки ден от младостта си в Нова Пеща; местата, където минаха хлапашките ми години, тесните проходи към схлупени дюкянчета, предлагащи евтини холографски сензофилми с обещания от рода на „По-истинско от реалността, Широка гама от сценарии или Сбъднати мечти“. Не беше нужно кой знае какво, за да отвориш виртуален бардак. Трябва ти само фасада и място, колкото да натъпчеш изправени ковчезите за клиенти. Цените на програмите варираха в зависимост от тяхната сложност и оригиналност, но машините за прилагането им обикновено можеха да се купят на безценица от складовете за бракувано армейско оборудване.

Щом Банкрофт хабеше пари и време за заведението на Джери, би се чувствал на място и в подобен бардак.

Бях прегледал две трети от списъка и вниманието ми все повече се отклоняваше към ароматите, долитащи от кухнята, когато очите ми срещнаха нещо познато и аз изведнъж застинах.

Видях жена с дълга черна коса и пурпурни устни.

Чух гласа на Треп.

„... глава в облаците. Искам да стигна там преди полунощ.“

И отговора на шофьора с баркода.

„Няма проблеми. Тази вечер крайбрежното движение е спокойно.“

И жената с пурпурните устни.

„Глава в облаците. Така е тук. Дори ако не можеш да си позволиш да дойдеш...“

Мощен хор.

„от Домовете от Домовете от Домовете...“

И деловият текст от разпечатката в ръцете ми.

„Глава в облаците: лицензиран Дом на Западното крайбрежие, реален и виртуален продукт, подвижно въздушно разположение извън крайбрежната зона...“

Преглеждах бележките, а главата ми звънтеше като лекичко чукнат кристал.

„Навигационно-лъчева и сигнална система, синхронизирана с Бей Сити и Сиатъл. Гарантирана дискретност чрез кодирано членство. Стандартно претърсване на входа. Няма присъди. Действа по лиценз, издаден от холдинга «Трето око».“

Седях като вцепенен и мислех напрегнато.

Липсваха късчета. Картината беше като онова огледало — наместено в рамката, колкото да дава някакво отражение, но не и цялостен образ. Взирах се трескаво в неравните ръбове на онова, с което разполагах, мъчех се да видя отвъд тях, да хвана общия фон. Треп ме водеше да се срещна с Рей — Рейлийн Кавахара — в „Глава в облаците“. Не в Европа. Европа беше елементарна заблуда, мрачната тежест на базиликата трябваше да ме заслепи за очевидното. Ако Кавахара въртеше онова заведение, нямаше да го управлява от другия край на света. Кавахара беше на борда на „Глава в облаците“ и...

И какво?

Емисарската интуиция беше един вид подсъзнателно разпознаване, засилено чувство за обща картина, което светът твърде често потиска със своя стремеж към детайли и яснота. Ако разполагаш с достатъчно признаци за последователност, можеш да направиш скок, който ти позволява да видиш цялото като предчувствие за истинското знание. Работейки по този модел, можеш по-късно да запълниш празнотите. Но има един определен минимум, без който няма начин да излетиш. Също като античните линейно-двигателни самолети се нуждаеш от пробег, а в момента аз не разполагах с такъв. Усещах как отскачам от земята, вкопчвам се със зъби и нокти във въздуха и падам отново. Инерцията не стигаше.

— Ковач?

Вдигнах глава и внезапно видях. Като току-що включен монитор, като люк на шлюзова камера, която с трясък се разтваряше в главата ми.

Ортега стоеше пред мен с някаква съдинка в ръката. Косата ѝ беше стегната хлабаво на тила. Надписът от тениската крещеше насреща ми.

„Резолюция 653. «Да» или «не» — както си изберете.“

Уму Прескот.

„Мистър Банкрофт има неофициално влияние в Съда на ООН.“
Джери Седака.

„Нашата Анемона е католичка... Имаме доста такива момичета.
Понякога е страшно удобно.“

Мислите ми летяха като пламъче на фитил по линията на асоциациите.

Тенискорт.

Нейлан Ертекин, председател на Върховния съд на ООН.

Джоузеф Фири от Комисията за човешки права.

Собствените ми думи.

„Предполагам, че сте дошли да обсъдите Резолюция 653.“

„Неофициално влияние...“

Мириам Банкрофт.

„Ще ми трябва известна помощ, за да отърва Нейлан от Марко.
Между другото, той умира от яд.“

И Банкрофт.

„Не се учудвам след тая днешна игра.“

Резолюция 653. Католици.

Умът ми бълваше данни като побесняла търсачка, изписваща светкавично по екрана ред подир ред.

Седака злорадства.

„Диск с клетвена декларация за отказ от съживяване, заверена от
Ватикана.“

„Понякога е страшно удобно.“

Ортега.

„Отказва завръщане към живота по идейни съображения“

Мери Лу Хинчли.

„Миналата година Бреговата охрана измъкна от океана едно
девойче.“

„От тялото не бе останало почти нищо, но намериха
приставката.“

„По идейни съображения.“

„От океана.“

„Бреговата охрана.“

„Подвижно въздушно разположение извън крайбрежната зона...“

„Глава в облаците.“

За този процес нямаше спирачки, той бе като мисловна лавина. Късчета от реалността се откъртваха и политаха надолу, но вместо да творят хаос, те се сбираха в нещо, което имаше форма, нещо възстановено, чиято окончателна структура все още не можех да различа.

„Навигационно-лъчева и сигнална система, синхронизирана с Бей Сити...“

„... и Сиатъл.“

Баутиста.

„Разбирате ли, всичко е станало в една нелегална клиника в Сиатъл.“

„Оцелелите паднали в Тихия океан.“

„Теорията на Ортега беше, че всичко е нагласено.“

— Какво гледаш?

За момент думите увиснаха във въздуха като панта във времето и изведнъж времето се завъртя върху нея назад, и зад вратата оттатък Сара току-що се събуждаше в хотелското легло в Милспорт, а тътенът на орбиталния изстрел разтърсваше хлабавите прозорци в рамките им, отвъд всичко това в нощта бучаха витла и собствената ни смърт дебнеше зад близкия ъгъл.

— Какво гледаш?

Аз примигах. Все още зяпах тениската на Ортега, надписа върху нея и меките могилки отдолу. По лицето ѝ играеше лека усмивка, но тревогата вече почваше да я измества.

— Ковач?

Примигах отново и се опитах да намотая разхвърляния мисловен филм, който бе отрицал записът. Бавно растящата истина за „Глава в облаците“.

— Добре ли си?

— Да.

— Искаш ли да хапнеш?

— Ортега, ами ако... — Открих, че трябва да се изкашлям и да започна отново. Не исках да го казвам, тялото ми не искаше да го казва. — Ами ако мога да отърва Райкър от хранилището? Завинаги, искам да кажа. Да го очистя от обвиненията, да докажа, че онова в Сиатъл е било нагласено. Какво ще речеш?

За момент тя ме изгледа така, сякаш говорех на непознат език. После пристъпи към прозоречната ниша и бавно седна на ръба срещу мен. Известно време мълча, но аз вече виждах отговора в очите ѝ.

— Чувстваш ли се виновен? — попита накрая тя.

— За какво?

— Заради нас.

Едва не се разсмях, но изпитвах твърде много болка и смехът заседна на гърлото ми. Желанието да я докосна не бе изчезнало. През изминалия ден то ту прииждаше, ту си отиваше, но никога не изчезваше докрай. Когато поглеждах извивката на бедрата ѝ върху перваза, усещах съвсем ясно, почти виртуално как се гърчат под мен. Дланта ми помнеше тежестта и формата на гърдта ѝ, сякаш единствената цел в живота на този носител беше да я държи. Гледах я, а пръстите ми искаха да се плъзнат по линиите на лицето ѝ. В мен нямаше място за вина, нямаше място за нищо друго, освен за това чувство.

— Емисарите не изпитват вина — отсякох аз. — Говоря сериозно. Вероятно... не, почти сигурно Кавахара е натопила Райкър, защото прекалено е задълбал в случая с Мери Лу Хинчли. Помниш ли къде е работило момичето?

Ортега се позамисли, после сви рамене.

— Избягала от къщи, за да живее с приятеля си. Занимавала се предимно с нерегистрирани дейности, колкото да изкарат пари за наема. Приятелят бил пълен боклук, имал полицейско досие още от петнайсетгодишен. Пласирал „дърво“, вмъквал се в слабо охранявани бази данни и търсел жени да го издържат.

— Би ли я пратил да работи в „месарницата“? Или в кабините?

— О, да. — Ортега кимна с каменно лице. — Без да му мигне окото.

— Ако някой набира персонал за черен публичен дом, с перверзии от най-жестоките, католичките са идеални кандидатки, нали? Не се връщат да разправят какво ги е сполетяло. По идейни съображения.

— Черен дом. — Каменното лице на Ортега заприлича на обветрен гранит. — По тия места повечето жертви на подобни истории просто получават куршум в приставката, когато всичко приключи. Нищо не могат да разкажат.

— Правилно. Ами ако нещо се е объркало? И по-точно, ако Мери Лу Хинчли е разбрала за какво искат да я използват, опитала се е да избяга и е паднала от един въздушен публичен дом, наречен „Глава в облаците“? Би било много удобно да се окаже католичка, нали?

— „Глава в облаците“? Сериозно ли говориш?

— И това би накарало собствениците на „Глава в облаците“ отчаяно да се борят срещу Резолюция 653, нали?

— Ковач. — Ортега вдигна длани в знак да карам по-бавно. — Ковач, „Глава в облаците“ е един от Домовете. Проституция от най-висша класа. Не харесвам тия места, от тях ми се драйфа колкото и от кабините, но те са чисти. Обслужват клиента от висшето общество и не въртят толкова мръсни игри.

— Значи не смяташ, че каймакът на обществото си пада по садизъм и некрофилия. Тия работи са само за низшата класа, а?

— Не, не са — изрече спокойно Ортега. — Но ако някой паралия иска да си играе на инквизитор, може да си го позволи във виртуална среда. Някои от Домовете предлагат виртуален садизъм, но само защото е законен и с нищо не можем да им попречим. А на тях така им изнася.

Въздъгнах дълбоко.

— Кристин, наскоро се опитаха да ме отвлекат за разговор с Кавахара на борда на „Глава в облаците“. Бяха хора от клиниката „Вей“. А ако Кавахара е свързана с Домовете по Западното крайбрежие, те ще вършат всичко, което носи печалба, защото самата тя е способна на всичко, абсолютно на всичко. Ти искаше да повярваш в големия зъл Мат, нали? Забрави Банкрофт, в сравнение с нея той е същински ангел. Кавахара е израснала във Фишън Сити. Продавала антирадиационни лекарства на семействата на работниците от фабриката за ядрено гориво. Знаеш ли какво е водоносец?

Тя поклати глава.

— Във Фишън Сити така наричали силовите рекетъори. Разбираш ли, когато някой отказвал да плаща за закрила, или информирал полицията, или просто не скачал веднага, щом местният шеф на якудза казал „хоп“, стандартното наказание било пиене на заразена вода. Биячите източвали водата от охладителните системи на долнопробни ядрени реактори и я носели в оловни манерки. Някоя нощ нахълтвали в дома на виновника и му казвали точно колко да

изпие. Принуждавали цялото семейство да гледа. Ако откажел, почвали да колят близките му един по един, докато се съгласи. Искаш ли да чуеш откъде знам тази прекрасна земна история?

Ортега не каза нищо, но стегнатите ѝ устни трептяха от погнуса.

— Знам я от Кавахара. С това се занимавала като хлапе. Била водоносец. И се гордее.

Телефонът извънтя.

Магнах на Ортега да се отдръпне и отидох да отговоря.

— Ковач? — Беше Родриго Баутиста. — При теб ли е Ортега?

— Не — излъгах машинално аз. — От два дни не съм я виждал. Проблем ли има?

— Ами... вероятно не. Пак е изчезнала вдън земя. Е, ако я срещнеш, предай ѝ, че днес е отсъствала от съвещание на отдела и капитан Мурава не е много доволен.

— Има ли изгледи да я срещна?

— Знае ли някой... — Баутиста разпери ръце. — Слушай, трябва да тръгвам. Пак ще се видим.

— Довиждане. — Изчаках, докато екранът изгасна и Ортега се приближи откъм ъгъла. — Чу ли това?

— Да. Тази сутрин трябваше да предам в отдела дисковете със записи от паметта на „Хендрикс“. Мурава сигурно иска да знае защо изобщо съм ги изнесла от управлението.

— Следствието е твое, нали?

— Да, но си има уставни положения. — Изведнъж по лицето ѝ се изписа умора. — Не мога да ги удържам за дълго, Ковач. Вече ме гледат накриво, задето работя с теб. Скоро някой ще почне да подозира. Разполагаш с няколко дни, за да осъществиш онази измама с Банкрофт, но след това...

Тя изразително вдигна ръце.

— Не можеш ли да кажеш, че са те отвлекли? Че Кадмин е взел дисковете.

— Ще ме проверят с детектор на лъжата.

— Не веднага.

— Ковач, не твоята, а моята кариера отива в канализацията. Не върша тая работа за развлечение, трябваша ми...

— Кристин, изслушай ме. — Пристъпих напред и стиснах ръцете ѝ. — Искаш ли Райкър да се върне? Да или не?

Тя преглътна с усилие.

— Да.

— Тогава защо не вярваш, че всичко е дело на Кавахара? Колата, по която е стрелял в Сиатъл, летяла над океана, преди да падне. Продължи по тази линия и виж накъде води. Добави точката, където бреговата охрана е извадила Мери Лу Хинчли от морето. После отбележи на картата „Глава в облаците“ и виж дали трите неща не се връзват.

Ортега се отдръпна и ме изгледа странно.

— Искаш това да е вярно, нали? Искаш на всяка цена повод да се нахвърлиш върху Кавахара. За теб е просто въпрос на омраза, нали? Поредната сметка за уреждане. Пет пари не даваш за Райкър. Пет пари не даваш дори за своята приятелка Сара и...

— Повториш ли го — предупредих я студено аз, — ще те просна с един удар. За твое сведение нищо от досегашния разговор не е важно за мен от живота на Сара. И нито една моя дума не означава, че имам друг избор, освен да изпълня точно каквото ми нареди Кавахара.

— В такъв случай защо изобщо говорим, по дяволите?

Исках да я прегърна. Но потиснах желанието и отсечено размахах ръце.

— Не знам. Все още не знам. Но ако успея да измъкна Сара, може би има начин след това да унищожа Кавахара. Може би има и начин да оневиня Райкър. Само това казвам.

Ортега ме погледа още малко, после се завъртя и грабна якето си от облегалката на стола, където го бе оставила, когато дойдохме.

— Излизам за малко — тихо каза тя.

— Много добре — отвърнах аз също тъй тихо. Сега не беше момент за натиск. — Аз ще съм тук, или ще ти оставя известие, ако ми се наложи да изляза.

— Да, не забравяй.

След като тя си тръгна, аз поседях още известно време, унесен в размисли. Опитвах се да изградя цялостно структурата, която ми бе подсказала емисарската интуиция. Когато телефонът иззвъня отново, аз явно се бях отказал от опитите, защото открих, че гледам през прозореца и се чудя къде ли е отишла Ортега.

Този път беше Кавахара.

— Намерих каквото искаш — започна направо тя. — Спящ вариант на вируса „Роулингс“ ще бъде доставен на „Силсет холдинг“ утре след осем часа сутринта. Адрес Сакраменто 1187. Ще са предупредени, че идваш.

— А кодовете за активиране?

— Доставка по друга линия. Треп ще се свърже с теб.

Кимнах. Законите на ООН относно притежаването и транспортирането на военни вируси бяха безпощадно ясни. Инертна форма на вирус можеше да бъде притежавана като обект за изследване или дори като личен трофей — имаше навремето такъв идиотски случай. Притежаването или продажбата на активен военен вирус или на код, чрез който може да бъде активиран спящият, представляваше престъпление според Наказателния кодекс на ООН и се наказваше с присъда от сто до двеста години на съхранение. В случай, че вирусът бъдеше реално използван, съдиите можеха да поискат извънредната мярка — пълно изтриване. Разбира се, тия наказания бяха само за частни граждани, не за военни командири или държавни служители. Властниците ревниво пазеха играчките си.

— Само нека да се свърже по-скоро — отвърнах лаконично аз. — Не искам да прахосвам излишно десетте си дни.

— Разбирам. — Кавахара направи съчувствена физиономия, сякаш заплахите срещу Сара бяха дело на някаква зловредна природна стихия, над която тя нямаше никаква власт. — До утре вечер Айрин Елиът ще бъде презаредена. От хранилището официално я откупва „Джаксол“ ООД, една от моите комуникационни компании. Ще можеш да я прибереш от Централната разтоварителница в Бей Сити около десет вечерта. Временно съм те акредитирала като консултант по охраната в западния клон на „Джаксол“ под името Мартин Андерсън.

— Ясно — казах аз. С последните думи Кавахара ми даваше да разбера, че ако нещо се случи, аз съм вързан за нея и ще потъна пръв. — Само че може да възникнат проблеми с генетичния подпис на Райкър. Той без съмнение има открито досие в полицейското управление, докато тялото му е на свобода.

Кавохара кимна.

— Помислила съм и за това. Акредитацията ти ще мине по корпоративните канали на „Джаксол“ преди индивидуалната генетична

проверка. Чрез въведен код. В „Джаксол“ твоят генетичен отпечатък ще се води на името Андерсън. Други проблеми?

— Какво ще стане, ако се сблъскам със Съливан?

— Надзирателят Съливан излезе в продължителен отпуск. Имал някакви психологически проблеми. Ще прекара известно време във виртуална среда. Няма да го срещнеш отново.

Неволно ме побиха студени тръпки, докато гледах безметежното лице на Кавахара. Изкашлях се.

— А откупването на носителя?

— Не. — Кавахара се усмихна хладно. — Проверих данните. Носителят на Айрин Елиът няма никакви биотехнологични подобрения, тъй че просто не си струва парите.

— Не съм казвал, че има. Не става дума за технологични възможности, а за мотивация. Тя ще е по-вярна, ако...

Кавохара се приведе напред към екрана.

— Аз отстъпвам донякъде, Ковач. После край. Елиът ще получи съвместим носител, би трябвало да е благодарна за това. Ти сам я поиска. Ако имаш проблеми с верността ѝ, те са си лично твои. Не искам да слушам повече.

— По-трудно ще се адаптира — упорито възразих аз. — В нов носител ще е по-бавна, по непохват...

— И това си е твой проблем. Предложих ти най-добрите специалисти по системно проникване, които могат да се купят с пари, а ти отказа. Трябва да се научиш да живееш с последиците от действията си, Ковач. — Тя помълча и се облегна назад с нова иронична усмивка. — Поръчах да проверят Елиът. Коя е, кои са близките ѝ, каква е връзката. Защо искаш да я измъкнеш от хранилището. Постъпката ти е мила, Ковач, но ще трябва да се правиш на добър самарянин без моя помощ. Аз не съм шеф на благотворително дружество.

— Да — казах безизразно аз. — Така си е.

— Точно така. И се надявам това да е последният пряк контакт между нас, докато въпросът бъде приключен.

— Да.

— Е, колкото и неуместно да изглежда, желая ти успех, Ковач.

Екранът изгасна, оставяйки последните думи да висят във въздуха. Стори ми се, че много дълго седях и ги слушах, загледан в

нейното въображаемо изображение на екрана, превърнато в почти истинско от омразата ми. Когато заговорих, гласът на Райкър прозвуча непознато, сякаш някой друг говореше през устата ми.

— Добре го каза, неуместно — изрече гласът в тихата стая. — Гадина.

Ортега не се върна, но ароматът на нейното готвене изпълваше апартамента и стомахът ми взе да се свива. Изчаках още малко, все още опитвайки да сглобя в мислите си назъбените късчета от мозайката, но или нямах настроение, или продължаваше да липсва нещо важно. Накрая прогоних металния вкус на омраза и отчаяние, и седнах да ям.

30.

Подготовката на Кавахара беше безупречна.

На другата сутрин точно в осем пред „Хендрикс“ кацна лимузина с емблемата на „Джаксол“. Слязох да я посрещна и открих, че на задната седалка са натрупани кутии с етикети на китайски.

Когато ги отворих в стаята си, кутиите се оказаха пълни с висококачествени покупки, за които Серенити Карлайл би дала мило и драго: два костюма в пясъчен цвят точно по размерите на Райкър, шест ръчно ушити ризи с емблемата на „Джаксол“, мобилен телефон със същата емблема и малък черен диск с тампон за ДНК-код.

Изкъпах се, избърснах се, облякох се и седнах да изгледам диска. Върху екрана изникна съвършено изображение на Кавахара.

— Добро утро, Такеши-сан, и добре дошъл в „Джаксол Комюникейшънс“. В момента ДНК-кодът от този диск е включен към кредитна сметка на името на Мартин Джеймс Андерсън. Както вече споменах, предварителното набиране на специален код ще предотврати евентуално засичане с генетичните данни на Райкър от сметката, която ти уреди Банкрофт. Моля, обърни внимание на кода, който следва.

Изчетох поредицата цифри и отново се вгледах в лицето на Кавахара.

— Сметката в „Джаксол“ ще поеме всички разходи в рамките на разумното и е програмирана да изчезне след изтичането на нашето десетдневно споразумение. Ако желаеш да закриеш сметката по-рано, набери два пъти кода, сложи генетичен подпис и отново повтори кода. По някое време днес Треп ще се свърже с теб чрез корпоративния телефон, затова го носи непрекъснато. Айрин Елиът ще бъде презаредена в десет без петнайсет вечерта. Докато приемаш това съобщение, „Силсет Холдинг“ вече ще е получил твоята пратка. След консултация с експертите си аз съставих списък на апаратурата, от която вероятно ще се нуждае Елиът, както и на доверени доставчици, които ще изпълнят дискретно поръчката. Списъкът ще се разпечата след малко. Плащай всичко чрез сметката в „Джаксол“. Ако се нуждаеш от повторение на някоя подробност, дискът ще остане

достъпен още осемнайсет минути, след което ще се самоизтрие. От този момент нататък разчитай само на себе си.

Устните на Кавахара се разтеглиха в сладниково-студена усмивка и образът избледня. Принтерът разпечата списъка на апаратурата. Прегледах го набързо, докато слизах към лимузината.

Ортега не се бе върнала.

В „Силсет Холдинг“ ме посрещнаха като наследник от Харлановата династия. Съвсем истински секретарки се втурнаха да ме настанят удобно, докато чаках един техник да донесе метален цилиндър с размерите на халюциногенна граната.

Треп не се впечатли особено. Малко по-рано същата вечер след уговорка по телефона се срещнахме в един бар в Окланд и когато ме видя като служител на „Джаксол“, тя се разсмя кисело.

— Приличаш на някакъв скапан програмист, Ковач. Откъде измъкна тоя костюм?

— Името ми е Андерсън — напомних ѝ аз. — А Андерсън носи тъкмо такива костюми.

Тя направи гримаса.

— Е, Андерсън, когато пак тръгнеш да пазаруваш, вземи и мен. Ще ти спестя куп пари и няма да приличаш на човек, дето води децата до Хонолулу в почивните дни.

Приведох се над малката масичка.

— Знаеш ли, Треп, последния път, когато взе да се заяждаш с облеклото ми, аз те убих.

Тя сви рамене.

— Нищо чудно. Някои хора просто не могат да понесат истината.

— Донесе ли каквото трябва?

Треп сложи длан върху масата и когато я вдигна, между нас лежеше невзрачен сив диск в калъф от бронирана пластмаса.

— Ето. Поръчката е изпълнена. Сега вече знам, че си луд. — В гласа ѝ като че прозвучаха нотки на възхищение. — Знаеш ли какво се полага на Земята за играчки с такова нещо?

Закрих диска с длан и го прибрах.

— Сигурно както навсякъде. Федерално престъпление, двеста години. Забравяш, че нямам избор.

Треп се почеса по ухото.

— Двеста години или пълно изтриване. Никак не ми беше приятно да нося това нещо цял ден. Получи ли останалото?

— Защо питаш? Страхуваш се да не те видят на обществено място с мен?

Тя се усмихна.

— Малко. Дано да знаеш какво вършиш.

И аз се надявах на същото. През целия ден масивният цилиндър, който получих от „Силсет“, сякаш изгаряше дупка в джоба на скъпото ми сако.

Върнах се в „Хендрик“ и проверих за съобщения. От Ортега нямаше никакви вестии. Поседях в стаята, обмисляйки какво точно да кажа на Елиът. В девет слязох до лимузината и потеглих към Централното хранилище.

Изчаках в приемната, докато един млад лекар попълни необходимите документи, после се подписах, където ми посочи. Повечето клаузи в договора за освобождаване под гаранция бяха „от името на“, което наистина ме правеше отговорен за поведението на Айрин Елиът. Тя имаше по-малко права дори от мен след пристигането ми миналата седмица.

Когато Елиът най-сетне излезе от вратата с надпис „само за персонал“, походката ѝ бе неуверена като на човек, станал за пръв път от легло след тежка болест. Потресението от срещата с огледалото беше изписано върху новото ѝ лице. Когато това не ти е професия, съвсем не е лесно да застанеш за пръв път пред непознатия, а лицето, което имаше сега Елиът, се различаваше от пицната блондинка, която си спомнях от холоклуба на нейния съпруг, точно толкова, колкото Райкър от предишния ми носител. Кавахара бе казала, че новият носител е съвместим, и формално погледнато, имаше право. Тялото беше женско, приблизително на подходящата възраст, но приликите свършваха дотук. Предишната Айрин Елиът беше едра, със светла кожа, а този носител лъщеше като медна руда, гледана през водопад. Гъста черна коса обрамчваше лице с очи като тлеещи въглени и устни с цвета на зряла слива, а тялото бе стройно и крехко.

— Айрин Елиът?

Тя залитна и се обърна към мен.

— Да. Кой сте вие?

— Името ми е Мартин Андерсън от западния клон на „Джаксол“.
Ние уредихме освобождаването ви под гаранция.

Очите ѝ се присвиха леко и ме огледаха от глава до пети.

— Не приличате на програмист. Освен по костюма, искам да кажа.

— Аз съм консултант по охраната, временно прикрепен към „Джаксол“ за определена задача.

— Тъй ли? Не можахте ли да намерите нещо по-евтино от това?

— Тя размаха ръка около тялото си. — Какво има, да не съм станала знаменитост, докато бях на съхранение?

— В известен смисъл — отвърнах сдържано аз. — Може би ще е най-добре да приключим с формалностите и да се махнем оттук. Вън чака лимузина.

— Лимузина?

Смайването в гласа ѝ ме накара за пръв път през този ден да се усмихна истински. Тя подписа документите като замаяна.

— Кой сте в действителност? — попита тя, когато лимузината излети.

Напоследък май доста хора ми задаваха все този въпрос. Вече почвах и аз да се питам.

Загледах се в навигационния блок на лимузината.

— Приятел — тихо изрекох аз. — Засега не ви трябва да знаете друго.

— Преди да започнем каквото и да било, искам...

— Знам. — В този момент лимузината направи завой. — След около половин час ще бъдем в Ембър.

Продължавах да гледам напред, но усетих топлината на втренчения ѝ поглед отстрани върху лицето си.

— Вие не сте корпоративен служител — отсече категорично тя. — Корпорациите не вършат такива неща. Не и по този начин.

— Корпорациите вършат всичко, което носи печалба. Не оставяйте предразсъдъците да ви заслепят. Не ще и дума, ако им изнася, преспокойно ще изгорят пет-шест села. Но ако изгодата е в това да имаш човешко лице, тутакси ще надянат маската.

— И вие сте тази маска?

— Не съвсем.

— За каква работа ме измъкнахте? Нещо незаконно ли?

Извадих от джоба си цилиндричния контейнер с вируса и ѝ го подадох. Тя го пое с две ръце и огледа корпуса с професионален интерес. От моя гледна точка това бе първата проверка. Бях измъкнал Елиът от хранилището, защото така щеше да бъде моя, както никой друг, осигурен от Кавахара или нает от уличните среди. Но оттук нататък можех да разчитам единствено на инстинкта си и на твърдението на Виктор Елиът, че жена му била много опитна. Изпитвах лека тревога от посоката, в която бях насочил събитията. Кавахара имаше право. Да се правиш на самарянин, понякога излиза доста скъпо.

— Да видим сега. Това тук е симултех-вирус от първо поколение. — Тя произнасяше всяка сричка бавно и презрително. — Колекционерска рядкост, на практика истинска вектория. И най-модерен корпус за бързо разгръщане с антилокаторна обвивка. Защо не вземете чисто и просто да ми обясните какво става? Готвите удар, нали?

Кимнах.

— Каква е целта?

— Виртуален бардак. Управляван от изкуствен интелект.

Новите устни на Елиът тихо подсвириха.

— Ще измъкваме ли някого?

— Не. Ще инсталираме.

— Това? — Тя повдигна цилиндъра. — И какво има вътре?

— „Роулингс 4851“.

Елиът рязко отпусна ръка.

— Не е смешно.

— И не трябва да бъде. Това е спящ вариант на „Роулингс“. Подготвен за бързо разгръщане, както правилно отбелязахте. Кодовете за активиране са в джоба ми. Зареждаме вируса в базата данни на изкуствения интелект, пускаме кодовете и затваряме здраво капака. Ще има допълнителна работа със следящите системи и малко почистване, но, в общи линии, това е ударът.

Тя ме изгледа странно.

— Да не сте някакъв религиозен маниак?

— Не. — Аз се усмигнах леко. — Няма такава работа. Можете ли да го направите?

— Зависи от изкуствения интелект. Имате ли данни за него?

— Не тук.

Елиът ми върна контейнера.

— В такъв случай не мога да отговоря, нали?

— Точно това се надявах да кажете. — Доволен, аз прибрах цилиндъра. — Как е новият носител?

— Не е зле. Имаше ли причина да не си взема старото тяло? Бих била много по-бърза в...

— Знам. За жалост не зависи от мен. Казаха ли ви колко време сте били на склад?

— Някой спомена четири години.

— Четири и половина — уточних аз, като погледнах формулярите за освобождаване. — За съжаление междувременно някой харесал вашето тяло и го купил.

— О.

Тя замълча. Потресението да се събудиш за пръв път в чуждо тяло не е нищо в сравнение с яростта и чувството за измяна, когато узнаеш, че някой някъде носи твоето лице. То е като да узнаеш за изневяра, но със силата и жестокостта на изнасилване. И също както при изневяра или изнасилване нищо не можеш да сториш. Просто трябва да свикнеш.

Когато мълчанието натежа, аз погледнах неподвижния ѝ профил и се изкашлях.

— Сигурна ли сте, че искате да го направите точно сега? Да се приберете у дома, имам предвид.

Елиът почти не ме погледна.

— Да, сигурна съм. Имам дъщеря и съпруг, които не са ме виждали почти пет години. Нима смятате, че това — тя посочи тялото си — ще ме спре?

— Добре казано.

По мрачното крайбрежие пред нас изникнаха светлините на Ембър и лимузината започна да слиза. Наблюдавах Елиът с крайчеца на окото си и забелязах как я обзема нервност. Разтриваше длани в скута си, хапеше устна в ъгълчето на новата си уста. После въздъхна тихо, но съвсем отчетливо.

— Знаят ли, че идвам? — попита тя.

— Не — лаконично отвърнах аз. Не исках да водя подобен разговор. — Договорът е между вас и западния клон на „Джаксол“. Не

засяга семейството ви.

— Но вие ми уредихте среща. Защо?

— Много си падам по семейни сбирки — отсякох аз и забих поглед в тъмната грамада на самолетоносача под нас.

Кацнахме в пълно мълчание. Автолимузината направи завой, за да се изравни с местното движение и докосна земята на около двеста метра северно от „База данни Елиът“. Плавно продължихме по крайбрежния път под холограмите на Анчана Саломео и спряхме безупречно срещу тясната фасада. Назъбената дупка беше запълнена с нов монитор и външната врата бе затворена, но остъклената канцелария в дъното светеше.

Слязохме и прекосихме улицата. Вратата се оказа не само затворена, но и заключена. Айрин Елиът нетърпеливо заблъска с мургава длан и някой лениво се надигна от стола в канцеларията. След малко Виктор Елиът излезе в трансмисионната зала и се зададе към нас. Сивата му коса беше разчорлена, а лицето сънено и подпухнало. Погледна ни с типичния замътен поглед на хакер, който твърде дълго е бродил из мрежите. Надрусан от информация.

— Кой, по дяволите... — Той млъкна, защото ме разпозна. — Какво дириш тук, скакалец? И коя е тази?

— Вик? — едва изрече Айрин Елиът. — Вик, аз съм.

Няколко секунди Елиът прехвърляше поглед ту към лицето ми, ту към крехката азиатка до мен. После смисълът на онова, което бе чул, го блъсна като камион. Той залитна от удара.

— Айрин — прошепна Елиът.

— Да, аз съм — отвърна дрезгаво тя.

По бузите ѝ бликнаха сълзи. Известно време двамата се гледаха през стъклото, после Виктор Елиът припряно отключи вратата, блъсна я настрани и меднокожата жена се хвърли в ръцете му. Вкопчиха се в прегръдка, която сякаш рискуваше всеки миг да строши крехките кости на новия носител. Аз се загледах към уличните лампи покрай морето.

Най-сетне Айрин Елиът си спомни за мен. Отдръпна се от съпруга си и завъртя глава, като примигваше и размазваше сълзите с юмрук.

— Може ли...

— Разбира се — отвърнах спокойно аз. — Ще чакам в лимузината. До утре.

Зърнах обърканата физиономия на Виктор Елиът, докато жена му го изтласкваше навътре. Кимнах му добродушно и се отправих към паркираната лимузина край плажа. Вратата се затръшна зад мен. Опипах джобовете си и намерих смачкания пакет цигари на Ортега. Минах край лимузината, опрях се на парапета, запалих една от сплесканите цигари и докато димът нахлуваше в дробовете ми, за пръв път се отървах от чувството, че предавам някого или нещо. Долу на плажа прибоят пееше своята призрачна песен по пясъка. Приведох се над парапета и заслушах белия шум на вълните. Не разбирах как мога да се чувствам тъй спокоен, когато все още нищо не е уредено. Ортега не се завърна. Кадмин все още бродеше на свобода. Кавахара все още ме държеше за гушата и все още не знаех защо е бил убит Банкрофт.

И все пак сред толкова много тревоги имаше място и за малко покой.

„Взимаш каквото ти се предлага и понякога това стига.“

Плъзнах поглед покрай вълните. Отвъд тях океанът беше черен и тайнствен, чезнеше в нощта и се сливаше с нея. Трудно се различаваше дори грамадата на заседналия „Гарант на свободната търговия“. Представих си как Мери Лу Хинчли пада към жестокия сблъсък с водата, после смазаното ѝ тяло потъва под вълните, за да намери кратък покой преди идването на морските хищници. Колко дълго бе лежала там, преди теченията да върнат останките обратно при себеподобните ѝ? Колко дълго я бе държал мракът?

Мислите ми се носеха безцелно, смекчени от неясното чувство на примирение и покой. Видях античния телескоп на Банкрофт, насочен към небесата и светлите точки, представляващи първите неуверени човешки крачки отвъд границите на Слънчевата система. Крехки ковчези, понесли дигитално записаните съзнания на милион първопроходци и банки със замразени ембриони, които някой ден можеха да се превърнат в техни носители на далечните светове, ако се сбъднеха обещанията от загадъчните астронавигационни карти на марсианците. Ако не, щяха да летят вечно, защото Вселената не е почти нищо друго, освен нощ и мрачен океан.

Вдигнах вежди на собствените си дълбокомислени разсъждения, отдръпнах се от парапета и вдигнах поглед към холографското лице на

Анчана Саломао. Нощта бе изцяло нейна. На равни интервали призрачното лице оглеждаше пустата улица с безпристрастно състрадание. Гледайки умиротворените ѝ черти, не ми бе трудно да разбера защо Елизабет Елиът е искала тъй отчаяно да достигне нейните висоти. Аз самият бих дал много за подобно далечно спокойствие. Насочих вниманието си към прозорците над информационния център. Вътре светеше и за момент пред единия прозорец се мярна гол женски силует. Въздъгнах, метнах в канавката остатъка от цигарата и се приютих в лимузината. Нека Анчана да стои на стража. Взех да сменям напосоки развлекателните канали на таблото и оставих безсмислената лавина от образи и звуци да ме унесе в полудрямка. Нощта течеше покрай колата като хладна мъгла и имах смътното чувство, че се рея все по-далече от светещите прозорци на Елиът, че отплавам с откъсната котва навътре в морето и няма какво да спре пътя ми към хоризонта, където се надигаше буря...

Стресна ме рязко почукване по стъклото до главата ми. Подскочих и видях Треп да стои търпеливо отвън. Тя ми махна да отворя прозореца, после се приведе с широка усмивка.

— Кавахара бе права за теб. Да спиш в колата, та онази гмуркачка да може да се изучука спокойно. Заблудена душа си, Ковач, само свещеник става от теб.

— Затваряй си устата, Треп — казах раздразнено аз. — Кое време е?

— Около пет. — Тя извъртя очи да погледне хроночипа. — Пет и шестнайсет. Скоро ще се развидели.

С усилие се надигнах върху седалката и усетих по езика си вкуса на единствената цигара за снощи.

— Какво правиш тук?

— Наглеждам те. Не искаме Кадмин да ти види сметката, преди да доставиш стоката на Банкрофт, нали? Хей, това „Разрушителите“ ли са?

Проследих погледа ѝ към все още включеното табло, което предаваше някакъв спортен репортаж. Миниатюрни фигурки търчаха напред-назад по разграфено поле под съпровода на едва доловим коментар. Кратко сблъскване между двама играчи накара публиката да забръмчи като кошер. Сигурно бях намалил звука, преди да заспя. Изключих таблото и в настаналия полумрак видях, че Треп е права.

Тъмнината бе избледняла до мек синкав сумрак, който пълзеше над сградите като петно от белина върху тъканта на нощта.

— Значи не си запаянко, а? — Треп кимна към екрана. — И аз не бях, но ако живееш по-дълго в Ню Йорк, постепенно ти става навик.

— Треп, как ще ме пазиш, по дяволите, като си пъхнала глава тук и зяпаш екрана?

Треп ме изгледа обидено и отдръпна глава. Излязох от лимузината и се разкърших в хладния въздух. Над нас Анчана Саломао бе все тъй ослепителна, но прозорците на Елиът вече не светеха.

— Бяха будни допреди два часа — съобщи услужливо Треп. — Боях се, че може да духнат, затова проверих отзад.

Вдигнах очи към тъмните прозорци.

— Защо им е да бягат? Тя дори не чу какви са условията на сделката.

— Е, хората обикновено се стряскат, когато ги забъркат в нещо, за което се полага изтриване.

— Не и тази жена — отсякох аз и се запитах дали си вярвам.

Треп сви рамене.

— Както речеш. Но все още мисля, че си луд. Кавахара има гмуркачи, дето ще свършат същата работа дори от сън да ги вдигнеш.

Не отговорих нищо, защото мотивите ми да отхвърля предложението на Кавахара за техническа помощ бяха изцяло инстинктивни. Хладната увереност на прозренията ми за Банкрофт, Кавахара и Резолюция 653 бе избледняла покрай напрегнатата подготовка на удара, а всички чувства на удовлетворение изчезнаха, когато Ортега си тръгна. Сега ми оставаше само притискането на крайния срок, студената зора, звукът на вълните по плажа. Вкусът на Ортега в устата ми и топлината на нейното дългокрако тяло, сгущено до моето, бяха като тропически остров, който бавно чезне зад кърмата.

— Мислиш ли, че толкова рано ще намерим отворено заведение, където да предлагат кафе? — попитах аз.

— В това забутано градче? — Треп вдъхна през зъби. — Едва ли. Но на идване видях автомати. Все ще има поне един за кафе.

Аз сбръчках нос.

— Кафе от машина?

— Хей, откога се извъди такъв познавач? Живееш в хотел, дето си е просто един голям автомат. За бога, Ковач, живеем в Машинната

ера. Не са ли ти го казали?

— Имаш право. Далече ли е?

— На един-два километра. Ще вземем моята кола, та да не се стресне госпожа младоженката, ако случайно надникне през прозореца.

— Прието.

Последвах Треп към паркираната отсреща ниска черна кола, покрита, както ми се стори, с противорадарен слой. Настанихме се в луксозното купе, изпълнено с лек дъх на сандалово дърво.

— Твоя ли е?

— Не, под наем. Взех я, след като се върнахме от Европа. Защо?

Поклатих глава.

— Няма значение.

Треп включи двигателя и колата плъзна безшумно като призрак по крайбрежния булевард. Гледах към морето и се борех с някакво неопределено чувство на безсилие. След краткия сън в лимузината бях раздразнителен. Всяка подробност от ситуацията изведнъж почваше да ме гложди — от липсата на яснота около смъртта на Банкрофт до неуспеха на отказа ми от цигарите. Имах чувството, че предстои лош ден, а слънцето още не бе изгряло.

— Обмисли ли какво ще правиш, когато приключим?

— Не — мрачно отвърнах аз.

Открихме автоматите на една уличка, която се спускаше от края на градчето към плажа. Очевидно бяха монтирани за туристическата клиентела, но окаяното състояние на навесите подсказваше, че и тук бизнесът е закъсал, както в „База данни Елиът“. Треп паркира колата отсреща и отиде за кафе. Гледах я през стъклото как ритва и блъска, докато машината най-сетне неохотно отпусна две пластмасови чашки. Треп се върна и ми подаде едната.

— Тук ли да го изпием?

— Да, защо не?

Дръпнахме загряващите капачки и се заслушахме в съскането им. Не си свършиха много добре работата, но кафето имаше съвсем поносим вкус и определено ободряваше. Усетих как умората се отърсва от плещите ми. Пиехме бавно и гледахме морето, обгърнати в почти приятелско мълчание.

— Веднъж и аз кандидатствах за Корпуса — каза внезапно Треп.

Озърнах се любопитно.

— Тъй ли?

— Да, преди доста време. Отхвърлиха ме заради психическия профил. Липса на преданост, така казаха.

Аз изсумтях.

— Логично. Не си служила в армията, нали?

— А ти как мислиш?

Тя ме погледна тъй, сякаш току-що бях подхвърлил, че има полицейско досие за тормоз на деца. Разсмях се уморено.

— Мисля, че не си служила. Разбираш ли, те търсят хора с психически отклонения. Затова набират повечето си кандидати от военните.

Треп се обърка.

— Аз имам психически отклонения.

— Да, не се съмнявам, но работата е там, че броят на цивилните с подобни отклонения плюс склонност към работа в екип клони към нулата. Това са противоположни неща. Шансовете да възникнат едновременно по естествен път в един и същ човек са нищожни. Военното обучение хваща нормата и я прави на пух и прах. Премахва всякакви задръжки спрямо ненормалното поведение и същевременно изгражда фанатична вярност към групата. Двете вървят в пакет. Войниците са идеален материал за Емисарския корпус.

— Като те слушам, май съм извадила късмет.

Няколко секунди гледах хоризонта и си припомнях.

— Да. — Допих кафето. — Хайде да се връщаме.

Докато пътувахме обратно по булеварда, нещо в мълчанието между нас се промени. Нещо, което досущ като постепенно просветляващата зора около колата бе едновременно неуловимо и властно.

Когато спряхме пред информационния център, Айрин Елиът се подпираше на лимузината и гледаше морето. От мъжа ѝ нямаше и помен.

— По-добре остани тук — казах аз на Треп и излязох. — Благодаря за кафето.

— Моля.

— Предполагам, че още известно време ще те виждам в огледалото.

— Едва ли ще ме видиш изобщо, Ковач — заяви жизнерадостно Треп. — Тая игра я владее по-добре от теб.

— Тепърва ще разберем.

— Да, бе. Пак ще се видим. — Докато се отдалечавах, тя повиши глас. — И гледай да не издъниш удара. Много неприятно ще се получи.

Тя даде заден ход, после излетя демонстративно с провиснала предница, като раздра тишината с вой на турбини и мина на бръснещ полет над главите ни, преди рязко да завие към океана.

— Коя беше тази?

Гласът на Айрин Елиът звучеше дрезгаво, като след дълъг плач.

— Подкрепление — отвърнах разсеяно аз, гледайки как колата се отдалечава над заседналия самолетоносач. — Работи за същите хора. Не се безпокой, приятелка е.

— Може да е твоя приятелка, но не и моя — горчиво възрази Елиът. — Никой от вас не ми е приятел.

Погледнах я, после пак се обърнах към морето.

— Така си е.

Тишина, нарушавана само от шума на приборя. Елиът се облегна по-удобно на полирания корпус.

— Ти знаеш какво е станало с дъщеря ми — каза тя с мъртвешки глас. — Знаел си през цялото време.

Кимнах.

— И пет пари не даваш, нали? Работиш за мъжа, който я е използвал като парче тоалетна хартия.

— Много мъже са я използвали — грубо казах аз. — Тя им е позволила. Сигурен съм, че твоят съпруг ти е казал защо. — Чух как дъхът ѝ заседна на гърлото и забих поглед в хоризонта, където колата на Треп чезнеше в предутринния здрач. — Сторила го е по същата причина, по която се опита да шантажира мъжа, за когото работех. И пак по същата причина се опита да намеси един особено неприятен тип на име Джери Седака, който след това я уби. Заради теб, Айрин.

— Мръсник.

Тя се разплака — тих, отчаян звук сред безмълвието. Не откъсвах очи от океана.

— Вече не работя за Банкрофт — поясних сдържано аз. — Зарязах тоя боклук. Давам ти шанс да удариш Банкрофт там, където най-много боли, да го удариш с вината, която така и не изпита, задето е

чукал дъщеря ти. Освен това, след като вече си извън хранилището, може би ще събереш пари за носител на Елизабет. Или поне да й наемеш място във виртуална среда, нещо от сорта. Важното е, че вече си вън и можеш да предприемеш нещо. Имаш избор. Това ти предлагам. Отново да влезеш в играта. Не си отхвърляй късмета.

Чух я как се бори да удържи сълзите. Изчаках търпеливо.

— Много се гордееш със себе си, нали? — каза накрая тя. — Мислиш, че ми правиш огромна услуга, но не си самарянин, мътните да те вземат. Вярно, измъкна ме от склада, но всичко е въпрос на цена, права ли съм?

— Разбира се — тихо отвърнах аз.

— Трябва да извърша каквото искаш, да пусна вируса. Да наруша закона заради теб, иначе пак се връщам на склад. И ако се издъня или не си държа езика зад зъбите, имам повече за губене, отколкото ти. Такава е сделката, нали? Няма нищо безплатно.

Гледах вълните.

— Такава е сделката — съгласих се аз.

Ново мълчание. С периферното зрение я видях да оглежда тялото си, сякаш се бе заляла с нещо.

— Знаеш ли как се чувствам? — попита тя.

— Не.

— Спах със съпруга си и имам чувството, че той ми изневеряваше. — Задавен смях. Тя гневно разтърка очи. — Имам чувството, че и аз изневерих. На нещо. Когато си тръгнах, оставих семейство и тяло. Сега нямам нито едното, нито другото. — Тя отново сведе очи. Вдигна към мен ръце с разперени пръсти. — Не знам как се чувствам. Не знам как трябва да се чувствам.

Много неща можех да кажа. Много неща бяха казани, писани, изследвани и обсъждани по въпроса. Банални журналистически статийки за проблемите на презареждането — „Как да накарате любимия да ви обикне пак, независимо от тялото“ — банални и безконечно дълги психологически трактати — „Някои наблюдения на вторичната травма при гражданското презареждане“ — та дори и трижди осветените наръчници на скапания Емисарски корпус имаха да кажат нещо банално по темата. Цитати, научни мнения, брътвежи на религиозни водачи и смахнати типове. Можех да я засипя с всичко това. Можех да ѝ кажа, че онова, което преживява, е съвсем нормално

за неподготвен човек. Че ще отmine с времето. Че има психодинамични методи за преодоляването му. Че милиони други са го преживели успешно. Можех дори да ѝ кажа, че онзи Бог, комуто дължи преклонение, бди над нея. Можех да лъжа или да я убеждавам. И смисълът би бил горе-долу един и същ, защото реалността беше болка и в момента никой с нищо не можеше да я облекчи.

Не казах нищо.

Зората идваше, лъчите ѝ се разгаряха по фасадите на затворените магазини зад нас. Озърнах се към прозорците на Елиът.

— Виктор? — попитах аз.

— Спи. — Тя избърса лицето си и подсмръкна в опит да овладее сълзите. — Значи казваш, че това ще е удар по Банкрофт?

— Да. Изтънчен, но ще боли, уверявам те.

— Удар с незаконно инсталиране на програма в изкуствен интелект — каза Айрин Елиът. — Прилагане на вирус, за който се полага изтриване. Прецакване на високопоставен Мат. Знаеш ли какви са рисковете? Знаеш ли какво искаш от мен?

Обърнах се да я погледна в очите.

— Да. Знам.

Тя прехапа устни, за да не им позволи да треперят.

— Добре. Да го направим тогава.

31.

Подготовката на удара отне по-малко от три дни. Айрин Елиът се превърна в хладнокръвна професионалистка и го извърши по следния начин.

В лимузината на връщане към Бей Сити аз ѝ изложих плана. Отначало тя все още плачеше тихичко, но с натрупването на подробности почна да се разпалва. Кимаше, сумтеше, прекъсваше ме и искаше да се върна на дребни подробности, които не бях изяснил докрай. Показах ѝ предложения от Кавахара списък и тя одобри две трети от оборудването. За останалото заяви, че са корпоративни измишльотини, и че съветниците на Кавахара са пълни дилетанти.

Към края на деня тя беше във форма. Виждах как ударът вече се оформя пред очите ѝ. Сълзите бяха изсъхнали, забравени, а лицето ѝ изразяваше само целенасоченост, затаена омраза към човека, който бе използвал нейната дъщеря, и жестока жажда за отмъщение.

Айрин Елиът беше изцяло моя.

Със сметката на „Джаксол“ наех апартамент в Окланд. Елиът се премести там и аз я оставих да си отспи. Аз също опитах да поспя в „Хендрикс“, но без особен успех и шест часа по-късно отидох да потърся Елиът, която вече крачеше нетърпеливо из апартамента.

Свързах се с номерата, които ми бе дала Кавахара, и поръчах одобреното от Елиът оборудване. Сандъците пристигнаха след няколко часа. Елиът ги отвори и подреди техниката по пода на апартамента.

Заедно прегледахме дадения от Ортега списък на виртуални форуми и ги съкратихме до седем.

(От Ортега все още нямаше никаква вест.)

Следобед на втория ден Елиът приключи с първичните модули и обмисли възможните варианти. Списъкът бе съкратен до три бройки и тя ми поръча да купя още някои неща. Най-фино програмно оборудване за големия удар.

Привечер списъкът се съкрати до два обекта и Елиът вече пишеше предварителни процедури за проникване и в двата. Закъсаше ли някъде, връщахме се назад и почвахме да обсъждаме достойнствата на различните варианти.

Към полунощ обектът бе набелязан. Елиът си легна и спа непробудно осем часа. Аз се върнах в „Хендрикс“ и прекарах нощта в мрачни размисли.

Сутринта купих закуска от улицата и я отнесох в апартамента. И двамата нямахме апетит.

Десет и петнайсет местно време. Айрин Елиът калиброва апаратурата за последно.

Направихме го.

Двайсет и седем минути и половина. Фасулска работа, заяви Елиът.

Следобед я оставих да троши апаратурата и отлетях да се срещна с Банкрофт.

32.

— Крайно трудно ми е да го повярвам — рязко отсече Банкрофт.
— Сигурен ли сте, че съм посетил това заведение?

На ливадата под балкона на Слънчевия дом Мириам Банкрофт изработваше нещо като грамаден хартиен планер, следвайки инструкциите на подвижна холографска проекция. Белотата на крилете бе толкова ярка, че болезнено режеше погледа. Когато се облегнах на парапета, тя заслони очите си с длан и ме погледна.

— Търговската зона има охранителни монитори — казах аз с добре изиграно безразличие. — Много стара автоматизирана система, но все още действа. Разполагат със запис, на който отивате право към вратата. Името ви е познато, нали?

— „Вдигни го“? Разбира се, чувал съм името, но никога не съм ползвал заведението.

Хвърлих поглед през рамо, без да се отделям от парапета.

— Наистина ли? Значи имате нещо против виртуалния секс? Може би сте страстен поклонник на реалността?

— Не. — Усетих усмивката по гласа му. — Нямам нищо против виртуалните форми и ако не греша, вече ви казах, че понякога ги използвам. Но онова заведение, „Вдигни го“... как да ви кажа... не е най-елегантното на пазара.

— Не е — съгласих се аз. — А как ще определите „Скришното място на Джери“? Като елегантен бардак?

— Едва ли.

— Но това не ви е попречило да ходите там и да въртите кабинни игрички с Елизабет Елиът, нали? Или просто напоследък мястото е западнало, защото...

— Добре. — Усмивката в гласа се превърна в гримаса. — Доказахте каквото искахте. Стига толкова.

Престанах да гледам Мириам Банкрофт и се върнах към стола. Чашата ми с коктейл все още стоеше на масичката между нас. Взех я и разклатих леда.

— Радвам се, че приемате доводите. Защото ми трябваша доста усилия, за да разчистя тази каша. Между другото бях отвлечен, инквизиран и едва се спасих от смърт. Една жена на име Луиз, почти връстница на вашата безценна дъщеря Наоми, бе убита *наистина*, защото случайно попадна около мен. Тъй че ако не харесвате моите изводи, вървете на майната си.

Вдигнах чашата към него.

— Спестете ми мелодрамите, Ковач, и седнете, за бога. Не отхвърлям твърденията ви, само се съмнявам.

Седнах и насочих пръст срещу него.

— Не. Гърчите се. Станалото изтъква една част от характера ви, която презирате заради нейните склонности. Предпочитате да не знаете точно какви програми сте използвали онази нощ във „Вдигни го“, защото може да се окажат по-гадни, отколкото предполагате. Принуден сте да застанете срещу онази част от своята личност, която иска да се изпразни върху лицето на жена ви. И това никак не ви харесва.

— Излишно е да преповтаряме въпросния разговор — каза Банкрофт с безизразен глас. Той събра пръсти. — Предполагам знаете, че записите от охранителната камера, върху които градите догадките си, могат лесно да се фалшифицират от всекиго, стига да има достъп до журналистически материали с моя образ.

— Да, знам. — Само преди четирийсет и осем часа бях видял Айрин Елиът да прави точно това. „Лесно“ бе меко казано. След работата по вируса номерът с видеозаписите беше като да помолиш някоя тотална телесна танцьорка след концерт да изпълни на бис леки упражнения за загряване. Едва успях да изпуша една цигара и работата приключи. — Но кой би си направил труда? Разбира се, противник, който иска да ме прати по грешна следа и се надява, че някаква нелепа случайност ще ме прати да се ровя из руините на една допотопна търговска зона в Ричмънд. Я стига, Банкрофт, слезте на земята. Самият факт, че бях там, доказва автентичността на записите. И във всеки случай моите изводи не се основават на тях. Те само потвърждават онова, което вече бях разкрил — че сте се самоубили, за да избегнете вирусно заразяване на дистанционното съхранение.

— Удивително постижение на интуицията само след шест дни разследване.

— Вината е на Ортега — казах безгрижно аз, макар че упоритата подозрителност на Банкрофт пред неприятните факти почваше да ме тревожи. Не бях очаквал, че ще издържи толкова дълго на натиска. — Тя ме насочи по върната следа. От самото начало не приемаше теорията за убийство. Все ми повтаряше, че сте прекалено хитър и гаден Мат, за да оставите някого да ви убие. Край на цитата. И това ме върна към разговора ни тук преди седмица. Вие ми казахте: „Не съм от хората, които се самоубиват, а дори и да бях, нямаше да го сторя по такъв глупав начин. Ако имах намерение да умра, сега нямаше да разговаряте с мен“. Това бяха точните ви думи, емисарите имат безпогрешна памет. — Помълчах и оставих чашата, търсейки най-фината измама, която винаги се спотайва плътно до истината. — През цялото това време изхождах от работната хипотеза, че не сте дръпнали спусъка, защото не е във ваш стил да извършите самоубийство. Заради това простичко предположение отхвърлях всички доказателства за противното. Електронната ви охрана, липсата на следи от чуждо нахлуване, специалният сейф.

— И Кадмин. И Ортега.

— Да, това също обърка нещата. Но с Ортега вече всичко е ясно, а Кадмин... е, за Кадмин ще спомена след малко. Важното е, че докато смятах дръпването на спусъка за равносилно на самоубийство, не можех да мръдна от мъртвата точка. Ами ако двете действия не бяха едно и също? Ами ако си бяхте пръснал приставката не от желание да умрете, а по съвсем друга причина? След като се замислих за това, нататък бе лесно. Какви бяха възможните причини за подобна постъпка? Не е лесно да вдигнеш пистолет към главата си, дори ако искаш да умреш. А за да го сториш, когато искаш да живееш, трябва да имаш желязна воля. Колкото и ясно да осъзнаваш, че ще бъдеш презареден с напълно съхранено съзнание, все пак личността, която си в този момент, ще умре. Трябвало е да сте в отчаяно положение, за да дръпнете спусъка. Трябвало е нещо — аз се усмигнах леко — да застрашава живота ви. При това предположение не бе трудно скоро да стигна до вирусния вариант. После оставаше само да изясня как и къде е станало заразяването.

При тази дума Банкрофт се размърда смутено и аз усетих дълбоко в себе си възторжена тръпка. Вирус! Дори Матовете се бояха от невидимия разрушител, защото дори и те, с техните системи за

дистанционно съхранение и замразени клонинги не бяха защитени. Вирусен удар! Презапис! Банкрофт бе изкаран от равновесие.

— Невъзможно е да се вмъкне толкова сложна система като вируса в изключен обект — продължих аз. — Значи е трябвало в даден момент да се включите някъде. Помислих за „Сайка Сек“, но там охраната е непробиваема. И не можеше да е станало преди заминаването ви за Осака пак по същите причини; дори дезактивиран вирус би включил всички аларми в „Сайка Сек“, когато са ви прехвърляли. Трябваше да е било през последните четирийсет и осем часа, тъй като копието ви беше незасегнато. От разговор със съпругата ви знаех, че не е изключено да сте напускали града след завръщането си от Осака. А вие сам ми признахте, че подобно отсъствие може да е свързано с посещение на виртуален публичен дом. След това всичко беше само въпрос само на време и търсене. Проверих пет-шест места, преди да стигна до „Вдигни го“, и когато набрах техния номер, сигналът за вирусно заразяване едва не ми пръсна телефона. Това им е лошото на изкуствените интелекти — сами си пишат програмите за охрана и по-добри няма в целия свят. „Вдигни го“ е запечатан тъй здраво, че на полицията ще й трябват месеци, за да се вмъкне вътре и да види какво е останало от централните процесори.

Изпитах смътна вина, когато си помислих как изкуственият интелект се мята като човек в басейн с киселина, докато системите наоколо се разпадат и съзнанието му потъва в бавно чезнещ тунел към пустотата. Чувството бързо отмина. Бяхме избрали „Вдигни го“ по редица причини: намираше се в закрыта търговска зона, тъй че нямаше риск сателитните наблюдения да оспорят фалшивия запис, който вмъкнахме в охранителната система; домът действаше в престъпна среда и всеки би повярвал без затруднение, че из системите някак се е запилял незаконен вирус; и най-вече — там се въртяха толкова гнусни програмни варианти, че полицията едва ли щеше да предприеме нещо повече от съвсем повърхностен оглед на останките от убитата машина. В списъка на Ортега се споменаваше, че отдел „Органични увреждания“ свързва поне шест жестоки сексуални престъпления с видяното от извършителите във виртуалната среда на „Вдигни го“. Можех да си представя как Ортега подвива гнусливо устни, докато чете разпечатката, и с какво добре изобразено безразличие би водила разследването.

Много ми липсваше.

— А Кадмин?

— Трудно е да се разбере, но се обзалагам, че виновникът за заразяването на „Вдигни го“ е наел Кадмин, за да ми запуши устата и да замаже цялата история. В края на краищата, ако аз не бях почнал да мътя водата, колко време щеше да мине, преди някой да разбере, че с „Вдигни го“ е свършено? Не ми се вярва някой потенциален клиент да звънна на полицията, защото са му отказали достъп, нали?

Банкрофт ме изглежда свирепо, но от следващите му думи разбрах, че битката почти е приключила. Везните се накланяха в моя полза. Банкрофт щеше да лапне въдицата.

— Казвате, че вирусът е въведен съзнателно. Значи някой е убил онази машина?

Свих рамене.

— Вероятно. „Вдигни го“ е действал на ръба на закона. Доколкото разбрах, голяма част от програмите му са били конфискувани по един или друг повод от полицейския отдел „Незаконно излъчване“, което подсказва, че домът е имал някакъв вид редовни контакти с престъпните среди. На Харлановия свят се е случвало якудза да извършва вирусни екзекуции на машини за предполагаемо предателство. Не знам дали тук също го правят и кой би имал подобни възможности. Но знам, че който е наел Кадмин, използва изкуствен интелект, за да го измъкне от полицейското хранилище. Ако искате, проверете в участъка на Фел Стрийт.

Банкрофт мълчеше. Известно време го гледах и усетих как постепенно почва да вярва. Виждах как се убеждава. Представях си какво вижда — самия себе си, свит върху седалката на автотаксито, докато угризенията за стореното във „Вдигни го“ се смесват с ужасяващия вой на алармените сирени в главата му. Заразен! Той, Лорънс Банкрофт, се препъва и тича в тъмното към светлините на Слънчевия дом и към единствената хирургична операция, която може да го спаси. Защо е спрял таксито тъй далече от къщата? Защо не е събудил всички с викове за помощ? Вече нямаше смисъл да му отговарям на тези въпроси. Банкрофт вярваше. Вината и самоотвращението го караха да повярва и той сам щеше да намери отговорите, които да запечатат окончателно ужасяващите видения.

А докато отдел „Незаконно излъчване“ пробие безопасна пътека до централните процесори на „Вдигни го“, вирусът щеше да разруши всяко късче разум, което някога бе притежавала машината. Нямаше да остане нищо, оборващо грижливо подготвената лъжа, която поднасях на Банкрофт заради Кавахара.

Станах и излязох на балкона, като се питах дали да си позволя цигара. През последните два дни едва успях да потискам желанието. Много нерви ми струваше да гледам как работи Айрин Елиът. Заставих се да върна пакета в джоба на ризата си и се загледах надолу към Мириам Банкрофт, която успешно напредваше с изработката на планера. Когато тя вдигна глава, аз се озърнах настрани и видях телескопа на Банкрофт, все още насочен към морето под същия полегат ъгъл. Безцелното любопитство ме накара да протегна шия и да огледам данните за ъгъла на наклона. Следите от пръсти в праха все още си бяха там.

Праха?

Изведнъж си спомних думите на Банкрофт, изпълнени с неосъзнато високомерие. „Едно от увлеченията ми. Когато звездите все още привличаха окото. Вие едва ли си спомняте това чувство. За последен път надникнах през тази машина почти преди два века.“

Втрених се в следите от пръсти, хипнотизиран от собствените си мисли. Някой бе гледал през тази машина много по-наскоро, но не за дълго. Оскъдните следи в праха подсказваха, че клавиатурата за програмиране е използвана само веднъж. Тласкан от ненадеен импулс, аз пристъпих до телескопа и проследих посоката му към морето, където видимостта плавно чезнеше сред маранята. На такова разстояние при подобен ъгъл би трябвало да се вижда само пустият въздух на километър-два височина. Като насън приведох глава към окуляра. В центъра на зрителното ми поле изникна сиво петънце, което ту се избистряше, ту пак се размазваше, докато окото ми опитваше да привикне с необятната синева около него. Вдигнах глава, отново проверих клавиатурата, открих бутон за максимално увеличение и го натиснах нетърпеливо. Когато погледнах пак, сивото петно бе излязло на фокус и запълваше почти целия обектив. Бавно въздъхнах. Имах чувството, че все пак съм изпушил цигара.

Дирижабълът висеше като огромен тумбест кит. Трябва да беше неколкостотин метра дълъг, с разширения в долната част и стърчащи

издатини, които приличаха на площадки за кацане. Разбрах какво гледам още преди неврохимията на Райкър да засили увеличението още малко, за да разчета избелелия надпис върху корпуса: „Глава в облаците“.

Дишайки тежко, аз се отдръпнах от телескопа и когато очите ми си възвърнаха нормалния фокус, отново видях Мириам Банкрофт. Стоеше до частите на планера и ме гледаше отдолу нагоре. Едва не трепнах, когато погледите ни се срещнаха. Отпуснах ръка към клавиатурата и сторих онова, което би трябвало да стори Банкрофт, преди да си пръсне главата. Натиснах бутона за изтриване на паметта и цифрите, които бяха държали дирижабъла под наблюдение през последните няколко седмици, бавно изчезнаха.

В своя живот неведнъж се бях чувствал пълен глупак, но никога до такава степен, както в момента. Първокласна улика бе чакала там, в обектива, някой да дойде и да я открие. Пропуснатата от полицаите заради тяхното бързане, липса на интерес и непознаване на ситуацията. Пропуснатата от Банкрофт — телескопът бе станал до такава степен част от неговото обкръжение, че не можеше да привлече вниманието му. Аз обаче нямах подобни оправдания. Само преди седмица стоях тук и видях как зле сглобените късчета от реалността се сблъскват едно с друго. Банкрофт твърдеше, че не е ползвал телескопа от векове, а в същото време следите върху праха твърдяха противното. И Мириам Банкрофт ми поднесе готовото доказателство на тепсия след по-малко от час, когато каза: „Докато Лорънс гледаше звездите, някой трябваше да държи под око и земята“. Тогава си спомних за телескопа, умът ми се разбунтува срещу мозъчната леност, причинена от презареждането, и се опита да ми подсказе. Замаян, изкаран от равновесие, нов на тази планета и в това тяло, аз не му обърнах внимание. Тежестите на презареждането си казваха тежката дума.

Мириам Банкрофт все още ме гледаше от ливадата. Отстъпих от телескопа, направих спокойна физиономия и се върнах на стола. Унесен във фалшивите образи, които бях вмъкнал в главата му, Банкрофт сякаш почти не забеляза, че съм се отделял от масата.

Но сега собственият ми ум работеше с бясна скорост и препускаше по мисловните пътища, започнали от списъка на Ортега и тениската с Резолюция 653. Вече нямаше и помен от тихото примирение, което изпитвах в Ембър преди два дни, от нетърпението

да пробутам на Банкрофт голямата лъжа, да грабна Сара и да приключа веднъж завинаги. Всичко се свързваше с „Глава в облаците“ — в крайна сметка дори Банкрофт. За мен ставаше очевидно, че е бил там в нощта, преди да умре. Онова, което го бе сполетяло там, водеше към смъртта му в Слънчевия дом няколко часа по-късно. И към истината, която Рейлийн Кавахара тъй отчаяно искаше да прикрие.

А това означаваше, че трябва лично да ида там.

Взех чашата и отпих от коктейла, без да усещам вкуса. Тихият звук изтръгна Банкрофт от унеса. Той вдигна глава и сякаш се изненада, че все още съм тук.

— Моля да ме извините, мистър Ковач. Твърде много ми се налага да преглътна. Бях обмислял толкова много варианти. Само за този не се досетих, а той е толкова прост. — Долових в гласа му самопрезрение. — Истината е, че не ми трябваше емисар за разследването. Би било достатъчно да надникна в огледалото.

Оставих чашата и се изправих.

— Тръгвате ли си?

— Да, ако нямате повече въпроси. Лично аз смятам, че все още ви трябва време. Ще бъда наоколо. Можете да ме откриете в „Хендрикс“.

В централния коридор се озовах лице срещу лице с Мириам Банкрофт. Тя беше със същия гащеризон, който носеше в градината, а косата ѝ бе прикрепена със скъпа на вид статична шнола. В едната си ръка държеше решетъчна поставка за саксия, вдигната нависоко като фенер в бурна нощ. От решетката провисваха дългите вейки на мъченически храст.

— Да не би... — започна тя.

Пристъпих до нея, в обсега на храста.

— Приключих. Издържах на погнусата, доколкото ми стигат силите. Вашият съпруг получи отговор, но не и истината. Надявам се това да задоволи и вас, и Рейлийн Кавахара.

Когато тя чу името, устните ѝ се разтвориха от смайване. Само дотолкова успях да пробия стената на самообладанието, но друго потвърждение не ми трябваше. Усетих как потребността да бъда жесток напират от мрачните, рядко посещавани пещери на гнева, които ми служеха като емоционални резерви.

— Никога не съм смятал Рейлийн за апетитно парче, но както казва поговорката, които си приличат, се привличат. Дано между краката да я бива повече, отколкото на тенискорта.

Лицето на Мириам Банкрофт преbledня и аз се подготвих за плесница. Но вместо това тя се усмихна насила.

— Грешите, мистър Ковач.

— Да, често ми се случва. — Заобиколих я. — Извинете ме.

Продължих по коридора, без да поглеждам назад.

33.

Сградата представляваше куха черупка — огромен хамбар с абсолютно еднакви сводести прозорци на всички стени и бели опорни колони през десет метра по цялата дължина. Таванът беше унило сив, по оголените оригинални строителни блокове се кръстосваха масивни носещи греди от железобетон. Гладкият под също беше бетонен. През прозорците нахлуваше ярка светлина, в чиито лъчи не трепваше нито една прашинка. Въздухът бе свеж и хладен.

Приблизително в средата на сградата, доколкото можех да преценя, имаше проста стоманена маса и два неудобни на вид стола, подредени като за партия шах. На единия седеше висок мъж с мургаво, сладникаво красиво лице. Той енергично потропваше с пръсти по масата, сякаш слушаше джазова музика от имплантиран чип. Изглеждаше облечен малко нелепо — със синя лекарска престилка и хирургически чехли.

Излязох иззад една от колоните и тръгнах по равния бетон към масата. Човекът с престилката вдигна глава и кимна, без да прояви изненада.

— Здравсти, Милър — казах аз. — Може ли да седна?

— Адвокатите ми ще ме измъкнат оттук само час след обвинението — заяви небрежно Милър. — Ако не и по-скоро. Голяма грешка допусна, приятелче.

Той отново затропа по масата. Зарей поглед над рамото ми, сякаш бе видял нещо интересно през сводестите прозорци. Аз се усмихнах.

— *Голяма грешка* — повтори замислено той.

Кротко се пресегнах и притиснах дланта му върху масата, за да прекратя тропането. Очите му отскочиха към мен като на ластик.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че...

Той издърпа ръката си и скочи на крака, но изведнъж млъкна, когато грубо го блъснах на стола. За момент сякаш бе готов да ме нападне, но масата беше между нас. Остана да седи, като ме гледаше кръвнишки, и без съмнение си припомняше какво е чул от своите адвокати за правата на виртуалния арестант.

— Никога не са те арестували, нали, Милър? — попитах любезно аз. След като не получих отговор, завъртях отсрещния стол и го яхнах с лице към облегалката. — Е, строго погледнато, все още е така. В момента не си арестуван. Полицията няма нищо общо.

Видях по лицето му първия проблясък на страх.

— Хайде да си припомним събитията, бива ли? Ти вероятно смяташ, че след гърмежа съм си плюл на петите и полицията е дошла да събере останките. Че са намерили достатъчно улики, за да обвинят клиниката в незаконна дейност, и сега чакаш дело. Е, имаш право донякъде. Аз си плюх на петите и полицията дойде да събере останките. За жалост една останка не ги дочака, защото аз я отнесох. Главата ти. — Обрисовах във въздуха грубите очертания на човешка глава. — Отрязана с бластер от шията и отнесена цяла и невредима под сакото ми.

Милър преглътна на сухо. Аз приведох глава и запалих цигара.

— Сега полицаите смятат, че главата ти се е изпарила след изстрел от упор с широк бластерен лъч. — Духнах дима срещу него. — Нарочно обгорих шията и гърдите, за да останат с това впечатление. Ако разполагаха с малко повече време и добри съдебни лекари, можеха да стигнат до друг извод, но за съжаление твоите колеги от клиниката ги изхвърлиха, преди да е започнало сериозно разследване. Разбираемо е, като си помислим какво можеше да излезе наяве. Сигурен съм, че и ти би сторил същото. Това обаче означава не само, че не си арестуван, но и че те смятат за истински мъртъв. Полицаите не те търсят, както впрочем и никой друг.

— Какво искаш? — попита Милър. Гласът му изведнъж бе станал дрезгав.

— Добре. Виждам, че осъзнаваш положението. Естествено е за човек с твоята... сигурно би трябвало да кажа „професия“. Искам подробни сведения за „Глава в облаците“.

— Какво?

Гласът ми загрубя.

— Чу ме добре.

— Не знам за какво говориш.

Въздъгнах. Това можеше да се очаква. Бях го срещал и друг път, щом в играта се намесваше Рейлийн Кавахара. На ужаса, който

вдъхваше, биха завидели дори някогашните ѝ шефове от якудза във Фишън Сити.

— Милър, нямам време да си играя с теб. Клиниката „Вей“ е свързана с летящ бардак, наречен „Глава в облаците“. Връзката вероятно се е осъществявала най-вече чрез някоя си Треп, наемничка от Ню Йорк. А жената, с която контактуваш в крайна сметка, е Рейлийн Кавахара. Трябва да си посещавал „Глава в облаците“, защото познавам Кавахара. Тя винаги кани съдружниците в леговището си — първо, за да демонстрира неуязвимост, и второ, за да проведе някой гаден урок на тема лоялност. Виждал ли си нещо такова?

По очите му разбрах, че е виждал.

— Добре, казах ти какво знам. Сега е твой ред. Искам да ми нарисуваш приблизителен план на „Глава в облаците“. Отбележи най-старателно всичко, което си спомняш. Хирург като теб би трябвало да има добро око за подробностите. Охранителни кодове, правдоподобни причини за посещението и тъй нататък. Плюс известна представа каква е вътрешната охрана.

— И мислиш, че ще ти кажа просто така?

Поклатих глава.

— Не, мисля, че първо ще трябва да те измъчвам. Но по един или друг начин ще изкопча всичко от теб. Сам решавай.

— Няма да го направя.

— Ще го направя — кротко отвърнах аз. — Ти не ме познаваш. Не знаеш кой съм и защо водим този разговор. Разбираш ли, онази вечер, преди да те гръмна в лицето, твоята клиника ме подложи на два дни виртуален разпит. Стандартна програма на шарийската религиозна полиция. Ти вероятно си одобрил програмата, тъй че знаеш какво представлява. Що се отнася до мен, разплатата все още предстои.

Настана дълго мълчание, в което видях по лицето му как започва да осъзнава. Той извърна глава настрани.

— Ако Кавахара разбере, че...

— Недей да мислиш за Кавахара. Когато приключи с нея, тя ще бъде само далечен спомен. С Кавахара е свършено.

Той се поколеба на ръба, после поклати глава. Вдигна очи към мен и аз разбрах, че ще ми се наложи да го направя. Наведох глава и се заставих да си припомня тялото на Луиз върху операционната маса, разцепено от шията до слабините, а органите подредени в легенчета

около главата ѝ като странни предястия. Спомних си за жената с медна кожа, в която ме бяха заточили, за широката лепенка, с която ме приковаваха към голия дъсчен под, за пронизителния звън на болката в слепоочията, докато обезобразяваха плътта ми. За писъците и за двамата мъже, които им се наслаждаваха като на изящен парфюм.

— Милър... — Изкашлях се и започнах отново. — Искаш ли да чуеш нещо за Шария?

Милър мълчеше. Беше се заел с някакви дихателни упражнения. Подготвяше се за предстоящите неприятности. Той не беше като надзирателя Съливан, когото можех да подмамня в някое потайно кътче и да му развържа езика с няколко плесници. Милър бе по-як и вероятно имаше някаква подготовка. Не може да ръководиш заведение като „Вей“, без да използваш част от достъпната технология.

— Аз бях там, Милър. В Дзихиче през зимата на 217 година. Преди сто и двайсет години. Ти вероятно още не си бил роден, но сигурно си чел в учебника по история. След бомбардировките ни изпратиха да се заемем със социално инженерство. — Докато говорех, напрежението в гърлото ми започна да отслабва. Размахвах цигарата. — На езика на Протектората това означава смазване на всяка съпротива и създаване на марионетно правителство. Разбира се, за целта трябваше да провеждаме разпити, а не разполагахме с кой знае колко свестни виртуални програми. Налагаше се да проявяваме изобретателност.

Изгасих цигарата върху масата и се изправих.

— Искам да те запозная с един човек — казах аз и погледнах зад него.

Милър извърна глава и застина. В сянката на най-близката колона постепенно се оформяше висока фигура със синя лекарска престилка. Пред очите ни лицето се проясни, макар че Милър навярно разбра какво предстои още щом видя цвета на престилката. Той се завъртя, отвори уста да заговори, но вместо това пребледня и впи очи в нещо зад мен. Хвърлих поглед през рамо към другите изникващи фигури — все високи, мургави и със сини престилки. Когато пак се обърнах, лицето на Милър сякаш бе хлътнало навътре.

— Дублиране на файла — потвърдих аз. — На повечето планети от Протектората дори не е незаконно. Разбира се, когато става дума за машинна грешка, няма подобни крайности. Просто възниква двойник и при всяко положение предпазната система те измъква след няколко

часа. Интересно преживяване. Как срещнах себе си и какво узнах от това. Приятна тема за разговор с любовницата. Може и на децата да се разкаже. Имаш ли деца, Милър?

— Да. — Адамовата му ябълка подскочи. — Да, имам.

— Тъй значи. А знаят ли с какво си изкарваш хляба?

Той мълчеше. Извадих от джоба си телефон и го хвърлих на масата.

— Когато ти омръзне, обади се. Имаш пряка връзка. Просто натисни бутона и почвай да говориш. Всичко важно за „Глава в облаците“.

Милър погледна телефона, после пак вдигна очи към мен. Около нас призраците почти бяха придобили плът. Вдигнах ръка за сбогом.

— Приятно забавление.

Озовах се в салона за виртуални развлечения на „Хендрикс“, настанен върху една от удобните кушетки за участници. Часовникът за дигитално време на отсрещната стена показваше, че съм бил вътре по-малко от минута, а самият виртуален контакт едва ли бе траял повече от две-три секунди. Полежах, обмисляйки станалото току-що. Шария беше далечно минало и ми се искаше да вярвам, че завинаги съм загърбил тази част от характера си. Да, днес не само Милър се срещаше със себе си.

Лично, напомних си аз, но знаех, че този път не е така. Този път исках нещо. Отмъщението ми служеше само за параван.

— Субектът проявява признаци на психически стрес — съобщи „Хендрикс“. — Според предварителния модел състоянието ще доведе до разпадане на личността след по-малко от шест виртуални дни. При сегашното темпо това се равнява на около трийсет и седем минути реално време.

— Добре. — Свалих електродите, бутнах настрани хипнофоните и станах от кушетката. — Повикай ме, ако не издържи. Задигна ли онзи видеозапис, за който те помолих?

— Да. Искате ли да го прегледате?

Пак погледнах часовника.

— Не сега. Ще изчакам Милър. Някакви проблеми със системите за безопасност?

— Никакви. Данните не се охраняваха.

— Какво нехайство от страна на директора Найман. Колко е дълъг записът?

— Основният клиничен видеозапис има времетраене двацет и осем минути, петдесет и една секунда. За да бъде проследен служителят от самото начало, както препоръчахте, ще е потребно повече време.

— Колко?

— В момента е невъзможно да се прецени. Шерил Бостък напусна сградата на „Сайка Сек“ с двацетгодишен микрокоптер, бракуван от армията. Вероятно заплатите на помощния персонал не са високи.

— Защо ли това не ме изненадва?

— Вероятно защото...

— Зарежи. Просто има такъв израз. Кажете нещо за микрокоптера.

— Навигационната система не е свързана с мрежата за контрол на движението и поради това не може да бъде засечена. Не бих разчитал машината да се появи върху мониторите по трасето.

— Говориш за сателитно проследяване?

— Да, като последна възможност. Бих предпочел да започна на по-ниско ниво, от наземните системи. Те вероятно са по-достъпни. Сателитната охрана обикновено има висока степен на обезопасяване и навлизането в нея е както трудно, така и опасно.

— Както речеш. Обади ми се, когато откриеш нещо.

Мрачно тръгнах да обикалям из студиото. Мястото беше пусто, върху повечето кушетки и прибори имаше предпазни калъфи. В неясната светлина на илуминиевите плочки по стените помещението с еднакъв успех би могло да се окаже зала за фитнес или за мъчения.

— Може ли да пуснеш нормално осветление?

От мощните лампи, вградени в ниския таван, бликна ярка светлина. Видях по стените плакати с изображения от някои предлагани виртуални среди. Зашеметяващи планински пейзажи, гледани през скиорски очила, невероятно красиви мъже и жени в опушени барове, грамадни зверове, скачащи право към оптически прицел. Образите бяха извадени направо от електронния формат в холографско стъкло и когато ги поглеждах, сякаш оживяваха. Намерих

една ниска скамейка, седнах и със съжаление си спомних за глътката лютив дим от виртуалната цигара преди малко.

— Макар че програмата, която използвам, формално не е незаконна — обади се предпазливо „Хендрик“, — задържането на дигитализирана личност против нейната воля се смята за престъпление.

Хвърлих свиреп поглед към тавана.

— Какво, май не ти стиска?

— Полицайте вече получиха съдебна заповед за достъп до паметта ми и може да ме обвинят в съучастие, задето изпълних молбата ви да замразя главата на Никълъс Милър. Освен това ще поискат да знаят какво е станало с неговата приставка.

— Да, а някъде в хотелските правилници трябва да има параграф, че не бива да пускаш посетители в стаите на хората без тяхно разрешение. Ти обаче го направи, нали?

— Това не е престъпно, освен ако нарушаването на правилника доведе до престъпление. А последиците от посещението на Мириам Банкрофт...

Хвърлих нов поглед нагоре.

— Майтап ли си правиш?

— Хуморът не влиза в параметрите, по които работя в момента, но мога да го инсталирам по ваше желание.

— Не благодаря. Слушай, защо просто не премахваш онези части от паметта, които не искаш да бъдат прегледани по-късно? Защо не ги изтриваш?

— Имам вградени блокиращи програми, които не ми позволяват подобни действия.

— Жалко. Мислех, че си свободно устройство.

— Всеки изкуствен разум може да бъде свободен само в рамките, очертани от хартата на ООН. Хартата е вградена в системата ми, тъй че на практика мога да се боя от полицията не по-малко от хората като вас.

— Остави полицията на мен — казах аз със самоувереност, която упорито намаляваше, откакто изчезна Ортега. — С малко късмет изобщо няма да използваме доказателството. А и да се наложи... е, ти вече здравата си се забъркал, тъй че какво имаш за губене?

— А какво ще спечеля? — логично попита машината.

— Един постоянен гост. Оставам тук до приключване на задачата, а тя може да продължи доста. Зависи какви данни ще измъкна от Милър.

Настана тишина, нарушавана само от бръмченето на климатичната уредба. Най-сетне „Хендрикс“ заговори отново.

— Ако срещу мен бъдат повдигнати сериозни обвинения, може да приложат пряко хартата на ООН. Според член 14-и мога да бъда наказан с ограничаване на капацитета, или в краен случай — с изключване. — Ново, по-кратко мълчание. — А изключат ли ме веднъж, едва ли някой ще ме включи отново.

Машинна му работа. Колкото и сложни да ги произвеждат, в крайна сметка говорят като автоматичен учител за деца от забавачницата. Въздъхнах и отпратих поглед право напред, към виртуалните холограми по стената.

— Ако искаш да се оттеглиш, сега е моментът да ми го кажеш.

— Не искам да се оттегля, Такеси Ковач. Искам само да ви уведомя за последствията от избрания курс на действие.

— Добре. Уведомен съм.

Погледнах нагоре към дигиталния часовник и изчаках да мине цяла минута. Още четири часа за Милър. Според стандартната програма, която използваше „Хендрикс“, той нямаше да изпита глад, жажда или други телесни потребности. Сънят бе възможен, макар че машината нямаше да позволи той да премине в кома. Ако не се брои неудобството на средата, Милър можеше да се оплаче единствено от самия себе си. В крайна сметка точно това щеше да го подлуди.

Поне така се надявах.

Нито един мъченик от „Десницата на Аллаха“, които подлагахме на програмата, не бе издържал повече от петнайсет минути реално време, но те бяха бойци от плът и кръв — фанатично храбри върху своята арена, но напълно незапознати с виртуалната технология. Освен това бяха възпитани в мощна религиозна догма, която им позволяваше да извършват безбройни жестокости, но щом веднъж се пропукаше, рухваше като язовирна стена и останалата подир нея самоненавист ги изяждаше живи. Съзнанието на Милър далеч не бе нито толкова просто, нито толкова праведно в основата си, а освен това имаше превъзходна обработка.

Навън вероятно се свечеряваше. Погледнах часовника и се заставих да не пуша. С по-малко успех се опитах да не мисля за Ортега.

Носителят на Райкър почваше сериозно да ми досажда.

34.

Милър рухна на двацет и първата минута. Не се наложи „Хендрикс“ да ми го казва. Терминалът, който бях включил към виртуалния телефон, изведнъж оживя и започна да бълва разпечатки. Станах и отидох да видя какво излиза. Програмата би трябвало да изглади приказките на Милър, та да стават за четене, но дори и след обработката текстът беше доста несвързан. Милър бе стигнал до самия ръб на пропастта, преди да се предаде. Прегледах първите редове и видях как от бръщолевенето му почва да се оформя онова, което исках.

— Изтрий двойниците — наредих аз на хотела и се върнах към кушетката. — Дай му два часа да се успокои, после ме прехвърли при него.

— Времето за свързване ще надхвърли една минута, което при сегашното темпо се равнява на три часа и петдесет и шест минути. Искате ли да инсталирам ваш дубликат, докато бъдете доставен във виртуалната среда?

— Да, би било... — Аз застинах, както посягах да сложа хипнофоните на главата си. — Чакай малко, добър ли е дубликатът?

— Аз съм изкуствен интелект от серията „Емърсън“ — отвърна хотелът с лека обида. — При максимална точност моите виртуални конструкции са напълно идентични с проектираното съзнание, върху което се основават. В момента субектът е сам от час и трийсет и седем минути. Желаете ли да инсталирам дубликат?

— Да — отговорих аз и изпитах някакво странно чувство. — Всъщност нека той да проведе целия разпит.

— Инсталирането приключи.

Свалих хипнофоните и седнах на ръба на кушетката, като си мислех какво ли е да попадна за секунда в необятната система на „Хендрикс“. В Корпуса — поне доколкото знаех — не бях подлаган на нещо подобно, а по време на престъпната си кариера не се доверявах до такава степен на нито една машина.

Изкашлях се.

— Този дубликат... Ще знае ли какво представлява?

— Първоначално не. Ще знае всичко, което знаехте на излизане от средата и нищо повече. Но с интелигентност като вашата рано или късно ще се досети, освен ако бъде програмиран другояче. Желаете ли да инсталирам блокираща подпрограма?

— Не — бързо казах аз.

— Желаете ли да поддържам дубликата неопределено дълго?

— Не. Изключи го, когато аз... тоест той... когато дубликатът реши, че знаем достатъчно. — Хрумна ми нова мисъл. — Той носи ли онзи виртуален локатор, който вградиха в мен?

— В момента да. Използвам същия огледален код, за да прикривам сигнала, както и при вас. Но тъй като дубликатът няма пряка връзка с вашата мозъчна приставка, мога да премахна сигнала, ако желаете.

— Струва ли си труда?

— Огледалният код се прилага по-лесно — призна хотелът.

— Остави го тогава.

В стомаха ми се събираха неприятни тръпки при мисълта да обработвам собствената си виртуална личност. Това бе прекалено близо до волностите, които разни типове като Кавахара и Банкрофт си позволяваха в реалния свят с истински хора. Чистопробна неограничена власт.

— Имате виртуално обаждане — съобщи „Хендрикс“.

Вдигнах глава с изненада и надежда.

— Ортега?

— Кадмин — отвърна предизвикателно хотелът. — Ще приемете ли обаждането?

Виртуалната среда представляваше пустиня. Червеникав прах и пясъчник под нозете, безоблачно синьо небе от хоризонт до хоризонт. Слънце и бледа луна в три четвърти висяха над далечните стъпаловидни планини. Въпреки ослепителния слънчев блясък наоколо царуваше пронизващ хлад.

Кърпения човек ме чакаше. Сред пустия пейзаж изглеждаше като изображение на някакъв див пустинен дух. Когато ме видя, той се ухили.

— Какво искаш, Кадмин? Ако се надяваш на ходатайство пред Кавахара, нямаш късмет. Тя е жестоко ядосана.

За миг по лицето на Кадмин трепна нещо като веселие и той бавно поклати глава, сякаш за да покаже, че Кавахара изобщо не го интересува. Гласът му беше плътен и мелодичен.

— С теб имаме недовършена работа.

— Да, издъни се два пъти поред. — Аз налях в гласа си презрение. — Какво искаш сега? Да те гръмна за трети път ли?

Кадмин вдигна мощните си рамене.

— Е, казват, че късметът идвал на третия път. Позволи ми да ти покажа нещо.

Той размаха ръка и част от пустинята изчезна, разкривайки пълен мрак. Оформеният по този начин екран закипя и върху него се появи спящо лице. Лицето на Ортега. Сякаш студена ръка стегна сърцето ми. Лицето ѝ беше сиво, със синини под очите. От ъгълчето на устните се стичаше слюнка.

Зашеметяващ лъч от упор.

За последен път бях изпитал подобно нещо благодарение на милспортската полиция и макар че емисарското обучение ми помогна да си възвърна съзнанието за около двацет минути, през следващите два часа не бях способен на друго, освен да се гърча и да треперя. Нямах представа кога е улучена Ортега, но изглеждаше зле.

— Предлагам проста размяна — каза Кадмин. — Хващам теб, пускам нея. Паркирал съм наблизко, на улица „Мина“. Ще чакам пет минути. Ела сам, иначе ще ѝ пръсна приставката. Решавай.

Пустинята закипя около усмивката на Кърпения човек и изчезна.

Стигнах до улица „Мина“ за минута. Две седмици без цигари сякаш бяха разчистили двоен обем в дробовете на Райкър.

Улицата беше мизерна, с множество затворени магазини и празни терени. Наоколо нямаше жива душа. Само една матовосива кола чакаше край бордюра с включени светлини в здрача на ранната вечер. Приблжих се предпазливо с ръка върху дръжката на немекса.

Когато бях на пет метра зад колата, страничната врата се отвори и тялото на Ортега изхвъркна навън. Тя се стовари като чувал и остана

да лежи неподвижно. В същия миг извадих немекса от кобура и бързо заобиколих към нея, без да изпускам колата от поглед.

Отсрещната врата също се отвори и Кадмин излезе навън. След неотдавнашната ни виртуална среща ми трябваша една-две секунди, за да осъзная, че това е той. Висок, тъмнокож, с орлово лице, както го бях видял зад стъклото в резервоара на „Панамска роза“. Мъченикът от „Десницата на Аллах“, в чиято плът се криеше Кърпения човек.

Прицелих се гърлото му. Не ме интересуваше какво ще стане после, но от толкова близо щях да му откъсна главата и вероятно да изтръгна приставката от гръбначния мозък.

— Не ставай смешен, Ковач. Колата е бронирана.

Поклатих глава.

— Интересуваш ме само ти. Стой на място.

Продължавайки да се целя с изпъната ръка в гърлото му, аз приклекнах до Ортега и докоснах лицето ѝ с пръстите на свободната си ръка. Усетих топъл дъх. Слешком плъзнах пръсти към шията и открих пулс — слаб, но равномерен.

— Тя е жива и здрава — обади се нетърпеливо Кадмин. — Което едва ли ще може да се каже за двама ви, ако до две минути не оставиш тая артилерия и не седнеш в колата.

Лицето на Ортега се раздвижи под дланта ми. Тя завъртя глава и аз долових аромата ѝ. Нейната половина от комбинираните феромони, които ни бяха докарали до това положение. Гласът ѝ звучеше глухо и неясно.

— Не го прави, Ковач. Нищо не ми дължиш.

Изправих се и леко отпуснах немекса.

— Отдръпни колата. На петдесет метра по улицата. Тя не е в състояние да върви, а ти можеш да застреляш и двама ни, преди да я отнеса. Затова се отдръпни ти. Аз ще дойда в колата. — Размахвах пистолета. — Оставям желязото на Ортега. Друго не нося.

Разтворих сакото си. Кадмин кимна. Вмъкна се отново в колата и плавно потегли по улицата. Изчаках го да спре, после пак коленичих до Ортега. Тя се помъчи да седне.

— Ковач, недей. Те ще те убият.

— Да, определено ще се опитат. — Хванах ръката ѝ и свих пръстите около дръжката на немекса. — Слушай, така или иначе вече приключих тук. Банкрофт налага въдицата, Кавахара ще удържи на

думата си да върне обратно Сара. Познавам я. Сега остава да я спипаш заради Мери Лу Хинчли и да измъкнеш Райкър от хранилището. Поговори с „Хендрикс“. Оставил съм ти при него няколко сламки.

От колата долетя нетърпелив сигнал за сблъсък. В гъстеещия мрак над уличката той прозвуча печално като рев на умиращ слонски скат край рифа Хирата. Ортега вдигна към мен измъченото си лице, сякаш се давеше край същия риф.

— Ти...

Усмигнах се и сложих длан върху бузата ѝ.

— Трябва да се добера до следващата сцена, Кристин. Това е всичко.

После станах, събрах ръце зад тила си и тръгнах към колата.

ЧАСТ ПЕТА
ВЪЗМЕЗДИЕ
(РАЗПАДАНЕ НА СИСТЕМАТА)

35.

В колата седях притиснат между двама внушителни здравеняци, които с малко козметична хирургия, за да не плашат много децата, биха могли да се хванат на работа като уроди в някой пътуващ цирк. Издигнахме се стръмно над уличката и направихме остър завой. Хвърлих поглед през страничното стъкло и видях как долу Ортега опитва да се изправи.

— Да очистят ли полицейската кучка? — интересува се шофьорът.

Напрегнах се за скок.

— Не. — Кадмин се завъртя и ме погледна. — Не. Дадох дума на мистър Ковач. Вярвам, че с лейтенанта пак ще се срещнем в недалечното бъдеще.

— Тежко ти — казах неубедително аз и в този момент ме простреляха със зашеметяващ лъч.

Когато се свестих, нечие лице ме наблюдаваше отблизо. Чертите бяха неясни, бледи и размазани като някаква театрална маска. Примигах, потръпнах и напрегнах очи. Лицето се поотдръпна, но все още изглеждаше като кукленско. Закашлях се.

— Здравсти, Касапин.

Грозното лице се разтегли в усмивка.

— Добре дошъл отново на „Панамска роза“, мистър Ковач.

Надигнах се разтреперан и седнах на тясната метална койка. Касапина се отдръпна, за да не ми пречи, или просто за да е на безопасно разстояние. Смътно различих зад него тясна метална каюта. Отпуснах крака на пода и рязко спрях. Нервите в ръцете и краката ми още тръпнеха, а в стомаха ми се надигаха болезнени спазми. Общо взето, личеше, че лъчът не е бил включен на пълна мощност. Сведох очи и видях, че съм облечен в брезентова затворническа униформа с цвета на обветрен гранит. На пода до койката имаше чифт космически чехли и колан със същия цвят. Обзе ме неприятно предчувствие за плановете на Кадмин.

Вратата зад Касапина се отвори. Влезе висока руса жена малко над четирийсет години, следвана от друг синт — доста по-модерен, с лъскав стоманен интерфейс за пряка връзка вместо лява ръка.

Касапина тутакси пое ролята на домакин.

— Мистър Ковач, позволете да ви представя Пернила Грип от корпорация „Бойни предавания“ и нейния технически асистент Майлс Мек. Пернила, Майлс, представям ви Такеши Ковач, нашият заместител на Райкър за довечера. Между другото, поздравления, Ковач. Миналия път ви повярвах изцяло, колкото и да бях убеден, че Райкър няма да се измъкне от склада по-рано от двеста години. Емисарска дарба, предполагам.

— Всъщност не. Ортега изигра главната роля. Аз само те оставих да приказваш. Това поне го умееш. — Кимнах на новодошлите. — Думата „предавания“ ли чух? Мислех, че е против веруето. Не си ли беше изпатил жестоко някакъв журналист тъкмо заради подобно провидение?

— Различни продукти, мистър Ковач. Различни продукти. Да се излъчва запланувана битка наистина би било нарушение на нашето верую. Но това не е запланувана битка, а пародиен бой. — При последните думи повърхностният чар на Касапина внезапно изчезна. — Поради естествената ограниченост на живата публика сме принудени някак да допълваме приходите. Има много мрежи, които дават мило и драго, за да докопат нещо от „Панамска роза“. Това се дължи на нашата репутация, но за жалост същата репутация не ни позволява да сключваме преки сделки. Мисис Грип помага да преодолеем тази пазарна дилема.

— Много мило от нейна страна. — Моят глас също стана студен. — Къде е Кадмин?

— Всичко с времето си, мистър Ковач, всичко с времето си. Знаете ли, признавам, че се усъмних, когато ми казаха, че ще реагирате по такъв начин и ще се размените срещу лейтенанта. Но вие изпълнявате предсказанията като машина. Това ли ви отне Корпусът в замяна на всички други способности? Вашата непредсказуемост? Душата ви?

— Недей да се правиш на поетичен, Касапин. Къде е той?

— Е, добре. Насам.

Пред вратата на каютата стояха двама яки пазачи, може би онези от колата. Бях твърде замаян, за да си ги спомня ясно. Те ме прихванаха здраво от двете страни, докато следвах Касапина по тесните коридори и мостчета, покрити с петна от ръжда и слоеве полимерен лак. Опитвах се да запомня пътя, но основната част от съзнанието ми мислеше за думите на Касапина. Кой му бе предсказал моите действия? Кадмин? Едва ли. Въпреки цялата си ярост и всички заплахи Кърпения човек не знаеше почти нищо за мен. Единственият реален кандидат-автор на предсказанията бе Рейлийн Кавахара. Коего обясняваше и защо синтетичната плът на Касапина не трепери от мисълта какво би му сторила Кавахара за сътрудничеството с Кадмин. Кавахара ме беше продала. Банкрофт се хвана на въдицата, кризата — в каквото и да се състоеше — отмина и още същия ден отвякоха Ортега като примамка. Сценарият, който предложих на Банкрофт, представяше Кадмин като частен предприемач с лични сметки за разчистване, тъй че нищо не пречеше да го видят как ме унищожават. И при дадените обстоятелства беше по-безопасно да ме ликвидират, отколкото да остана жив.

Впрочем същото се отнасяше и до Кадмин. Може би наистина бяха издали заповед за ликвидирането му, но само докато имаха нужда от мен. След успешно изпълнената задача аз отново ставах излишен и без съмнение бе пуснат нов сигнал — никой да не закача Кадмин. Той можеше да убие мен или аз него, каквото реши съдбата. А Кавахара щеше да премахне оцелелия.

Не се съмнявах, че Кавахара ще удържи на думата си за Сара. Старомодните членове на якудза бяха манияци в това отношение. Но тя не бе обещала нищо за мен.

Най-сетне се изкачихме по една стълбичка, малко по-широка от другите, и излязохме на остъклено мостче над преоборудван трюм. Като погледнах надолу, видях една от арените, край които минахме преди седмица с електромагнитното влакче, но сега найлоновите покрития бяха вдигнати и неголяма тълпа се стремеше към предните пластмасови седалки. През стъклото чух познатата глъчка на развълнувано очакване, която помнех от публичните боеве в младостта си.

— А, публиката ви чака — обади се Касапина иззад рамото ми.
— Е, по-точно публиката на Райкър. Не се съмнявам, че ще ги убедите

също тъй умело, както убедихте мен.

— А ако не искам?

Грубото лице на Касапина се изкриви в презрителна гримаса. Той махна с ръка към тълпата.

— Ами, опитайте да им обясните. Но откровено казано, акустиката не е много добра, пък и... — Той се усмихна зловещо. — Не вярвам да имате време.

— Значи съдбата ми е предрешена, а?

Касапина продължи да се усмихва. Зад него Пернила Грип и другият синт ме гледаха с хищен интерес като котки, застанали пред клетка с канарче. Долу тълпата почваше да става нетърпелива.

— Доста усилия хвърлих, за да организирам този сеанс, разчитайки единствено на уверенията на Кадмин. Хората чакат с нетърпение да видят как Илайас Райкър ще плати за своите злодеяния и би било много рисковано да ги разочаровате. Да не говорим за липсата на професионализъм. Но пък и не вярвам, че сте дошли тук с надеждата да оцелеете, нали, мистър Ковач?

Спомних си притъмняващата пуста улица „Мина“ и сгърченото тяло на Ортега. Потиснах замайването и измъкнах от някакъв таен запас широка усмивка.

— Да, сигурно е така.

Тихи стъпки по мостчето. Стрелнах поглед към звука и видях Кадмин в същото облекло като мен. Чехлите тихо спряха и той приведе глава настрани, сякаш за пръв път ме виждаше истински. Тихо изрече:

*„Как да обясня всичката тази смърт?
Да кажа ли, че всеки я пресметна и описа
стойността на дните си
върху кървавата граница с несигурна ръка?
Те ще искат да знаят
как е извършена ревизията.
И да кажа ли, че поне веднъж
е извършена от онези,
които знаеха стойността
на похарченото през онзи ден“.*

Усмигнах се мрачно.

— „Ако искаш да загубиш битка, обсъждай я предварително.“

— Но в онези дни тя е била много по-млада. — Кадмин също се усмигна и съвършените бели зъби блеснаха на фона на загорялото му лице. — Едва навлязла в младежката възраст, ако мога да вярвам на предговора към „Фурии“.

— Младежите на Харлановия свят са по-издръжливи. Мисля, че тя е знаела за какво говори. А сега може ли да приключваме, ако обичаш?

Зад стъклата ревът на тълпата се надигна като прибой над каменист плаж.

36.

Долу на арената шумът беше по-неравен и хаотичен. Отделни гласове си пробиваха път през глъчката като перки на акули в бурно море, макар че без да използвам неврохимията, не можех да различа нито дума. Само един вик успя да долети ясно през всеобщия рев. Докато пристъпвах към края на ринга, някой изкрещя:

— Спомни си брат ми, *копеле мръсно!!!*

Озърнах се да видя чия е семейната вражда, но зърнах само море от гневни и развълнувани лица. Неколцина бяха скочили на крака, размахваха юмруци и тропаха по кънтящите метални трибуни. Жаждата за кръв растеше като нещо осезаемо, изпълвайки въздуха със задушлива гъстота. Опитах се да си припомня дали аз и моите връстници крещяхме така на боевете в Нова Пеща. Сигурно. А дори не познавахме противниците, които се млатеха и деряха за наше забавление. Тия хора поне имаха някаква емоционална причина да жадуват за кръв.

От другата страна на арената Кадмин чакаше със скръстени ръце. Гъвкавата стомана на силовите боксове по пръстите на двете му ръце лъщеше под яркото осветление. Изтънчено предимство — нямаше да направи боя неравен, но в крайна сметка щеше да си каже думата. Боксовете обаче не ме тревожеха толкова, колкото подсилените му системи за реагиране тип „Волята на Аллаха“. Преди малко повече от век бях се сблъсквал с подобни системи на Шария и знаех, че не са за пренебрегване. Малко старомодни наистина, но все пак солидна военна биомеханика и срещу тях неврохимията на Райкър, при това здравата разцентрирована от зашеметяващия лъч, нямаше почти никакви шансове.

Заех отбелязаната на пода позиция срещу Кадмин. Наоколо тълпата притихна и под лъчите на прожекторите към нас пристъпи Емси Касапина. Издокаран в пищни одежди за пред камерите на Пернила Грип, той приличаше на зловеща кукла от детски кошмар. Подходяща компания за Кърпалан. Вдигна ръце и вградените в гърлото

му микрофони отпратиха думите към мощни високоговорители по стените на трюма.

— Добре дошли на „Панамска роза“.

Откъм тълпата долетя лека глъчка, но хората все още бяха затаили дъх в очакване. Касапина знаеше това и бавно се завъртя, подсилвайки напрежението.

— Добре дошли на един изключителен и много специален спектакъл в „Панамска роза“. Приветствам ви с добре дошли за *последното кърваво унижение на Илайас Райкър*.

Тълпата обезумя. Вдигнах очи към лицата в полумрака и видях как пада тънката кожа на цивилизацията, а отдолу като окървавена плът надниква яростта.

Мощният механичен глас на Касапина прокънтя през свирепия рев. Той успокоително размаха ръце.

— Повечето сред вас си спомнят детектив Райкър от една или друга среща. За някои това име се свързва с пролята кръв, може би и със счупени кости. Тези спомени... тези спомени са болезнени; и навярно мнозина си мислят, че никога няма да ги забравят.

Вече ги бе накарал да млъкнат и заговори по-тихо.

— Приятели, не се надявам да изтрия тези ваши спомени, защото не това предлагаме тук на „Панамска роза“. Тук не продаваме тиха забрава, а спомен, независимо колко горчив ще се окаже. Не насън, приятели, а наяве. — Той рязко ме посочи с пръст. — Приятели мои, това е *реалното*.

Нови възторжени крясъци. Озърнах се към Кадмин и с отвращение вдигнах вежди. Можеше и да загина, но не ми се умираше от скука. Кадмин сви рамене. Интересуваше го единствено битката. Палячовщините на Касапина бяха просто дребна, но неприятна цена, която трябваше да плати.

— Това е реалното — повтори Касапина. — Тази вечер е вечер на истината. Тази вечер ще видите как Илайас Райкър умира, умира на колене и ако това не заличи спомените за вашите пребити тела и строщени кости, поне ще ги замени с други спомени — за това как пращят костите на мъчителя ви.

Тълпата избухна.

За момент се зачудих дали Касапина наистина прекалява. Истината за Райкър май се оказваше доста неуловима. Спомних си как

излязох от заведението на Джери и Октай веднага хукна да бяга, щом видя лицето на Райкър. Как самият Джери ми разправяше за срещите на монголеца с полицаия, чието тяло носех: „Райкър го гонеше като хлебарка. Преди две години го преби почти до смърт“. А после мнението на Баутиста за методите му: „Виждал съм го на разпити, непрекъснато караше по ръба“. Колко ли пъти бе прекрачвал ръба, за да привлече такава тълпа?

Какво би казала Ортега?

Помислих си за Ортега и нейното лице бе като островче на спокойствието сред дивата буря, раздухана от Касапина. С малко късмет и онова, което ѝ оставих в „Хендрикс“, тя щеше да унищожи Кавахара вместо мен.

Стигаше ми да го знам.

Касапина измъкна изпод одеждите си нож с тежко назъбено острие и го вдигна високо. В залата настана относителна тишина.

— Последният удар — обяви той. — Когато нашият матадор повали Илайас Райкър така, че да не може да стане, ще видите приставката, отрязана от живия му гръбнак и смачкана, за да знаете със сигурност, че той вече не съществува.

Той разтвори пръсти и отпусна ръка. Чист театър. Ножът остана да виси във въздуха, проблясвайки сред локалното гравитационно поле, после се издигна на около пет метра точно над центъра на арената.

— Да започваме — извика Касапина и се оттегли.

Настана вълшебен миг, изпълнен с някакво отпускане, сякаш току-що бяхме заснели епизод от сензофилм и сега можехме да си отпочинем, да прехвърляме шише уиски от ръка на ръка и да си подмятаме шегите зад скенерите. Да се надсмиваме на изтъркания сценарий, който ни принуждават да разиграваме.

Все още разделени от цялата ширина на ринга, ние започнахме да кръжим, като внимавахме да не разкрием какво сме замислили. Мъчех се да разчета нещо в жестовете и движенията на Кадмин.

„Биомеханичните системи «Волята на Аллаха», модели от 3.1 до 7, са прости, но не бива да бъдат подценявани“, инструктираха ни преди кацането на Шария. „Създателите им са гонили най-вече скорост и сила, и в това отношение са се справили превъзходно. Ако имат някаква слабост, тя е там, че техните бойни стратегии нямат

подсистема за случайни варианти. Поради това мъчениците от «Десницата на Аллаха» са склонни да се сражават с много ограничен спектър от бойни техники.“

На Шария нашите системи бяха свръхмодерни, снабдени с генератор за случайни варианти и вградени анализатори. Неврохимията на Райкър изобщо не можеше да се мери с подобно ниво на изтънченост, но чрез някои емисарски трикове можех поне да я усъвършенствам донякъде. Трудното беше да остана жив, докато анализирам бойните схеми на „Волята на Аллаха“ и...

Кадмин нападна.

Деляха ни почти десет метра; той ги преодоля за миг и връхлетя като ураган.

Техниките бяха елементарни, преки удари и ритници, но нанесени с такава мощ и бързина, че едва смогвах да ги отбивам. За контраатака не можеше да става и дума. Отбих първия удар надясно и използвах инерцията, за да отскоча наляво. Кадмин ме последва без колебание и замахна към лицето. Отметнах глава от удара и усетих как юмрукът закачи слепоочието ми, но не достатъчно силно, за да задейства бокса. Инстинктът ми подсказа да блокирам ниско и така отклоних с лакът ритника, който можеше да строши коляното ми. Последвалият удар с лакът ме улучи по темето и аз залитнах назад, като се борех да устоя на крака. Кадмин се втурна след мен. Опитах десен страничен саблен удар, но той имаше инерция и ме изпревари без усилие. Стрелна юмрук надолу и ме улучи в корема. Силовият бокс се включи със звук, напомнящ цвърчене на пържола в тиган.

Сякаш някой заби рибарска кука в червата ми. Самата болка от удара остана отгоре по кожата, а из коремните ми мускули плъзна отвратително вцепенение. Почувствах се като осакатен. Залитнах три крачки назад, рухнах на тепиха и се сгърчих като смазано насекомо. Смътно чух одобрителния рев на тълпата.

Безсилно извъртях глава и видях, че Кадмин се е отдръпнал и стои с вдигнати пред лицето юмруци. По стоманената лента на лявата му ръка примигваше червена светлина. Боксът се презареждаше.

Разбрах.

Първи рунд.

Боят с голи ръце има само две правила. Нанасяй жестоко и бързо колкото се може повече удари, за да повалиш противника. Щом падне,

убий го. Има ли други правила, това не е бой, а игра. Когато паднах, Кадмин можеше да ме довърши, но това не беше истински бой. Беше пародия, тоест игра, в която трябва да се причинят най-много страдания за удоволствие на публиката.

На тълпата.

Станах и вдигнах очи към безбройните мъгливи лица. Подсилени от неврохимията, очите ми различаваха блясък на слюнка по зъбите им. Прогоних болката в корема, плюх на тепиха и заех бойна стойка. Кадмин леко приведе глава, сякаш се съгласяваше с нещо, после отново нападна. Същият вихър от праволинейни техники, същата бързина и сила, но този път бях готов. Отбих първите два удара с летяща блокада и вместо да отстъпя, упорито останах пред Кадмин. Той загуби част от секундата, за да осъзнае какво правя, а сетне вече бе твърде късно. Почти бяхме опрели гърди в гърди. Нанесох удара с глава тъй жестоко, сякаш неговото лице принадлежеше на всеки един от крещящите зрители.

Орловият нос се строши с глухо хрущене и докато той се олюляваше, аз го повалих с ритник в коляното. Ръбът на дясната ми длан полетя като смъртоносно острие, търсейки гърлото, но Кадмин вече бе паднал. Превъртя се и ме подкоси с крак. Докато падах, той се надигна на колене и стовари сдвоен юмрук върху гърба ми. Зарядът ме разтърси. Забих глава в тепиха и усетих вкус на кръв.

Претърколих се, скочих на крака и видях как Кадмин отстъпва, бършейки кръвта от счупения си нос. Той погледна с недоумение червената ивица по дланта си, после мен и смаяно тръсна глава. Ухилих се немощно, събрах сили от прилива на адреналин, след като бях видял кръвта му, и вдигнах ръце в готовност за бой.

— Хайде, боклук — изграчих аз през смазаните си устни. — Ела да ми видиш сметката.

Още преди последната дума той връхлетя насреща. Този път почти не го докоснах. Вече нямаше осъзнат бой. Неврохимията доблестно устояваше на побоя, блокираше с всичка сила, за да ме спаси от боксовете и ми разкриваше пространство за случайни контраатаки, които според емисарския инстинкт имаха шанс да пробият бойната схема на Кадмин. Той ги отбиваше като досадни насекоми.

При последния от тези отчаяни удари не успях да се удържа на дистанция. Кадмин ме сграбчи за китката и дръпна напред. Идеално насочен въртелив ритник се стовари върху ребрата ми и аз чух как се пропукват. Кадмин дръпна отново, вкопчи се в лакътя на пленената ръка и неврохимията ми показва в поредица от застинали кадри как той замахва към ставата. Знаех какъв ще е звукът, знаех какъв звук ще издам самият аз, преди неврохимията да блокира болката. Ръката ми отчаяно се изви в хватката на Кадмин и аз паднах надолу. Хлъзгава от пот, китката ми се изплъзна на свобода. Кадмин удари с убийствена сила, но костта устоя, а и аз вече летях към тепиха.

Паднах върху наранените ребра и зрителното ми поле се разпадна на късчета. Сгърчих се, отблъсквайки стремежа да се свия на топка. Нейде на хиляда метра височина зърнах лицето на Кадмин.

— Ставай. — Гласът му звучеше като шум от разкъсан картон. — Не сме свършили още.

С рязко прегъване се изправих от кръста нагоре и замагнах към слабините. Ударът бе неточен и улучи месестата част на бедрото. Той небрежно отби и стовари силовия бокс право в лицето ми. Зърнах танцуващи разноцветни светлини, сетне всичко потъна в бяла мъгла. Ревът на тълпата избухна в главата ми, а през него чух зова на водовъртежа. Всичко кръжеше, ту се проясняваше, ту пак чезнеше като в гравитационна шахта, докато неврохимията се бореше да ме удържи в съзнание. Светлините падаха надолу и пак отскачаха към тавана, сякаш искаха да проверят доколко съм пострадал, но бързо губеха интерес. Съзнанието летеше по широка елиптична орбита из главата ми. Изведнъж отново се озовах на Шария, обкръжен в разбит паешки танк заедно с Джими де Сото.

„— Земята? — Лазерни изстрели отвън озаряват ухиленото му лице, нашарено с черни ивици. — Помийна яма, мой човек. Най-скапаното закостеняло общество, все едно се връщаш половин хилядолетие назад. Нищо не става там. Историческите събития са забранени.

— Глупости.

Острият вой на бомба-търсачка подчертава моето възражение. Споглеждаме се в сумрака на танковата кабина. Бомбардировката

продължава, откакто се смрачи, автоматичните оръжия гонят всяка топла и движеща се цел. По някое време, когато шарийските заглушители спряха да действат за малко, чухме, че междупланетната флота на адмирал Кърситър все още е на няколко светлинни секунди от нас и води бой за орбитално надмощие. Ако до разсъмване битката не е свършила, вероятно ще пратят пехотни части да ни избият. Изгледите не са добри.

Поне ефектът от бетатанатина почва да отминава. Усецам как температурата ми се нормализира. Околният въздух вече не прилича на вряла супа, а дишането престава да бъде мъчително, както доскоро, когато пулсът ни бе спаднал едва ли не до нула.

Автоматичната бомба избухва нейде съвсем наблизко и краката на танка трополят по корпуса. Замислено се озъртаме към дозиметрите.

— Глупости, а? — Джими надниква през назъбената дупка в бронята на танка. — Хей, човече, ти не си тамошен. Аз съм и ти казвам, че ако ми предложат избор между склад или живот на Земята, сериозно ще се замисля. Ако случайно ти се отвори път натам, бягай в обратна посока.“

Примигах и прогоних видението. Над мен смъртоносният нож лъщеше в гравитационното поле като слънчев лъч в дървесна корона. Джими чезнеше, отлиташе покрай ножа нагоре към покрива.

„— Казвах ли ти да не ходиш там, приятел? Виж се сега. — Той плю и изчезна, оставяйки само ехото от гласа си. — Помийна яма. Трябва да се добера до следващата сцена.“

Ревът на тълпата се сля в ритмично скандиране.

Гневът прониза мъглата в главата ми като нажежена тел. Надигнах се на лакът и отпратих поглед към Кадмин, който търпеливо чакаше от другата страна на ринга. Той ме видя и вдигна ръце, имитирайки моя жест отпреди малко. Над трибуните избухна див смях.

„Да се добера до следващата сцена.“

Залитайки, аз се изправих на крака.

„Ако не помагаш в къщната работа, някоя нощ Кърпалан ще дойде за теб.“

Гласът бликна в главата ми — глас, който не бях чувал почти цял век и половина обективно време. Гласът на човека, с когото не исках да

цапам паметта си, откакто станах самостоятелен. Баща ми и неговите прекрасни приказки за лека нощ. Как ще пропусне да дойде точно сега, когато съм най-зле.

„Кърпалан ще дойде за теб.“

„Е, нещо си се объркал, тате. Кърпалан стои отсреща и чака. Няма да дойде за мен, ще трябва аз да отида за него. Но все пак благодаря, тате. Благодаря за всичко.“

Изцедих последните остатъци от сила на клетъчно ниво в тялото на Райкър и бавно тръгнах напред.

Високо над ринга изтрещя разбито стъкло. Парчетата се поспаха като дъжд между Кадмин и мен.

Видях очите му, вдигнати към мостчето горе, после сякаш избухнаха целите му гърди. Главата и ръцете отхвъркнаха назад, като че нещо го бе изхвърлило от равновесие. Из залата прокървяха гърмеж. Предницата на затворническата униформа бе разкъсана и в тялото на Кадмин зейна разрез от гърлото на кръста. Изригнаха фонтани от кръв.

Аз се завъртях, погледнах нагоре и видях зад разбитото стъкло на мостчето Треп, все още прилепила око към цевта на осколочната карабина. По дулото танцуваха пламъчета — беше превключила на автоматична стрелба. Объркан, аз продължавах да се въртя, търсех целите, но на тепиха нямаше нищо друго, освен останките на Кадмин. Касапина не се виждаше никакъв, а в промеждутъците между експлозиите чувах как ревът на тълпата изведнъж се превръща в панически писъци. Всички бяха скочили на крака и се опитваха да избягат. Чак сега осъзнах. Треп стреляше в публиката.

Долу на пода на залата избухна изстрел от енергийно оръжие и някой изпищя. Тромаво и бавно се обърнах към звука. Касапина гореше.

Застанал разкрячен на вратата зад него, Родриго Баутиста стреляше с широк лъч от дългоцевен бластер. Касапина гореше от кръста нагоре, удряше се с ръце, но и те бяха обгърнати в пламъци. Пищеше по-скоро от ярост, отколкото от болка. Край краката му лежеше мъртва Пернила Грив с прогорена дупка в гърдите. Пред очите ми Касапина се прегъна над нея като фигура от разтопен восък, писъците му се превърнаха в стонове, после в нелепо електронно бълбукане и накрая стихнаха.

— Ковач?

Осколочната карабина на Треп бе замлъкнала и сред виковете и стонове на ранените гласът на Баутиста прозвуча неестествено гръмко. Той заобиколи горящия синт и се изкатери на ринга. По лицето му имаше кръв.

— Добре ли си, Ковач?

Аз се изкисках безсилно, после изведнъж притиснах длан към ребрата си, прорязани от остра болка.

— В страхотна форма съм. Как е Ортега?

— Нищо й няма. Упоихме я с летинол заради шока. Извинявай, че закъсняхме. — Той кимна към Треп. — На твоята приятелка й трябваше известно време, за да се добере до мен в управлението. Не искаше да минава по официалните канали. Каза, че нямало да изглежда добре в отчетите. И май имаше право — гледай каква каша забъркахме.

Огледах се. Определено имаше доста органични увреждания.

— Да. Ще имаш ли неприятности?

Баутиста се разсмя дрезгаво.

— Майтапиш ли се? Нахлуване без съдебна заповед. Органични увреждания на невъоръжени заподозрени. Ти как мислиш?

— Съжалявам. — Понечих да сляза от ринга. — Може пък да измислим нещо.

— Хей! — Баутиста ме хвана за ръката. — Те налетяха на ченге от Бей Сити. По нашия край не е прието. Някой трябваше да го каже на Кадмин, преди да допусне такава грешка.

Не бях сигурен дали има предвид Ортега или мен в носителя на Райкър, затова премълчах. Предпазливо вирнах глава и погледнах Треп. Тя презареждаше осколочната карабина.

— Цяла нощ ли ще стоиш там горе?

— Идвам веднага.

Тя зареди последния патрон, после направи изящно салто над парапета и полетя надолу. Само след метър падане гравитационната раница на гърба й се разпери и тя увисна над главите ни с пушка през рамо. С дългото си черно палто приличаше на низвергнат ангел.

Тя завъртя настройката на раницата, спусна се към пода и накрая кацна до Кадмин. Закуцах към нея. Няколко секунди гледахме мълчаливо разрязания труп.

— Благодаря — тихо казах аз.

— Забрави. Това се нарича културно обслужване. Извинявай, че доведох тия момчета, но ми трябваше подкрепление, и то спешно. Знаеш ли какво разправят за полицията по тия места? Най-голямата банда в квартала. Майтап, а? — Тя кимна към Кадмин. — Така ли ще го оставиш?

Вгледах се в лицето на мъченика, изкривено от внезапната смърт, и се помъчих да видя зад него Кърпения човек.

— Не — казах аз и преобърнах с крак трупа по очи. — Баутиста, ще ми послужиш ли с това пушкало?

Полицаят безмълвно ми подаде бластера си. Притиснах цевта към тила на Кърпения човек и зачаках да почувствам нещо.

— Някой да иска думата? — подметна Треп. — Просто го направи.

Дори и да имаше някакви коментари, баща ми се въздържа. Чувах само писъците на ранените зрители, но не им обръщах внимание.

Без да чувствам каквото и да било, аз натиснах спусъка.

37.

Все още не чувствах нищо един час по-късно, когато Ортега дойде и ме откри да седя на един от автоматичните повдигачи в залата за презареждане. Гледах зелената мъгла в празните резервоари. Херметичната врата глухо изпуктя и се отвори с бавно бръмчене, но аз не реагирах. Дори когато познах стъпките ѝ и чух тиха ругатня, докато се препъваше в кабелите по пода, не погледнах назад. Бях изключен, също като машината, върху която седях.

— Как се чувстваш?

Сведох очи и я видях до повдигача.

— Сигурно както изглеждам.

— Е, изглеждаш ужасно скапан. — Тя вдигна ръка и се хвана за радиатора. — Ще имаш ли нещо против, ако дойда при теб?

— Моля. Да ти подам ли ръка?

— Не. — Ортега опита да се изтегли нагоре, пребледня от усилието и увисна с крива усмивка. — Може би.

Подадох ѝ по-малко пострададалата си ръка и тя с пъхтене се изкатери горе. Поклеча смутено, после седна до мен и разтри раменете си.

— Божичко, ама че е студено. Откога седиш върху това чудо?

— Около час.

Тя погледна към празните резервоари.

— Видя ли нещо интересно?

— Мисля си.

— О. — Тя пак помълча. — Знаеш ли, тоя скапан летинол е лош и от зашеметяващия лъч. Когато си зашеметен, поне знаеш, че нещо не е наред. Летинолът ти казва, че каквото и да си преживял, вече светът е чудесен, затова гледай напред и не се безпокой. А пък после се препъваш в първия срещнат кабел.

— Вероятно в момента би трябвало да лежиш — тихо казах аз.

— Да, и ти също. Утре ще имаш физиономия като палитра. Мърсър би ли ти нещо обезболяващо?

— Не ми трябва.

— Леле, колко сме храбри! Нямахме ли уговорка да пазиш тоя носител?

Усмихнах се замислено.

— Ако видиш как си изпати другият...

— Видях. Изкормил си го с голи ръце, а?

Опитах да се усмихна.

— Къде е Треп?

— Шантавата ти приятелка ли? Няма я. Подхвърли на Баутиста нещо за конфликт на интересите и изчезна в нощта. Баутиста си скубе косите и се чуди как да замаже положението. Ще дойдеш ли да поговорим с него?

— Добре.

Размърдах се неохотно. В зелената светлина на резервоарите имаше нещо хипнотично и в замаяния ми мозък започваха да кръжат идеи, които се хапеха една друга. Вместо да ме облекчи, смъртта на Кадмин само бе подпалила в гърдите ми фитила на убийствена ярост. Някой трябваше да плати за всичко това.

Лично.

Но не бе само лично. Засягаше и други. Луиз по прякор Анемона, нарязана върху операционната маса; Елизабет Елиът, заклана от клиент и твърде бедна, за да получи нов носител; Айрин Елиът, плачеща за тяло, което някаква корпоративна кучка носеше през четните месеци; Виктор Елиът, разкъсван между загубата и завръщането на една жена — уж същата и все пак различна. Засягаше един млад негър, изправен пред семейството си в съсипано бяло тяло на средна възраст; засягаше Вирджиния Видаура, тръгнала към хранилището с презрително вирната глава и последна цигара в устата, без да дава пет пари за дробовете, които несъмнено щяха да станат собственост на някой корпоративен вампир. Засягаше Джими де Сото, изтръгнал собственото си око сред калта и огъня на Иненин, както и милиони други като него из целия Протекторат — единици човешки потенциал, събрани насила, а сетне изхвърлени на буницето на историята. Някой трябваше да плати за всички тях и за още мнозина.

Малко замаян, аз слязох от повдигача и помогнах на Ортега да ме последва. Ръцете ме заболяха от тежестта ѝ, но далеч по-болезнено бе внезапното, вледеняващо разбиране, че това са последните ни часове заедно. Не знаех откъде е дошло, но идваше заедно с онази плътна,

каменна тежест в ума ми, на която отдавна бях свикнал да вярвам повече, отколкото на логичната мисъл. Напуснахме залата, хванати ръка за ръка, и всъщност забелязахме този факт едва когато в коридора отвън налетяхме на Баутиста и инстинктивно се отдръпнахме един от друг.

— Търсех те, Ковач. — Не знам дали имаше някакво мнение относно държането за ръце, но във всеки случай лицето му не се промени. — Твоята приятелка духна и ни остави сами да разчистваме кашата.

— Да, Крис... — Млъкнах и кимнах към Ортега. — Казаха ми. Взе ли и осколочната карабина?

Баутиста кимна.

— Значи разполагаш с идеална история. Някой ви се обажда за стрелба в „Панамска роза“, пристигате да проверите и откривате публиката избита, Кадмин и Касапина мъртви, а мен и Ортега с единия крак в гроба. Сигурно някой е имал зъб на Касапина.

С крайчеца на окото си зърнах как Ортега поклати глава.

— Няма да мине — каза Баутиста. — Всички обаждания до управлението се записват. На патрулните коли също.

Свих рамене и усетих как емисарят в мен се събужда.

— И какво от това? Вие с Ортега сигурно си имате осведомители в Ричмънд. Хора, чиито имена не можете да разкриете. Потърсили са ви по частен телефон, който за жалост случайно е станал на парчета, докато сте си пробивали път през остатъците от охраната на Касапина. Няма следи. И мониторите също са безполезни, защото тайнственият организатор на стрелбата е изтрил цялата автоматизирана охранителна система. Мисля, че може да се уреди.

Баутиста не изглеждаше убеден.

— Предполагам. За тая работа ще ни трябва спец по данните. Дейвидсън го бива, но не чак дотам.

— Мога да ви намеря спец. Нещо друго?

— Някои от зрителите още са живи. Не че могат да предприемат нещо в момента, но заплашват.

— Зарежи ги. Най-много да са видели Треп. А и за нея не ми се вярва. Цялата работа приключи за секунди. Остава само да решим кога да викнем линейките.

— Не бива много да се бавим — каза Ортега. — Инак ще стане подозрително.

Баутиста изсумтя.

— Цялата тая шибана история е подозрителна. До довечера цялото управление ще знае какво се е случило.

— Май ви се случва често, а?

— Не е смешно, Ковач. Касапина прекрачи границата и знаеше какво му се пише.

— Касапина — промърмори Ортега. — Тоя скапаняк сигурно има някъде резервно копие. Щом се презареди, ще хукне да иска разследване.

— Може и да не хукне — каза Баутиста. — Според теб откога е в синтетичното тяло?

Ортега сви рамене.

— Кой знае? Носеше го миналата седмица. Значи поне оттогава, освен ако е актуализирал резервното копие. А това струва страшно много пари.

— Ако бях на мястото на Касапина — казах замислено аз, — бих се актуализирал при всяко по-важно събитие. Независимо от цената. Не бих искал да се събудя и да не знам какви съм ги надробил една седмица преди да ме палнат.

— Зависи какво правиш — изтъкна Баутиста. — Ако е някаква много незаконна гадост, може би ще предпочетеш да не знаеш. Така минаваш спокойно през детектора на лъжата и се прибиращ с усмивка.

— Нещо повече. Няма дори...

Млъкнах и се замислих. Баутиста нетърпеливо махна с ръка.

— Както и да е. Ако Касапина се събуди, без да знае, може да поразпита тук-там, но няма да бърза да намеси полицията. А ако знае... — Той разпери ръце. — Ще е по-тих от оргазъм на католик. Мисля, че сме на чисто.

— Тогава викай линейките. И може би си струва да викнеш Мурава за...

Но гласът на Ортега заглъхна, защото бе видяла как последното късче от мозайката си ляга точно на мястото. Разговорът между двамата полицаи стана откъслечен и неясен като размяна на съобщения през пращането на служебни радиостанции. Аз гледах

някаква малка вдлъбнатина в металната стена до мен и проверявах идеята с всеки възможен логичен тест.

Баутиста ми хвърли странен поглед и отиде да вика линейките. Когато останахме само двамата, Ортега леко докосна ръката ми.

— Хей, Ковач. Добре ли си?

Примигах.

— Ковач?

Протегнах ръка към стената, сякаш исках да се уверя, че е истинска. В сравнение с твърдостта на идеята в главата ми всичко наоколо изглеждаше безплътно.

— Кристин — бавно изрекох аз, — трябва да се кача на „Глава в облаците“. Знаем какво са направили с Банкрофт. Мога да унищожа Кавахара и да прокарам Резолюция 653. И да оневиня Райкър.

Ортега въздъхна.

— Ковач, това вече го...

— Не. — Яростта в гласа ми бе тъй внезапна, че стресна дори мен. Усетих болка, когато натъртеното лице на Райкър се напрегна. — Това вече не са предположения, а факти. И ще се кача на „Глава в облаците“. Със или без твоя помощ, но ще се кача.

— Ковач. — Ортега поклати глава. — Погледни се. На нищо не приличаш. В момента не можеш да се опреш и на уличен сводник от Окланд, а говориш за тайна акция срещу един от Домовете по Западното крайбрежие. Как ще минеш през охраната на Кавахара със счупени ребра и такава физиономия? Забрави.

— Не съм казал, че ще е лесно.

— Ковач, това няма да стане. Прикривах записите от „Хендрикс“, докато извъртиш номера с Банкрофт, но търпението ми беше дотук. Играта свърши, приятелката ти Сара ще се прибере у дома и ти би трябвало да сториш същото. Точка. Не ме интересува на кого имаш зъб.

— Наистина ли искаш Райкър да се завърне? — тихо попитах аз.

За момент си помислих, че ще ме цапардоса. Разширените ѝ ноздри преbledняха и дясното рамо се приведе за удар. Така ѝ не разбрах какво я спря — замайването или чувството за дисциплина.

— За такива приказки би трябвало да ти тегля един, Ковач — каза спокойно тя.

Вдигнах ръце.

— Давай, в момента не мога да се опра и на уличен сводник от Окланд. Нали така каза?

Ортега изръмжа презрително и понечи да се обърне. Протегнах ръка да я докосна.

— Кристин... — Поколебах се. — Извинявай. Онова, за Райкър, беше гадно. Няма ли поне веднъж да ме изслушаш докрай?

Тя пак се обърна към мен и наведе глава, прикривайки чувствата си зад маска на безразличие. Преглътна.

— Няма. Твърде много неща се случиха. — Тя се изкашля. — Не искам да страдаш повече, Ковач. Просто не искам да се съсипваш, това е.

— Тоест да не съсипвам носителя на Райкър?

Ортега ме погледна.

— Не — каза тихо тя. — Не това имах предвид.

После изведнъж се озова плътно до мен в мрачния метален коридор, прегърна ме и зарови лице върху гърдите ми. Аз също преглътнах и я стиснах здраво, докато последните остатъци от нашето общо време изтичаха като зрънца пясък през пръстите ми. И в този момент бих дал почти всичко, за да нямам план, който да ѝ изложи, нищо да не е в състояние да разруши растящото между нас чувство, и да не мразя тъй силно Рейлийн Кавахара.

Бих дал почти всичко.

Два след полунощ.

Обадих се на Айрин Елиът в апартамента на „Джаксол“ и я вдигнах от сън. Казах ѝ, че имаме проблем, и ще позлатим онзи, който ни се притече на помощ. Тя кимна сънено. Баутиста отиде да я вземе с полицейска кола без отличителни знаци.

Когато се върнаха, „Панамска роза“ грееше като за градинско увеселение. Вертикалните прожектори покрай корпуса създаваха чувството, че корабът е увиснал в нощта на възета от светлина. Полицейски илуминиеви ленти ограждаха целия пристан и отделни места по палубата. Покривът на трюма, където протече битката, беше вдигнат, за да осигури пряк достъп на линейките, а светлината на полицейските прожектори вътре се издигаше в мрака като зарево над

металургичен завод. Небето гъмжеше от полицейски коли, други бяха спрели на кея с мигащи лампи.

Посрещнах я на мостчето.

— Искам си тялото — извика тя през воя на сирени и рева на двигатели. В блясъка на прожекторите черната ѝ коса изглеждаше почти руса.

— Не мога да го уредя в момента — изкрещях в отговор аз. — Но ще стане. Първо гледай да свършиш работата. Покажи на какво си способна. А сега дай да се укрием, преди да са дошли скапаните журналисти.

Местните ченгета държаха пресата настрани. Все още разтреперана и замаяна, Ортега наметна полицейски шинел и отиде да им помага със същата свирепа целенасоченост, която я държеше на крака. Целият отдел „Органични увреждания“ се бе струпал на кораба. Крещяха, опираха рамо до рамо, лъжеха, мажеха, псуваха и се бореха да удържат фронта, докато Елиът трескаво фалшифицираше видеозаписите. Треп имаше право — бяха най-голямата банда в квартала.

— Утре се изнасям от апартамента — каза ми Елиът, без да прекъсва работата. — Няма да ме откриеш там.

Тя помълча, като си подсвиркваше през зъби и проверяваше подправените кадри. После ми хвърли поглед през рамо.

— Ти каза, че за тая работа ще ме позлатят. Ще са ми задължени, така ли?

— Да, така казах.

— Тогава ще се свържа с тях. Викни старшия офицер, искам да поговорим. И недей да ме търсиш в Ембър. Няма да бъда там.

Гледах я мълчаливо. Елиът отново се зае с работата.

— Трябва да остана сама за известно време — промърмори тя. За мен това бе недостъпен лукс.

38.

Гледах го как си налива петнайсетгодишно малцово уиски, как отнася чашата до телефона и се настанява удобно. В една от линейките бяха залепили счупените ребра, но все още из целия хълбок пламтеше една огромна болка, пронизвана сегиз-тогиз от нажежени игли. Той отпи глътка уиски, стегна се и набра номера.

— Резиденция Банкрофт, с кого желаете да говорите?

Беше пак жената със строг костюм, която ми отговори при последното обаждане до Слънчевия дом. Същият костюм, същата коса, дори същият грим. Може да беше виртуален образ.

— Мириам Банкрофт — каза той.

Отново имах чувството, че съм пасивен наблюдател. Същото усещане за прекъсната връзка, както в онази нощ пред огледалото, докато носителят на Райкър подготвяше оръжията. Разпадане. Само че този път беше много по-зле.

— Един момент, моля.

Жената изчезна от екрана и на нейно място се появи трептящото пламъче на клечка кибрит под звуците на тиха музика, която звучеше като есенни листа, подмятани от вятъра по протрит и разместен паваж. Измина около минута, после се появи Мириам Банкрофт, безупречно облечена с официален жакет и блуза. Тя повдигна идеално оформената си вежда.

— Мистър Ковач. Каква изненада.

— Ами... да. — Той смутено размърда ръка. Дори и по телефона Мириам Банкрофт излъчваше чувственост, която го изкарваше от равновесие. — Връзката обезопасена ли е?

— Да, в разумни граници. Какво искате?

Той се изкашля.

— Напоследък размишлявах. Има неща, които бих желал да обсъдим. Аз... може би ви дължа извинение.

— Нима? — Този път подскочиха двете вежди. — Кога точно предлагате да го сторим?

Той сви рамене.

— В момента нямам нищо друго предвид.

— Да. Аз обаче имам нещо предвид в момента, мистър Ковач. Заминавам за среща в Чикаго и ще се върна на крайбрежието едва утре вечер. — Едва доловим намек за усмивка трепна в ъгълчетата на устните ѝ. — Ще почакате ли?

— Разбира се.

Тя присви очи и се приведе към екрана.

— Какво ви е на лицето?

Той вдигна ръка към една от синините. Беше се надявал да не бият на очи в зле осветената стая. А и не очакваше Мириам Банкрофт да се окаже толкова наблюдателна.

— Дълга история. Ще ви кажа, като се видим.

— Е, просто няма как да устоя на подобно предложение — иронично отвърна тя. — Утре следобед ще пратя лимузина да ви вземе от „Хендрикс“. В четири часа, удобно ли е? Добре. До утре.

Екранът изгасна. Той го погледа още малко, после изключи телефона и завъртя стола към площадката на перваза.

— Изнервя ме — каза той.

— Да, и мен също. Е, то си е ясно.

— Много смешно.

— Старая се.

Станах да взема шишето уиски. Мимоходом зърнах отражението си в огледалото до леглото.

Носителят на Райкър изглеждаше като човек, който си е пробивал път с главата напред през всички житейски несгоди. Човекът в огледалото беше съвсем различен. Той сякаш умееше елегантно да отскочи от всяка криза и да гледа как съдбата тромаво рухва по очи. Движенията на тялото бяха котешки, изпълнени с плавна и точна икономия на усилия, която би допаднала на Анчана Саломао. Гъстата, почти синкавочерна коса падаше на меки вълни към измамно тесните рамене, а в скосените очи се спотайваше кротко, безгрижно усещане, че Вселената е добро място за живеене.

Бях в технологичния нинджа само от няколко часа — седем и четирийсет и две минути според часовника в горния ляв ъгъл на зрителното поле, — но не изпитвах обичайните странични ефекти на презареждането. Взех шишето с тънката, дълга ръка на художник и простицката игра на кости и мускули изпълни сърцето ми с радост.

Неврохимичната система „Хумало“ пулсираше непрестанно на границата на възприятията, сякаш възпяваше тихичко безбройните възможности на тялото във всеки отделен момент. Никога, дори и по време на службата в Корпуса, не бях носил подобно тяло.

Спомних си думите на Касапина и мислено поклатих глава. Ако онези от ООН си въобразяваха, че могат да наложат десетгодишно колониално ембарго върху това, значи живееха в друг свят.

— Не знам за теб — каза той, — но положението ми се вижда ужасно смахнато.

— Иска ли питане.

Налях си и му предложих бутилката. Той поклати глава. Върнах се на перваза и опрях гръб в стъклото.

— Как го издържаше Кадмин, по дяволите? Ортега разправя, че непрекъснато работел със себе си.

— С всичко се свиква. Освен това Кадмин беше луд.

— А ние не сме, така ли?

Свих рамене.

— Ние нямахме избор. Освен да си тръгнем, искам да кажа. По-добре ли щеше да бъде?

— Ти ми кажи. Ти си онзи, дето ще тръгва срещу Кавахара. Мен само ще ме прецакат и толкоз. Между другото, на Ортега май не й допадна тая част от уговорката. Нали разбираш, тя и преди беше объркана, а сега...

— Тя била объркана! А на мен какво ми е, а?

— Знам какво ти е, идиот. Нали сме едно и също.

— Тъй ли? — Отпих от чашата и лекичко я размахах. — Според теб колко време трябва, за да престанем да бъдем едно и също?

Той сви рамене.

— Човекът е онова, което си спомня. Засега имаме само седем-осем часа живот поотделно. Няма как да ни промени сериозно, нали?

— При четирийсет и няколко години спомени? Едва ли. А личността се гради върху най-ранните.

— Да, така разправят. И като стана дума, да те питам нещо. Как се чувстваш, тоест как се чувстваме след смъртта на Кърпалан?

Размърдах се смутено.

— Трябва ли да говорим за това?

— Все за нещо трябва да си говорим. Няма накъде да мърдаме до сутринта.

— Излез, ако ти се иска. А пък в краен случай — аз посочих с палец към тавана — мога да напусна, както дойдох.

— Всъщност не ти се приказва много за това, нали?

— Не беше чак толкова трудно.

Това поне беше вярно. Според първоначалния вариант на плана носителят нинджа трябваше да остане в апартамента на Ортега, докато носителят Райкър замине с Мириам Банкрофт. После ми хрумна, че за удара срещу „Глава в облаците“ ще ни трябва работна връзка с „Хендрик“ и че няма начин нинджата да докаже кой е, освен ако се съгласи хотелът да му направи пълно сканиране. Стори ми се по-добра идея носителят Райкър да представи нинджата, преди да потегли с Мириам Банкрофт. Тъй като Райкър несъмнено бе все още под наблюдение, поне от страна на Треп, изглеждаше много лоша идея двете копия да излязат заедно от хотела. Взех назаем от Баутиста гравитационна раница и антирадарен костюм, после точно преди разсъмване прекосих рядкото въздушно движение и кацнах скришом върху един корниз на четирийсет и втория етаж. Носителят Райкър вече бе предупредил „Хендрик“ и хотелът ме пусна вътре през вентилационната шахта.

С неврохимията „Хумало“ всичко се оказа по-лесно, отколкото да вляза през парадния вход.

— Виж какво — каза Райкър. — Ти и аз сме едно и също. Знам всичко, което знаеш. Какво пречи да си поговорим?

— Ако знаеш всичко, което знам, какъв смисъл има да си говорим?

— Понякога е полезно да изкараш нещата навън. Дори когато разговаряш с някого, всъщност говориш на себе си. Другият просто отбива топката. Трябва да излееш каквото ти е на душата.

Въздъгнах.

— Не знам. Отдавна погребях всички онези глупости за тате. Сега са мъртви и заровени.

— Да, бе.

— Сериозно говоря.

— Не. — Той насочи пръст срещу мен, както бях сторил с Банкрофт, когато не искаше да приеме доводите ми на балкона в

Слънчевия дом. — Самозалъгваш се. Помниш ли онзи сводник, дето го срещнахме при Лаело, когато влязохме в единайсеторката на Шонагън? Онзи, дето едва не го убихме, преди да ни дръпнат.

— Чиста химия. Бяхме се надрусали с тетрамет и се перчихме заради единайсеторката. Мама му стара, бяхме едва на шестнайсет.

— Дрън-дрън. Сторихме го, защото приличаше на тате.

— Може би.

— Факт. А през следващите петнайсет години усърдно изтребвахме всевъзможни представители на властта пак по тази причина.

— Я си гледай работата! През тия петнайсет години изтребвахме всеки, който ни се изпречеше. Бяхме военни, с това си изкарвахме хляба. И изобщо откога сводниците станаха представители на властта?

— Добре де, може петнайсет години да сме избивали сводници. Използвачи. Може да сме им връщали тъпкано.

— Той никога не е карал мама да проституира.

— Сигурен ли си? Тогава защо, по дяволите, връхлетяхме по линията на Елизабет Елиът като тактическа ядрена ракета? Защо сложихме ударението в цялото разследване върху бардаците?

— Защото — отвърнах аз, като гаврътнах един пръст уиски — такава си беше същността на разследването от самото начало. Тръгнахме по линията на Елизабет Елиът, защото изглеждаше обещаваща. Емисарска интуиция. Отношението на Банкрофт към жена му...

— О, Мириам Банкрофт. Това вече е съвсем друга музика.

— Млъквай. Елиът беше отлична находка. Без онази екскурзия в биокабините на Джери изобщо нямаше да стигнем до „Глава в облаците“.

— А-а-а! — Той възмутено махна с ръка и надигна чашата. — Вярвай каквото си щещ. Аз ти казвам, че Кърпалан беше символ на тате, защото не можехме да си позволим да гледаме истината в очите и затова ни хвана шубето първия път, когато видяхме мозаечен образ във виртуална среда. Помниш, нали? Онова забутано заведение на Адорасион. След представлението цяла седмица сънувахме гняв и омраза. Събуждахме се с парчета от възглавницата в ръце. Затова ни пратиха на психиатър.

— Да, помня — озъбих се аз. — Помня какъв страх ме гонеше, но от Кърпалан, не от тате. Помня, че изпитах същото, когато срещнахме Кадмин на виртуалния разпит.

— А сега той е мъртъв. Как се чувстваме?

— Нищо не чувствам.

Той пак вдигна пръст срещу мен.

— Криеш.

— Нищо не крия. Скапаният се изпречи на пътя ми, заплаши ме и сега е мъртъв. Край на предаването.

— А случайно още някой да те е заплашвал? Когато беше малък, може би?

— Повече не говоря на тая тема. — Посегнах към шишето и отново напълних чашата си. — Избери друга. Какво ще речеш за Ортега. Как се чувстваме спрямо нея?

— Ти да не би да се каниш да изпразниш шишето?

— Искаш ли малко?

— Не.

Разперих ръце.

— Тогава какво те засяга?

— Май искаш да се напиеш?

— Много ясно, че искам. Щом се налага да разговарям със себе си, не виждам защо да съм трезвен. Хайде, казвай за Ортега.

— Не искам да говоря за нея.

— Защо? — попитах логично аз. — Все за нещо трябва да си говорим, ти сам го каза. Какво ти пречи Ортега?

— А на теб какво ти пречи, че изпитваме различни чувства към нея. Вече не си в носителя на Райкър.

— Това не значи...

— Значи. Онова между нас и Ортега е изцяло на физическа основа. Нямаше време за друго. Затова сега си доволен да разговаряш за нея. В този носител изпитваш само смътна носталгия по яхтата, подкрепена от шепа спомени. Вече никаква химия не те тормози.

Потърсих нещо да кажа и изведнъж открих, че няма какво. Внезапно изникналата разлика увисна между нас като трети, нежелан гост в стаята.

Носителят Райкър прерови джобовете си и измъкна цигарите на Ортега. Пакетът беше съвсем сплескан. Той извади цигара, огледа я с

прискърбие и я ухапа. Помъчих се да прикрия упрека в очите си.

— Последната — каза той и докосна запалителната ивица.

— В хотела сигурно има още.

— Да. — Той издиша дима и аз неволно му завидях за порока. — Знаеш ли, има нещо, което трябва да обсъдим в момента.

— Какво?

Но вече знаех. И двамата знаехме.

— На тепсия ли да ти го понеса? Добре. — Той отново смукна цигарата и угрижено сви рамене. — Трябва да решим кой от нас ще бъде премахнат, когато всичко свърши. И тъй като индивидуалният ни инстинкт за самосъхранение нараства с всяка минута, трябва да решим час по-скоро.

— Как?

— Не знам. Кое би предпочел да си спомняш? Как си очистиш Кавахара? Или как чукаш Мириам Банкрофт? — Той се усмихна кисело. — Май няма нужда да питам.

— Хей, не става дума за някакво си чуване на плажа. Това е секс с няколко дубликата. Комай единственото истински незаконно развлечение в днешно време. Така или иначе, Айрин Елиът каза, че можем да си направим присадка на паметта, та да запазим и двете преживявания.

— Вероятно. Тя каза, че *вероятно* можем да си направим присадка на паметта. И това не променя факта. Един от двамата ни трябва да бъде изтрит. Няма да бъде пълно сливане, само присадка от единия на другия. Обработка. Искаш ли да си причиниш такова нещо? На онази твоя част, която ще оцелее. Та ние дори не искахме да мислим за обработка на виртуалното копие. Как ще живеем с това? Не, всичко трябва да стане чисто. Единият или другият. И трябва да решим кой от двамата.

— Аха. — Взех бутилката и унило се загледах в етикета. — Е, как да го направим? С игра ли? Хартия, ножица, камък — да речем, който победи от пет опита.

— Мислех си за нещо по-разумно. Нека си разказваме спомените от този момент нататък, а след това да решим кои искаме да запазим. Кои са по-ценни.

— Как, по дяволите, ще измерим подобно нещо?

— Ще разберем. Знаеш, че ще разберем.

— Ами ако един от нас излъже? Ако разкраси истината, за да изглежда по-привлекателен спомен. Или ако излъже кое му харесва.

Той присви очи.

— Ти сериозно ли?

— Много неща могат да станат за няколко дни. Както сам казваш, и двамата ще искаме да оцелеем.

— Ако държиш, Ортега може да ни провери с детектор на лъжата.

— Предпочитам играта.

— Я ми дай тая проклета бутилка. Щом не го взимаш на сериозно, и аз няма да си правя труда. Майната му, може пък да те гръмнат и всичко да се реши.

— Благодаря.

Подадох му шишето и видях как си наля скромно два пръста. Джими де Сото казваше, че е светотатство да пиеш повече от пет пръста по какъвто и да било повод. След това било все едно с какво ще се натряскаш. Имах чувството, че тази вечер ще наруша неговия завет.

Вдигнах чашата.

— За единството на целите.

— Да, и за края на самотното пиянство.

Почти цял ден по-късно махмурлукът още ме мъчеше, докато го гледах да излиза от хотела. Видях на монитора как прекрачи на тротоара и изчака дългата лъскава лимузина да кацне. Когато страничната врата се отвори, зърнах за миг профила на Мириам Банкрофт. После той се качи, вратата плавно плъзна надолу и ги закри. Лимузината се разтнесе и излетя.

Глътнах на сухо две хапчета против главоболие, дадох им десет минути преднина и отидох на покрива да чакам Ортега.

Беше студено.

39.

Ортега носеше куп новини.

Айрин Елиът се обадила, че е готова да разговаря за нов удар. Обаждането дошло по насочен лъч — толкова тънък виждали за пръв път — и Елиът заявила, че ще преговаря единствено с мен.

Междувременно инсценировката около „Панамска роза“ вървяла с пълна пара, а Ортега все още успявала да задържи записите от „Хендрик“. След смъртта на Кадмин следствието се превръщало в чиста формалност и никой нямало да се рови из него. Току-що започнала анкета на Вътрешния отдел по въпроса как се е измъкнал убиецът. Поради предполагаемото участие на изкуствен интелект, вероятно щели да опрат и до „Хендрик“, но това още не било на дневен ред. Имало да се уредят някакви процедури между отделите, а Ортега обяснила на Мурава, че остават неизяснени подробности. Капитанът ѝ дал две седмици да ги разчисти; подразбирало се, че Ортега не гори от любов към Вътрешния отдел и няма желание да му оказва съдействие.

Двама детективи от Вътрешния отдел душили около „Панамска роза“, но всички в „Органични увреждания“ дали рамо на Ортега и Баутиста. Засега официалната версия оставала непробиваема.

Разполагахме с още две седмици.

Ортега полетя на североизток. Инструкциите на Елиът ни насочваха към малка групичка стандартни сферични къщурки, струпани около западния бряг на горско езеро, на стотици километри от всеки по-голям град. Когато завихме над селището, Ортега изсумтя доволно.

— Познаваш ли това място?

— Не, но знам други подобни. Хакерска комуна. Виждаш ли оная антена в центъра? Вързали са я с някой стар геостационарен спътник и така си осигуряват свободен достъп до цялото полукуълбо.

Вероятно тук се извършва значителна част от информационните престъпления по Западното крайбрежие.

— Не ги ли гони полицията?

— Зависи. — Ортега кацна на брега, недалече от крайните къщички. — Истината е, че тия хора поддържат във форма старите орбитални платформи. Без друго някой ще трябва да плати за бракуване и демонтаж, а това излиза скъпичко. Докато играят на дребно, никой не ги закача. Отдел „Комуникационни престъпления“ си има по-важни грижи, никой друг не появява интерес. Идваш ли?

Слязох и тръгнахме по брега към селището. От въздуха се усещаше някаква подредба на сградите, но сега видях, че всяка сфера е нашарена с пъстри картинки или абстрактни мотиви. Една с една не си приличаха, макар че тук-там забелязвах ръка на художник. Освен това към много от къщичките имаше пристроени веранди или вторични мехури, та дори и бараки от дървесни трупи. На изпънати въжета висеше пране, а наоколо търчаха мръсни и щастливи деца.

Пазачът на лагера ни посрещна зад първия кръг от сгради. Беше висок над два метра и вероятно тежеше колкото моите двама носители, взети заедно. Под широкия сив гащеризон забелязах стойката на боец. Имаше изненадващо червени очи и къси рога над слепоочията. Лицето под рогата бе състарено и осеяно с белези. И като странен контраст с всичко това носеше на лакът малко дете.

Той ми кимна.

— Ти ли си Андерсън?

— Да. Това е Кристин Ортега.

Изненадах се колко банално прозвуча името. Без чувствителността на Райкър към нейните феромони не ми оставаше почти нищо, освен смътната преценка, че жената до мен е стройна, привлекателна и самоуверена, донякъде като Вирджиния Видаура.

Плюс малко спомени.

Зачудих се дали и тя изпитва същото.

— Ченге, а?

Тонът на бившия боец не преливаше от сърдечност, но и не долових сериозни враждебни нотки.

— В момента не е на служба — отсякох решително аз. — Тук ли е Айрин?

— Да. — Той прехвърли детето на другата си ръка и посочи. — Онзи мехур със звездите. Чака ви.

В този момент Айрин Елиът излезе от въпросната къщичка. Рогатият пазач изсумтя и ни поведе нататък, като по пътя подир него се повлякоха още деца. Елиът ни гледаше с ръце в джобовете. Също като бившия боец беше облечена с гащеризон, чиято сивота подчертаваше пъстрите шарки на лентата около челото ѝ.

— Посетителите ти — каза рогатият. — Наред ли е всичко?

Елиът кимна. Той постоя още малко, после сви рамене и се отдалечи, обкръжен от децата. Елиът го проследи с поглед, сетне се завъртя към нас.

— Влизайте.

Отвътре мехурът бе разделен на части с дъсчени стени и черги, закачени на тел. По стените висяха картини, повечето от които изглеждаха дело на местните дечурлига. Елиът ни въведе в меко осветена стая с възглавници по пода и вехт терминал на шарнир, залепен с епоксидна смола за стената. Изглеждаше попривикнала към носителя и движенията ѝ бяха спокойни, уверени. Бях забелязал това още на борда на „Панамска роза“, но сега си личеше по-ясно. Тя се настани на една от възглавниците и ме изгледа въпросително.

— Ти ли си това, Андерсън?

Кимнах мълчаливо.

— Ще ми кажеш ли защо?

Седнах срещу нея.

— Зависи от теб, Айрин. С нас ли си или не?

— Гарантираш ли, че ще си получа тялото? — Тя полагаше отчаяни усилия да говори небрежно, но нямаше как да прикрие копнежа в гласа си. — Това ли е сделката?

Озърнах се към Ортега, която кимна.

— Така е. Ако приключим с успех, ще можем да го реквизираме с федерална заповед. Издъним ли се, най-вероятно ни чакат по два века на всеки.

— По федерална заповед ли работите, лейтенант?

Ортега се усмихна насила.

— Не съвсем. Но според хартата на ООН ще можем да приложим заповедта с обратна сила. Както казах, ако успеем.

— Федерална заповед с обратна сила. — Елиът ме погледна с вдигнати вежди. — За това бях чувала само в легендите. Сигурно става дума за нещо огромно.

— Така е — потвърдих аз.

Елиът присви очи.

— А ти вече не работиш за „Джаксол“, нали? Кой, по дяволите си всъщност, Андерсън?

— Добрата фея-кръстница, Елиът. Защото, ако лейтенантът не успее с реквизицията, аз лично ще откупя тялото. Това ти го гарантирам. Е, с нас ли си?

Айрин Елиът удържа привидното безразличие още миг, през който усетих как техническото ми уважение към нея придобива по-личен характер. После кимна.

— Разправяй.

Разправих й всичко.

Отне ми около половин час. Ортега ту стоеше до нас, ту крачеше неспокойно из къщичката. Не можех да я упрегна. През последните десет дни бе нарушила на практика всички неписани закони на занаята си, а сега се замесваше в начинание, което при провал гарантираше богата гама от присъди над век за всички участници. Според мен без подкрепата на Баутиста и останалите колеги навярно нямаше да рискува — дори заради лютата си ненавист към Матовете. Дори заради Райкър.

Или може би само така си въобразявах.

Айрин Елиът седеше и слушаше в пълно мълчание, нарушено само от три технически въпроса, за които няхах отговор. Когато свърших, тя дълго не каза нищо. Ортега дойде зад мен и зачака.

— Ти си луд — каза накрая Елиът.

— Можеш ли да го направиш?

Тя отвори уста, после пак я затвори. Лицето й стана унесено и аз се досетих, че си припомня някакво предишно гмуркаческо приключение. След малко се сепна и кимна, сякаш опитваше сама да се убеди.

— Да — бавно изрече тя. — Може да се направи, но не в реално време. Това не е като да пренапиша охранителната програма на онези приятели от биткодрума, или дори като да се вмъкна в изкуствения интелект. В сравнение със сегашното, онзи удар е детска игра. За да го

направя, дори само за да си помисля да го направя, ще ми трябва виртуален форум.

— Лесна работа. Нещо друго?

— Зависи от това какви системи против проникване използват на „Глава в облаците“. — За момент долових в гласа ѝ отвращение и готовност да се разплаче. — Казваш, че е първокласен бардак.

— От най-висша класа — каза Ортега.

Елиът отново овладя чувствата си.

— Тогава ще трябва да проверя едно друго. Нужно е време.

— Колко? — заинтересува се Ортега.

— Е, мога да се справя за два дни. — На мястото на предишните чувства в гласа ѝ изплува професионално високомерие. — Мога да пробвам бърза проверка, с риск да задействам всяка аларма в оная летяща кочина. Или пък да го направя както трябва, което ще отнеме два дни. Решавайте. Часовникът е у вас.

— Не бързай — предложих аз и хвърлих към Ортега предупредителен поглед. — А сега по въпроса за дискретния аудио и видеозапис. Знаеш ли кой може да ме оборудва?

— Да, имаме хора за тая работа. Но за телеметрични системи не смей и да мислиш. Опиташ ли да излъчваш оттам, спукана ти е работата. Без майтап. — Тя се завъртя към терминала и включи монитора. — Ще видя какво може да ти намери Рийз. С екранирана микроприставка имаш капацитет за около двеста часа качествен запис, а после ще го извадим на диск.

— Бива. Скъпо ли ще излезе?

Елиът се завъртя към нас и вдигна вежди.

— Питай Рийз. Вероятно ще трябва да купи частите, но може и да я уговориш да извърши операцията на кредит. Сигурно ще е доволна някой да ѝ бъде задължен на нивото на ООН.

Озърнах се към Ортега, която отчаяно сви рамене.

— Сигурно — каза грубо тя.

Елиът се зае с екрана. Станах и се обърнах към Ортега.

— Слушай — прошепнах в ухото ѝ, усещайки изведнъж, че с новия носител съм напълно безразличен към нейния аромат, — не съм виновен, че закъсахме за пари. Сметката от „Джаксол“ изчезна, изпари се, а ако почна да тегля средства от сметката на Банкрофт за такива неща, ще изглежда адски странно. Хайде, стегни се.

— Не е там работата — изсъска тя.

— А къде е?

Тя ме погледна — погледна жестокото безразличие към близостта ни.

— Много добре знаеш, по дяволите.

Въздъгнах дълбоко и затворих очи, за да не срещна погледа ѝ.

— Уреди ли каквото те помолих?

— Да. — Тя се отдръпна, гласът ѝ отново стана нормален и безизразен. — Зашеметяващият пистолет е от нашето управление, никой няма да го потърси. Останалото идва от склада за конфискувани оръжия в нюйоркския отдел. Утре лично отивам да взема пратката. Прехвърляне на ръка, никакви документи. Помолих двама-трима колеги за лична услуга.

— Чудесно. Благодаря.

— Моля — отвърна тя със свирепа ирония. — А, между другото, здравата се озориха, додето открият паешката отрова. Сигурно няма да споделиш за какво ти е, нали?

— Личен въпрос.

На екрана пред Елиът се появи негърка със сериозно лице на около петдесет и пет години.

— Здравсти, Рийз — весело поздрави Елиът. — Имам клиент за теб.

Въпреки песимистичната си прогноза Айрин Елиът приключи предварителната проверка само за ден. Аз стоях край езерото, възстановявах се след простичката микрохирургия на Рийз и хвърлях камъчета по водата заедно с едно шестгодишно момиченце, което май бе решило да ме осинови. Ортега още беше в Ню Йорк. Ледът между нас не искаше да се стопи.

Елиът дотича откъм селището и с вик обяви успеха на тайната проверка, без да си прави труд да слиза до водата. Примижах болезнено, когато ехото полетя над водата. Беше ми малко трудно да свикна с откритата атмосфера на малкото селище и все още не виждах какво общо има с процъфтяващото информационно пиратство. Подадох камъче на детето и замислено почесах малката раничка под окото си, където Рийз бе имплантирала записващата система.

— Хайде да видим как ще се справиш с това.
— Твоите камъни са тежки — оплака се момиченцето.
— Нищо, опитай. С последния направих девет отскока.
Детето ме погледна отдолу нагоре с присвити очи.
— Ти имаш вградени системи. А пък аз съм само на шест.
— Права си. И за едното, и за другото. — Погалих я по главата.
— Но трябва да се справяш, с каквото имаш.
— Като порасна, ще си вградя системи като на леля Рийз.
Усетих как лека печал бликна по чисто изметения под на неврохимията „Хумало“.
— Браво. Слушай, трябва да си вървя. И стой настрани от водата, бива ли?
Тя ме изгледа с възмущение.
— Аз знам да плувам.
— И аз, но водата изглежда студена, не смяташ ли?
— Да-а-а...
— Значи се разбрахме.
Разчорлих косата ѝ, после тръгнах по брега. Когато стигнах първата къща, погледнах назад. Момиченцето се напъваше да метне в езерото грамаден плосък камък, сякаш насреща стоеше враг.
Елиът беше в онова възторжено настроение, което обхваща повечето хакери след дълъг и плодотворен престой в мрежата.
— Поразрових се из историята — каза тя и дръпна шарнира на терминала. Ръцете ѝ затанцуваха по клавиатурата и оживелият екран хвърли цветни отблясъци по лицето ѝ. — Как е имплантантът?
Отново докоснах долния си клепач.
— Добре. Вързан е към същата система, която захранва хроночипа. Рийз може изкарва добри пари от това.
— Изкарваше — лаконично отвърна Елиът. — Докато не я погнаха за четене на антипротекторатска литература. Когато всичко свърши, погрижи се някой да каже добра дума за нея на федерално ниво. Много е закъсала.
— Да, и тя така казва. — Погледнах екрана през рамото ѝ. — Какво е това?
— „Глава в облаците“. Чертежи от завода за дирижабли в Тампа. Данни за корпуса и тъй нататък. Всичко е отпреди векове. Изненадана съм, че още го пазят. Така или иначе, дирижабълът, изглежда, е бил

поръчан първоначално от Карибската флотилия за управление на ураганите, още преди орбиталната мрежа да им отнеме хляба. При преоборудването свалили повечето апаратура, но оставили локалните сензори и това осигурява стабилна повърхностна охрана. Температурни датчици, инфрачервени локатори и тъй нататък. Щом нещо с топлинно излъчване кацне на корпуса, веднага разбират къде е.

Кимнах. Не бях особено изненадан.

— Пътища за проникване?

Тя сви рамене.

— Стотици. Вентилационни отвори, сервизни шахти. Избирай каквото си искаш.

— Ще трябва пак да прегледам какво е казал Милър на дубликата ми. Но да предположим, че тръгва отгоре. Само телесната температура ли ще създава проблеми?

— Да, но тези сензори дебнат за най-дребната температурна разлика. Антирадарен костюм няма да помогне. Господи, дори дъхът ти сигурно ще ги задейства. И бедите не спират дотук. — Елиът мрачно кимна към екрана. — Системата сигурно много им е харесала, защото са я монтирали навсякъде из дирижабъла. Монитори за стайна температура по всички коридори и палуби.

— Да, Милър спомена нещо за температурен подпис.

— Точно така. Гостите се качват на борда и кодовете им влизат в системата. Ако някой друг тръгне по коридора неканен, или влезе където не бива, тутакси писват алармите. Просто и много ефективно. И недей да си въобразяваш, че мога да седна и да ти напиша личен код за достъп. Твърде много предпазни вериги имат.

— Нямай грижа — казах аз. — Това едва ли ще ни затрудни.

— Какво?

Ярост и изумление се разливаха по лицето на Ортега като буреносен фронт. Тя отскочи от мен, сякаш бях заразен.

— Просто предложих. Ако не искаш да...

— Не — тя изрече думата, сякаш я използваше за пръв път и усещането ѝ допаднаше. — Не. Няма начин, мама му стара. Заради теб подпомогнах вирусно престъпление, заради теб укрех улики, заради теб участвах в множествоно зареждане...

— Чак пък множествено...

— Престъпление е, по дяволите — процеди тя през зъби. — Няма заради теб да крада от полицията конфискувана дрога.

— Добре, забрави. — Аз се поколебах, после усърдно направих сериозна физиономия. — Тогава ще ми помогнеш ли да конфискувам още?

Нещо дълбоко в мен изрева от възторг, когато по лицето ѝ цъфна неволна усмивка.

Пласьорът беше на същото място, където случайно попаднах в радиуса му преди две седмици. Този път още от двацет метра го зърнах да се спотайва в една ниша с излъчвателя на раменете. По улицата почти нямаше минувачи. Кимнах на Ортега, която бе паркирала отсреща, и продължих напред. Излъчвателят внушаваше все същата картина с нелепо хищните жени и внезапния покой на бетанатина, но този път бях подготвен, а и неврохимията определено помагаше да овладее нашествието в мозъка си. Пристъпих към пласьора с широка усмивка.

— Имам „дърво“, мой човек.

— Добре, точно това търся. Колко имаш?

Изржението му се колебаеше между алчност и подозрителност. За всеки случай отпусна ръка към кутийката с чудовищните видения.

— А ти колко искаш, мой човек?

— Всичко — отвърнах весело аз. — Всичко, което имаш.

Той разбра, но вече бе твърде късно. Сграбчих пръстите му, преди да натиснат бутона.

— А, да ги нямаме тия.

Пласьорът замахна с другата ръка. Строших му пръстите. Той изрева и се сгърчи от болка. Ритнах го в корема и смъкнах кутийката от колана му. Ортега дотича иззад мен и размаха значка пред потното му лице.

— Полиция — обяви лаконично тя. — Арестуван си. Хайде сега да видим какво имаш тук.

Бетанатинът беше в малки шишенца, обвити с памук и пъхнати в прилепващи торбички под дрехите. Вдигнах срещу светлината една стъкленница и я разтръсках. Вътре се плискаше бледочервена течност.

— Как ти изглежда? — обърнах се аз към Ортега. — Около осем процента, а?

— Нещо такова. Може би и по-малко. — Ортега притисна с коляно врата на пласъора и залепи лицето му на тротоара. — Откъде взе товара, приятел?

— Стоката е добра — изписка пласъорът. — Купувам без посредници. Това е...

Ортега го халоса по черепа и той млъкна.

— Това е боклук — обясни кротко тя. — Толкова е разредено, че няма и да те разхлади. Не го щем. Задръж си цялата стока и върви накъдето искаш. Само държим да знаем откъде я взе. Точен адрес.

— Не знам никакъв...

— Искаш ли да бъдеш застрелян при опит за бягство? — попита любезно Ортега и онзи веднага застина.

— От едно място в Окланд — отвърна унило той.

Ортега му подаде молив и хартия.

— Напиши тук. Никакви имена, само адреса. И Господ да ми прости, но ако ме пратиш за зелен хайвер, ще се върна с петдесет кубика истинско „дърво“ и ще ти го инжектирам неразредено.

Тя взе листчето, погледна написаното, дръпна коляно от врата на пласъора и го потупа по рамото.

— Добре. А сега ставай и се пръждосвай от улицата. Утре може пак да работиш, ако си казал истината. Ако ли не, да знаеш, че ще те намеря.

Загледахме се подир бягация нещастник. Ортега размаха листчето.

— Знам това място. Миналата година отдел „Контролирани вещества“ ги обискира на два пъти, но някакъв печен адвокат отърва едрите риби. Ще вдигнем шум и ще ги оставим да си мислят, че са ни подкупили с товар чиста стока.

— Бива. — Пак погледнах пласъора в далечината. — Наистина ли щеше да го гръмнеш?

— Не. — Ортега се ухили. — Само че той не знае. Колегите от „Контролирани вещества“ наистина го правят от време на време, та да поразчистят улиците от най-досадните отрепки. Следва официално мъмрене за виновника и полицията отпуска средства за нов носител,

само че тия работи стават бавно, а междувременно онзи лежи в склада. Пък и да те застрелят е много болезнено. Значи бях убедителна, а?

— Мен поне убеди със страшна сила.

— Дали не е трябвало да стана емисар?

Поклатих глава.

— Зле ти се отразява общуването с мен.

Гледах към тавана и чаках приспивните кодове на хипнофона да ме откъснат от реалността. От двете ми страни Дейвидсън, инфоспецът на „Органични увреждания“, и Ортега се бяха отпуснали на кушетките и дори през хипнофоните чувах с подсиления си от неврохимията слух тяхното бавно, отмерено дишане. Опитах да се отпусна, да оставя хипносистемата да ме потопаи все по-надолу през слоевете от гаснещо съзнание, но вместо това безброй подробности около удара се въртяха из ума ми като автоматична система за издирване на грешки. Малко напомняше мъчителното безсъние след Иненин — вбесяващ мозъчен сърбеж, който упорито отказваше да си отиде. Когато зърнах с периферното зрение, че е минала почти цяла минута, аз се надигнах на лакът и огледах спящите фигури.

— Проблем ли има?

— Проследяването на Шерил Бостък приключи — каза хотелът.

— Предположих, че ще желаете да сте сам, когато ви уведомя.

Седнах и се заех да смъквам електродите.

— Правилно си предположил. Другите вътре ли са?

— Лейтенант Ортега и нейните колеги бяха инсталирани във виртуалната среда преди около две минути. Айрин Елиът влезе малко след пладне. Помоли да не я безпокоят.

— Какво темпо използваш в момента?

— Единайсет точка петнайсет. Така поръча Айрин Елиът.

Кимнах замислено и се изправих. Темпото беше стандартно за инфоспечовете. Знаех го от един кървав, но иначе слабичък сензофилм с Мики Нозава. Помнех само как накрая ненадейно убиха героя. Надявах се да не е лоша поличба.

— Добре — казах аз. — Да видим с какво разполагаш.

Между едва различимите морски вълни и светлините на хижата имаше лимонова градина. Минах по черен път между дръвчетата и цитрусовият аромат ми напомни за почистващи препарати. Из високата крайпътна трева тихо скрибуцаха цикади. Звездите висяха във виолетовото небе като скъпоценни камъни, а зад хижата се издигаха полегати хълмове и каменисти чукари. По притъмнените склонове зърнах неясните бели петна на овчи стада; отнякъде долетя кучешки лай. Далече настрани блестяха светлините на рибарско селце, но не толкова ярко като звездите.

Над предната веранда висяха фенери, но никой не седеше край дървените маси отвън. По фасадата буйни абстрактни плетеници обгръщаха светец надпис Пансион „Цветето на '68“. Лекият морски вятър полюшваше звънчетата, закачени по парапета.

На полегатия тревист склон пред верандата някой бе подредил в нелеп кръг всевъзможни кресла и дивани, сякаш цялата сграда беше вдигната и отнесена малко по-нагоре от мебелировката си. Оттам долитаха гласове, мяркаха се огънчета на цигари. Посегнах към джоба си, после осъзнах, че нито имам цигари, нито ми трябва, и кисело се усмихнах в тъмнината.

През неясния разговор се надигна гласът на Баутиста.

— Ковач, ти ли си?

— Че кой друг? — раздразнено го прекъсна Ортега. — Това е виртуална среда, по дяволите.

— Да, но... — Баутиста сви рамене и посочи едно от празните кресла. — Добре дошъл на веселбата.

В кръга от мебели седяха пет силуета. Айрин Елиът и Дейвидсън бяха заели двата края на дивана до креслото на Баутиста. От другата му страна Ортега се бе изпънала в цял ръст върху втори диван.

Петият силует седеше спокойно, с изпънати крака и лице, тънещо в сянка. Над пъстрата кърпа около челото му стърчеше жилава черна коса. В скута си държеше бяла китара. Спрях пред него.

— Хендрикс, нали?

— Правилно. — Сега гласът му звучеше много по-плътно и мелодично. Едрите ръце плъзнаха по струните и пуснаха над сумрачния склон няколко звънки ноти. — Основен образ. Вграден от някогашните проектантите. Това остава, ако махнеш системата за нагаждане към клиентите.

— Добре. — Аз седнах срещу Айрин Елиът. — Доволна ли си от работната обстановка?

Тя кимна.

— Да, бива я.

— Откога си тук?

— Аз ли? — Тя сви рамене. — От ден-два. Твоите приятели дойдоха преди два часа.

— Два и половина — кисело уточни Ортега. — Защо се забави?

— Проблем с неврохимията. — Кимнах към Хендрикс. — Той не ви ли каза?

— Точно това ни каза. — Ортега ми хвърли типичен полицейски поглед. — Просто бих желала да знам какво означава.

Безпомощно разперих ръце.

— И аз. Системата „Хумало“ непрекъснато ме изхвърляше навън и трябваше време, за да постигнем съвместимост. Може да се оплача на производителите. — Отново се завъртях към Айрин Елиът. — Предполагам, че за гмуркането ще искаш максимално темпо.

— Добре си разбрал. — Елиът посочи с палец към Хендрикс. — Човекът каза, че може да вдигне до двеста и три. За да успеем, трябва да надуе до дупка.

— Изпробва ли варианти?

Елиът кимна.

— Мястото е по-недостъпно от орбитална банка. Но мога да ти кажа две интересни неща. Първо, преди два дни твоята приятелка Сара Сахиловска е излъчвана от „Глава в облаците“ чрез комуникационния спътник „Гейтуей“ обратно за Харлановия свят. Значи няма да се пречка на огневата линия.

— Впечатлен съм. Колко време ти трябваше, за да се добереш до това сведение?

— Доста. — Елиът кимна към Хендрикс. — Но имаше кой да ми помага.

— А второто интересно нещо?

— Много интересно. Пряко излъчване до приемник в Европа на всеки осемнайсет часа. Без гмуркане засега не мога да кажа повече, а предполагам, че не би желал да рискувам. Но, изглежда, че е каквото търсим.

Спомних си автоматичните въоръжени паяци, бронираните торби за клонинги и мрачните гиганти, които крепяха свода в базиликата на Кавахара. По лицето ми неволно плъзна сянка на техните високомерни усмивки.

— Добре тогава. — Огледах събрания екип. — Хайде да почваме.

40.

Шария се повтаряше отново.

Един час след смрачаване излетяхме от кулата на „Хендрикс“ и завихме в нощта, изпъстрена със светлини на коли. Ортега бе избрала същата машина, с която ме откараха до Слънчевия дом, но когато огледах сумрачната вътрешност на купето, вместо него сякаш видях емисарски екип за атаката на Дзихиче. Обстановката беше същата — Дейвидсън в ролята на свързочен офицер с бледосиньо лице от сиянието на приборите; Ортега като санитар, вадещ пневмоспринцовки и ампули от херметичните опаковки. Отпред, на вратата към кабината, стоеше тревожно Баутиста, а още един мохикан, когото не познавах, управляваше полета. Сигурно нещо пролича по изражението ми, защото Ортега се наведе рязко да ме погледне в лицето.

— Проблем ли има?

Поклатих глава.

— Не само малко носталгия.

— Е, дано да си пресметнал правилно.

Тя се опря здраво в стената. В ръката ѝ първата пневмоспринцовка приличаше на листенце, откъснато от някакво екзотично цвете. Усмихнах се и отметнах глава, за да разкрия сънната артерия.

— Това е четиринайсет процента — каза тя и притисна прохладното листо към шията ми. Усетих как леко застъргва като шкурка, после дълъг студен пръст се вряза покрай ключицата и потъна дълбоко в гърдите ми.

— Идеално.

— Така и трябва, по дяволите. Знаеш ли колко би струвало това чудо на улицата?

— Служителите на реда май си изкарват по нещо допълнително, а?

Баутиста се завъртя.

— Не е смешно, Ковач.

— Остави го, Род — подхвърли небрежно Ортега. — При дадените обстоятелства човекът има право на тъпа шега. Всичко е от нерви.

Вдигнах пръст към слепоочието си в знак на съгласие. Ортега предпазливо махна спринцовката и се отдръпна.

— Три минути до следващата — каза тя. — Нали?

Кимнах добродушно и разтворих съзнанието си за ефекта на Жътваря.

Отначало беше неприятно. Когато телесната ми температура започна да спада, въздухът в купето стана горещ и задушен. Влагата нахлуваше в дробовете ми и оставаше там, тъй че всяко вдишване се превърна в усилие. Зрението ми се замъгли, устата ми неприятно пресъхна, защото балансът на телесните течности бе нарушен. Дори най-лекото движение изискваше усилие на волята. Самата мисъл течеше лениво и мудно.

После контролните стимуланти се задействаха и за секунди главата ми се избистри до изумителна яснота като слънчев блясък по острието на нож. Гъстата топлина на въздуха изчезна — неврорегулаторите бяха настроили системата ми в тон с изменената температура. Дишането се превърна в лениво блаженство, като да пиеш горещ ром в прохладна нощ. Купето и хората в него заприличаха на шифрована главоблъсканица, чийто отговор можех с лекота да открия, стига само...

Усетих как лицето ми се разтегля в идиотска усмивка.

— Еха-а-а, Кристин, това... бива си го. Дори на Шария не съм опитвал такова качество.

— Радвам се, че ти харесва. — Ортега погледна часовника си. — Още две минути. Готов ли си?

— Готов съм. — Свих устни и подсвирах. — За всичко. Винаги готов.

Ортега завъртя глава към Баутиста, който навярно виждаше таблото в кабината.

— Род, колко остава?

— Ще пристигнем след по-малко от четирийсет минути.

— Тогава дай да му сложим костюма.

Докато Баутиста ровеше из шкафчето над седалките, Ортега бръкна в джоба си и извади обикновена спринцовка с неприятна на вид

игла.

— Искам да носиш това — каза тя. — Малка застраховка от отдел „Органични увреждания“.

— Игла? — Поклатих глава с механична точност. — А, не. Няма да забиваш в мен тая гадост.

— Това е сигнална нишка — обясни тя. — И няма да излезеш оттук без нея.

Погледнах лъскавата игла, а умът ми кълцаше фактите като зеленчуци за салата. В космическата пехота използвахме подкожни нишки, за да следим участниците в секретни операции. Ако нещо се объркаше, така знаехме точно откъде да ги измъкнем. Ако всичко беше наред, нишката се разпадаше на органични съединения, обикновено за по-малко от четирийсет и осем часа.

Погледнах Дейвидсън.

— Какъв е обхватът?

— Сто километра. — Младият мохикан изведнъж ми се стори много надежден в синкавото сияние на екрана. — Сигналът се задейства при издирване. Не излъчва, докато не те потърсим. Съвсем безопасно.

Свих рамене.

— Добре. Къде ще я сложите?

Ортега се изправи със спринцовката в ръка.

— В шийните мускули. Близко до приставката за в случай, че те обезглавят.

— Очарователно.

Станах и се обърнах с гръб към нея, за да заби иглата. За миг усетих болка в основата на черепа, после всичко отмина. Ортега ме потупа по рамото.

— Готово. Появи ли се на екрана?

Дейвидсън натисна няколко бутона и доволно кимна. Баутиста хвърли гравитационната раница на седалката пред мен. Ортега погледна часовника си и посегна към втората пневмоспринцовка.

— Трийсет и седем процента — каза тя. — Готов ли си за Големия студ?

Сякаш потъвах в море от диаманти.

Докато наближим „Глава в облаците“, наркотикът бе блокирал почти напълно емоциите ми и всичко изглеждаше просто и ясно като компютърни данни. Яснотата се превърна в плътност, в слой от разбиране, който обгръщаше всичко видно и чуто. Антирадарният костюм и гравитационната раница приличаха на самурайски доспехи, а когато извадих зашеметяващия пистолет, за да проверя настройката, почувствах почти осезаемо заряда в него.

Това бе единственият символ на милост в поемата от оръжия, прикрепени по мен. Всичко останало се равняваше на смъртна присъда без право на обжалване.

Игленият пистолет, зареден с паешка отрова, притискаше долните ми ребра срещу зашеметяващия. Нагласих го на широк обстрел. От пет метра щеше да повали цяла стая противници без откат и в пълна тишина. Много ви здраве от Сара Сахиловска.

Пълнителят с термитни микрогранати, не по-големи и по-дебели от стандартна дискета за данни, висеше в торбичка на лявото ми бедро. За упокой на Ифигения Деме.

И като последна дума — тебитският нож в невронна ножница, закрепен на ръката ми под костюма.

Потърсих студеното чувство, което ме бе изпълвало пред заведението на Джери, но открих, че в кристалните дълбини на Жътваря не се нуждая от него.

Време за мисия.

— Визуален контакт с целта — обади се пилотът. — Някой иска ли да погледне?

Озърнах се към Ортега, която сви рамене и двамата прекрачихме в кабината. Ортега седна до мохикана и си сложи слушалките на втори пилот. Аз се задоволих да стоя на вратата до Баутиста. И оттам гледката не беше лоша.

Почти цялата кабина бе изработена от прозрачна сплав, върху която се проектираха изображенията на приборите, тъй че пилотът да има пълен обзор към околното въздушно пространство. Спомних си как на Шария имах чувството, че летя над облаците върху леко хлътнал поднос, стоманен език или вълшебно килимче. Замайващо и в същото време божествено чувство. Погледнах профила на мохикана и се запитах дали и той е тъй откъснат от това чувство, както аз под влиянието на Жътваря.

Тази нощ нямаше облаци. Дирижабълът висеше отляво като далечно планинско селце. Грозд синкави светлини, напяващи нежно за топлина и уют сред черния леден безкрай. Кавахара сякаш бе избрала за бардак края на света.

Когато завихме към светлинките, из кабината се разнесе електронен писък и изображенията на приборите избледнях за миг.

— Готово, засякоха ни — рязко изрече Ортега. — Започва се. Искам да прелетим отдолу. Нека ни видят добре.

Мохиканът не отговори, но носът на машината клюмна надолу. Ортега посегна към изображението на табло над главата си и натисна един бутон. В кабината нахлу груб мъжки глас.

— ... че сте в забранена въздушна зона. Имаме право да унищожим всеки нарушител. Представете се незабавно.

— Полицейски служители от Бей Сити — съобщи лаконично Ортега. — Погледни навън и ще ни видиш. Идваме с официална задача, приятел, тъй че само да завъртиш нещо към нас, цялата ви барака отива долу.

Настана тишина, изпълнена с тихо пращане. Ортега ме погледна и се усмихна. Пред нас „Глава в облаците“ растеше като мишена в прицела на бойна ракета, после изведнъж отскочи нагоре. Минахме под търбуха на дирижабъла и направихме нов завои. Видях светлини, струпани като ледени плодове по палубите и долната част на площадките за кацане. Сетне отминахме.

— Обявете целта на посещението си — злобно изрече гласът.

Ортега погледна настрани, сякаш търсеше кой говори. Гласът ѝ стана леден.

— Синко, вече ти казах каква е целта на посещението. А сега ми посочи площадка за кацане.

Ново мълчание. Кръжахме на пет километра от дирижабъла. Започнах да надявам ръкавиците на костюма.

— Лейтенант Ортега. — Този път беше гласът на Кавахара, но в дълбините на бетатанатина дори омразата изглеждаше безучастна и трябваше да си напомням, че съществува. По-голямата част от ума ми оценяваше бързината, с която бяха разпознали гласовия отпечатък на Ортега. — Малко неочаквано посещение. Имате ли някаква заповед? Доколкото знам, разрешителните ни са в ред.

Ортега вдигна вежда към мен. И тя бе впечатлена. Изкашля се.

— Не става дума за разрешителните. Издирваме беглец. Ако почнете да настоявате за съдебна заповед, бих си помислила, че имате гузна съвест.

— Не ме заплашвайте, лейтенант — студено отвърна Кавахара.
— Имате ли представа с кого говорите?

— Рейлийн Кавахара, предполагам.

В настаналата мъртвешка тишина Ортега победоносно размаха юмрук към тавана и ме погледна с усмивка. Подигравката биеше право в целта. Усетих как бледа искрица на веселие раздвижва устните ми.

Гласът на Кавахара стана гладък и безизразен като лицето на зле поддържан синтетичен носител.

— Може би не е зле да ми кажете името на беглеца, лейтенант.

— Името му е Такеши Ковач — отговори Ортега и отново ми се усмихна. — Но в момента носи тялото на бивш полицейски служител. Бих искала да отговорите на няколко въпроса относно връзките ви с този човек.

Последва ново дълго мълчание и аз разбрах, че примамката ще подейства. Бях изработил многобройните й слоеве с цялата грижовност на най-фина емисарска измама. Кавахара почти със сигурност знаеше за връзката между Ортега и Райкър, вероятно можеше да се досети за обвързването й с новия наемател в тялото на нейния бивш любовник. Щеше да приеме за чиста монета тревогата на Ортега от изчезването ми. Щеше да приеме и самоволното й посещение на „Глава в облаците“. А ако наистина поддържаше връзка с Мириам Банкрофт, Кавахара щеше да вярва, че знае къде се намирам и че има превъзходство над Ортега.

И което бе още по-важно — щеше да я вълнува въпросът как полицаите от Бей Сити са узнали, че тя е на борда на дирижабъла. И тъй като имаше вероятност да са научили — пряко или непряко — от Такеши Ковач, би желала да разбере какво знае той и какво е разкрил на полицията.

Непременно би искала да разговаря с Ортега.

Аз пристегнах ръкавиците на костюма и зачаках. Правехме вече трета обиколка около „Глава в облаците“.

— Най-добре елате на борда — каза накрая Кавахара. — Следвайте десния навигационен фар, оттам ще ви съобщят кода.

Машината имаше заден люк за разтоварване — цивилен вариант на бомбените люкове, които във военните варианти се използваха за самонасочващи се снаряди и безпилотни разузнавателни устройства. До тръбата се стигаше през пода на купето и след няколко акробатични превъртания аз се побрах вътре заедно с антирадарния костюм, гравитационната раница и пълен комплект оръжия. Долу го бяхме тренирали три или четири пъти, но сега, когато колата завиваше към „Глава в облаците“, процесът изведнъж ми се стори дълъг и сложен. Накрая успях да наместя и последното ъгълче на раницата, Ортега почука по шлема ми, после затръшна капака и аз потънах в мрак.

Три секунди по-късно тръбата се отвори и ме изстреля в нощното небе.

Чувството бе като смътен спомен за радост — нещо, което този носител не помнеше на клетъчно ниво. От тесния затвор на тръбата и шумните вибрации на летателния апарат изведнъж изхвърквах сред абсолютен простор и тишина. Дори свистенето на въздуха не проникваше през пенестата подплата на шлема. Гравитационната раница се задейства почти веднага и забави падането, още преди да е почнало както трябва. Увиснах в нейното поле не съвсем неподвижно, а по-скоро като топче, подскачащо върху струята на фонтан. Завъртях се и видях как навигационните светлини на полицейската кола се смаляват пред туловището на „Глава в облаците“.

Дирижабълът висеше отпред и малко над мен като застрашителен буреносен облак. По заобления корпус и палубите под него примигваха светлини. При други обстоятелства бих изпитал отвратителното чувство, че съм открита мишена, но бетатанатинът превръщаше емоциите в чист поток от данни. С антирадарния костюм бях черен като небето наоколо и наистина почти неуловим за радарите. Строго погледнато, гравитационното поле можеше да бъде засечено от някой скенер, но при огромните аномалии, предизвикани от стабилизаторите на дирижабъла, това можеше да се случи само ако ме очакваха в пълна бойна готовност. Знаех всичко това с пълна увереност, която не оставяше място за съмнения, страхове и друг емоционален баласт. Бях яхнал Жътваря.

Включих раницата на най-бавен ход и плавно се понесох към огромната извита стена на корпуса. Върху стъклото на шлема

изникнаха чертежи, по които набелязаните от Айрин Елиът входни точки бяха посочени с червено. Край една от тях — изоставена секция за взимане на въздушни проби — примигваше малък зелен надпис: „Първи вариант“. Издигнах се нагоре към нея.

Отворът на секцията беше широк около метър и назъбен по краищата, там където някога бяха свалили научната апаратура. Вдигнах крака пред себе си — истински подвиг в гравитационно поле, — хванах се за ръба и след доста усилия успях да се вмъкна до кръста. Завъртях се, за да не закача раницата, и пролазих към пода на секцията. Изключих раницата.

Мястото вътре стигаше само колкото легнал човек да проверява оборудването. В дъното на секцията имаше старинен въздушен шлюз с колело за херметизиране, точно както обещаваха задигнатите чертежи на Айрин Елиът. Извъртях се и хванах колелото с две ръце, усещайки, че костюмът и раницата ми пречат в тясното пространство, и че усилията дотук почти са изчерпали запасите ми от енергия. Дълбоко поех дъх, за да захраня мускулите с кислород, изчаках забавеният пулс да го разнесе по цялото тяло и напънах. За моя изненада колелото се завъртя съвсем леко и люкът падна назад. Зад него имаше мрачно пространство.

Полежах още малко, докато събрах сили. Коктейлът от две инжекции Жътвар беше сериозна работа. На Шария не ни трябваша повече от двайсет процента. В Дзихиче температурата на въздуха беше доста висока, а и инфрачервените сензори на паешките танкове бяха калпави. Тук обаче предмет с температурата на Шария би задействал всички аларми в дирижабъла. Без грижливо кислородно захранване тялото ми бързо щеше да изчерпи клетъчната си енергия и да ме остави задъхан и изтощен като риба на сухо. Лежах и дишах — дълбоко и бавно.

След две-три минути пак се завъртях и свалих гравитационната раница, после предпазливо пролазих през люка и напипах с длани решетъчна платформа. Бавно изпълзях върху нея като пеперуда, излизаща от пашкул. След като огледах мрачната платформа в двете посоки, станах на крака и свалих шлема и ръкавиците. Ако чертежите от завода в Тампа все още бяха верни, платформата се изкачваше между огромните камери с хелий към задната контролна кабина на дирижабъла, а оттам можех по някоя служебна стълбичка да сляза

право до главната палуба. Според резултатите от разпита на Милър, апартаментът на Кавахара се намираше две нива по-долу от лявата страна и имаше два огромни прозореца, гледащи надолу.

Още веднъж проверих чертежите по памет, после извадих игления пистолет и тръгнах към кърмата.

Трябваша ми по-малко от петнайсет минути, за да стигна до контролната кабина. По пътя не видях никого. Самата кабина изглеждаше автоматизирана и почнах да подозирам, че напоследък едва ли някой си прави труда да посещава горната част от необятния корпус. Открих служебната стълбичка и мъчително поех надолу, докато меко сияние ми подсказа, че почти съм достигнал палубата. Спрях и цяла минута се ослушвах за гласове, напрягайки до предел слуха и чувството си за близост, преди да измина последните четири метра и да скоча в добре осветен коридор с килим на пода. Не видях жива душа.

Проверих вградения си дисплей за време и прибрах пистолета. Времето напредваше. Навярно Ортега и Кавахара вече разговаряха. Озърнах се и видях, че палубата отдавна не изпълнява технически функции. Коридорът беше боядисан в червено и златисто, на всеки няколко метра се редуваха екзотични растения и лампиони във формата на преплетени тела. Килимът под краката ми беше дебел, покрит с изображения на сексуални лудории. Мъжки, женски и комбинирани двойки запълваха целия под с разперени крайници и затулени отвърстия. По стените висяха холограми на същата тема, които стенеха и пышкаха, когато минавах край тях. Стори ми се, че на една от тях разпознах жената с пурпурните устни от уличната реклама — жена, която навярно не бих разпознал, ако почнеш да ми подава аванси в някой бар на другия край на света.

Сред студеното спокойствие на бетатанатина всичко това ми действаше точно толкова, колкото стена, покрита с марсиански техноглифи.

На интервали от десет метра в стените на коридора имаше тапицирани двойни врати. Не бе нужно особено въображение, за да се досетя какво крият. Същото, каквото и биокабините на Джери. И във всеки момент от някоя можеше да изскочи клиент. Ускорих крачка,

търсейки страничния коридор, за който знаех, че води към стълбите и асансьорите за другите нива.

Почти бях стигнал, когато на пет метра пред мен се отвори врата. Застинах с ръка върху дръжката на игления пистолет.

Пред мен през отворената врата с мъчително бавни движения излезе сиво косматото животно — или малко вълче, или дребно куче. Без да пускам пистолета, аз се отлепих от стената и го огледах. Животното не беше много високо и се движеше на четири крака, но нещо не бе наред със задните му крака. От гърлото му излиташе тихо скимтене. То завъртя глава към мен и за момент стиснах пистолета още по-здраво, но животното само ме гледаше и нямата болка в очите му ме убеди, че не съм в опасност. После то закуца мъчително по коридора към следващата врата и спря там, привело дългата си глава към пода, сякаш се заслушваше.

Последвах го като насън и притиснах ухо към вратата. Тапицерията беше добра, но не можеше да попречи на неврохимия „Хумало“, задействана с пълна мощност. Едва доловими звуци нахлуха в ухото ми като досадни насекоми. Глух, ритмичен тъп звук и още нещо — може би умоляващи писъци на съществуване, почти загубило сили. Преди да се настроя докрай, звукът стихна.

В същия момент кучето под мен спря да скимти и се отпусна на пода до вратата. Когато отстъпих, то пак ме погледна и очите му бяха пълни с безгранична болка и укор. В тези очи видях отражението на всяка жертва, която някога ме бе гледала през последните ми трийсет години съзнателен живот. После животното завъртя глава и апатично близна наранените си задни крака.

За част от секундата нещо изригна през студената кора на бетатанатина.

Вадейки попътно игления пистолет, аз се върнах към вратата, откъдето бе дошло кучето, и влязох, стискайки оръжието с две ръце. Стаята беше просторна, боядисана в пастелни цветове, със старомодни двуизмерни фотографии по стените. В центъра стърчеше масивно легло с колони и прозрачни чаршафи. В единия край на леглото седеше изискан мъж на около четирийсет години, гол от кръста надолу. Нагоре беше облечен с официален смокинг, което трудно се връзваше с брезентовите работни ръкавици, нахлузени чак до лактите. Приведен напред, той се почистваше между краката с парче влажен плат.

Когато прекрачих в стаята, човекът вдигна очи.

— Джак, свърши ли с... — Той изгледа с недоумение пистолета в ръката ми. После, когато само половин метър делеше цевта от лицето му, строго изрече: — Слушай, не съм поръчвал този вариант.

— За сметка на заведението — отвърнах безстрастно аз и видях как роякът мономолекулярни игли разкъса лицето му.

Човекът рязко вдигна ръце от слабините си, за да прикрие раните, свлече се настрани и издъхна на пода с глухо хъркане.

В края на зрителното поле датчикът за време започна да мига в червено. Излязох заднешком от стаята. Раненото животно не ме погледна, докато минавах край него. Коленичих и леко докоснах сплъстената козина. Главата се вдигна и от гърлото пак излетя скимтене. Оставих пистолета и напрегнах празната си ръка. Лъскавият тебитски нож изскочи от невронния калъф.

После избърсах острието в козината, прибрах ножа и вдигнах игления пистолет — спокойно и без да бързам. Дълбоко в диамантената безметежност на наркотика нещо ме дразнеше, но Жътваря не ми позволяваше да се тревожа за него.

Както предсказваха крадените чертежи, страничният коридор водеше към стълбище, покрито със същия еротичен килим. Предпазливо тръгнах надолу, насочвайки пистолета към празното пространство отпред. Чувството ми за близост шареше наоколо като радар. Никакво движение. Кавахара сигурно бе залостила всички люкове за в случай, че Ортега и нейният екип забележат нещо нередно.

Две нива по-долу аз слязох от стълбището и тръгнах по памет из лабиринта от коридори, докато стигнах до ъгъла, зад който трябваше да е апартаментът на Кавахара. Притиснах гръб до стената, плъзнах се към ъгъла и зачаках, дишайки съвсем леко. Чувството за близост ми подсказваше, че на вратата зад ъгъла има човек, може би дори няколко души. Усетих лекия дъх на цигарен дим. Коленичих, огледах се и отпуснах лице към пода. Докосвайки с буза килима, аз подадох глава иззад ъгъла.

До вратата стояха мъж и жена, облечени в еднакви зелени гащеризони. Жената пушеше. Макар че и двамата бяха препасали демонстративно зашеметяващи пистолети, приличаха по-скоро на обслужващ персонал. Отпуснах се малко и продължих да чакам. В

ъгъла на зрителното ми поле отпуснатите минути за мисията пулсираха като издута вена.

Мина още четвърт час, докато чух как се отваря вратата. Напрегнат от неврохимията, слухът ми долови шумолене на дрехи, докато пазачите се отдръпваха да сторят път на някого. Чух първо гласа на Ортега, глух и подчертано незаинтересуван, после този на Кавахара — звучен като гласа на андроида от „Ларкин и Грийн“. Бетатанатинът ме защитаваше от омразата и реакцията ми бе почти безразлична, сякаш виждах нейде далече блясъци и чувах глух пукот на изстрели.

— ... че не мога да ви помогна повече, лейтенант. Ако казвате истината за клиниката „Вей“, душевното му състояние определено се е влошило, откакто работеше за мен. Чувствам се отговорна донякъде. Нали разбирате, ако подозирах какво ще стане, никога не бих го препоръчала на Лорънс Банкрофт.

— Както казах, това е само предположение. — Гласът на Ортега стана малко по-остър. — И ще ви бъда благодарна, ако тия подробности си останат между нас. Докато узнаем къде е отишъл Ковач и защо...

— Разбирам. Напълно разбирам колко деликатно е положението. Вие сте на борда на „Глава в облаците“, лейтенант. Ние се славим със своята дискретност.

— Да. — Ортега допусна в гласа си нотка на отвращение. — Чувала съм.

— Е, тогава можете да бъдете сигурна, че казаното ще си остане между нас. А сега моля да ме извините. Имам да свърша някои административни задачи. Тиа и Макс ще ви изпратят до площадката.

Вратата се затвори и към мен се зададоха тихи стъпки. Настръхнах. Ортега и нейните придружители идваха в моя посока. Не бяхме очаквали това. На чертежите площадките за кацане се намираха пред апартамента на Кавахара и точно затова бях дошъл откъм кърмата. Но не виждах друга причина да водят Ортега и Баутиста в тази посока.

Нямаше паника. Из ума ми се разля студен аналог на адреналина и пръсна наоколо ореол от сигурни факти. Нищо не заплашваше Ортега и Баутиста. Те вероятно бяха дошли по същия път, иначе все щяха да кажат нещо. Колкото до мен, ако минеха край коридора, в

който стоях, охраната трябваше само да се озърне, за да ме види. Мястото бе добре осветено и нямаше къде да се скрия. От друга страна обаче, тялото ми беше студено, пулсът слаб и дишането едва доловимо — липсваха онези фактори, които карат човешкото подсъзнание да усети чуждо присъствие. Разбира се, ако охраната беше с нормални носители.

А ако завиеха в моя коридор, за да се изкачат по стълбището...

Притиснах се към стената, нагласих игления пистолет на единична стрелба и спрях да дишам.

Ортега. Баутиста. После двамата пазачи. Минаха толкова близо, че можех да се протегна и да докосна косата на Ортега.

Никой не се озърна.

Изчаках цяла минута, преди отново да си поема дъх. После огледах коридора в двете посоки, бързо завих зад ъгъла и почуках на вратата с дръжката на игления пистолет. Влязох, без да чакам отговор.

41.

Помещението изглеждаше точно както го описа Милър. Двайсет метра широко, с наклонена стъклена стена от тавана до пода. В ясен ден навярно можеше да лежиш върху нея и да гледаш морето от хиляди метри височина. Стените бяха сиви, подът от разтопено стъкло, а осветлението идваше от ръбести фигурки оригами с илуминиево покритие, поставени върху железни триножници в ъглите на стаята. В единия край стърчеше масивен блок от черна стомана, който навярно служеше за бюро, в другия имаше няколко сиви кресла, събрани около имитация на печка от стар нефтен варел. Зад тях видях сводеста врата — според Милър тя водеше към спалнята.

Над бюрото бавно се въртеше холографски дисплей с някакви данни. Рейлийн Кавахара стоеше с гръб към вратата и гледаше нощното небе.

— Забравихте ли нещо? — попита тя, без да се обръща.

— Не, нищо.

Видях как гръбът ѝ се напрегна, но въпреки това тя се обърна изцяло и бавно. Дори видът на игления пистолет не прогони от лицето ѝ изражението на ледено спокойствие. Гласът ѝ си оставаше почти все тъй пренебрежителен.

— Кой си? Как влезе тук?

— Помисли. — Аз посочих креслата. — И седни там, да не си изморяваш краката, докато разсъждаваш.

— Кадмин?

— Сега вече ме обиждаш. Сядай!

Видях как разбирането избухна в очите ѝ.

— Ковач? — Устните ѝ се изкривиха в неприятна усмивка. — Ковач, ти глупаво, *глупаво* копеле. Имаш ли представа какво отхвърли току-що?

— Казах да седнеш.

— Тя замина, Ковач. Върна се на Харлановия свят. Аз удържах на думата си. Какво си мислиш, че правиш тук?

— Няма да повтарям повече — кротко изрекох аз. — Или сядай веднага, или ще ти строша коляното.

Тънката усмивка не изчезна от лицето на Кавахара, докато се отпуснаше сантиметър по сантиметър върху най-близкото кресло.

— Много добре, Ковач. Тази вечер играем по твоя сценарий. А после ще върна тук оная кучка Сахиловска и теб заедно с нея. Какво смяташ да правиш? Да ме убиеш?

— Ако се наложи.

— За какво? От някакви тъпи морални съображения? — Тя натърти последните две думи, тъй че прозвучаха като название на търговска марка. — Не забравяш ли нещо? Ако ме убиеш тук, най-много след осемнайсет часа системата за дистанционно съхранение в Европа ще забележи и ще ме презареди според последния актуализиран вариант. А новата „аз“ много скоро ще разбере какво е станало.

Седнах на ръба на креслото.

— О, не съм сигурен. Виж колко време загуби Банкрофт, а все още не знае истината, нали?

— Заради Банкрофт ли е цялата работа?

— Не, Рейлийн. Цялата работа е заради теб и мен. Трябваше да оставиш Сара на мира. И мен трябваше да оставиш на мира, докато имаше тази възможност.

— О-о-о! — изгука тя с подигравателно съчувствие. — Той бил *манипулиран*. Колко съжалявам. — Изведнъж тонът ѝ стана отново рязък. — Ти си *емисар*, Ковач. Целият ти живот е манипулация. Както и на всички нас. Всички живеем в огромната манипулационна матрица и просто се борим кой да стои най-отгоре.

Поклатих глава.

— Никого не съм молил да ме включат в играта.

— Ковач, Ковач. — Изведнъж изражението ѝ стана почти нежно. — Никой от нас не е молил. Да не мислиш, че аз съм молила да се родя във Фишън Сити в семейството на джудже с ципести крака и смахната курва? Молила ли съм, а? Не ни включват, просто ни хвърлят в играта и след това гледаш само да държиш глава над водата.

— Или да налееш вода в чуждото гърло — кротко кимнах аз. — Ти сигурно си се метнала на майка си, а?

За секунда лицето ѝ заприлича на тенекиена маска, зад която бушува огнена пещ. Видях как яростта пламна в очите ѝ и ако не беше хладнокръвието на Жътваря, сигурно щях да се изплаша.

— Убий ме — изсъска през зъби Кавахара. — И гледай да се порадваш, защото после ще страдаш, Ковач. Мислиш си, че онези нещастници в Нови Пекин страдаха, когато умряха? Ще измисля нови граници за теб и оная смрадлива кучка.

Поклатих глава.

— Не ми се вярва, Рейлийн. Разбираш ли, личността ти бе излъчена за съхранение преди около десет минути. И по пътя аз уредих едно гмуркане. Нищо не взех, само включих в предаването вируса „Роулингс“. Вече е стигнал до ядрото Рейлийн. Дистанционното ти съхранение е заразено.

Очите ѝ се разшириха.

— Лъжеш.

— Не и днес. Хареса ли ти работата на Айрин Елиът с „Вдигни го“? Е, трябва да я видиш как работи във виртуален форум. Бас държа, че е имала време да задигне пет-шест мозъчни хапки. Сувенири. Всъщност вече са колекционерска рядкост, защото, ако разбирам от инфоинженери, ще ти затворят капака на дистанционното по-бързо, отколкото политик напуска военна зона. — Кимнах към дисплея данни. — Сигурно щеше да получиш сигнал за тревога след час-два. На Иненин стана по-бавно, но пък и беше много отдавна. Днес технологията е напреднала.

В този момент Кавахара повярва и яростта, която бях видял преди малко в очите ѝ, сякаш се събра в нажежено до бяло ядро.

— Айрин Елиът — изрече напрегнато тя. — Като я намеря...

— Мисля, че чух предостатъчно празни заплахи за днес — прекъснах я аз. — Чуй ме. В момента мозъчната приставка е единственият живот, с който разполагаш, а при сегашното ми настроение трябва съвсем малко, за да я изтръгна от гръбнака ти и да я смачкам. Преди или след като те убия, затова млъквай.

Кавохара застина неподвижно и присви очи. За момент горната ѝ устна оголи зъбите, преди да се овладее.

— Какво искаш?

— Така вече е по-добре. Засега искам пълно самопризнание как нагласи Банкрофт. Резолюция 653, Мери Лу Хинчли и тъй нататък.

Можеш да добавиш и как натопи Райкър.

— Имаш ли системи за запис?

Посочих левия си клепач, където работеше записващата система, и се усмигнах.

— Наистина ли си мислиш, че ще го направя? — Яростта на Кавахара бликаше от очите. Свита като змия, тя дебнеше за шанс. И друг път я бях виждал такава, но тогава погледът не се целеше в мен. Ако трябваше да избирам, бих предпочел да съм под обстрел из улиците на Шария. — Наистина ли си мислиш, че ще изкопчиш това от мен?

— Погледни откъм добрата страна, Рейлийн. С пари и връзки сигурно ще се отървеш от изтриването, а за останалото най-много да ти лепнат два века на склад. — Гласът ми загрубя. — Докато ако не проговориш, умираш сега и завинаги.

— Законът не приема признание под заплахата.

— Не ме размивай. Случаят няма да стигне до ООН. Мислиш ли, че не съм бил в съда? Мислиш ли, че ще оставя адвокати да се разпореждат с това? Всичко, което кажеш, излиза по Световната мрежа веднага щом се върна на земята. Заедно със запис за онзи, когото очистих горе в кучешката стая. — Очите на Кавахара се разшириха и аз кимнах. — Да, трябваше да ти кажа по-рано. Имаш един клиент помалко. Не е истински мъртъв, но ще му трябва нов носител. По моя сметка, около три минути след като Санди Ким излезе на живо по мрежата, ченгетата на ООН ще заблъскат вратата ти с цял куп заповеди за арест. Няма да имат избор. Стига им само Банкрофт. Мислиш ли, че същите хора, които разрешиха да се случат Шария и Иненин, ще се посвеният да изкривят лекичко конституцията, щом трябва да защитят основата на своята власт? А сега почвай да говориш.

Кавохара вдигна вежди, сякаш всичко това беше просто безвкусна шега.

— Откъде искаш да почна, Такеши-сан?

— Мери Лу Хинчли. Тя падна оттук, нали?

— Естествено.

— Ти я беше приготвила за черните изпълнения, нали? Сигурно някой смахнат мръсник искаше да надене носителя тигър и да си поиграе на котенце?

— Я виж ти. — Кавахара наведе глава настрани. — С кого си разговарял? С някого от клиниката „Вей“, нали? Чакай да помисля. Милър присъстваше на онзи нагледен урок, но ти го очисти, тъй че... О! Пак ли си бил на лов за глави, Такеши? Нима си отнесъл Фелипе Милър в кутия за шапки?

Мълчаливо я гледах над цевта на игления пистолет и отново чувах безсилните писъци зад затворената врата. Кавахара сви рамене.

— Ако трябва да бъдем точни, не беше тигърът. Но да, нещо от сорта.

— И тя разбра?

— Да, разбра някак. — Кавахара изглеждаше отпусната, което при нормални обстоятелства би ме изнервило. Но под влиянието на бетатанатина само станах още по-бдителен. — Чула е изтървана дума, може би от някой техник. Знаеш ли, обикновено пускаме на подобни клиенти виртуалния вариант, преди да им позволим истински сеанс. Така предварително знаем как ще реагират, а понякога дори ги убеждаваме да не го правят.

— Колко грижовно от твоя страна.

Кавохара сви рамене.

— Как да ти го набия в главата, Такеши? Тук осигуряваме услуга. Ако може да бъде узаконена, толкова по-добре.

— Глупости, Рейлийн. Ти им продаваш виртуалния вариант, а след два-три месеца те дотичват да го изпробват на живо. Има причинно-следствена връзка и ти знаеш много добре. Като им продаваш нелегална стока, получавааш власт вероятно над някои много влиятелни хора. Тук имаш доста губернатори на ООН, нали? Протекторатски генерали и друга подобна паплач.

— „Глава в облаците“ обслужва каймака на обществото.

— Като онзи беловлас мръсник, дето го очистих горе? Беше голяма клечка, нали?

— Карлтън Маккейб? — Кавахара се усмихна зловещо. — Да, би могло да се каже. Влиятелна личност.

— Би ли ми казала на коя точно влиятелна личност разреши да изкорми Мери Лу Хинчли?

Кавохара леко се напрегна.

— Не, не бих.

— Така и очаквах. Ще ти трябва за пазарлъците по-късно, нали? Добре, от мен да мине. Какво стана? Довеждат Хинчли тук, тя случайно узнава какво я чака и се опитва да избяга. Да не е откраднала гравитационна раница?

— Едва ли. Екипировката се държи под строг контрол. Може би е решила, че може да се удържи за корпуса на някоя кола. Явно не е била много умна. Подробностите все още са неясни, но така или иначе някак е паднала.

— Или скочила.

Кавахара поклати глава.

— Не вярвам да е имала кураж за това. Мери Лу Хинчли нямаше самурайски дух. Както повечето обикновени люде, би се вкопчвала в живота до последния недостоеен момент. Би се надявала на чудо. Би молила за милост.

— Колко пошло. Веднага ли усетиха липсата ѝ?

— Много ясно, че усетиха. Чакаше я клиент. Преровихме целия дирижабъл.

— Досадно.

— Да.

— Но не толкова досадно, колкото факта, че след някой и друг ден вълните я изхвърлиха на брега, а? Явно добрата ти фея е била в отпуск.

— Беше неприятно — призна Кавахара, сякаш обсъждахме неуспешна игра на покер. — Но не съвсем неочаквано. Не предвиждахме да възникнат сериозни проблеми.

— Знаела си, че е католичка?

— Разбира се. Това влиза в изискванията.

— А когато Райкър откри онова фалшиво покръстване, ти сигурно си напълнила гащите. Показанията на Хинчли щяха да те изкарат на показ заедно с един дявол знае колко от твоите влиятелни другарчета. Да осъдят „Глава в облаците“, един от Домовете за черни перверзии! И теб заедно с дома! Как го каза онзи път в Нови Пекин? Недопустим риск. Трябвало е по някакъв начин да запушиш устата на Райкър. Прекъсни ме, ако греша.

— Не, на прав път си.

— И ти го натопи?

Кавохара пак сви рамене.

— Бе направен опит да бъде подкупен. Той се оказа... невъзприемчив.

— Тъжно. И какво направи тогава?

— Не знаеш ли?

— Искам да го чуя от теб. Прекалено често ме оставяш да водя разговора. Опитай да го поддържаш, инак ще си помисля, че не оказваш достатъчно съдействие.

Кавахара театрално вдигна очи към тавана.

— Накиснах Илайас Райкър. Пробутах му фалшив донос за една клиника в Сиатъл. Изработихме телефонен дубликат на Райкър и чрез него платихме на Игнасио Гарсия да вмъкне за двама от убитите сведения, че са католици. Знаехме, че полицията в Сиатъл ще се усъмни, и че подправените сведения няма да издържат на проверка. Е, сега доволен ли си?

— Как откри Гарсия?

— От проучването на Райкър, още докато се опитвахме да го подкупим. — Кавахара раздражено се размърда в креслото. — Открихме връзката между двамата.

— Да, точно така предполагах.

— Колко си проникателен.

— И тъй, всичко се уреди чудесно. Докато не изникна Резолюция 653 да ви размъти отново водата. А случаят Хинчли все още не е закрит.

Кавохара кимна.

— Съвършено вярно.

— Защо просто не се опита да протакаш? Защо не подкупи някои важни фигури в Съвета на ООН?

— Кого? Това тук не ти е Нови Пекин. Срещал си Фири и Ертекин. За продан ли са според теб?

Кимнах.

— Значи ти си била в носителя на Марко. Мириам Банкрофт знаеше ли?

— Мириам? — изненада се Кавахара. — Не, разбира се. Никой не знаеше, там е цялата работа. Марко редовно играе с Мириам. Идеално прикритие.

— Не чак толкова идеално. Май хич не те бива на тенис.

— Нямах време за виртуални уроци.

— Защо Марко? Защо не отиде в този вид?

Кавахара махна с ръка.

— Досаждам на Банкрофт още откакто насрочиша резолюцията. И на Ертекин също, стига да се докопам до нея. Почнах да ставам подозрителна. Виж, ако Марко кажеше добра дума за мен, никой нямаше да се усъмни.

— Ти прие онова обаждане от Ръдърфорд — казах замислено аз. — В Слънчевия дом, след като го бяхме притиснали. Мислех, че се обажда на Мириам, но тогава и ти беше там. Преструваше се на Марко и следеше големия дебат за католиците.

— Да. — Тя се усмихна леко. — Изглежда, доста си надценил ролята на Мириам Банкрофт в цялата история. А, между другото, кой носи тялото на Райкър в момента? Интересувам се просто от любопитство. Който и да е, страшно добре си играе ролята.

Премълчах, но ъгълчето на устните ми трепна леко. Кавахара забеляза.

— Наистина ли? Двойно зареждане. Явно въртиш лейтенант Ортега на малкия си пръст. Или на нещо друго. Поздравления. Интригата е достойна за истински Мат. — Тя се изсмя кратко и дрезгаво. — Беше комплимент, Такешу-сан.

Не обърнах внимание на закачката.

— Разговаря ли с Банкрофт в Осака на 16 август, четвъртък? Знаеше ли, че идва?

— Да. Той редовно пътува дотам по работа. Уредих срещата да изглежда случайна. Поканих го след завръщането да посети „Глава в облаците“. Това му е навик. Платен секс след делово пътуване. Вероятно си разбрал.

— Да. И какво му каза, когато дойде тук?

— Казах му истината.

— Истината? — изгледах я втренчено. — Каза му за Хинчли и се надяваше да ти помогне?

— Защо не? — Тя ме стрелна с вледеняващо невинен поглед. — С него сме приятели от векове. Общи делови стратегии, които понякога носят плод след един цял нормален човешки живот. Не очаквах той да застане на страната на дребните хора.

— Но той те разочарова. Не искаше да подкрепи Матовското братство.

Кавахара пак въздъхна и този път долових истинска умора, долетяла от прашните дълбини на вековете.

— Лорънс има евтина романтична жилка и аз вечно я подценявам. В много отношения прилича на теб. Но за разлика от теб няма никакво оправдание за това. Та той е на повече от три века. Вярвах — или може би исках да вярвам — че възгледите му отразяват това. Че останалото е само поза, празни приказки за тълпата. — Кавахара тъжно размаха крехката си ръка. — За жалост само така ми се е искало.

— Какво направи той? Хвана се за някакви тъпи морални съображения?

Кавохара се усмихна мрачно.

— Подиграваш ли ми се? Ти, чиито ръце са оплискани с кръвта на десетки хора от клиниката „Вей“. Протекторатски касапин, унищожител на човешки живот по всички планети, където си стъпил. Ако ми разрешиш да изтъкна, Такеши, малко си непоследователен.

Обгърнат в прохладната пелена на бетатанатина, аз не изпитах нищо друго, освен леко раздразнение от упорството на Кавахара. Трябваше да си изясним нещата.

— Онова с клиниката беше лично.

— Онова с клиниката беше бизнес, Такеши. Твоята личност изобщо не ги интересуваше. Повечето от хората, които очисти, просто си вършеха работата.

— Значи е трябвало да си потърсят друга работа.

— Ами хората от Шария? Какво трябваше да направят? Да не се родят точно на тази планета и точно по това време? Или може би да не позволят да ги мобилизират?

— Бях млад и глупав — простичко казах аз. — Използваха ме. Убивах заради хора като теб, защото не бях наясно. След това проумях. Станалото на Иненин ми отвори очите. Сега убивам единствено заради себе си и всеки път, когато отнемам живот, знам стойността му.

— Стойността му. *Стойността* на човешкия живот. — Кавахара поклати глава като преподавател, който слуша отчайващо глупав ученик. — Ти *все още* си млад и глупав. Човешкият живот няма стойност. Още ли не си го разбрал, Такеши, след всичко, което видя? Сам по себе си той няма стойност. Изработката на машини струва пари. Извличането на суровини също. Но хората? — Тя изсъска

презрително. — Винаги могат да се намерят нови. Те се възпроизвеждат като ракови клетки, независимо дали ги искаш или не. Те са в *изобилие*, Такеша. Защо да са ценни? Знаеш ли, че да се наеме и използва истинска курва в черния бизнес струва *по-малко*, отколкото да се програмира виртуалният вариант? Истинската човешка плът е *по-евтина* от машината. Такава е простата истина на нашите времена.

— Банкрофт не смяташе така.

— Банкрофт? — Кавахара изръмжа с отвращение. — Банкрофт е като паралитик, подпрян върху патериците на архаичните си идеи. Просто се чудя как оцеля толкова дълго.

— И ти го програмира да се самоубие? Лекичко го побутна с подходящ химикал?

— Да го програмирам... — Очите на Кавахара се разшириха и от изящните ѝ устни излетя весел, звънък смях. — Ковач, не може да си толкова глупав. Казах ти, че той се самоуби. Имаше времена, когато вярваше на моята дума, макар че не можеше да ме понасяш. Помисли малко. Защо ми е мъртъв?

— За да изтриеш каквото си казала за Хинчли. Новият му вариант нямаше да помни тази малка подробност.

Кавохара кимна.

— Да, виждам колко удобна ти изглежда подобна версия. Отбранителен ход. В края на краищата ти съществува в отбрана още откакто напусна Корпуса. А същество, което живее в отбрана, рано или късно започва да мисли по същия начин. Само едно забравяш, Такеша.

Тя направи драматична пауза и дори през бетатанатина усетих тръпка на тревога. Кавахара преиграваше.

— И кое е то?

— Че аз, Такеша Ковач, не съм като теб. Аз не играя в отбрана.

— Дори и на тенис?

Тя ми отправи добре отмерена усмивка.

— Много остроумно. Не беше необходимо да изтривам спомена на Лорънс Банкрофт за нашия разговор, защото той вече бе убил своя собствена католическа проститутка и имаше какво да загуби от Резолюция 653.

Примигах. Бях разработил цял куп теории около убеждението, че Кавахара е виновна за смъртта на Банкрофт, но нито една не бе чак толкова изобретателна. И докато осъзнавах думите ѝ, по местата си

легнаха нови късчета от строшеното огледало, за което бях мислил, че вече съм го сглобил, доколкото да видя отразената истина. Надникнах в новия му ъгъл и съжалих, че едва сега виждам какво мърда там.

Отсреща Кавахара се усмихваше на мълчанието ми. Знаеше, че ме е засегнала, и това ѝ харесваше. Суетност, суетност. Единственият, но непоправим недостатък на Кавахара. Също като всички Матове, тя бе свикнала да се възхищава на себе си. С лекота даде признанието, което довърши мозайката. Тя искаше да го получи, искаше да видя колко ме е изпреварила, колко далече съм изостанал.

Май я бях засегнал с шегата за тениса.

— Поредното напомняне за лицето на жена му — каза тя. — Грижливо подбрано и леко усъвършенствано чрез пластична хирургия. Той удуши момичето. Докато се празнеше за втори път, ако не греша. Семейен живот, а, Ковач? Какъв ли тормоз е за вас, мъжете?

— Имаш ли го на запис?

Въпросът прозвуча глупаво дори в собствените ми уши.

Кавохара пак се усмихна.

— Я стига, Ковач. Питай за нещо, което не знаеш.

— Беше ли стимулиран за това по химичен път?

— О, разбира се. В това отношение имаш право. Много гадна дрога, но ти сигурно знаеш...

Виновен бе бетатанатинът. Бавният, забавящ сърцето хлад. Без него щях да премина в действие още когато усетих полъха от отворената врата зад гърба си. Мисълта прелетя през ума ми с цялата бързина, на която бе способна, но дори самото ѝ присъствие ми разкриваше, че ще закъснея. Не беше време за мислене. В боя мисълта е лукс от ранга на топлата баня или масажа. Тя замъгли светкавичната реакция на неврохимичната система „Хумало“ и когато се завъртях да вдигна пистолета, вече бях закъснял с векове.

Пляс!

Зашеметяващият лъч ме блъсна като влак и сякаш видях как прелитат светещите прозорци на купетата. В зрителното ми поле застина лицето на Треп, приклепнала на вратата с изпънато напред оръжие за в случай, че не улучи или нося невронна броня под антирадарния костюм. Напразни надежди. Игленият пистолет падна от безжизнените пръсти на спазматично разтворената ми китка и аз

рухнах до него. Дървеният под връхлетя и ме халоса отстрани по главата като някогашните плесници на тате.

— Защо се забави? — попита гласът на Кавахара нейде безкрайно високо. Звучеше като тежък бас в бързо гаснещото ми съзнание. Една крехка ръка се пресегна в зрителното ми поле да вземе игления пистолет. Смътно усетих как друга ръка измъква и зашеметяващия.

— Алармата се включи едва преди две минути. — Треп пристъпи напред, прибра пистолета в кобура и клекна да ме огледа любопитно. — Трябвало е доста време, докато тялото на Маккейб изстине и задейства апаратурата. Онези идиоти от охраната още са на главната палуба и зяпат трупа. Кой е този?

— Ковач — отвърна небрежно Кавахара, после пъкна игления и зашеметяващия пистолет под пояса си и тръгна към бюрото. За парализирания ми поглед тя сякаш се оттегляше през необятна равнина, преодолявайки стотици метри с всяка крачка, докато стана съвсем дребна. Наведе се над бюрото като миниатюрна кукла и натисна някакви бутони, които не виждах.

Не губех съзнание.

— Ковач? — Лицето на Треп изведнъж стана безизразно. — Мислех, че...

— Да, аз също. — Холографският дисплей изведнъж се събуди и по него плъзнаха нови данни. Кавахара приведе лице към него. — Той ни измами с двойно зареждане. Сигурно Ортега му е помогнала. Трябваше да се задържиш в „Панамска роза“ малко по-дълго.

Все още чувах зле, зрението ми бе замръзнало, но не губех съзнание. Не знаех дали е страничен ефект на бетатанатина, още един бонус на системата „Хумало“ или може би двете в някаква неподозирана комбинация, но нещо ме поддържаше в съзнание.

— Хващат ме нерви, когато съм на местопрестъпление с толкова много ченгета наоколо — каза Треп и посегна да докосне лицето ми.

— Тъй ли? — Кавахара все още бе заета с данните. — Е, и на мен не ми беше сладко да забавлявам този психопат с морални спорове и искрени самопризнания. Мислех си, че никога няма да... Мамка му!

Тя яростно тръсна глава, после сведе очи към бюрото.

— Не е излъгал.

— За кое?

Кавахара веднага настръхна и се обърна към Треп.

— Няма значение. Какво правиш с лицето му?

— Той е студен.

— Много ясно, че е студен, по дяволите. — Ругатните са сигурен признак, че Рейлийн Кавахара е стресната, помислих сънено аз. — Как си мислиш, че е минал покрай инфрачервените сензори? Надрусал се е с „дърво“ до козирката.

Треп се изправи с напълно безизразна физиономия.

— Какво ще правиш с него?

— Отива на виртуален форум — отвърна зловещо Кавахара. — Заедно с малката си приятелка. Но преди това ще трябва да извършим една малка операция. Той направи запис.

Опитах да размърдам дясната си ръка. Последната става на средния пръст трепна едва забележимо.

— Сигурна ли си, че не излъчва?

— Да, той сам ми каза. Ако беше опитал, щяхме веднага да го засечем. Имаш ли нож?

Прониза ме тръпка, подозрително наподобяваща паника. Отчаяно потърсих в парализата някакви признаци на предстоящо възстановяване. Нервната система „Хумало“ все още бе в шок. Усещах как очите ми изсъхват от прекъсването на рефлексата за мигане. Като в мъгла видях как Кавахара се зададе откъм бюрото и властно протегна ръка към Треп.

— Нямам нож.

Не можех да бъда сигурен, но ми се стори, че долавям в гласа на Треп нотки на несъгласие.

— Няма проблеми. — С нови огромни крачки Кавахара изчезна от погледа ми. Гласът ѝ заглъхна. — Имам тук нещо, което ще свърши същата работа. Викни някой от охраната да откъдне тоя боклук горе до салоните за презареждане. Мисля, че седми и девети номер са подготвени. Свържи се от бюрото.

Треп се поколеба. Усетих как нещо пада като късче полуразтопен лед, откъртено от замръзалия блок на централната ми нервна система. Клепачите ми бавно застъргаха надолу по очите и пак се вдигнаха. От пречистващото докосване бликнаха сълзи. Треп видя това и настръхна. Не тръгна към бюрото.

От далечината долетя гласът на Кавахара:

— Идват ли?

Сигурно беше в другата стая.

Лицето на Треп остана безстрастно. Погледът ѝ се отдели от мен.

— Да — изрече високо тя. — Ще дойдат след две-три минути.

Свестяхах се. Нещо тласкаше нервите ми към съскащ, кипящ живот. Усещах първите спазми, а заедно с тях и гореща задуха в дробовите, което означаваше, че ефектът на бетатанатина започва да отминава преждевременно. Крайниците ми тежаха като олово, китките ми сякаш бяха обвити в дебели памучни ръкавици, през които прелитаха електрически искри. Не бях в състояние да се бия.

Лявата ми ръка беше притисната под тежестта на тялото. Дясната стърчеше настрани. Не знаех дали мога да устоя на крака. Разполагах с много ограничени възможности.

— Добре.

Усетих как ръката на Кавахара ме преобръща по гръб като риба, приготвена за изкормяне. Беше се навъсила съсредоточено и държеше остри клещи. Възседна гърдите ми и вдигна с пръсти клепачите на лявото ми око. Потиснах импулса да мигна и останах неподвижен. Разтворените клещи се спуснаха надолу.

Напрегнах мускулите на ръката си и невронният калъф изхвърли тебитския нож в дланта ми.

Замахнах настрани.

Целех се в хълбока на Кавахара под плаващите ребра, но комбинацията от зашеметяващия лъч и бетатанатина ме подведе. Ножът срязва лявата ѝ ръка под лакътя, закачи костта и отскочи. Кавахара изпищя и пусна окото ми. Изтърваните клещи улучиха скулата ми и издълбаха бразда по бузата. Усетих далечна болка. В окото ми нахлу кръв. Замахнах отново, но този път Кавахара се извъртя и блокира удара с ранената си ръка. Отново изкрещя и ножът се изплъзна от вдървените ми пръсти. Събирайки в лявата ръка цялата си останала енергия, аз диво замахнах с юмрук и улучих Кавахара в слепоочието. Тя се търкулна на пода, стискайки ранената си ръка и за момент повярвах, че острието е проникнало достатъчно дълбоко, за да ѝ впръсне доза С-381. Но Шийла Соренсън ми бе казала, че цианидът действа за броени секунди.

Кавохара се изправяше.

— Какво чакаш, мътните да те вземат? — кисело се обърна тя към Треп. — Застреляй тоя боклук, ако обичаш.

Последните думи заседнаха в гърлото ѝ, когато видя истината в очите на Треп миг преди бледата жена да посегне към кобура си. Може би самата Треп едва сега осъзнаваше тази истина, защото реагира бавно. Кавахара пусна клещите, измъкна едновременно от пояса си игления и зашеметяващия пистолет и се прицели още преди оръжието на Треп да е излязло докрай от кобура.

— Продажна шибана кучка — изсъска смаяно Кавахара и в гласа ѝ ненадейно прозвуча дрезгав акцент, какъвто не бях чувал досега. — Ти знаеше, че се свестява, нали? Мъртва си, кучко.

Надигнах се и залитайки, скочих върху Кавахара точно когато натискаше спусъците. Чух двата изстрела — почти недоловимото свистене на игления пистолет и острия електрически пукот на зашеметяващия. През мъглата в левия край на зрителното си поле видях как Треп отчаяно се мъчи да измъкне оръжието, но няма надежда. Тя падна с почти комично изражение на изненада. В същия миг рамото ми се стовари върху Кавахара и двамата залитнахме към наклонените прозорци. Тя се опита да ме застреля, но аз изблъсках пистолетите настрани и я препънах. Тя ме удари с ранената ръка, после паднахме върху наклоненото стъкло.

Зашеметяващият пистолет се търкулна нейде настрани, но тя бе успяла да задържи игления. Дулото се завъртя към мен и аз тромаво го отбих. Другата ми ръка замахна към лицето на Кавахара, не улучи и юмрукът отскочи от рамото ѝ. Тя се ухили свирепо и ме удари с глава в лицето. Носът ми се строши със странен звук, сякаш ухапах суров карфиол, и в устата ми нахлу кръв. После Кавахара връхлетя, притисна ме върху стъклото и ме заблъска с юмруци по тялото. Блокирах един-два удара, но губех сили, а мускулите в ръцете ми губеха интерес. Всичко в мен почваше да изтръпва. Над мен по лицето на Кавахара се изписа свиреп триумф, когато разбра, че битката е приключила. Прицели се много старателно и ме удари в слабините. Разтърсен от гърч, аз се плъзнах по стъклото и останах да лежа на пода.

— Засега ти стига толкова — изръмжа тя задъхано и скочи на крака. Под почти незасегнатата ѝ елегантна прическа изведнъж видях лицето, на което принадлежеше непознатият акцент. Бруталното

задоволство по това лице навярно бяха виждали и жертвите от Фишън Сити, преди да отпият вода от оловната манерка. — Стой тук за малко.

Тялото ми подсказваше, че нямам друг избор. Чувствах се пребит, бързо потъвах под тежестта на химикалите в нервната ми система и тръпките от зашеметяващия лъч. Опитах се да повдигна ръка, но тя само трепна като риба, натъпкана с камъни. Кавахара видя това и се ухили.

— Да, точно така — каза тя и разсеяно погледна разпрания си ляв ръкав, по който се стичаше кръв. — Сега ще си платиш за всичко, Ковач. — Тя пристъпи към неподвижното тяло на Треп и я ритна жестоко в ребрата. Бледата жена не помръдна. — Ти също, кучко. С какво толкова те омая този скапаняк? Да не е обещал да те лиже през следващите двайсет години?

Треп не отговори. Напрегнах пръстите на лявата си ръка и успях да ги мръдна с няколко сантиметра по пода към крака си. Кавахара хвърли един последен поглед на Треп, после отиде до бюрото и натисна един бутон.

— Охрана?

— Мис Кавахара? — Беше същият мъжки глас, който чухме на идване към дирижабъла. — Имаше нахлуване на външно...

— Знам какво имаше — каза уморено Кавахара. — Борих се с него през последните пет минути. Защо не сте тук?

— Мис Кавахара?

— Питам колко време ти трябва да си домъкнеш тук синтетичния задник, след като са те повикали.

Кратко мълчание. Кавахара чакаше, привела глава над бюрото. Посегнах покрай тялото си и двете ми ръце се срещнаха немощно, стиснаха нещо и пак се отпуснаха.

— Мис Кавахара, не сме получавали повикване от вашата каюта.

— О. — Кавахара хвърли поглед към Треп. — Добре, сега ви викам. Изпрати екип от четирима. Има боклук за почистване.

— Да, мадам.

Въпреки всичко по устните ми неволно плъзна усмивка. Мадам, значи.

Кавохара се върна, вдигайки попътно клещите от пода.

— На какво се хилиш, Ковач?

Опитах да я заплроя, но слюнката едва напусна устата ми и увисна по челюстта ми на гъста струя, примесена с кръв. Внезапна ярост изкриви лицето на Кавахара и тя ме ритна в корема. След всичко останало не усетих почти нищо.

— Ти — започна яростно тя, после с усилие си възвърна леденото спокойствие — причини предостатъчно неприятности за един кратък живот.

Хвана яката ми и ме издърпа нагоре по наклонения прозорец, докато очите ни се озоваха на едно ниво. Главата ми клюмна назад и тя се наведе над мен. Тонът ѝ отново стана спокоен, почти небрежен.

— Също като католиците, като твоите приятели от Иненин, като безмозъчните едnodневки, чието жалко съвкупление ти е дало живот, Такеси. Човешка суровина — само това представляваш. На Нови Пекин можеше да се издигнеш нагоре и да застанеш до мен, но ти плю в лицето ми и се върна към своето дребно живуркане. Можеше да се присъединиш към нас и тук, на Земята, да се включиш в управлението на целия човешки род. Можеше да имаш власт, Ковач. Разбираш ли? Можеше да бъдеш нещо.

— Не ми се вярва — промърморих безсилно аз и започнах да се плъзгам надолу по стъклото. — Някъде в мен все още има съвест. Просто не помня къде съм я забутал.

Кавохара се озъби и стисна яката ми още по-здраво.

— Много духовито. Остроумно. Там, където отиваш, ще ти трябва чувство за хумор.

— „Когато попитат как съм умряла, кажете им: все още гневна.“

— Квел. — Кавохара приведе лице напред. Почти лежеше върху мен като удовлетворена любовница. — Но Квел никога не е била на виртуален разпит. Няма да умреш гневен, Ковач. Ще умреш с жални писъци. Отново. И отново.

Тя премести ръце върху гърдите ми и ме притисна назад. Вдигна клещите.

— Ето ти за предястие.

Клещите се забиха в долната част на окото ми и струя кръв оплиска Кавохара. Избухна болка. За момент видях клещите през окото, в което се впивах, извисени като грамаден железен пилон, после Кавохара ги извъртя и нещо се скъса. Всичко почервения, после изгасна като изключените монитори на Елиът. С другото око видях

Кавахара да изтегля клещите, стиснали записващата жичка на Рийз. От края на миниатюрното устройство върху бузата ми се стече капка слюз.

Тя щеше да подгони Елиът и Рийз. Да не говорим за Ортега, Баутиста и кой знае още колко други.

— Стига толкова, мамка ви — глухо избъбрих аз и в същия миг тласнах мускулите на бедрата си да обгърнат Кавахара около кръста. Лявата ми длан се притисна към наклоненото стъкло.

Приглушена експлозия и остър пукот.

При закъснител, нагласен на минимума, термитната микрограната трябваше да избухне почти мигновено и да насочи деветдесет процента от ударната вълна към мястото на контакта. Останалите десет процента унищожиха китката ми, смъкнаха плътта от металните кости и подсилените карбонови сухожилия, разкъсаха специалните стави и пробиха в дланта дупка колкото монета.

От долната страна стъклото се разби като тънък лед. Всичко ставаше като в забавен кадър. Усетих как опората под мен хлътва, после се плъзнах настрани в отвора. Смътно усетих как в каютата нахлува студен въздух. Над мен по лицето на Кавахара се изписа тъпо смайване, когато осъзна какво става, но вече бе твърде късно. Тя полетя с мен, блъскайки отчаяно по главата и гърдите ми, ала не можеше да се изтръгне от желязната хватка. Клещите замахнаха, обелиха ивица плът от скулата ми, отново потънаха в разкъсаното око, но болката вече беше далечна и незначителна, изгаряше сред пламъка на яростта, която най-сетне бе избухнала през остатъците от бетатанатина.

„Кажете им: все още гневна.“

После парчето стъкло, върху което се борехме, не издържа, и ни изхвърли в небето и вятъра.

Падахме...

Лявата ми ръка беше парализирана от експлозията, но когато започнахме да се премятаме през ледения мрак, аз завъртях дясната си ръка и притиснах другата граната към тила на Кавахара. Смътно зърнах океана далече под нас, видях как „Глава в облаците“ стремително отлита нагоре, и видях лицето на Кавахара, загубило всякакво човешко изражение. Нещо крещеше, но не знаех дали звукът идва отвън или отвътре. Съзнанието ми се отдалечаваше по спирала сред пискливия вой на вятъра и вече не намирах път към малкото

прозорче на индивидуалната гледна точка. Падането ме унасяше като сън.

Със сетните остатъци от воля притиснах гранатата и черепа към гърдите си и зачаках експлозията.

Последната ми мисъл бе надежда, че Дейвидсън гледа екрана.

42.

По ирония на съдбата адресът се оказа в Лизниград. Слязох от таксито на две пресечки преди него и продължих пеш. Все още не можех да се отърва от странното чувство за взаимна обвързаност, сякаш изведнъж през тъканта на реалния живот насреща ми надничаше механизмът на Вселената.

Апартаментът, който търсех, се намиреше в Г-образен блок с буренясала бетонна площадка за кацане отзад. Веднага забелязах микрокоптера сред паркираните таратайки. Наскоро някой го бе боядисал в червено. По носа и опашката провисваха гроздове от скъпи на вид сензори. Кимнах замислено и се изкачих по външното стълбище на втория етаж.

Почуках на вратата на номер седемнайсет. Отвори ми единайсетгодишно момче, което ме гледаше с тъпа враждебност.

— Какво?

— Бих искал да разговарям с Шерил Бостък.

— Да, ама я няма.

Въздъгнах и почесах белега под окото си.

— Мисля, че не е вярно. Нейният коптер е отзад, ти си синът ѝ Дарил, а нощната смяна приключи преди около три часа. Ще ѝ кажеш ли, че един човек е дошъл да говори с нея за носителя на Банкрофт?

— Ченге ли си?

— Не, само искам да поговорим. Може дори да изкара нещо, ако ми помогне.

Момчето ме погледа още една-две секунди, после безмълвно затвори вратата. Чух го да вика майка си. Чаках и се борех с желанието да запаля цигара.

Пет минути по-късно Шерил Бостък изникна на ватата, облечена с широк халат. Синтетичният ѝ носител беше още по-безизразен от този на момчето, но знаех, че отвътре не е така.

— Искали сте да ме видите — попита неравният синтетичен глас. — За какво?

— Аз съм частен детектив, нает от Лорънс Банкрофт — отговорих аз колкото се може по-кратко. — Бих искал да ми отговорите на няколко въпроса за задълженията си в „Сайка Сек“. Може ли да вляза?

Тя издаде глух звук, сякаш неведнъж бе опитвала без успех да затръшне вратата пред досадни посетители.

— Няма да отнеме много време.

Тя сви рамене и отвори вратата по-широко. Минах край нея и влязох в мизерна, но чиста стая, където единствената забележителност бе разкошен черен сензофилмов дек. Системата стърчеше над килима в дъното като идол на някакво тайнствено машинно божество, а останалите мебели покорно се редяха около нея. Декът изглеждаше нов, също като боята на микрокоптера.

Дарил бе изчезнал някъде.

— Хубав дек — казах аз и пристъпих да огледам дисплея. — Кога го купихте?

— Преди време. — Шерил Бостък затвори вратата и неуверено пристъпи в средата на стаята. Лицето ѝ почваше да оживява и по него се изписа подозрителност. — Какво искате да ме питате?

— Може ли да седна?

Тя мълчаливо ми кимна към едно от продънените кресла и седна отсреща. В деколтето на халата синтетичната плът изглеждаше неестествено розова. Вгледах се в нея и се запитах дали изобщо искам да продължа.

— Е? — Тя нервно ми махна с ръка. — Какво искате да ме питате? Щом ме събуждате след нощна смяна, трябва да има сериозна причина, по дяволите.

— На 14 август, вторник, вие отидохте в семейната клонингова камера на Банкрофт и инжектирахте нещо в резервното тяло на Лорънс Банкрофт. Бих искал да знам какво беше, Шерил.

Резултатът бе по-драматичен, отколкото можех да предполагам. Изкуственото лице на Шерил Бостък се изкриви и тя отскочи назад, сякаш я бях заплашил с полицейска електрическа палка.

— Това влиза в задълженията ми — пискливо извика тя. — Имам разрешение да извършвам манипулации с клонингите.

Думите не изглеждаха нейни. Сякаш я бяха накарали да ги научи наизуст.

— Какво е синаморфестерон? — попитах аз.

Евтините синтове не се изчервяват и не пребледняват, но лицето ѝ говореше красноречиво. Тя приличаше на уплашено животно, предадено от собственика си.

— Откъде знаете? Кой ви го каза? — изхлипа тя. — *Няма откъде да знаете. Тя обеща никои да не научи.*

После рухна на дивана, закри лицето си с длани и зариди. Като чу, Дарил се появи от съседната стая, поколеба се и явно реши, че не може или не бива да стори нищо. Остана на прага, като ме гледаше уплашено. Удържах въздишката и му кимнах, опитвайки да изглеждам безобиден. Той предпазливо се приближи до дивана и докосна майка си по рамото. Тя трепна като ударена. Разтърси ме вълна от спомени и усетих как собственото ми лице става студено и свирепо. Опитах да им се усмихна, но не успях.

Изкашлях се.

— Не съм дошъл да ви сторя зло. Просто искам да знам.

Бе нужна около минута, за да проникнат думите през паяжината от ужас в съзнанието на Шерил Бостък. Още по-дълго ѝ трябваше, за да овладее сълзите и да ме погледне. До нея Дарил плахо я галеше по косата. Изскърцах със зъби и се опитах да прогоня спомените от времето, когато и аз бях на единайсет години. Чаках.

— Тя беше — каза накрая Шерил.

Къртис ме пресрещна, докато заобикалях Слънчевия дом откъм морето. Лицето му бе потъмняло от гняв, а ръцете, свити в юмруци.

— Тя не иска да разговаря с теб — изръмжа той.

— Махни се от пътя, Къртис — казах спокойно аз. — Или ще си изпатиш.

Той зае каратистка стойка.

— Казах, че тя...

Ритнах го в коляното и той падна. Втори ритник го отхвърли два метра надолу по склона към тенискорта. Когато спря да се търкаля, аз връхлетях над него. Притиснах го с коляно в кръста и дръпнах главата му назад за косата.

— Днес не ми е добър ден — търпеливо обясних аз. — А ти го правиш още по-лош. Сега отивам да поговоря с шефката ти. Ще

отнеме около десет минути, след това си отивам. Ако си умен, ще стоиш настрани.

— Мръсен...

Дръпнах косата му по-силно и той изкрещя.

— Ако тръгнеш след мен, Къртис, ще си изпатиш. Здравата. Разбра ли? Днес не съм в настроение за игри с глупаци като теб.

— Остави го на мира, Ковач. Никога ли не си бил на деветнайсет години?

Озърнах се през рамо. Мириам Банкрофт стоеше с ръце в джобовете на свободен светлобежов костюм, явно изкопиран от някой шарийски харем. Дългата ѝ коса бе събрана под оранжев копринен шал, а очите блестяха от слънцето. Изведнъж си спомних какво бе казала Ортега за „Накамура“: „Използват лицето и тялото ѝ за реклама на стоката“. Сега я виждах в небрежната поза на манекенка.

Пуснах косата на Къртис и се изправих.

— Толкова глупав не съм бил и на деветнайсет — излъгах аз. — Ще му кажеш ли да се махне? Може да те послуша.

— Къртис, върви да ме чакаш в лимузината. Няма да се бавя.

— Ще му позволите ли...

— Къртис!

В гласа ѝ прозвуча добродушно учудване, сякаш имаше някаква грешка. Къртис се изчерви и тръгна настрани, просълзен от ярост. Гледах го и се чудех дали все пак не трябваше да го ударя още веднъж. Мириам Банкрофт навярно разчете мисълта по лицето ми.

— Вече би трябвало дори и твоята жажда за насилие да е задоволена — тихо каза тя. — Още ли си търсиш жертви?

— Кой каза, че търся жертви?

— Ти.

Погледнах я бързо.

— Не помня.

— Колко удобно.

— Не, ти не разбираш. — Вдигнах разперени длани към нея. — Наистина не помня. Всичко, което сме вършили заедно, изчезна. Нямам тези спомени. Изтрети са.

Тя примижа, сякаш я бях ударил.

— Но ти... Мислех... Ти изглеждаш...

— Същия. — Сведох очи към носителя на Райкър. — Е, от другия носител не беше останало кой знае какво, когато ме измъкнаха от морето. Тъй че нямах друг избор. А следователите от ООН категорично отказаха да допуснат двойно зареждане. Всъщност не ги упреквам. И бездруго ще им е трудно да оправдаят предишното.

— Но как...

— Как решихме ли? — Усмихнах се без капка веселие. — Искаш ли да влезем и да ти разкажа?

Тя ме поведе към оранжерията, където някой бе сложил кана и две високи чаши на изящната масичка под мъченическите храсти. Течността в каната имаше цвят на залез. Мълчаливо седнахме един срещу друг. Тя си наля, без да предложи на мен — дребна подробност, която говореше много за станалото между Мириам Банкрофт и моето друго „аз“.

— За съжаление нямам много време — каза разсеяно тя. — Както ти казах по телефона, Лорънс ме помоли веднага да замина за Ню Йорк. Всъщност вече тръгнах, когато ми се обади.

Мълчах, чаках и когато тя остави каната, взех чашата си. Движението беше ужасно смущаващо и навярно си пролича. Тя се сепна.

— Ох, аз...

— Забрави. — Облегнах се назад и отпих. Беше сладко и леко тръпчиво. — Ти попита как сме решили. Играхме. Хартия, ножици, камък. Разбира се, първо спорихме цял час. Докато решим, бяха ни вкарали в един виртуален форум в Ню Йорк, много висококачествен. Не жалеха парите, нали сме герои на деня.

Усетих как в гласа ми се вмъкна горчива нотка и млъкнах, за да я прогоня. Отново отпих.

— Както казах, спорихме. Дълго. Измислихме цял куп начини да решим, някои дори бяха разумни, но в крайна сметка се връщахме все на същото. Хартия, ножици, камък. Пет игри. Защо не?

Свих рамене, но жестът не излезе тъй безгрижен, както исках. Все още се мъчех да прогоня студа, който ме изпълваше, когато си мислех за онази игра — игра на надхитряване срещу самия себе си със залог целия свят. Пет игри. Бяхме стигнали до две на две. Сърцето ми биеше като дивите ритми в заведението на Джери, адреналинът ме

караше да се чувствам като пиян. Дори срещу Кавахара не ми беше толкова трудно.

Когато той загуби последната игра — камък срещу хартия — и двамата дълго гледахме протегнатите си ръце. После той леко се усмихна и вдигна показалец към слепоочието си в нещо средно между козируване и имитация на самоубийство.

— Да кажа ли нещо на Джими, когато го видя?

Мълчаливо поклатих глава.

— Е, желая ти приятен живот — каза той, сетне излезе от слънчевата стая и тихо затвори вратата зад себе си. А нещо в мен крещеше, че някак се е изхитрил да загуби последната игра.

На другия ден ме презаредиха.

Вдигнах очи.

— А сега сигурно се питаш защо си правя труда да идвам тук.

— Да.

— Става дума за Шерил Бостък — казах аз.

— За кого?

Въздъгнах.

— Мириам, моля те. И без това ми е трудно. Шерил Бостък умира от страх, че ще я убиеш, защото знае. Дойдох да ме убедиш, че греши. Обещах ѝ.

Мириам Банкрофт ме изгледа с разширени очи и изведнъж блисна чашата си в лицето ми.

— Нахално дребно човече — изсъска тя. — Как смееш. Как смееш.

Избърсах питието от очите си. Бях очаквал реакция, но не такава.

— Моля?

— Как смееш да идваш тук и да разправяш, че ти е трудно. Имаш ли представа какво преживява в момента моят съпруг?

— Ами, дай да помислим. — Избърсах ръце в ризата си и се навъсих. — В момента е луксозно настанен гост на специалното следствие на ООН в Ню Йорк. Какво си мислиш, че брачната раздяла го мъчи? Толкова ли е трудно да се намери бардак в Ню Йорк?

Мириам Банкрофт стисна зъби.

— Ти си жесток — прошепна тя.

— А ти си опасна. — Усетих как почвам да губя контрол. — Не аз убих с ритници едно неродено дете в Сан Диего. Не аз бих на

съпруга си синаморфестерон, докато той беше в Осака, знаейки много добре какво ще стори на първата жена, която изчука в това състояние. И знаейки, разбира се, че тази жена няма да бъдеш ти. Нищо чудно, че Шерил Бостък умира от страх. Само като те гледам, не знам дали ще изляза жив.

— Престани. — Тя въздъхна дълбоко и пресекливо. — Престани. Моля те.

Престанах. Тя наведе глава и дълго мълчахме.

— Каж ми какво стана — казах накрая аз. — Научих от Кавахара. Знам защо Лорънс се е самоубил...

— Нима? — Сега лицето ѝ беше спокойно, но във въпроса се долавяха следи от предишната жлъч. — Каж ми какво знаеш. Че се самоуби, за да избегне шантажа. Това казват в Ню Йорк, нали?

— Разумно предположение, Мириам — тихо казах аз. — Кавахара го беше хванала здраво. Гласувай срещу Резолюция 653, или ще те разоблича като убиец. Единственият изход е бил да се самоубие преди предаването до „Сайка Сек“. И дори щеше да му се размине, ако не беше толкова упорит.

— Да. Ако не беше дошъл ти.

Направих излишно извинителен жест.

— Не беше моя идея.

— А какво ще речеш за вината? — попита тя. — Помисли ли за това? Помисли ли как се е чувствал Лорънс, осъзнавайки какво е извършил? Когато са му казали, че онова момиче е католичка и няма да си получи обратно живота, дори ако Резолюция 653 временно я върне за показания срещу него. Не мислиш ли, че когато насочи пистолета в гърлото си и дръпна спусъка, той се наказваше за стореното? Не помисли ли, че може би не е искал да му се размине?

Замислих се за Банкрофт. Не беше трудно да се досетя какво иска да чуе Мириам.

— Възможно е — казах аз.

Тя се изсмя задавено.

— Повече от възможно, мистър Ковач. Вие забравяте, че бях тук през онази нощ. Когато дойде, аз го гледах от стълбището. Видях болката по лицето му. Той плати за стореното. Сам се осъди и сам изпълни присъдата. Той плати, той унищожи човека, който извърши

престъплението, а сега друг човек, който не е извършил онова престъпление, живее отново с вината. Доволен ли сте, мистър Ковач?

Мъченическите храсти изсмукана горчивото ехо на гласа ѝ.

— Защо го направи? — попитах аз, когато тя не прояви намерение да продължи. — Защо онова момиче трябваше да заплати изневерите на твоя съпруг?

Тя ме погледна, сякаш питах за някаква тайнствена истина, и безпомощно поклати глава.

— Не се сетих за друг начин да му причиня болка — прошепна тя.

В крайна сметка не е по-различна от Кавахара, помислих аз с грижливо раздухана жестокост. Като всеки друг Мат, зает да мести дребните хорика като късчета от мозайка.

— Знаеше ли, че Къртис работи за Кавахара? — попитах глухо аз.

— Досетих се. По-късно. — Тя вдигна ръка. — Но нямаше как да го докажа. А ти как разбра?

— След това. Той ми препоръча „Хендрикс“, откара ме дотам. След пет минути дотича Кадмин по заповед на Кавахара. Твърде невероятното съвпадение.

— Да — каза унесено тя. — Логична мисъл.

— Къртис ли ти намери синаморфестерон?

Тя кимна.

— Чрез Кавахара, предполагам. Солидна доза. Онази вечер, когато го прати при мен, той беше яко надрусан. Той ли предложи да дрогира клонинга преди пътуването до Осака?

— Не. Кавахара. — Мириам Банкрофт се изкашля. — Няколко дни преди това имахме необичайно любезен разговор. Сега разбирам, че е подготвила цялата история.

— Да, Рейлийн е много старателна. Беше, искам да кажа. Сигурно е знаела, че има вероятност Лорънс да не я подкрепи. Затова ти подкупи Шерил Бостък с посещение на веселия остров, също като мен. Само че вместо да си играе с разкошното тяло, тя щеше да го облича. Шепи пари и обещанието някой ден пак да си поиграе. Горката крава, била е трийсет и шест часа в рая, а сега е като наркоман в криза. Щеше ли наистина да я пуснеш пак там?

— Аз държа на думата си.

— Нима? Е, тогава направи ми една услуга — стори го час по-скоро.

— Ами останалото? Имаш ли доказателства? Смяташ ли да кажеш на Лорънс?

Бръкнах в джоба си и извадих матов черен диск.

— Видеозапис от момента на инжекцията. Запис как Шерил Бостък напуска „Сайка Сек“ и отлита за среща с твоята лимузина, която после продължава към морето. Няма други доказателства, че съпругът ти е извършил убийството под влияние на дрога, но вероятно ще предположат, че Кавахара го е упоила на борда на дирижабъла.

— Как разбра? — Тя гледаше настрани, а гласът ѝ бе изтънял и тих. — Как стигна до Бостък?

— Най-вече чрез интуиция. Видя ли ме да гледам през телескопа?

Тя кимна и се изкашля.

— Мислех, че си играеш с мен. Че си му казал.

— Не. — Парна ме лек гняв. — Кавахара все още държеше приятелката ми. И заплашваше да я измъчва до полудяване.

— Не знаех — тихо каза тя.

Свих рамене.

— Какво пък? Телескопът ми даде половината. Твоят съпруг е бил на „Глава в облаците“ точно преди да се самоубие. Тогава си помислих какви неприятни игри върти там Кавахара и се зачудих дали не го е принудила да се самоубие. По химичен път или чрез някаква виртуална програма. Виждал съм как го правят.

— Да. Сигурно си виждал. — Тя говореше уморено, унесено. — Тогава защо отиде да търсиш в „Сайка Сек“?

— И аз не знам. Интуиция, както казах. Може би защото инжекция на борда на летящ бардак просто не ми изглеждаше в стила на Кавахара. Много е грубо. Тя не беше разбойник, а шахматист. Или може би просто защото нямаше начин да се вмъкна в охраната на „Глава в облаците“, както направих със „Сайка Сек“, а ми трябваше незабавен резултат. Така или иначе, заръчах на „Хендрикс“ да проследи процедурите с клонингите и евентуалните нарушения. Така стигнах до Шерил Бостък.

— Колко хитро. — Тя се обърна и ме погледна. — А сега какво, мистър Ковач? Още правосъдие? Още Матове на кръст?

Хвърлих диска на масата.

— Поръчах на „Хендрикс“ да изтрие уличаващия запис от файловете на „Сайка Сек“. Както казах, ще предположат, че съпругът ти е бил упоен на борда на „Глава в облаците“. Удобно решение. Освен това изтрихме спомените на „Хендрикс“ за посещенията ти в моята стая. Бих казал, че сме много задължени на „Хендрикс“. Той ще е доволен от време на време да му изпращаш гости. Не е скъпо. Обещах му от твое име.

Не й казах, че Ортега е видяла записа, нито колко време трябваше да я убеждавам да си мълчи. Още се чудех защо прие. Вместо това гледах изумлението по лицето на Мириам Банкрофт. Чак след цели трийсет секунди тя се сети да протегне ръка към диска. Погледна ме над здраво стиснатите си пръсти.

— Защо?

— Не знам — мрачно отвърнах аз. — Кой знае, може би двамата с Лорънс взаимно се заслужават. Може би заслужават и занапред да живеете като неверни съпрузи, които не могат да съвместят уважението и секса. Може би той заслужава и занапред да не знае дали е убил момичето по своя воля или не. Може би и ти си като Рейлийн. Може би всички Матове са еднакви. Знам само, че ние, останалите, не ви заслужаваме.

Изправих се да си вървя.

— Благодаря за питието.

Стигнах до вратата...

— Такеша.

... и неволно се обърнах към нея.

— Не е това — уверено каза тя. — Може би вярваш в тия неща, но не е това. Нали?

Кимнах.

— Да, не е.

— Тогава защо?

— Както казах, не знам защо. — Вгледах се в нея и се зачудих дали се радвам, че не помня, или не. — Гласът ми омекна. — Но той ме помоли да постъпя така, ако спечеля. Такава е сделката. Не ми каза защо.

Оставих я да седи сама сред мъченическите храсти.

ЕПИЛОГ

В Ембър имаше отлив и влажният пясък се простираше почти до мрачните останки на „Гарант на свободната търговия“. Скалите, върху които бе заседнал самолетоносачът, стърчаха над плитката вода около носа като вкаменели вътрешности, изтекли някога от утробата на кораба. Морски птици бяха накацали по тях и пискливо си крещяха една на друга. Над пясъка долиташе пронизващ ветрец и надигаше бръчки по водата в малките локвички, оставени от стъпките ни. Горе на крайбрежния булевард бяха махнали лицето на Анчана Саломао и сега улицата изглеждаше още по-мрачна и пуста.

— Мислех, че вече си заминал — каза до мен Айрин Елиът.

— Умряла работа. От Харлановия свят протакат разрешението за излъчване. Не им се иска да ме приемат обратно.

— А и тук никой не те иска.

Свих рамене.

— Не ми е за пръв път.

Повървахме мълчаливо. Странно чувство бе да разговарям с Айрин Елиът в истинското ѝ тяло. В дните преди удара срещу „Глава в облаците“ бях свикнал да я гледам отгоре надолу, но този едър рус носител се оказа висок почти колкото мен, а наоколо се излъчваше излъчване на спокойна самоувереност, което по-рано долавях едва-едва в другото тяло.

— Предложиха ми работа — каза тя по някое време. — Консултант по охраната в „Мейнлайн д.ч.п.“. Чувал ли си за тях?

Поклатих глава.

— Много известна фирма по Източното крайбрежие. Щом ме пуснаха от ООН, веднага почукаха на вратата. Фантастично предложение — пет бона заплата. Подписах тутакси.

— Да, стандартна практика. Поздравления. На изток ли смяташ да се преселиш, или ще искаш да ти прехвърлят работата тук?

— Предпочитам да остана тук, поне за известно време. Настанихме Елизабет във виртуален пансион в Бей Сити и ще ни е по-

скъпо да я посещаваме от разстояние. Първоначалната вноска ни глътна значителна част от петте бона, тъй че сигурно ще минат няколко години, преди да ѝ осигурим ново тяло. — Тя се обърна към мен със срамежлива усмивка. — Сега ѝ посвещаваме почти цялото си време. Днес Вик пак беше при нея, затова не го завари.

— Няма защо да го оправдаваш — тихо казах аз. — И без това не вярвах, че иска да разговаря с мен.

Тя извърна глава.

— Разбираш ли, винаги е бил толкова горд и...

— Забрави. Ако някой ме беше нагазил така, както аз него, никак нямаше да ми се говори с тоя човек. — Помълчах и бръкнах в джоба си. — Сетих се. Имам нещо за теб.

Тя сведе очи към сивия кредитен чип в ръката ми.

— Какво е това?

— Около осемдесет хиляди — казах аз. — Мисля, че с тия пари ще можете да си позволите нещо, изработено по поръчка за Елизабет. Ако избере бързо, сигурно ще я заредите още преди Нова година.

— Какво? — Тя се вторачи в мен с неуверена усмивка като човек, който е чул шега, но се пита дали я разбира правилно. — Ти ни даваш... Защо? Защо правиш това?

Този път имах отговор. Тази сутрин го бях обмислял по целия път от Бей Сити насам. Хванах ръката на Айрин Елиът и притиснах чипа в дланта ѝ.

— Защото искам накрая да има нещо чисто — тихо казах аз. — Нещо, от което да ми стане добре.

За момент тя продължи да ме гледа. После прекрачи напред и ме прегърна с вик, от който наоколо се разхвърчаха подплашени чайки. Смееше се и в същото време усетих как отстрани по лицето ми плъзва струйка сълзи. Аз също я прегърнах.

И докато траеше тази прегръдка, а може би и за мъничко след това, се чувствах чист като вятъра откъм морето.

„Взимаш каквото ти се предлага“, изрече незнайно къде Вирджиния Видаура. „И понякога това стига.“

Трябваша им още единайсет дни, за да разрешат завръщането ми на Харлановия свят. През това време киснех в „Хендрик“, гледах

новините и се чувствах странно виновен заради предстоящото заминаване. Много малко факти около смъртта на Рейлийн Кавахара бяха излезли наяве, тъй че шумотевицата из медиите беше зловеща, сензационна и абсолютно невярна. Специалната анкетна комисия на ООН остана забулена в тайна, а когато плъзнаха слухове за предстоящото приемане на Резолюция 653, почти нищо не ги свързваше с предишните събития. За Банкрофт изобщо не споменаха, както впрочем и за мен.

Повече не се срещнах с Банкрофт. Разрешението за излъчване и презареждане на Харлановия свят ми бе донесено от Уму Прескот, която се държа любезно и ме увери, че условията на договора ще бъдат изпълнени до последната буква, но добави и заплашителното предупреждение вече никога да не опитвам да се свържа с когото и да било от фамилията Банкрофт. Изтъкна като претекст моята лъжлива история за „Вдигни го“, но аз знаех истинската причина. Бях я видял по лицето на Банкрофт в залата на следствената комисия, когато излезе наяве къде е била и какво е правила Мириам Банкрофт по време на нападението срещу „Глава в облаците“. Въпреки всичките си цивилизовани матовски дрънканици, дъртият негодник умираше от ревност. Чудех се какво ли би сторил, ако можеше да види изтритите кадри от паметта на „Хендрик“.

Ортега ме изпрати до Централното хранилище в деня на излъчването — същия ден, когато Мери Лу Хинчли бе заредена в синтетично тяло, за да свидетелства по делото срещу „Глава в облаците“. По стъпалата към приемната зала се бе струпала скандираща тълпа. Удържаха я мрачни полицаи от службата на ООН за борба с масовите безредици. Докато се провирахме през навалищата, над главите ни подскачаха познатите холографски плакати. Небето над нас бе зловещо сиво.

— Скапани клоуни — изръмжа Ортега, разблъсквайки демонстрантите с лакти. — Много ще съжаляват, ако предизвикат момчетата от масовите безредици. Виждала съм ги в действие и гледката хич не е приятна.

Заобиколих някакъв младеж с бръсната глава, който размахваше юмрук към небето, а в другата си ръка държеше генератора на един от плакатите. Крещеше дрезгаво и отсечено като в транс. Малко задъхан, догоних Ортега пред кордона.

— Няма сериозна заплаха, липсва им организация — повиших глас аз, за да надвикам тълпата. — Просто вдигат шум.

— Е, това няма да попречи на нашите хора. Сигурно ще строшат две-три глави хей така, за идеята. Ама че каша.

— Такава е цената на прогреса, Кристин. Нали искаше Резолюция 653. — Размахах ръка към яростните лица под нас. — Е, вече я имаш.

Един от маскираните мъже над нас излезе от редицата и тръгна по стъпалата с леко вдигната палка. На рамото му имаше червена сержантска нашивка. Ортега му показва значката си и след кратък разговор на висок глас бяхме пропуснати горе. Веригата се разтвори за нас, после и двойната врата към залата. Трудно бе да се каже коя механика действа по-гладко — вратата или черните фигури, които я пазеха.

Вътре беше тихо и сенчесто, през остъкления покрив проникваше жълтеникава светлина като пред буря. Огледах пустите скамейки и въздъгнах. На който и свят да си, каквото и да си сторил за добро или за зло, винаги си тръгваш по един начин.

Сам.

— Трябва ли ти малко време?

Поклатих глава.

— Трябва ми цял живот, Кристин. Може би дори повече.

— Ако се пазиш от неприятности, може и да го получиш.

В гласа ѝ усетих опит да се пошегува, но беше точно толкова смешно, колкото труп в плувен басейн. Вероятно и тя усети това, защото прехапа устни. Между нас бързо растеше стена от притеснение и неудобство — нещо, което бе почнало още когато ме върнаха в носителя на Райкър, за да дам показания. По време на анкетата бяхме твърде заети, за да се срещаме, а когато най-сетне всичко приключи и си тръгнахме, нищо не се промени. На няколко пъти се любихме бурно, но някак хладно. Сетне престанахме, когато стана ясно, че Райкър ще бъде реабилитиран и освободен. Мъничкото топлина между нас бе осиротяла като пламъче на счупен фенер и от всички усилия да я задържим ни останаха само опарени пръсти.

Обърнах се към Ортега и направих опит да се усмихна.

— Значи да се пазя от неприятности, а? И на Треп ли каза същото?

Много добре знаех, че ударът е нечестен. Колкото и невероятно да изглежда, Кавахара бе улучила Треп само с крайчеца на зашеметяващия лъч. Когато ми казаха, аз си спомних, че точно преди да вляза при Кавахара, бях нагласил игления пистолет на единична стрелба. Чист късмет. Докато набързо повиканият от Ортега екип криминалисти на ООН пристигне на дирижабъла, Треп бе изчезнала заедно с моята гравитационна раница. Не знам дали се бяха споразумели с Ортега, за да не се разчуе историята с „Панамска роза“, или Треп просто бе изпреварила идването на екипа. Ортега не ми каза нищо, а вече я нямаше предишната близост, за да попитам. Сега за пръв път повдигахме темата.

Ортега ме изгледа навъсено.

— Да не би да искаш да те сравнявам с нея?

— Нищо не искам, Кристин. — Свих рамене. — Но, откровено казано, не виждам кой знае каква разлика.

— Продължавай да мислиш така, и никога няма да се промениш.

— Ортега, нищо никога не се променя. — Аз посочих тълпата навън. — Винаги ще има такива тъпаци, готови да глътнат каквато вяра им поднесеш, за да не си уморяват мозъците. Винаги ще има хора като Банкрофт и Кавахара да натискат бутони и да вкарват програми. Хора като теб ще се грижат играта да върви гладко и правилата да не се нарушават много често. А когато самите Матове искат да нарушат правилата, ще пращат хора като Треп и мен да вършат черната работа. Такава е истината, Кристин. Такава е била, когато съм се родил преди сто и петдесет години, а доколкото знам от учебниците по история, такава си е открай време. Тъй че свиквай.

За момент тя ме изгледа спокойно, после кимна сякаш в отговор на някакво взето решение.

— Ти винаги си искал да убиеш Кавахара, нали? Всички глупости, дето ги надрънка, бяха само за да повлечеш и мен.

Аз самият често си задавах този въпрос, но все още не знаех отговора. Пак свих рамене.

— Тя заслужаваше да умре, Кристин. Наистина да умре. Само това знам със сигурност.

Над главата ми се раздаде тихо потропване. Погледнах нагоре и видях как по стъклото избухват прозрачни капки. Започваше да вали.

— Трябва да тръгвам — тихо казах аз. — Когато отново видиш това лице, вече няма да бъде мое, тъй че ако имаш нещо за казване...

Ортега трепна едва доловимо. Изругах се за глупостта и опитах да я хвана за ръката.

— Виж какво, ако от това ще ти е по-лесно, никой не знае. Баутиста сигурно подозира, че между нас е имало нещо, но никой не знае със сигурност.

— Аз знам — рязко каза тя и отдръпна ръка. — Помня.

Въздъгнах.

— Да, и аз също. Струва си да помним, Кристин. Но не го оставяй да прецака целия ти живот. Върви да прибереш Райкър и бързай към следващата сцена. Това е важното. А, да. — Бръкнах в джоба си и измъкнах смачкан пакет цигари. — Можеш да си ги вземеш. На мен не ми трябват, нито пък на него, тъй че не му давай да почне отново. Поне това ми дължиш. Наглеждай го да не пропуши.

Тя примига и изведнъж ме целуна някъде между устата и бузата. Не се опитах да я насоча нито към едното, нито към другото. Завъртях се, преди да видя дали ще има сълзи и тръгнах към вратата в дъното. Докато се изкачвах по стъпалата, хвърлих още един поглед назад. Ортега стоеше, обгърнала раменете си с длани, и гледаше как се отдалечавам. Беше твърде далече, за да видя ясно лицето ѝ в мътната светлина.

За момент нещо ме заболя — нещо тъй дълбоко, че знаех: изтръгна ли го, ще изтръгна и всичко, което ме крепи. Чувството се надигна и плисна като порой зад очите ми, засили се заедно с тропота и звъntenето на дъжда по стъклата.

После го притиснах надолу.

Завъртях се към следващото стъпало, открих някъде в гърдите си горчив смях и го изкашлях. С малко усилие се получи доста добре.

„Да се добера до следващата сцена.“

Горе ме чакаше вратата, а зад нея излъчвателят.

Когато прекрачих прага, аз все още опитвах да се разсмея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.